NANCY KRESS

FOC ÎNCRUCIȘAT

Soarta tinerei colonii de pe Greentrees şi a întregii omeniri va fi hotărâtă de războiul dintre două specii extraterestre?

"În vremuri de război, adevărul este atât de preţios, încât trebuie protejat de o mulţime de minciuni. " Winston Churchill

"Şi-au schimbat natura, dar nu şi minţile... care alergau
peste mare." Horaţiu

PROLOG

Dumnezeule, îşi spuse Jake Holman. *Am reuşit*!

Ridică ochii spre feţele care îl priveau din amfiteatrul natural format de dealurile californiene. Şase mii de chipuri: albe şi negre, maronii şi aurii, mari şi mici, simple sau pictate ţipător, normale, urâte sau cu frumuseţea datorată modificării genetice, entuziasmate sau preocupate, cu sau fără căşti. Şase mii de oameni pregătiţi să plece spre stele. Şi absolut toţi nebuni.

- Nimeni nu a crezut că vom reuşi, spuse Jake în microfon. Nimeni nu a crezut că această corporaţie privată mică poate să organizeze o expediţie spre Greentrees. Nimeni nu a crezut că vom reuşi să strângem fondurile necesare, să construim nava, să o echipăm şi să găsim un echipaj pentru ea. Nimeni nu a crezut că toate acestea pot fi realizate.

Pentru că nimeni nu a crezut că nişte oameni bogaţi ar dori să părăsească Pământul şi să meargă la dracu-n praznic. Criticii spuseseră că preţul enorm era o greşeală. De-a lungul istoriei, lumile noi fuseseră explorate şi revendicate de diverse guverne, pentru a fi apoi colonizate cu sărăntoci şi pleava societăţii: cultivatori de cartofi irlandezi flămânzi, puritani şi evrei persecutaţi, condamnaţi deportaţi. Oameni care nu aveau nimic de pierdut. Bineînţeles, jumătate din aceşti emigranţi mureau pe navă, iar jumătate din supravieţuitori mureau în

primul an din cauza bolilor sau a indigenilor ostili. Greentrees reprezenta deja un pas înainte în acest sens: nava era sigură, iar pe ea nu existau forme de viaţă raţionale, nici ostile, nici prietenoase. Totuşi necunoscutul era întotdeauna periculos. În consecinţă, se întrebau criticii, de ce un om cu suficienţi bani ca să îşi cumpere un loc pe o navă spaţială ar fi folosit aceşti bani ca să părăsească Pământul spre o colonie inexistentă, de pe o planetă neexplorată şi nerevendicată, aflată la şaizeci şi nouă de ani-lumină distanţă?

Se părea că existau la fel de multe motive pentru bogaţi ca să emigreze de pe Pământ, câţi emigranţi existau. Criticii se gândiseră doar la motivele logice. Coloniştii aveau motive sentimentale.

- Suntem un grup divers şi extraordinar, continuă Jake, iar partenera lui de afaceri, aflată pe un scaun în primul rând, se încruntă.

Fără prea multe "floricele", îi transmise Gail din buze, neauzită. Jake o ignoră.

- Şi am ales această cale din motive diverse şi extraordinare.

De data aceasta se încruntară şi o parte din noii quakeri. Jake aflase că aceşti quakeri nu credeau în miracole. Ei bine, ghinionul lor. Oricum, cu excepţia lui William Shipley, pe ceilalţi Jake avea să-i mai vadă abia peste şase ani. Pe timpul călătoriei rămâneau treji doar cei din Consiliul de Guvernare, şi aceştia numai atât cât puteau rezista.

- Dar vom avea cu toţii un lucru în comun: noua noastră casă. Greentrees. Mira Corporation salută faptul că aţi ales această casă şi vă doreşte să vă bucuraţi de ea! Să urăm navei care ne va duce pe toţi acolo drum bun!

Jake se îndepărtă cu paşi mari de microfon. Se auziră aplauze, la început încet, apoi tot mai puternice, pe măsură ce translatorii traduceau discursul lui în arabă, chineză şi spaniolă. Gail zâmbi, fără îndoială uşurată că Jake fusese scurt. Un coordonator luă microfonul şi începu să îndrume primul grup la bordul lui *Ariel*.

Jake văzu că diversele grupuri - la fel de separate în acele momente cum îşi doreau, majoritatea, să fie pe Greentrees - se ridicau de pe iarbă şi stăteau aproape unii de ceilalţi, înainte de lungul somn criogenic care îi aştepta. Aproape două mii erau quakeri. Apoi, familia regală arabă detronată, cu suita ei

numeroasă şi cu femeile ascunse sub văluri, stând separate de bărbaţi. Chinezii, cei mai umili dintre toţi, ascultându-şi conducătorii fără să pună vreo întrebare. Dubiosul trib de indieni Cheyenne al lui Larry Smith, o mie de oameni puternici şi, posibil, cei mai nebuni dintre toţi. Familia extinsă uriaşă a lui Gail, convinsă că Pământul nu va mai avea mai mult de un secol biosfera care susţinea viaţa. Plus oamenii de ştiinţă, aventurierii, câştigătorii la loteria stelară şi diverşi excentrici milionari.

Şi Jake Holman, criminalul nepedepsit.

Dumnezeule, am reuşit!

- Eşti gata, Jake? întrebă Gail.

Ochii ei căprui străluceau, un lucru neobişnuit pentru eficienta şi pragmatica Gail. Jake îi privi faţa arsă de soare, de femeie între două vârste (fără nici un fel de modificări genetice pentru înfrumuseţare) şi poziţia triumfătoare a corpului ei puternic. Picioarele depărtate, pieptul aplecat în faţă, bărbia ridicată. Ca un boxer înaintea meciului.

Îi zâmbi.

- Mai mult decât gata, Gail. De foarte, foarte multă vreme.

CAPITOLUL 1

Gail Cutler iubea *Ariel*. Era uimită de acest sentiment, pentru că, după moartea lui Lahiri, nu se aşteptase să mai iubească atât de adevărat pe cineva sau ceva.

În timp ce mergea spre popotă pe coridoarele înguste, trecând pe lângă dormitoarele micuţe, Gail întinse o mână şi mângâie peretele de metal cenuşiu. Era o mângâiere rapidă, ezitantă. Nu vroia ca sentimentele ei faţă de navă să fie cunoscute de cineva. În primul rând pentru că acea afecţiune pentru o bucată uriaşă de metal era prostească. Şi, în al doilea rând, *Ariel* avea să fie dezasamblată şi folosită pentru alt scop o dată ce ajungeau pe Greentrees. Şi cine ar fi putut să iubească, de exemplu, un bazin de purificare a apei de canalizare?

- Pari bine-dispusă, Gail, îi spuse Faisal bin Saud când femeia intră în popotă.

Ceilalţi erau deja aşezaţi la masă, cu excepţia căpitanului Scherer şi a ofiţerilor subordonaţi.

- Veşti bune de pe Pământ?

- Nici o veste, răspunse Gail scurt.

După doi ani, încă nu era sigură dacă-l plăcea pe Saud. Era prea şlefuit, prea artificial. Părea să fie întruchiparea prea multor contradicţii: un musulman care se ruga de câteva ori pe zi cu faţa spre Sol, un om cu educaţie marţiană, cunoscător al romanelor elisabetane terestre. Femeile lui duceau viaţa izolată a unei *andarun*, dar pe Gail o trata ca pe un egal din punct de vedere financiar şi politic. În plus, era în permanenţă plin de tact şi prevenitor, calităţi surprinzătoare pentru cineva care fusese prinţ.

- Trebuie să existe *nişte* veşti! interveni brusc Ingrid Johnson. Ei nu irosesc degeaba o legătură cuantică, Gail.

Gail o privi calm pe geneticiană. În privinţa reacţiei sale faţă de Ingrid nu exista nici o ambiguitate: o ura. Îşi făcuse totuşi un motiv de mândrie personală în a ţine acel dispreţ bine ascuns. Ea şi Jake scriseseră în liniile directoare ale Consiliului de Guvernare: "în spaţiul închis şi mic al unei călătorii spaţiale de lungă durată, politeţea şi toleranţa trebuie să devină la fel de importante ca necesitatea de a fi permanent ocupaţi şi productivi."

- Da, ai dreptate, i se adresă Gail lui Ingrid. Au fost nişte veşti. Federaţia Atlantică Unită a aprobat pedepse mai dure pentru modificările genetice ilegale. Războiul din Africa de Vest merge tot mai rău. Rebeliunea din China a escaladat. A avut loc un alt cutremur de pământ în lungul Riftului Pacificului. În Columbia recolta de cafea a fost dezastruoasă. Institutul de Modificări Genetice a anunţat un nou medicament pentru combaterea melanomului. Poţi să tipăreşti la imprimantă toate detaliile, imediat după masă.

- Voi face şi eu asta, zise Faisal, cu accentul lui englezesc impecabil, cu tonalitate atrăgătoare.

Bineînţeles, Gail era imună la acel accent, dar presupunea că Ingrid, nu.

Primeau mesaje de pe Pământ de două ori pe lună, prin legătura cuantică, mai exact Legătura de Energie Cuantică Direcţionată. *Ariel*, care se deplasa cu 1,25 G, ajunsese să acopere un procentaj considerabil din viteza luminii. Gail nu ştia exact cât, nu era om de ştiinţă. Legătura cuantică era instantanee, dar foarte scumpă. Era singura legătură a lui *Ariel* cu casa. Săptămână de săptămână, Pământul era lăsat şi mai în

urmă, nu numai spaţial, ci şi temporal, datorită vitezelor relativiste pe care le atingea nava, înainte să înceapă decelerarea. În momentul debarcării pe Greentrees, coloniştii urmau să aibă şase ani şi şapte luni petrecute la bordul lui *Ariel*. Pe Pământ însă, în acel moment trecuseră aproape şaptezeci de ani. Pământul avea să fie un loc total diferit, iar cei dragi de acolo, de mult ţărână. Normal, acesta era motivul pentru care majoritatea coloniştilor îi luaseră pe cei dragi cu ei şi călătoreau în grupuri. Întreaga familie extinsă a lui Gail, 203 oameni, dormea sub punte.

- Ce bine era dacă plăteai pentru ştiri săptămânale în loc de unele bilunare! exclamă Ingrid ţâfnoasă. Nu aveau cum să coste prea mult în plus. Oricum, plătim pentru cea de-a doua legătură cuantică. Ce e de mâncare? Sper că nu iar peşte!?

- Cred că azi este cu un sos diferit, răspunse William Shipley. Nu-i aşa că miroase bine?

Tactul optimist al lui Shipley o irită pe Gail aproape la fel de mult ca toanele lui Ingrid. *Calm*, îşi spuse Gail. *Ţine-ţi firea. Ne aşteptam la asta.*

Trecuseră doi ani, mai erau patru. Deja toţi cei care plătiseră ca să rămână treji se săturaseră de mâncare, de mijloacele de distracţie disponibile, de sala de exerciţii, se săturaseră unii de ceilalţi. Trei dintre cei douăzeci aleseseră deja să fie trecuţi pentru restul călătoriei în starea de somn criogenic. Gail şi Jake făcuseră un pariu în legătură cu cât aveau să reziste ceilalţi. Boxele de somn criogenic îl aşteptau pe fiecare. Numai căpitanul Scherer şi cei şase membri ai echipajului lui erau cu adevărat necesari înainte de finalul călătoriei interstelare, iar căpitanul, spre deosebire de civili, avea stilul militar de a-şi ţine navigatorii ocupaţi în permanenţă, ca apărare împotriva plictiselii, a stărilor de depresie şi a ostilităţii.

- Unde e Jake? întrebă Shipley, servindu-se cu nişte peşte şi orez, care până înainte cu zece minute fuseseră îngheţate bocnă. N-a fost nici la micul dejun.

- Este cu celălalt schimb de masă, răspunse Gail.

În popotă încăpeau doar zece oameni, când masa era coborâtă din perete. Ca urmare, fuseseră organizate două schimburi la masă. Ea şi Jake mâncau cu fiecare schimb, câteodată separat, alteori împreună, ca să-şi compare apoi

observaţiile. Era important să urmărească stabilitatea mentală a fiecăruia. Singura procedură importantă de selectare a coloniştilor se bazase pe averea acestora.

- Ce aţi făcut dimineaţă?

Todd Johnson, soţul blând şi dominat al lui Ingrid, răspunse cu amabilitate:

- Am analizat încă o dată genomul bacteriilor din probele de sol de pe Greentrees.

- Chiar dacă am mai făcut asta de peste douăzeci de ori, spuse Ingrid.

- În curând vom avea date noi de pe Greentrees, scumpo.

- Oh, este programată o altă transmisiune cuantică de la sonda planetară? întrebă cu interes William Shipley. Pot să văd şi eu datele?

- Desigur, răspunse Todd, în timp ce Ingrid îşi strângea buzele, în semn de simţ profesional al apărării teritoriale.

Shipley, reprezentantul noilor quakeri ("Noi nu avem conducători"), era interesat de tot. Gail nu ar fi putut să spună exact cum se aştepta să arate un quaker, dar era sigură că nu ca Shipley. Noii quakeri ar fi trebuit să reprezinte o întoarcere la austerele Principii Primordiale, o renunţare la "lucrurile lumeşti" care se strecuraseră în religie, încă de la începuturile lor simple şi umile, în secolul al XVII-lea. Shipley, la fel ca toţi cei 1902 tovarăşi de călătorie adormiţi, era îmbrăcat într-o salopetă cenuşie simplă, fără bijuterii sau implanturi. Era suficient să-i arunci o singură privire ca să vezi că nu suferise modificări genetice: era cărunt, în zonele în care nu chelise, cu o piele ridată, de om de şaptezeci de ani, şi avea 25 kilograme peste greutatea normală. Îi plăcea să mănânce... Ce era auster în asta? Ce era auster în interesul lui faţă de evenimentele de pe Pământ, faţă de muzica clasică, de genetică sau de pilotarea navei?... Şi faţă de orice altceva? În plus era doctor, ceea ce, categoric, era o meserie legată mai mult de material decât de spiritual.

Pe de altă parte, Shipley nu înjura niciodată, nu urmărea filme video, nu folosea VR*[1], nu bea băuturi efervescente şi nici acel aşa-zis vin de la bordul navei. În fiecare duminică îi invita pe acei camarazi care erau treji la "întrunire". Gail nu ştia dacă se dusese vreodată cineva. Ea nu fusese.

1* (Virtual Reality - realitate virtuală (n.t.).

Căpitanul Scherer intră cu paşi mari în popotă şi se aşeză pe scaunul lui, urmat de locotenentul Gretchen Wortz.

- Bună ziua, comandante! îl întâmpină Faisal în engleza lui impecabilă.

- Bună ziua, la toată lumea! Ah, peşte! Bun, spuse Scherer şi se servi cu o porţie serioasă.

Ca şi ceilalţi, echipajul navei nu avea să se întoarcă niciodată pe Pământ. Lucraseră cu toţii pentru mica flotă spaţială elveţiană şi-şi depuseseră în acelaşi timp cererile de angajare la Mira Corp. Eficienţi, stabili, interesaţi de cea mai mare navă şi cea mai îndelungată călătorie la care puteau participa vreodată, ei rămăseseră totuşi o enigmă pentru Gail şi Jake. Soldaţii serveau în organizaţiile militare. Pe Greentrees, cei şapte aveau să fie singurii soldaţi. Cel puţin pentru o vreme. Jake avea contract cu ei ca să formeze forţa de poliţie din Mira City, statul-oraş central al setului complex de domenii care se dorea a deveni Greentrees.

Rudolf Scherer acceptase cu entuziasm. Îi spusese lui Jake că el şi echipajul lui aveau să formeze o excelentă echipă de poliţie. Ceea ce era probabil adevărat. Jake îi supusese la nişte verificări prin care ar fi putut descoperi chiar şi o notă mică la concursul de silabisire din şcoală. Toţi cei şapte elveţieni se dovediseră a fi curaţi ca zăpada. În acelaşi timp, toţi şapte erau politicoşi, eficienţi şi atrăgători, datorită înfrumuseţării prin modificări genetice.

Dar atunci, de ce Gail se simţea oarecum neliniştită în prezenţa lor?

- Unde este locotenentul Halberg? îl întrebă ea pe Scherer.

În acel schimb de masă erau programaţi trei membri ai echipajului, iar în celălalt, patru.

- Caută o eroare la calculator.

Scherer înţelegea perfect engleza şi Gail bănuia că bărbatul putea vorbi şi la alt timp decât la cel prezent, dacă vroia.

- O eroare a radarului? întrebă Todd.

Bombardamentele cosmice creau în mod regulat defecţiuni ale echipamentului computerizat al navei.

- Sunt convins.

Scherer începu să mănânce cu un apetit sănătos. Navigatorii respectau cu toţii un program strict de exerciţii fizice, pe lângă programul perfect organizat de muncă, odihnă, somn şi masă.

După părere lui Gail, era posibil ca Scherer să fi stabilit pentru oamenii lui chiar şi o rutină pentru mersul la baie. Poate că tot acel program strict îi menţinea într-o dispoziţie mult mai veselă decât cea a civililor.

Viaţa îndelungată într-un spaţiu închis poate provoca deprimare, tensiune, anxietate şi ostilitate, scrisese Jake. Este important ca toţi coloniştii care nu dorm să înţeleagă faptul că problemele triviale ce vor apărea pe navă pot căpăta o importanţă iraţional de mare.

- Dacă echipamentul ar fi fost ecranat mai bine, nu ar mai fi existat atât de multe erori ale computerului, făcu Ingrid acidă.

- Ecranele de protecţie sunt standard, replică Scherer, cu gura plină.

Ingrid se înroşi la faţă.

- Ce vrei să spui prin "standard", căpitane? Cum pot fi testate standardele, când noi suntem doar a cincea navă colonială interstelară, iar celelalte patru, toate militare, execută călătorii mult mai scurte, spre planete mult mai apropiate?

- Ingrid, interveni cu blândeţe soţul ei.

- Ecranele sunt standard, doctor Johnson, repetă Scherer, pe un ton indiferent, bându-şi cafeaua fierbinte fără să irosească nici o mişcare.

- Nu trece aşa uşor peste întrebarea mea! insistă Ingrid.

- Nu face asta, scumpo... zise Todd pe un ton prudent.

Gail se întrebase deseori de ce un bărbat atât de liniştit şi de amabil se căsătorise cu o scorpie ca Ingrid. Dar întrebarea era general valabilă: de ce se căsătoreau oamenii? Iar Ingrid era frumoasă, blondă, cu trăsături delicate modificate genetic şi ochii ca nişte safire. Gail bănuia că unul dintre motivele acelei durităţi a lui Ingrid se datora faptului că frumuseţea ei uluitoare reprezentase o piedică profesională în a fi luată în serios. Părinţii sunt atât de proşti, uneori. Ca să nu mai vorbim de bărbaţii în călduri.

- Nu-mi spune mie ce a zis căpitanul! îi replică Ingrid lui Todd. Aud la fel de bine ca tine!

- Dar nu eşti la fel de liniştită, interveni Gail, exercitându-şi autoritatea.

Se mersese cam departe.

- Ingrid, putem sta de vorbă în birou, te rog? continuă ea.

Nu era o rugăminte şi Ingrid ştia asta. Faţa femeii se înroşi şi mai tare, luând locul pielii roz pal. Dar se ridică şi porni pe urmele lui Gail.

Biroul Mira Corp era o cameră mică, folosită pentru păstrarea copiilor după documentaţie pe mijloace media non-electronice, pentru eventualitatea unei defectări catastrofale a computerelor de pe Greentrees. Acolo erau păstrate registrele şi contractele coloniştilor, împreună cu procedurile scrise referitoare la toate aspectele, de la navigaţia pe ocean, urmărind stelele, până la tăierea unui copac. Gail şi Jake foloseau acea cameră pentru conversaţii particulare, într-un mediu în care nu prea exista intimitate. Îi făcu semn cu capul lui Ingrid spre scaunul lui Jake. Cele două femei ocupau acum cea mai mare parte a spaţiului strâmt.

- Ingrid, nu este nevoie să-ţi spun ce încordaţi suntem în acest punct al călătoriei sau care sunt toate motivele acestei stări.

- Acesta nu este un motiv ca acel blestemat…

- Nu este nevoie să-ţi spun ce încordaţi suntem în acest punct al călătoriei sau care sunt toate motivele acestei stări! repetă Gail.

Ingrid înţelese. Gail avea să repete acelaşi lucru, până când obţinea un răspuns de la ea. Era o tehnică pe care Gail o învăţase de la Jake, şi nu fusese uşor.

- Am înţeles, răspunse Ingrid, îmbufnată.

- Ştiu că faci un efort serios ca să-ţi controlezi emoţiile, pentru binele tuturor.

Dumnezeule, ce minciuni era nevoit să debiteze un conducător! De ce nu făcea Jake asta?

- Dar mi-e teamă că sunt nevoită să-ţi cer să intensifici acest efort.

- Dar Scherer…

- Mi-e teamă că sunt nevoită să-ţi cer să intensifici acest efort.

- Gail, te rog să nu-mi mai vorbeşti de parcă aş fi un copil!

- Nu eşti un copil. Dar eu am o obligaţie clară faţă de această expediţie, Ingrid, şi nu te pot lăsa să o pui în pericol. Nu voi face asta.

Era suficient. Ingrid semnase contractul cu Mira Corporation. Cunoştea puterea lui Gail de a o forţa să treacă în

starea de somn criogenie, dacă ea considera că acest lucru era necesar pentru binele expediţiei. Contractul fusese formulat de Jake, fost avocat. Rudy Scherer ar fi aplicat ordinul, fără obiecţii. William Shipley ar fi sedat-o pe Ingrid atât de rapid încât ea nici nu ar fi realizat ce se întâmplase decât la trezire, pe Greentrees.

Gail o urmări pe Ingrid cum se lupta cu propriul temperament, cu furia, cu paranoia produsă de zborul spaţial, o stare ce putea fi înţeleasă cu uşurinţă. O simţeau cu toţii. Ingrid cedase, dar numai puţin. Geneticiana avea o fire inflamabilă, dar nu era deconectată de realitate. Gail se bazase pe asta şi nici măcar nu-şi făcuse griji.

- Bine, Gail, murmură Ingrid. Îmi pare rău. Voi încerca să mă controlez.

- Nu m-am îndoit nici o clipă, spuse Gail, cu o căldură total falsă şi aşteptă.

Unu, doi, trei... da, Ingrid trânti uşa, în urma ei.

Acel spectacol patetic de sfidare o deprimă pe Gail mai mult decât restul incidentului. În ce stare aveau să fie cei care erau treji, inclusiv ea, la sosirea pe Greentrees? Oamenii care nu se scufundaseră încă în somnul criogenic erau cu toţii inteligenţi şi educaţi. Cei care hotărâseră să rămână treji erau membri ai Consiliului de Guvernare: Faisal bin Saud, William Shipley, Liu Fengmo şi soldaţii lui Scherer, care reprezentau grupul cel mai disciplinat pe care-l văzuse vreodată. Oamenii de ştiinţă erau de obicei concentraţi şi plini de resurse: Ingrid şi Todd, Lucy Lasky - paleontologul tăcut şi timid, Maggie Striker, ecologista, Robert Takai, inginerul energetician, şi ceilalţi. Cu toţii competenţi şi aparent stabili emoţional.

Dar toţi cei plecaţi să colonizeze sistemul solar erau, prin definiţie, anormali. Aveau vise sau temeri copleşitoare sau - cum era cazul lui Gail - credinţe. Bineînţeles, îşi spuse femeia, credinţele *ei* reflectau realitatea mai mult decât ale celorlalţi de la bord. Da, chiar aşa *era*, lăsând lauda la o parte. Ea îşi conducea familia sa numeroasă, inteligentă şi bogată spre o planetă necunoscută, pentru că planeta pe care locuiseră nu mai avea decât câteva generaţii de trăit.

Rudele lui Gail anticipaseră şi profitaseră întotdeauna de pe urma schimbărilor economice şi sociale globale, iar acum, de pe urma schimbării ecologice globale. "Abila familie Cutler",

erau numiţi de presă. Vicleni, calculaţi şi cu un puternic simţ al clanului. Conduşi din punct de vedere intelectual de unchiul Harry şi economic de Gail, erau cu toţii conştienţi de distrugerea apropiată a biosferei preţioase a Pământului. Şi plecau de acolo.

Corporaţia abia constituită de Jake apăruse chiar la timp. Familia nu vrusese să se mute pe Marte, pe Lună sau Europa. Toate erau medii ostile. Iar cele patru planete revendicate deja de diverse guverne de pe Pământ nu erau încă deschise pentru colonizare. A cincea, o planetă nou-descoperită şi cu o biosferă viabilă, era nepopulată. Aşa spunea sonda terestră trimisă cu zeci de ani în urmă acolo, pe vremea când Federaţia Atlantică Unită dispunea încă de bani din impozite ca să facă aşa ceva. Sonda fusese în tranzit peste un secol terestru. Informaţiile detaliate trimise de ea ajunseseră instantaneu, prin legătura cuantică. Compoziţia solului, conţinutul atmosferic, analiza genetică a vieţii din zona de acoperire limitată a sondei. Viaţă pe bază de ADN, bineînţeles. Toate cele cinci planete aveau aşa ceva. Oamenii de ştiinţă argumentaseră că... dar nu, Gail nu avea de gând în acel rar moment de linişte să reia acea dispută veche.

Se frecă la ochi şi se aplecă în faţă, sprijinindu-şi coatele pe consola lui Jake. Dumnezeule, încă o zi de captivitate zgomotoasă şi plictisitoare! Asta reprezenta, pentru ei toţi: captivitate, în ciuda capacităţilor de recreere, muncă, exerciţii şi a celorlalte. Pentru că nu se întâmpla *nimic*. Toate zilele treceau la fel. Gail se mândrise întotdeauna că e o fire adaptabilă şi capabilă să se bazeze pe propriile forţe... Dar *acea* stare! Nu îşi imaginase, nu avusese cum să-şi imagineze acea nelinişte, acea iritabilitate şi deformare a tuturor relaţiilor normale. Pe Greentrees avea să fie altfel, desigur, dar...

- Gail?

Jake îşi băgase capul în birou.

- Jake, ce e cu numele ăsta atât de stupid pentru o planetă: Greentrees? Cine l-a ales?

- Tu. Ai vrut ceva care să sune inofensiv în toate limbile şi, categoric, este mult mai bun decât UAF*[2]: "Neconfirmata a 64-a". Avem o problemă, Gail.

Ea ridică privirea.

2* UAF = United Atlantic Federation = Federaţia Atlantică Unită (n.t.).

- O problemă? Ce fel de problemă? Eroarea de computer a locotenentului Wortz?

- Nu. O problemă umană. Lucy Lasky.

- Ce e cu ea?

Specialista în paleontologie ridicase cele mai puţine probleme dintre cei de pe navă, petrecând lot mai mult timp în camera ei micuţă de dormit. Studiind, presupusese Gail. Lucy era mai puţin experimentată decât ceilalţi, savanţii mai în vârstă. Mira Corp nu avusese nevoie să recruteze un talent de vârf. Nimeni nu considerase că supravieţuirea lor depindea de paleontologie.

- Nu e în grupul tău de masă?

- Nu a venit la micul dejun, răspunse Jake.

- Ei bine, unde este?

- S-a încuiat în magazie. A despachetat un tăietor de stânci cu laser şi ameninţă că va tăia nava în bucăţele…

CAPITOLUL 2

- Este greşeala mea, spuse Jake, în timp ce mergeau repede pe coridor, spre puntea magaziei.

- Bineînţeles că este! replică Gail tăios. Şi atunci când cad munţii e vina ta. Sau când stelele se transformă în nove. Nu avem timp acum pentru sentimente de vină existenţialistă, Jake!

Ceea ce arăta cât de mult se putea înşela Gail în privinţa motivaţiilor umane, îşi spuse Jake. Nu era vorba de o vină abstractă. Lucy Lasky ajunsese să se închidă în magazie, nebună şi periculoasă, pentru că Jake nu petrecuse suficient timp observând şi raportând retragerile ei tot mai lungi. Ştia că nu-şi îndeplinise acea îndatorire. Dar Gail, o lesbiană directă şi sinceră, nu avea cum să înţeleagă asta.

- Activează! ceru Gail în direcţia ecranului de pe exteriorul magaziei.

- Scanarea retinei, vă rog! răspunse ecranul.

Gail se aplecă şi îşi poziţionă ochiul deasupra scanerului, iar Jake privi în altă parte.

Chiar şi după atât de mult timp, chiar şi în acele circumstanţe, Gail tot se crispa la orice scanare a retinei.

- Abigail Sandra Cutler, Mira Corp, vicepreşedinte, spuse scanerul. Autorizaţie alfa.

- Deschide uşa! zise Gail.

- Crezi că eu nu am încercat asta? întrebă Jake iritat.

- Deschid, răspunse ecranul, după care adăugă: eroare a echipamentului. Mecanismul de deschidere este distrus de cealaltă parte a uşii.

- Metoda de distrugere?

- Tăietor cu laser.

- Rulează banda video de supraveghere.

Ecranul rulă înregistrarea pe care Jake o văzuse deja. Lucy, purtând costumul de protecţie şi casca necesare pentru magazia vidată, intrase prin uşa lângă care se aflau ei acum. Mişcările ei păreau calme şi deliberate. Introdusese codul manual corect (de unde îl ştia?) pentru a deschide lada în care se aflau tăietoarele cu laser masive, destinate tăierii celor mai dure roci vulcanice. Desfăcuse cu grijă mecanismul care ţinea rotativele imobile. Jake avu aceeaşi senzaţie de ireal ca prima dată când văzuse banda. Lucy Lasky, fata cu siluetă zveltă, aproape băieţească, cu şuviţele ei frumoase de păr şaten deschis, cu ochii mari sub sprâncenele puţin prea ridicate, încât părea mereu surprinsă. Lucy Lasky, cea tăcută, plăcută şi practic invizibilă, pornise tăietorul de laser la gravitaţie 1,25 şi îl îndreptase cu precizie spre un punct de pe peretele exterior al navei. Degetele ei subţiri introduseseră apoi codul de activare.

- Dumnezeule! exclamă Gail.

Lucy lovise tăietorul cu palma, cu satisfacţia unui profesionist. Apoi despachetase un tăietor mai mic, tipul ce avea să fie folosit pentru tăierea subsecţiunilor navei, şi distrusese metodic mecanismul computerizat al uşii. Acum aceasta mai putea fi deschisă doar manual.

- De ce naiba nu au pornit alarmele? întrebă Gail.

- Au pornit, răspunse Jake. De aceea am venit eu aici. Nu le-ai auzit?

- Nu!

- Eu, da. Probabil că a dezactivat câteva, dar nu a ştiut cum să ajungă la toate. Dar a stricat-o pe a lui Scherer.

Gail se roti rapid cu faţa spre Jake.

- Nu *l-ai chemat* şi pe el?

- Nu încă. Gândeşte-te, Gail. Dacă reuşim să o convingem să iasă, putem să o trecem în stare de somn, înainte să mai afle cineva ce s-a întâmplat. Toată lumea e destul de stresată şi fără...

- Vorbeşti cu mult prea multă convingere, Jake! Dumnezeule, avocaţii! În timp ce tu raţionai ca un lunatic, ea putea străpunge carena.

Gail îşi ridică mâna, ca să pornească telefonul de la încheietură.

- Nu, aşteaptă..., începu Jake şi o altă voce din spatele lui spuse:

- Da, Gail, aşteaptă. Te rog.

Jake se roti pe coridorul îngust. William Shipley stătea acolo, cu corpul lui masiv strâns între pereţii cenuşii şi cu o faţă agitată.

- Te afli într-o locaţie neautorizată pentru tine, doctor Shipley! replică Gail cu asprime. Întoarce-te imediat în popotă!

- Lasă-mă pe mine să vorbesc cu ea, Gail. Te rog! Nu ţi-aş cere asta, dacă nu aş crede că pot fi de folos.

- Mda, bine, răspunse Gail. *Eu* cred că de folos poate fi căpitanul Scherer. Puntea... Căpitane, avem o problemă în magazie. Cod Unu. Lucy Lasky s-a încuiat înăuntru şi...

Jake nu o mai asculta. Zărise ceva în privirea lui Shipley. Omul era un fanatic religios, dar Jake îl văzuse de mai multe ori vorbind cu Lucy, antrenând-o în conversaţii cu voce scăzută şi priviri intense. Nimeni altcineva nu mai făcuse asta. Gail se chinui să-l ocolească pe Shipley, vorbind în continuare în telefon, şi o luă la fugă înapoi pe coridor. Probabil se ducea să-l întâmpine pe Scherer la jumătatea drumului.

- *Te rog,* Jake! îi ceru Shipley.

- Comunicaţie bidirecţională, spuse Jake în ecranul încă activ.

- Scanarea retinei, vă rog.

Jake se forţă să se aplece spre scaner, luptând cu greaţa pe care o simţea în gât. Dumnezeule, după atâta timp...

- Jacob Sean Holman, preşedinte, Mira Corporation.

- Comunicaţie bidirecţională, la naiba!

Shipley păşi în faţă, împingându-l pe Jake într-o parte.

- Lucy? Sunt doctor Shipley.

În vocea lui nu se mai simţea agitarea. Acum era liniştită şi

caldă.

Pe ecran, imaginea lui Lucy îngheţă. Apoi, ea se deplasă rapid spre tăietorul mare şi spuse:

- Pleacă, doctore, te rog! Nu vreau ca ei să te rănească şi pe tine.

- Cine, Lucy? Cine să mă rănească?

- Ei! răspunse ea pe un ton disperat. Ceilalţi... Ştii la ce mă refer.

- Nu, nu ştiu, Lucy. Poţi să-mi explici?

- Ei! zise ea şi Jake observă mirat, că, în ciuda tensiunii, vocea îi rămăsese scăzută.

Nu o auzise niciodată pe Lucy ridicând tonul.

Poate că şi asta era o parte a problemei ei.

- Lucy..., începu Shipley.

- Te rog să mă laşi să mă concentrez, doctore. Va trebui să trag, în curând.

Jake simţi o răceală în piept. Vocea lui Gail se auzi, în telefonul de pe încheietura lui:

- Jake.

Acoperi telefonul cu mâna, căci Lucy putea să audă ce spunea
Gail.

Vocea acesteia se auzi printre degetele lui, înăbuşită şi agitată:

- Jake, Rudy va executa un EVA. Se va deplasa în lungul carenei şi va intra din exterior. El şi Gretchen se echipează chiar acum.

Ceva era în neregulă cu timpul. Jake auzea vocea lui Gail, îl auzea pe Shipley vorbind calm cu Lucy, dar în acelaşi timp îi vizualiza pe Rudy Scherer şi pe Gretchen Wortz înaintând în lungul carenei, izbindu-se de aceasta, la o viteză apropiată de cea a luminii. Apoi, intrând în magazie pe trapa din exterior, cu costumele pe ei şi înarmaţi. Toate acestea nu se întâmplaseră încă, dar lui Jake i se păreau la fel de reale ca silueta lui Shipley, aflată la un pas de el. Rudy îşi ridica arma cu laser, ochea şi corpul firav al lui Lucy se prăbuşea lângă tăietorul cu laser, chiar în clipa în care Shipley spunea:

- Lucy, ştii ce înseamnă numele tău?

Ceva din vocea lui Shipley atrase atenţia fetei.

- Numele meu?

- Ai spus că nava inamică pe cale să se apropie de noi ţi-a aflat numele, mai ţii minte? Şi de aceea trebuie să tragi în ei, ca să ne salvezi pe toţi. Dar ştii ce înseamnă numele tău? Este foarte important.

Aflată lângă tăietorul cu laser, a cărui lumină de activare strălucea, Lucy îşi întoarse faţa mică şi slabă spre trapă.

- *Numele meu*?

- Numele tău. "Luxina". Înseamnă "luminiţă". Şi chiar asta eşti tu, Lucy. Dar, dacă vei trage cu laserul, vei străpunge carena şi vei fi atrasă în spaţiu, iar astfel ne vei lăsa pe noi fără lumina ta.

- Nu am nici o lumină care să fie dorită de cineva!

- Oh, dar te înşeli foarte mult, draga mea! Fiecare suflet are lumina lui. Şi tu, mai mult decât oricine, pentru că tu pricepi înţelesul tăcerii. Noi, quakerii, credem că înţelepciunea începe în tăcere. Nu trebuie să ne lipseşti de lumina ta.

- Eu nu am nici o lumină, spuse Lucy, cu un glas fără inflexiuni. Iar tu nu înţelegi. Extratereştrii sunt chiar acolo, afară. Dacă nu trag, ne vor distruge!

Jake îşi ţinu respiraţia. Nu mergea. Shipley era un nebun, dacă spera că va ajunge la vreun rezultat. O religie mucegăită şi învechită...

- Dacă tragi, ne vei lipsi şi de lumina extratereştrilor, mai încercă Shipley.

Lucy nu răspunse. Se întoarse cu spatele spre tăietorul cu laser, pe care Jake îl vedea acum ca pe un tun. Jake făcu un pas în faţă, neajutorat. În trecut se mai confruntase cu violenţa îngrozitoare şi ştiuse cum să se descurce. Dar acum...

- Şi extratereştrii au o lumină proprie, continuă Shipley, ca şi cum extratereştrii imaginari ai lui Lucy ar fi existat cu adevărat. Moartea nu este un ceva rău, draga mea, dar luarea unor vieţi este, pentru că văduveşti lumea de lumina celorlalţi. Cine ştie ce am putea învăţa de la aceste creaturi?

- Dar ei vor să ne ucidă! strigă Lucy.

Părea şi mai agitată. Asta era bine sau rău? Shipley ştia oare ce făcea? Şi de ce el, Jake, care se presupunea a fi negociatorul universal cu vorbă dulce, îl lăsa să facă asta?

Pentru că el, Jake, habar n-avea ce să facă.

- Tu crezi că ne protejezi, continuă Shipley, că faci ceea ce trebuie.

Vocea lui nu îşi pierduse nici o clipă acea căldură calmă.

- Dar gândeşte-te puţin, Lucy. Atunci când facem ceea ce trebuie, avem un simţământ de pace interioară, indiferent câtă agitaţie producem în exterior. Tu ai acest sentiment de pace interioară şi de resemnare, draga mea? Te simţi ghidată de Lumină?

- Eu...

- Pentru că, dacă nu ai aceste sentimente, înseamnă că lucrul pe care-l faci nu este corect. Dacă simţi un conflict interior, o furie care pare să te rupă în două, atunci nu urmezi cursul moral al acţiunii. Priveşte în sufletul tău, Lucy. Ce simţi?

- Doctore, răspunse Lucy, cu o voce intensă, eu nu simt niciodată pace interioară sau resemnare.

Nici eu, îşi spuse Jake şi se uită la imaginea lui Lucy de pe ecran. Nu bănuise niciodată că erau atât de asemănători. Sau poate că bănuise şi acesta era unul dintre motivele pentru care o evitase.

- Pacea interioară şi acţiunea corectă reprezintă responsabilităţi prea mari pentru o persoană, spuse Shipley. De aceea noi, quakerii, căutăm călăuzirea Luminii, în consensul întrunirilor. Lumina fiecăruia are propria contribuţie, Lucy, şi cel mai bun mod de a te adresa celorlalţi este să te adresezi Luminii din ei.

- Aceşti extratereştri nu au nici o Lumină interioară!

- Poţi fi absolut sigură de asta?

Tonul lui Shipley crescuse acum în intensitate.

- Ai tu atâta putere de pătrundere şi o astfel de cunoaştere? Oare ai o părere chiar atât de bună despre tine?

Dumnezeule, Shipley făcea apel exact la slăbiciunea lui Lucy: părerea ei proastă despre sine. *Asta* era o acţiune morală?

- Nu cred că eşti chiar atât de egocentrică, Lucy. Te rog să ieşi şi să ne permiţi să simţim Lumina ta, iar tu să o simţi pe a noastră. Ajută-ne să ajungem la un rezultat corect în această problemă.

Un apel la dorinţa lui Lucy de a fi de ajutor şi totodată la neîncrederea ei în sine. Jake îl privi suspicios pe Shipley. Nu avusese idee că doctorul quaker era capabil de o astfel de subtilitate, de atâta capacitate de manipulare.

Lucy Lasky îşi întoarse din nou faţa spre tăietorul cu laser,

ezită şi-l dezactivă. Se apropie de trapă şi o deschise manual, încordându-se din cauza efortului. Imediat ce trapa se deschise, Shipley întinse mâinile şi o trase pe Lucy spre el. Ea îşi puse capul pe umărul doctorului. Jake văzu că tremura.

- Jake, adu-mi sacul din cabină. Ia legătura cu Gail şi Rudy, dacă poţi. Eu şi Lucy te vom aştepta aici, zise Shipley, închizând încet trapa cu piciorul.

Năucit, Jake făcu ce i se ceruse. Pe ecranul trapei îi văzu pe Scherer şi Wortz, echipaţi, apărând de după marginea unei macarale uriaşe, cu armele scoase. O secundă mai târziu, vocea lui Gail se auzi din telefonul de la încheietură şi cele două siluete ameninţătoare de pe ecran se opriră, devenind brusc imobile, de parcă timpul se oprise în loc.

- Nivelul de cortizol, catecolamină şi arzendrol ale lui Lucy erau aproape la valorile maxime suportabile de organism, spuse Shipley. E o minune că a rezistat atât de mult. O tânără cu un suflet mare.

- Oh, da! făcu Gail. Un suflet atât de mare, încât aproape ne-a ucis pe toţi.

Lucy fusese sedată, i se făcuseră analize şi apoi fusese trecută în starea de somn pentru restul călătoriei. Jake, Gail şi Shipley stăteau în "bibliotecă", camera cea mai populară de pe navă, a cărei eliberare tocmai o ordonaseră. În afară de popotă şi de sala de gimnastică, biblioteca era singurul loc ce mai permitea adunarea generală. Avea o consolă VR, dulăpioare cu filme video şi muzică, obiecte ce puteau fi vizualizate în separeuri individuale, şi acces prin computer la biblioteca navei. Avea şi o fereastră, care chiar şi singură ar fi reprezentat un punct de atracţie pentru oricine. De obicei, în bibliotecă erau atât de mulţi oameni câţi încăpeau, dintre cei care nu erau de serviciu. Dar biroul corporaţiei Mira şi sala de gimnastică pentru două persoane, plină cu echipamente, erau prea mici pentru ca Shipley să poată să li se alăture lui Jake şi Gail, aşa că Jake ordonase golirea bibliotecii, spre nemulţumirea celorlalţi.

- Ce sunt acele substanţe chimice din sânge pe care le-ai menţionat?

Shipley se lăsă pe spate în scaunul roşu. Din cercetarea făcută de Jake reieşise că nuanţele vii erau importante în

călătoriile lungi, executate în spaţii înguste. Deşi acele scaune roşii nu-i făcuseră cine ştie ce bine lui Lucy Lasky...

- Catecolamina este o enzimă produsă de organism sub presiunea timpului. Cortizolul este un răspuns generalizat la stres. Arzendrolul este produs în timpul iluziilor psihotice.

- Deci Lucy este psihopată? întrebă Gail. Acea micuţă, ca un şoricel, întotdeauna dornică să le facă pe plac celorlalţi?

- Dorinţa aceasta de a face pe plac celorlalţi este o parte a stării ei, răspunse calm Shipley. Se întâmplă... Dar permite-mi să încep cu "începutul. De obicei, atunci când un organism răspunde la stres, după ce starea de stres a trecut, sistemul nervos se întoarce la o anumită stabilitate, în care toate substanţele chimice sunt în echilibru. Însă în cazul unei tensiuni constante, nu poate ajunge niciodată la această stabilitate, aşa că rezultă un dezechilibru nervos care, în timp, poate...

- La ce stres suplimentar a fost supusă Lucy, faţă de noi, ceilalţi? întrebă Gail. Ea este paleontolog! Nu avem oase de dinozaur pe navă, deci nimeni nu i-a cerut să facă nimic!

Shipley îşi împreună mâinile peste burta mare.

- Exact asta a reprezentat o parte a stresului, Gail. O persoană ca Lucy are nevoie să simtă că face ceva. Totodată, ea consideră stresantă interacţiunea constantă cu ceilalţi, chiar şi în condiţiile lipsei unei aglomerări umane. Aşa sunt unii oameni. Iar pe *Ariel* nu prea ai cum să eviţi interacţiunile.

- A petrecut cea mai mare parte singură, în cabina ei, ripostă Gail.

- Ceea ce a făcut-o să se simtă şi mai inutilă. Lucy are nevoie să stea mult timp singură, dar singură într-un mediu care să-i permită să muncească, în ritmul propriu. Ştii, Lucy nu a devenit paleontolog din întâmplare. O dată ce vom ajunge pe Greentrees, se va simţi bine.

Jake nu era sigur de asta. Era posibil ca Lucy să se simtă atât de ruşinată de căderea ei nervoasă, încât chiar acea ruşine să o streseze. Jake cunoştea foarte bine acele sentimente de la el.

În clipa aceea, Gail - naiba s-o ia! - îşi întoarse atenţia spre el.

- Jake, atunci când ţi-am spus prima dată despre Lucy, ai zis: "Este vina mea." De ce?

Shipley îl privea concentrat, motiv suficient ca să nu spună prea multe.

- Oh! răspunse Jake. Mă refeream doar la faptul că eu, ca preşedinte al Mira Corp, ar fi trebuit să fiu atent la astfel de lucruri, la toţi oamenii.

- Eu trebuia să fac acelaşi lucru, adăugă Gail.

- Adevărat, spuse Jake, liniştit.

A fost vina mea pentru că am evitat-o în mod deliberat pe Lucy. Pentru că o consideram foarte atrăgătoare, cu acea combinaţie a ei de dulceaţă şi intensitate, iar orice relaţie cu o astfel de femeie înseamnă întotdeauna mai mult decât intimitate fizică. Ele vor o intimitate reală, să te cunoască, să afle cu adevărat cine eşti. Iar eu nu pot permite asta. Niciodată. Aşa că am respins-o pe Lucy, ea a simţit asta şi s-a retras şi mai mult în izolare şi respingere.

- Ei bine, problema este rezolvată acum, spuse Gail.

- Da, acceptă Jake. Doctore Shipley, îţi mulţumim din nou. Trebuie să recunosc că nu am fost încântat că ai ales să rămâi treaz. Dar am avut cu toţii de câştigat, datorită abordării tale unice.

Vorbe de avocat, numea Gail toată acea vorbărie linguşitoare. Jake se pricepea la aşa ceva. Şi ăsta nu era un motiv de laudă.

Gail se ridică şi se întinse, silueta ei osoasă lungindu-se fără probleme în camera atât de rar goală. Cine umplea visele sexuale ale lui Gail? Inhibitorii de libido acţionau doar într-o măsură limitată. Din câte ştia Jake, toţi ceilalţi membri treji aveau orientări sexuale normale. Dar Gail nu depăşise niciodată cu adevărat efectele morţii tragice a lui Lahiri. Poate că nu avea să o facă niciodată. La fel cum el fusese schimbat în mod irevocabil de moartea domnişoarei Dalton.

Shipley plecă primul. Gail profită de acele clipe de intimitate, înainte ca restul să se întoarcă în bibliotecă, şi îi spuse încet lui Jake:

- Tot nu-mi place acest om.

- De ce? întrebă Jake, încântat în mod răutăcios.

- Este un manipulator. Şi-a folosit religia ca să o calmeze pe biata Lucy.

Jake se luptă câteva clipe cu propriile gânduri. Sinceritatea câştigă.

- Gail, eu nu cred că a fost vorba de o manipulare. El crede efectiv toate chestiile alea.

- Atunci asta e şi mai rău, spuse ea, fără nici o logică. Ultimul lucru pe care mi-l doresc aici este un fel de Buddha sfânt omniprezent, care să ne judece pe toţi, în legătură cu sufletele noastre şi enzimele din sânge.

Lui Jake i se păru o interpretare total greşită a caracterului lui Shipley, dar nu spuse nimic. Ca şi Lucy, Gail nu era imună la tensiunile presupuse de o călătorie lungă, în contact constant cu oameni antipatici.

Şi Jake ştia că nici el nu era imun la asta.

Dar nu acea tensiune interioară o făcu pe Gail să ciocăne la uşa cabinei lui în aceeaşi seară, mai târziu.

- Intră, strigă el, surprins.

Cabinele de dormit, nişte cămăruţe de 2 pe 1,5 metri şi 1,2 metri înălţime, erau sacre. Nu deranjai niciodată pe cineva care închisese uşa, în singurul loc de intimitate reală de care dispuneau. Îşi fereau privirea chiar şi atunci când treceau pe lângă o uşă deschisă, atenţi să nu observe ce decor îşi alesese ocupantul acelei cabine - de obicei fotografii şi amintiri personale - decât dacă erau invitaţi.

Gail ignora toate acestea. Îşi înclină capul şi se aşeză pe marginea saltelei lui Jake, închizând uşa în spatele ei. Îşi strânse picioarele, ca să le înghesuie în cele câteva zeci de centimetri dintre pat şi uşă.

- Jake, tocmai am vorbit cu Rudy. Erik Halberg a găsit acea eroare a computerului.

Jake se ridică, atent să nu se lovească tare cu capul de rafturile instalate la capul patului.

- Despre ce era vorba?

- Despre datele astronomice. Programul a depistat un obiect ce se deplasa rapid, într-o zonă în care nu fusese prevăzută nici o traiectorie, iar Erik a presupus la început că era o eroare datorată bombardamentului cosmic. Dar a rulat programul, l-a verificat şi a aplicat toate corecţiile posibile, şi insistă că nu era vorba de o eroare.

- O cometă netrecută pe hartă, zise Jake. Un planetoid scăpat de sub control, o stâncă accelerată de gravitaţia unei planete... Dumnezeule, Gail, putea fi orice!

- Erik spune că a verificat totul. Nu era nimic din toate

acestea.

Nu poţi niciodată să ai în vedere toate variantele, se gândi Jake. Un raţionament eronat. Dar nu spuse asta cu voce tare. Lui Gail nu îi plăcea când vorbea ca un avocat.

- Şi atunci, ce crede Erik că a fost?

- Nu ştie. Dar spune că se deplasa cu 98% c. Nimic atât de mare, cu excepţia noastră, nu ar trebui să se poată deplasa cu o astfel de viteză în această secţiune de spaţiu. Erik spune că este un obiect fabricat. Cum ar fi, de exemplu, o altă navă.

- De pe Pământ?

- Nu. Dacă ar mai fi fost lansată vreuna de pe Pământ, am fi aflat, prin cuantică. Ştii asta.

Jake se holbă la ea. Existau patru planete colonizate în exteriorul sistemului solar şi nu fusese descoperită nici o civilizaţie avansată. La naiba, nici măcar o formă de viaţă raţională! Cea mai bună realizare a evoluţiei, în afara Pământului, era un animal de pradă cu sânge cald, cu carapace, asemănător broaştelor ţestoase, şi cu inteligenţa unui porumbel. Bineînţeles, Greentrees nu fusese explorată, ci doar fuseseră luate nişte mostre, prin sonda cuantică, dar nimic din compoziţia atmosferică nu indicase existenţa vreunei emisii industriale.

- Gail, e posibil ca Lucy să fi...

- Nu, bineînţeles că nu. Ea nu cunoştea concluzia la care a ajuns Erik, referitor la eroarea lui de computer. La naiba, nici măcar el nu ajunsese la vreo concluzie când a cedat Lucy nervos! Este doar o coincidenţă. Dar dacă acel lucru *a fost* o navă...

- Nu a fost, replică Jake. Dacă...

- Nu-mi spune mie, spune-i lui Halberg! ripostă Gail. Şi tuturor celorlalţi. Sunt în popotă şi vor să vorbească şi ei cu tine.

Jake îi găsi pe Halberg, Scherer, Shipley, Liu Fengmo, Faisal bin Saud şi inginerul energetician Robert Takai îngrămădiţi în popotă. Era clar că toţi discutau în contradictoriu cu Halberg. Locotenentul părea extrem de nervos, cu o privire agitată şi bărbia încordată şi scoasă în afară.

- Nu a fost nici o eroare de computer! *Nein*!

- Prietene Erik..., începu Shipley, dar vocea blândă a lui Faisal interveni, în atmosfera încordată.

- Locotenente, nu este posibil ca obiectul pe care l-ai văzut să fi fost vreo navă spaţială. Priveşte evidenţa. Anvergura situaţiei. În termeni cosmici, noi, oamenii, am ieşit doar cu câţiva paşi dincolo de curtea noastră. Un teritoriu mic, pe care-l sondăm prin intermediul roboţilor de un secol şi jumătate. Dacă ar fi existat nişte extratereştri capabili de călătorii interstelare, care să se învârtă prin zonă, dacă ar fi existat aici o civilizaţie cu o tehnologie atât de avansată, am fi găsit vreun indiciu, până acum.

- Mai mult, interveni Robert Takai. *Ei* ne-ar fi descoperit pe *noi*. Acel "obiect" din datele tale a trecut la mai puţin de zece mii de kilometri de noi. Dacă ar fi fost o navă, ar fi reperat semnalele electromagnetice sau termice ale lui *Ariel*. Nu avea cum să nu ne observe. Şi nu a existat nici o încercare de contact, ostil sau altfel. Deci nu a fost o navă.

- Dar...

- Nu a fost o navă, prietene, spuse cu blândeţe Shipley.

Ceilalţi înclinară din cap aprobator, unul câte unul. Jake simţi o uşurare în piept. Faisal avea dreptate. O navă aflată la numai zece mii de kilometri depărtare ar fi detectat-o în mod inevitabil pe *Ariel*. Deci nu fusese o navă. Eroarea de computer a lui Halberg fusese o cometă sau un planetoid propulsat de gravitaţie, sau pur şi simplu o eroare.

Nu era nimic acolo.

CAPITOLUL 3

Este totul aici, îşi spuse William Shipley. Tot ce şi-ar putea dori cineva.

Picioarele lui nu se obişnuiseră încă pe deplin cu gravitaţia mai mică de pe Greentrees. După aproape şapte ani petrecuţi în câmpul gravitaţional de 1,25 G al lui *Ariel*, valoarea de 0,9 G a planetei îl făcea să se simtă proaspăt şi uşor. Dar, bineînţeles, corpul lui nu era uşor (şi probabil nici nu avea să mai fie vreodată). Fie folosea o forţă prea mare pentru a păşi, ceea ce îl trimitea într-un mic salt dezechilibrat, fie prea mică, şi atunci se poticnea în loc să meargă. Observase că tinerii se descurcau mult mai bine.

Şi asta era bine, pentru că ei făceau cea mai mare parte a muncii manuale, aducând materialele de pe *Ariel* la roboţii

constructori, săpători şi sudori. Peste tot erau împrăştiate diverse obiecte, metale, pietre şi spumă turnată, desfăcute, reunite şi nefinisate, lăsate de-o parte. Ceea ce într-o zi avea să devină Mira City arăta acum ca o groapă de gunoi.

Însă asta nu conta, în raport cu frumuseţea pură, nepământească a lui Greentrees.

Bineînţeles, Shipley văzuse mostrele trimise de sondă, prin legătura cuantică. Nenumărate fotografii. Dar culorile erau cumva mai şterse - oare datorită spectrului diferit al luminii soarelui? Shipley nu era fizician. Oricare ar fi fost cauza, efectul era o lumină mai rece decât a Pământului, care învăluia plantele delicate ciudate şi copacii subţiri şi înalţi într-o strălucire liniştită. Temperatura nu scăzuse încă atât de mult încât să fie nevoie de mai mult de o jachetă. Subarboretul omniprezent, o plantă purpurie cu frunze late, creştea mai des decât iarba. Cele mai multe flori erau purpurii sau albastre, contribuind la acea senzaţie de linişte dulce.

Shipley se aplecă şi culese o floare sălbatică, ce reuşise cumva să scape necălcată în picioare în acea nebunie a construcţiei. Floarea era de un albastru pal, cu patru petale lungi şi subţiri, arcuite peste o structură delicată ciudată, purpurie. Nu exista nici stamină, nici pistil, nici altceva pământesc. *Extraterestru*... Chiar şi numai când gândea acel cuvânt, i se tăia respiraţia. El, William Shipley, stătea pe un teren care nu se născuse sub Sol, care nu cunoscuse niciodată strălucirea galbenă veselă a lui Sol. Acel adevăr copleşitor îi năucea şi pe ceilalţi, la fel ca pe el?

- Acest alt Eden, un semiparadis, spuse doctorul, cu voce tare. Această fortăreaţă construită de natură...

- Cum? întrebă Maggie Striker, trecând grăbită pe lângă el.

- Nimic, răspunse Shipley, dar ea plecase deja.

Deşi Greentrees nu era Edenul. Pe planetă se aflau animale de pradă, unele mari şi periculoase, chiar dacă Shipley nu văzuse nici unul până atunci.. Poate că îi auziseră pe oameni făcându-şi tabăra sau poate că ecologista, Maggie Striker, luase deja măsuri să le ţină la depărtare. Probabil că existau şi insecte periculoase, dar Shipley ştia că acestea fuseseră eliminate în acel cerc mic de activitate al taberei. Fără îndoială, dincolo de acel cerc, natura îşi continua existenţa la fel de violent cum o făcuse pe Pământ, pe vremea când acesta

aparţinea mamiferelor primitive.

Nici ceea ce se afla în tabără nu se potrivea cu senzaţia de linişte planetară pe care o avea Shipley. Oamenii lucrau ca nişte roboţi, neobosiţi şi eficienţi. Erau atât de fericiţi să aibă din nou ceva de făcut! Coborârea pe planetă îi umpluse de energie pe cei doisprezece oameni care rămăseseră treji tot timpul călătoriei. Certurile meschine dispăruseră şi Shipley îl urmări din ochi pe Jake Holman care, asistat de geneticianul Ingrid Johnson şi de prinţul arab detronat Faisal bin Saud, monta o grindă în holul comunal, pentru a fi sudată de către roboţi. Combinaţia acelor personalităţi îl amuză.

Gail Cutler trecu repede pe lângă el, cărând o tavă plină. Probabil cu mostre pentru Todd McCallum. Oamenii de ştiinţă erau înnebuniţi să analizeze totul, dar acceptaseră să petreacă un număr de ore pe "zi" la construirea habitaturilor şi se ţineau de făgăduiala. Nimeni nu dormise prea mult, nimeni nu se adaptase cu adevărat la ziua de douăzeci şi două de ore şi şaisprezece minute şi nimănui nu-i păsa. Era o petrecere productivă gigantică, frenetică.

- Doctor Shipley! îl strigă Gail. Locotenentul Wortz vrea să discute cu tine.

- Unde?

- În navetă, răspunse Gail şi dispăru.

Dispoziţia veselă a lui Shipley se evaporă. Îşi imagina ce vroia locotenentul Wortz.

Echipajul căpitanului Scherer rămăsese treaz tot timpul călătoriei, ei fiind şapte din cei doisprezece din total care reuşiseră să facă asta. Lui Shipley asta i se păruse extrem de interesant. Programul militar al lui Scherer şi sarcinile primite erau motivul unei părţi a capacităţii de suportare a echipajului, dar nu era numai atât. Era vorba de ceva mai mult. Navigatorii păstrau cu toţii o anumită distanţă protocolară faţă de toţi ceilalţi, în ciuda spaţiului aglomerat... Dovadă era şi faptul că toţi ceilalţi se refereau la majoritatea navigatorilor folosind titlul. "Locotenentul Wortz", nu "Gretchen". Aceasta era însărcinată cu aducerea treptată la sol a coloniştilor ce se trezeau pe rând, ordinea de trezire fiind stabilită printr-o combinaţie a aptitudinilor necesare pe moment şi a unui gen de loterie a pasagerilor.

- Doctor Shipley, spuse Gretchen Wortz pe un ton amabil, se

pare că suntem în avans faţă de planificare. Jake Holman ar vrea să începem să-i trezim cu o zi mai devreme decât era programat. Putem fi gata de plecare într-o oră?

- Da, desigur.

Cu o zi mai devreme. Shipley se forţă să aprobe din cap şi să , zâmbească. Asta însemna că primul grup de colonişti avea să aterizeze pe Greentrees a doua zi. Printre ei erau patru noi quakeri, ceea ce ar fi trebuit să fie un motiv de bucurie. Şi chiar *era*, îşi spuse singur, cu convingere. Lipsa era în sufletul său, nu în altă parte. De data aceasta avea să se străduiască să se descurce mai bine, să se supună ghidării oferite de Lumină, în loc să încerce să-şi impună voinţa. De data aceasta avea să fie un nou început pe acea planetă nouă.

De data aceasta, avea să caute pacea cu Naomi, în locul războiului lor veşnic, atât de dureros.

- Cum e acolo jos? întrebă nerăbdătoare Tariji Brown.

- Minunat, răspunse Shipley. Vei ajunge şi tu curând, draga mea.

Tarijj pufni.

- Nu atâta timp cât vor avea nevoie de mine aici, sus. Mare proastă am fost să le spun că sunt medic. Ar fi trebuit să spun că sunt instalator. De instalatori au nevoie. Să mergem, doctore. Nici unul dintre ei nu întinereşte.

Shipley îi zâmbi lui Tariji. Simpla ei imagine îl făcea să se simtă bine. O femeie înaltă, cu o construcţie atletică şi cu un păr tuns scurt, pe capul frumos, radiind un potenţial enorm, plină de veselie şi umor. Tariji putea rezolva orice problemă apărută acolo, sus, sau jos, pe planetă. Pe Pământ, ea îl ajutase să-i organizeze pe noii quakeri mai temători, care vroiau să colonizeze Greentrees, dar nu vroiau să înfrunte nimic nefamiliar. "Nu ai cum să înoţi fără să te uzi", le spusese Tariji. "Te arunci în apă sau rămâi pe mal?" Râsul ei vesel îndepărtase orice urmă de forţare din întrebare şi cea mai mare parte a noilor quakeri din Federaţia Atlantică Unită veniseră, în cele din urmă.

- Am aici lista, îi spuse Tariji. Doisprezece oameni. Eşti gata, doctore? Primul este Goldman, Benjamin Aaron, inginer.

- Trei din cei doisprezece sunt ingineri, adăugă Shipley, care ştia lista pe dinafară.

Spre deosebire de Tariji, care petrecuse călătoria în somn

criogenie, el avusese aproape şapte ani la dispoziţie, ca să o memoreze.

Procedura era simplă. Shipley introduse codul în racla respectivă - ce cuvânt teribil, ar fi trebuit ales altul - şi banda transportoare îl aduse în fosta bibliotecă. Apoi introduse codurile pentru "trezire" şi racla făcu restul singură, eliminând fluidele, încălzind corpul şi administrând medicamentele potrivite, în ordinea corectă.

- Uite-l, spuse Tariji. Bun-venit pe Greentrees, domnule Goldman!

Benjamin Goldman, complet dezbrăcat, încercă să se ridice. Căzu pe spate, din cauza muşchilor amorţiţi de anii de nefolosire. Faţa lui surprinsă era atât de comică, încât Tariji izbucni în râsul ei bogat şi liniştitor.

- Ia-o încet, Ben. Te vei clătina puţin, apoi ţi se va face greaţă, după aceea foame, dar asta este ordinea firească. Ia-o încet, uite, prinde-mă de mână.

- Am... ajuns? icni Goldman.

Tariji îl ajută să se ridice în şezut. Racla fusese plasată cu faţa la fereastră şi, întâmplător, planeta era chiar în dreptul ei, oferind imaginea unui glob albastru-alb, atât de asemănător cu Pământul încât ochii necunoscători avură nevoie de câteva clipe înainte să remarce configuraţia ciudată a continentelor şi cele trei Luni.

- Aaaaaahhhhhh! făcu Goldman cu o satisfacţie totală şi se ridică din raclă.

După ce Shipley şi Tariji îl stabilizară, îl îmbrăcară şi îl aşezară pe un scaun în popotă, se ocupară de Barrington, Thekla Belia, agricultorul, care vru imediat să ştie care dintre plantele de jos se dovediseră a fi comestibile.

- Nici una, până acum, răspunse Tariji, pentru că nimeni nu a încercat să mănânce ceva. Credeai că vor începe festinul fără tine? Se hrănesc cu raţiile de pe *Ariel*, doctore, şi nu au timp decât de muncă şi fericire.

- Vreau să cobor!

- Curând. Mai întâi trebuie să vomiţi şi noi trebuie să trezim încă zece oameni... Aşa, bine, dă tot afară!

Când ajunseră să trezească al nouălea colonist, primii doi simţeau deja o foame de lup. Shipley îi conduse spre galeria mică, ca să nu mai fie văzuţi de cei treziţi mai târziu, care încă

simţeau greaţă, şi le arătă cum să comande de la sintetizator şi cum se foloseşte cuptorul instant. Apoi se întoarse în bibliotecă.

- Frayne, Naomi Susan, spuse Tariji. Shipley înlemni.

Racla lui Naomi alunecă de la locul ei. Maşinăria bâzâia încet. Capacul se dădu la o parte. Naomi - sau Nan, cum vroia ea să i se spună, iar el trebuia să ţină minte asta - se chinui să se ridice. Corpul ei era atât de slab încât claviculele ieşeau în relief ca nişte umeraşe de haine. Capul ras, plin de tatuaje şi cu o creastă de piele artificială, părea de un albastru pal. Încrustările metalice de pe sânii ei mici sclipeau.

- Dumnezeule, nu ai nici un pic de grăsime în corp, spuse Tariji. Ce ai de gând să foloseşti ca să te încălzeşti?

Naomi încercă să vorbească, dar nu se auzi nici un cuvânt. Ceea ce era mai bine, îşi spuse Shipley. Probabil că i-ar fi aruncat vreo ironie lui Tariji, pentru preocuparea ei îndrăzneaţă.

- Bine ai venit pe Greentrees, domnişoară Frayne! îi ură Tariji.

Naomi aruncă o privire pe fereastră. De data aceasta nu se mai vedea planeta, ci doar stele. Colţurile gurii ei se lăsară în jos.

- Stai nemişcată un minut, ţi se va face rău, îi spuse veselă Tariji.

Naomi se încruntă la ea, apoi la Shipley.

- Tu... aici. Deja.

- Da, Naomi. Sunt aici.

- Ar fi trebuit... să ştiu. Nu am... cum să scap.

Tariji făcu o faţă nedumerită.

- Tariji Brown, aceasta este fiica mea, spuse Shipley, chiar în clipa în care Naomi se aplecă intenţionat peste marginea raclei şi vomită pe pantofii tatălui ei.

Ce trebuie să faci atunci când un copil o ia pe căi greşite?

Shipley căutase ani de zile motivele, ca şi cum cauza ar fi putut indica tratamentul. În timpul atitudinii sfidătoare din copilărie şi a furturilor, care apoi se transformaseră în droguri de adolescent şi fugă de acasă. Atunci când Naomi, ca adult, distrugea tot ce atingea. În timpul automutilării oribile şi a şi mai oribilei încercări de sinucidere, în timpul condamnării pentru jaf şi a sentinţei executate în închisoare, care măcar o

ţinuse încuiată, în siguranţă, timp de cinci ani.

Poate că fusese de vină moartea mamei ei, când Naomi avea numai şase ani, îşi spuse cu disperare Shipley. Dar sfidarea şi acea furie iraţională începuseră înainte de moartea lui Catherine, iar ceilalţi copii ai lor, Seely, John şi Terry, aflaţi încă în starea de somn criogenic împreună cu familiile lor, nu reacţionaseră la fel.

Poate că era ceva genetic. Shipley era a treia generaţie de doctori quakeri. Examinase minuţios scanarea genetică a lui Naomi, căutând anomalii genetice cunoscute... Dar atât de puţine puteau fi clasificate ca fiind normale. Cu cât umanitatea pătrundea mai adânc în propriul genom, cu atât mai mare devenise diversitatea. La nivel celular, oamenii erau uimitor de diferiţi - nu în ADN-ul lor, din care o mare parte era comună cu a maimuţelor, şoarecilor, musculiţelor de oţet şi piersicilor. Nu, diferenţele erau în modul în care genele dădeau naştere la proteine, în modul în care se amestecau aceste proteine, în modul în care diversele lor combinaţii afectau maşinăria celulară. Erau foarte multe lucruri pe care geneticienii nu le cunoşteau. Şi, pe măsură ce starea Pământului se înrăutăţea, la nivel global, fondurile pentru cercetări ştiinţifice scăzuseră, aşa că pe măsură ce anii treceau se descoperea din ce în ce mai puţin.

Dar Shipley ştia că adevărata problemă în condamnarea genelor lui Naomi era faptul că acesta era doar un subterfugiu. Oamenii erau mai mult decât nişte reacţii chimice. Oamenii purtau responsabilitatea pentru deciziile şi alegerile lor.

Deci era posibil ca chiar alegerile lui Shipley să o fi modelat pe Naomi. Tăcere, simplitate, adevăr... Doctorul încercase ca întreaga lui viaţă să fie ghidată de principiile Luminii. Dar tăcerea, liniştea profundă care permitea cuiva să audă lumina interioară însemna în acelaşi timp că nu discuta suficient cu ceilalţi, că nu-i ghida suficient. Simplitate... Se temuse atât de mult să-şi impună voinţa asupra propriilor copii, să nu cumva să-i transforme în instrumentele lui, în loc să-i lase să devină instrumentele lor. Oare mersese prea departe în acea direcţie, atât de departe încât Naomi percepuse reticenţa lui drept indiferenţă? Cât despre adevăr... Ei bine, Shipley nu avea nevoie de practica sa medicală, ca să înţeleagă faptul că existau oameni care nu puteau suporta prea mult adevăr.

Poate că pentru un copil acel adevăr *fusese* insuportabil. Seely îi spusese odată lui Shipley: "Naomi crede că-L iubeşti pe Dumnezeu mai mult decât pe noi." *Chiar aşa şi este,* îşi spuse Shipley, dar Seely nu fusese genul de copil care să insiste în a face faţă acestei idei.

Acum, doctorul stătea întins, epuizat, în dormitorul lui de pe *Ariel*, privind în întuneric. Trezise împreună cu Tariji treizeci şi şase de oameni, din cei şase mii cufundaţi în somnul rece. Douăzeci şi patru coborâseră deja pe Greentrees; printre ei şi Naomi. Ceilalţi doisprezece urmau să coboare în dimineaţa următoare, în timp ce Shipley avea să trezească la viaţă alţi treizeci şi şase. După aceea, trezirea era oprită, până când cei de la sol construiau suficiente locuinţe ca să adăpostească temporar următoarele grupuri de colonişti. Totul fusese planificat cu multă migală, în concordanţă cu experienţele descrise prin legătură cuantică de către coloniştii militari de pe celelalte patru planete asemănătoare Pământului şi cu cercetarea meticuloasă şi inteligentă realizată de Jake şi Gail.

Meticulozitate. Inteligenţă. Planificare. Nişte calităţi atât de bune şi nici una dintre ele nu îl ajutase pe Shipley în relaţia cu fiica sa. La fel cum nimic nu era de ajutor acum.

De ce hotărâse Naomi să vină pe Greentrees? Trecuseră zeci de ani de când nu mai participase la vreo şedinţă de venerare. Shipley fusese uimit de hotărârea ei de a se alătura restului familiei, în emigrare. Uimit, apoi entuziasmat. Îşi spusese atunci că era posibil ca lumina interioară a lui Naomi să mai poată fi găsită, să poată fi observată. Poate că ea începuse să acorde atenţie acestei lumini. Greentrees putea fi un nou început pentru ea, la fel cum avea să fie pentru Noii Quakeri care doriseră să-şi urmeze soarta, departe de materialismul corupător, ucigător şi strident al culturii globale a Pământului.

Acum, Shipley nu mai era sigur de asta. Întins în întuneric, se mustră sever pentru propriile îndoieli. Naomi alesese să vină acolo, să-şi părăsească viaţa anterioară. El, tatăl, trebuia să aibă încredere în ea. Să se poarte în concordanţă cu încrederea în Lumină, iar ceilalţi aveau să-l urmeze. "Lăsaţi viaţa să vorbească!" le spusese George Fox primilor quakeri, cu aproape şase sute de ani în urmă. Asta trebuia să facă Shipley şi apoi să aibă încredere că viaţa lui şi viaţa comună a Adunării aveau să-i vorbească lui Naomi.

Îl ardeau ochii. Îşi dorea să o poată iubi încă. Asta era cel mai rău. Această luptă de a-şi iubi propria fiică. Îl îngrozea faptul că-şi dorea ca Tariji Brown să fi fost copilul lui, în locul lui Naomi. Sau Gail Cutler, cea viguroasă şi pragmatică. Sau chiar Lucy Lasky, al cărei episod psihotic de pe *Ariel* îi arătase de fapt lui Shipley umilinţa şi flexibilitatea naturii esenţiale a fetei.

Rămase întins în pat, fără să doarmă, deasupra planetei frumoase, încercând să nu se urască pe sine, încercând să o iubească pe fiica sa îngrozitoare.

CAPITOLUL 4

Gail stătea lângă Jake Holman, la marginea "oraşului", cu harababura creată de munca în desfăşurare în spatele ei şi câmpia întinsă de pe Greentrees în faţă. Îşi luau rămas-bun de la cei 967 de indieni Cheyenne. Nimic de pe acea planetă nouă nu era atât de uimitor ca acei romantici demenţi şi ca planurile lor nebuneşti, îşi spuse ea.

- Noi plecăm acum, spuse protocolar Larry Smith.

Era un bărbat scund şi îndesat, cu păr şaten şi nişte ochi inteligenţi, cenuşiu deschis, fiind îmbrăcat într-o salopetă maronie, din material Threadmore practic indestructibil. Pe Pământ, fusese crescător de vite. Acum era şeful cheyennilor.

În spatele lui, pe câmpia acoperită cu un subarboret dens purpuriu, bărbaţi şi femei începură să tragă tărgile făcute din copacii tăiaţi, întărite cu vergele din fibră de arbore de diamant. Pe dispozitivele hibride ciudate erau pachete acoperite cu prelate din Threadmore. Printre tărgi se deplasau vehicule lunare cu energie solară, care păreau să se fi rătăcit acolo dintr-un alt mileniu. Ceea ce, de altfel, era adevărat.

- Puteţi lua legătura cu noi sau cu nava oricând doriţi, îi zise Gail lui Larry, pentru că trebuia să spună ceva. Şi ce altceva ar fi fost potrivit?

Nu exista un precedent al acelei situaţii.

- Nu vom dori asta. Decât dacă încălcaţi contractul.

Ce puteai răspunde la asta? *Promitem să respectăm tratatul semnat cu oamenii voştri?* Exista o istorie îndelungată asupra modului în care fusese respectată acea promisiune.

- Ei bine, atunci, la revedere, spuse Gail, stânjenită.

- La revedere, Gail Cutler. Marele Spirit să fie alături de tine.

- Şi de tine, replică sec Gail.

Larry Smith se întoarse spre tribul său. Fuseseră cu toţii treziţi în ultimele săptămâni şi transportaţi pe planetă, unde începuseră imediat să-şi înalţe corturile, în afara perimetrului Mira City.

Când Smith se îndepărtă suficient ca să nu-i mai audă, Gail i se adresă lui Jake, pe un ton acuzator:

- Ai fi putut să mă ajuţi, în loc să stai degeaba şi să rânjeşti.

- Nu rânjeam.

- Rânjeai în gând. Oh, Dumnezeule, ce oameni ciudaţi! Chiar sunt convinşi că pot crea duplicatul unei civilizaţii tribale, de vânători-agricultori, care, oricum, este mai mult o invenţie romantică a imaginaţiei?!

- Eşti prea aspră, spuse Jake, privindu-i pe cheyennii care se îndepărtau. Vor face adaptări moderne, adaptări planetare.

- Sunt *convinsă,* zise Gail. Uită-te acolo. În acel vehicul lunar uriaş este un laborator genetic total echipat.

- Va fi folosit doar ca să determine ce este comestibil şi ce nu, replică Jake.

Gail pufni. Vehiculele lunare cheyenne, laboratorul genetic şi echipamentul ocupaseră surprinzător de mult loc pe *Ariel*, loc pentru care cheyennii plătiseră bine. "Tribul" lui Smith era un grup separatist, format din indivizi şi familii care erau pătrunşi de idealismul acelei vieţi noi şi care fuseseră finanţaţi din câştigurile clinicii de modificări genetice a mai multor generaţii. Contractul lor cu Mira Corp specifica detaliat ce servicii avea să asigure corporaţia până la trezire şi în timpul acesteia, şi apoi specifica la fel de clar că după aceea nu aveau să mai existe deloc legături formale şi că nu va exista nici o "intruziune" în subcontinentul mare pe care îl revendicau ca fiind al lor.

- Crezi că vor reuşi? îl întrebă Gail pe Jake, uitându-se la o femeie care se chinuia să care o targă pe o distanţă apreciabilă, în jurul zonei ocupate de o plantă târâtoare roşie.

- Desigur. Ştiu la fel de multe despre această planetă ca noi.

- Ceea ce înseamnă practic nimic.

- Ai fost vreodată într-o rezervaţie a amerindienilor, Gail?

- Nu. Tu?

- Da, răspunse el, spre surprinderea femeii. Şi am citit despre ele. Pe vremuri erau nişte locuri îngrozitoare, cu foarte puţin teren arabil, pline de sărăcie şi alcoolism. O dată ce indienii au realizat că, în calitate de naţiune separată, pot oferi legal servicii pe care regiuni ce făceau parte din Statele Unite nu o puteau face, rezervaţiile au prosperat. Mai întâi jocurile de noroc, apoi clinicile de modificări genetice şi de clonare a animalelor, apoi...

- Ştiu că rezervaţiile sunt nişte centre ştiinţifice excelente, spuse sec Gail. Şi că sunt extrem de bogate. De aceea nu înţeleg motivul pentru care acest grup a preferat să renunţe la tot şi să trăiască de parcă ultimele două sau trei secole nu au existat. Fără a renunţa, totuşi, la laboratorul genetic.

- Ah, tu eşti o fiinţă socială! făcu Jake. Plantată în mijlocul uriaşei tale familii.

- Nu prea. Doar şase dintre ei au fost treziţi până acum. Familia mea este la sfârşitul listei.

- Nesemnificativ. Eşti o fiinţă socială şi se pare că nu reuşeşti să înţelegi că foarte mulţi oameni îşi doresc cu disperare să evadeze din societate şi să nu mai privească niciodată înapoi.

Gail se uită curios la Jake. Acesta contempla în continuare tribul de cheyenni care se îndepărtau, devenind tot mai mici, în timp ce înaintau pe câmpia acoperită de iarbă, spre munţii din depărtare. Jake vorbea foarte rar despre trecutul lui. Şi nu era sigură dacă asta făcuse acum.

- Jake...

- Ştii că Larry Smith îşi va schimba numele? Cu toţii vor face asta. Dar vor aştepta cu alegerea noilor nume până la producerea unui incident din care să li se pară că reiese o anumită caracteristică personală. Se pare că aşa se proceda pe vremuri.

- Aşa că, data viitoare când îl vom întâlni pe Larry Smith, el se va numi "Bărbatul Care Are Un Laborator Genetic"?

- Ţi se pare o glumă, răspunse Jake. Ţi se pare la fel de amuzant Shipley, care a evadat spre o viaţă nouă, alături de noii lui quakeri?

Gail trebuia să fie sinceră.

- Nu. Oricum, nu la fel de amuzant. El măcar este pregătit să trăiască într-o civilizaţie capabilă de călătorii interstelare. Dar

nu pot înţelege ce crede şi ce nu crede grupul lui. Tu?

- Eu nici nu încerc, spuse Jake, pe un ton dezinteresat.

După şapte ani ucigător de lungi, Gail ştia că Shipley îl făcea pe Jake să se simtă neliniştit. Noii quakeri erau treziţi şi transportaţi pe planetă într-un ritm constant. Oare cum avea Jake să reacţioneze atunci când avea să trăiască înconjurat de două mii dintre ei?

- Spune-mi, i se adresă Gail. I-ai inclus pe quakeri în călătorie numai pentru că fără treimea depusă de ei nu ai fi putut să aduni suficienţi bani?

- Bineînţeles. Acesta a fost motivul pentru care i-am primit pe toţi, inclusiv pe cei din familia ta şi pe cheyennii lui Larry Smith. Ştii asta.

- Dar nu ştiu de ce nu ai putut să mai aştepţi câţiva ani, ca să vezi dacă nu apare cineva cu concepţii mai apropiate de ale tale. Ce mai contau câţiva ani, atunci când părăseai Pământul pentru totdeauna?

De mult timp vroia să-l întrebe asta.

- Nu contau deloc, replică Jake senin. Oricum, mă îngrijorează mai mult arabii, decât noii quakeri. Măcar lunatecii lui Shipley sunt democratici. Ştiu că Faisal ne-a explicat că familia lui a fost întotdeauna moderată din punct de vedere politic şi religios, şi că acesta a fost motivul pentru care şi-a părăsit ţara atunci când un nou regim militant a preluat puterea. Pentru familie şi-a dorit un început nou, într-un loc nou. Totuşi...

Gail îl privi lung. Mai discutaseră asta de multe ori. Avea impresia că Jake reluase acea întrebare doar ca să-i distragă atenţia. De la ce?

- Haide! Vom întârzia la şedinţa Comitetului, spuse el brusc şi porni spre tabără.

Ar fi trebuit să se înveţe până acum cu aceste subterfugii ale lui. După zece ani de când erau parteneri, din care şapte petrecuţi în spaţiul restrâns de pe *Ariel*, Gail ştia totul despre Jake: ce-i plăcea să mănânce, ce glume i se păreau amuzante, ce daruri primise când împlinise şase ani, notele lui la Facultatea de Drept. Totuşi, uneori avea senzaţia că nu-l cunoştea deloc, că el o înţelegea mult mai bine pe ea decât ea pe el.

Dar poate că ea nu era atât de greu de înţeles.

La opt ani, Gail fusese luată de mătuşa Tamara - acum aflată în somn criogenic pe *Ariel* - la o întrunire religioasă, într-o arenă sportivă uriaşă şi strălucitoare din Portland, Oregon. Predicatorii vorbiseră tunător despre moartea şi distrugerea ce aveau să se abată asupra adulterilor, geneticienilor, hoţilor şi necredincioşilor. Toţi aveau să piară în râurile de foc şi în dezastrele de pe Pământ. A doua zi, un cutremur de pământ din falia de sub Portland ucisese şapte mii de oameni.

Efectul asupra lui Gail fusese opus celui dorit de predicatori. Urmărise ştirile şi, deşi avea doar opt ani, văzuse clar cum muriseră deopotrivă credincioşi şi necredincioşi, cei drepţi şi cei păcătoşi. Fusese impresionată de puterea imensă şi impersonală a naturii, aceeaşi putere de care se temea când auzea tunetele, şi decisese, atunci şi acolo, că avea să devină om de ştiinţă.

Mama lui Gail, biolog evoluţionist, se înfuriase când aflase că mătuşa Tamara o dusese pe Gail la acea întrunire. Emily Cutler era un om de ştiinţă cu convingeri puternice, dar excentrice. Ea credea că bărbaţii şi femeile nu aveau să trăiască niciodată fericiţi împreună. "Este singura concluzie raţională", spunea ea răbdătoare, "pentru oricine care vrea să gândească raţional. Bărbaţii şi femeile au evoluat ca să satisfacă nişte necesităţi diferite: vânători-competitori şi strângători-hrănitori. Opt mii de ani de aşa-zisă civilizaţie nu pot anula cinci milioane de ani de evoluţie. Bărbaţii şi femeile nu sunt specii diferite, dar sunt nişte variante ale aceleiaşi specii, iar să te aştepţi să trăiască fericiţi împreună este ca şi cum ai vrea ca lupii şi pudelii să doarmă în acelaşi bârlog. Ar trebui să trăiască separat şi doar să se viziteze."

Un deceniu mai târziu, când Gail îşi anunţase familia că era lesbiană, mătuşa Tamara dăduse vina pe învăţăturile surorii ei, Emily. Toţi ceilalţi aprobaseră din cap zâmbind şi întrebaseră de ce Gail căzuse şi la examenul de chimie, şi la cel de fizică.

Ştiinţa o plictisea. Dar banii nu, şi la nouăsprezece ani obţinea o diplomă în afaceri. La douăzeci şi cinci de ani, se ocupa de mai multe investiţii ale familiei decât oricine altcineva din familia ei tot mai numeroasă, obsedată de ecologie. La acea vârstă o cunoscuse deja pe Lahiri şi viaţa ei era plină şi completă, îndulcită de gustul dulce al fericirii.

Apoi Lahiri murise, încet şi oribil, din cauza unui virus

modificat genetic, realizat de un terorist care încercase să ţină întregul Minneapolis ostatic, pentru o cerere politică nebunească. Lahiri nici măcar nu ar fi trebuit să se afle în Minneapolis. Fusese o călătorie de afaceri neplanificată. Nivelul de ultraviolete şi C02 pe Pământ crescuse în douăzeci de ani la valori care nu ar fi trebuit să ajungă, conform predicţiilor ştiinţifice, decât peste un secol. Cei bogaţi se îmbogăţiseră şi mai mult şi, pe măsură ce săracii deveneau şi mai săraci, într-o federaţie a naţiunilor Atlanticului de Nord care nu era obişnuită cu răbdarea, violenţa domestică şi terorismul domestic crescuseră. Terorismul internaţional devenise ceva obişnuit. Modificările genetice aplicate culturilor începuseră să piardă cursa în faţa paraziţilor tot mai rezistenţi şi a populaţiei mereu în creştere.

Familia lui Gail votase pentru plecare. Gail venise la Jake şi acesta păruse să înţeleagă de la început că, după Lahiri, pentru Gail nu avea să mai existe altcineva, niciodată. Nimeni nu mai înţelesese asta. Jake şi Gail deveniseră parteneri de afaceri şi prieteni certăreţi, dar Gail avea impresia că Jake nu-i permisese vreodată să vadă cine era el cu adevărat.

- Uite-l şi pe Faisal, elegant ca de obicei, spuse Jake, în timp ce se apropiau de clădirea gonflabilă urâtă care servea drept sală de conferinţe. Se pare că toată familia regală se adaptează bine.

- Cel puţin jumătatea masculină, replică Gail, acidă. Ce ştim noi ce e cu femeile? Ele abia dacă ies din acel complex sau ce naiba este, iar, atunci când o fac, au feţele acoperite cu voal.

- Ştiai asta atunci când am vorbit cu ei, înainte să părăsim Pământul, zise Jake, împăciuitor. Toate au declarat că acesta este modul în care vor să trăiască. Chiar şi sub analiza vocală a stresului.

Şi ce bătălie avuseseră de purtat până să-i convingă pe arabi să permită analiza vocală a femeilor lor. Gail bănuia că Faisal, cosmopolit şi practic, folosise metode de conducere pe care ea nu vroia să le cunoască. Dar Jake avea dreptate. Chiar folosind analiza vocală a stresului, care nu demascase nici o minciună, femeile arabe, de sânge regal sau servitoare, declaraseră că acesta era modul de viaţă pe care şi-l doreau. În spatele zidurilor, în Mira City, dar fără să se afle cu adevărat în acesta.

Aşa încât acum secţiunea nordică a oraşului, la est de râu,

era înconjurată de un zid de spumă de trei metri înălţime. Gail ştia, deşi nu văzuse niciodată cu propriii ochi, că în interiorul *medinei*[*3] erau alte ziduri, care separau locuinţele femeilor, *andarun*. Îşi imagina curţi văzute în vechi sculpturi persane în lemn, cu fântâni şi paturi de flori, şi cu femei cu ochi negri şi acoperite de văluri, copilăroase şi protejate. Dar nu ştia sigur toate acestea. Atunci când se afla în afara zidurilor sale, Faisal vorbea foarte puţin despre regatul lui privat. Locotenenţii lui - toţi bărbaţi, bineînţeles, mulţi părând a fi fiii lui - îi urmau exemplul. Iar Faisal, cu excepţia ocaziilor ceremoniale, purta aceeaşi salopetă din Threadmore maronie ca Jake şi Gail.

Gail ştia că Faisal avea trei neveste, Jabbareh, Homy şi Khanom, dar nu vorbea niciodată despre ele. Tot ce li se permisese celor din Mira City să întrezărească din viaţa din interiorul *medinei* erau un minaret ce se înălţa mult deasupra zidurilor, strigătul de chemare a credincioşilor la rugăciune sau întreruperile ocazionale ale şedinţelor, când Faisal îngenunchea cu faţa spre Sol, fără covor de rugăciuni sau vreo scuză, ca să se roage.

- Vrem să restaurăm adevăratul spirit islamic, le spusese Faisal lui Gail şi Jake, atunci când venise prima dată la ei, cu propunerea de a se alătura coloniei Greentrees. Inima caldă şi veselă a Islamului, cu rădăcinile în familie. Fără spiritul războinic fanatic în care s-a transformat acum.

- Dar femeile voastre..., începuse Gail, însă Faisal o întrerupsese.

- Femeile noastre vă vor declara singure că doresc să trăiască după vechile datini.

Şi aşa făcuseră, chiar şi cu analiza vocală a stresului, care se efectuase la insistenţele lui Gail. Acesteia nu-i plăcea acea perpetuare a patriarhatului pe o planetă nouă, dar, aşa cum subliniase acid Jake, nici nu era nevoie să-i placă. Atâta timp cât arabii trăiau şi îi lăsau şi pe alţii să trăiască - ceea ce se întâmplase -, zeii lor nu trebuiau să fie şi zeii ei.

- Cred că ei au unul singur! spusese ea, cu dinţii strânşi.

- Chiar şi aşa..., replicase Jake, ridicând din umeri.

De fapt, erau ei mai ciudaţi decât Larry Smith şi cheyennii lui, care plecaseră să trezească la viaţă zeii morţi ai Naturii?

- Bună ziua, spuse Faisal, oprindu-se la uşa cortului.

3* Partea veche a unui oraş arăbesc (n.t.).

În acea zi, din cine ştie ce motiv, renunţase la salopetă. Roba lui albă părea chiar confortabilă şi frumoasă, pe fondul albastrului şi purpuriului rece de pe Greentrees.

- Bună, Faisal, răspunse Gail.

Oare supuşii lui i se adresau cu "înălţimea Voastră"? După părerea ei, numai familia lui Gail şi grupul de chinezi veniseră pe acea planetă cu feţele întoarse spre viitor, şi nu spre trecut.

- Sunt toţi înăuntru? întrebă Jake. Şi vom reuşi să-l facem pe vreunul dintre ei să vorbească engleză?

Faisal râse. Comitetul Guvernatorilor se întâlnea de două ori pe lună. "Luna" fusese definită ca tranzitul celei mai mari dintre cele trei luni, Gamma. (Câtă imaginaţie dovediseră, atunci când le numiseră Alfa, Beta şi Gamma? Nu conta, erau atât de multe alte lucruri pentru care să-şi folosească imaginaţia.) Una dintre întâlnirile lunare era destinată evaluării şi planificării progresului lucrărilor din Mira City şi rezolvării celorlalte probleme, care până atunci fuseseră uimitor de puţine. A doua întâlnire, ca aceea de acum, era pentru ascultarea rapoartelor savanţilor, care ofereau date brute pentru estimări, planificări şi înţelegere. Savanţii, cu jargonul lor de specialişti, erau cei care nu vorbeau engleză.

Formau un grup foarte variat. Nouă savanţi din discipline diferite, din care numai inginerul Robert Takai îşi plătise drumul. Ceilalţi erau cu toţii sponsorizaţi de Wellcome Trust, o fundaţie britanică având secole de tradiţie în domeniul ştiinţei, fără altă răsplată decât informaţii în beneficiul umanităţii. Gail nu era sigură dacă informaţiile de pe Greentrees, trimise regulat prin legătura cuantică, erau de vreun folos celor de la Wellcome Trust sau altcuiva de pe Pământ. I se părea ciudat gândul că toţi cei care îi finanţaseră pe aceşti savanţi erau acum morţi şi îngropaţi. Pe Pământ trecuseră şaptezeci de ani.

Şi, desigur, totul era la fel de rău, sau chiar mai rău, ca la plecarea lui *Ariel*. Seceta, foametea, terorismul, disperarea, calitatea apei, politica, lăcomia. Nivelul de C02 crescuse, producţia de alimente scăzuse, clima globală atât de dură încât cea mai mare parte a planetei fie era inundată, fie era secată.

- Am identificat şi analizat alte trei straturi geologice, spuse Roy Callipare, geologul, şi Gail încetă să mai asculte.

Acele rapoarte erau necesare, dar şi plictisitoare. Deşi nu şi pentru savanţi, care ascultau cu atenţie, se certau, râdeau şi se

atacau unul pe celălalt, ca şi cum prezenţa sau absenţa beriliului era o problemă de viaţă şi de moarte.

Gail privi pe furiş în jur, încercând ca faptul că nu era atentă să nu fie prea evident. Fengmo, membrul chinez al Comitetului, era absent în acea zi, fiind ocupat cu altceva. Ceilalţi, cu excepţia lui Faisal, îmbrăcat în roba lui albă, se contopeau cu fondul cortului gonflabil: salopetele maronii sau verzi pe verdele mat al pereţilor şi cenuşiul mobilierului de spumă. Într-un târziu, Mira City avea să devină mai colorat. Corturile gonflabile erau doar temporare, la fel salopetele, deşi hainele noi se aflau foarte jos pe lista de priorităţi a tuturor. Totuşi, ar fi putut cineva măcar să aducă înăuntru o vază cu flori de pe Greentrees.

Lucy Lasky prezentă un raport scurt, la fel de lipsit de culoare ca tot ce-i înconjura. Experta în paleontologie rămăsese foarte rezervată după trezire, plecând în fiecare zi cu geologul, într-unul dintre vehiculele lunare de două persoane. Luaseră mostre din peste o duzină de locuri şi apoi se stabiliseră la unul aflat la aproximativ unsprezece kilometri distanţă şi care, din câte înţelesese Gail, avea atât o mulţime de stânci, cât şi o mulţime de fosile. Gail trecu pe funcţionare automată în timpul prezentării lui Lucy.

Procedă la fel cu Maggie Smith, ecologul, Benjamin Goldman, inginerul în materiale de construcţie, şi cu George Fox, biologul. Lui Gail i se părea amuzant că George, un bărbat exuberant şi zâmbitor, ca o preferinţă specială pentru băuturile efervescente, avea acelaşi nume cu părintele quakerilor originali, în secolul al şaptesprezecelea. William Shipley comentase spunând doar că mulţi oameni purtau un nume atât de comun. Jake aprobase din cap, neatent, aşa că Gail trebuise să-şi savureze singură gluma.

Se concentră asupra prezentării lui Robert Takai, inginer energetician, atât cât să afle starea proiectelor lui de energie solară, eoliană şi geotermică. Toate erau în grafic sau în avans faţă de acesta. Geneticienii, Todd McCallum şi obositoarea Ingrid Johnson, raportară descoperirea altor părţi ale florei şi faunei, declarând că tot ce găsiseră până atunci era pe bază de ADN. Mare lucru!... Toate formele de viaţă de pe toate planetele colonizate erau pe bază de ADN. Panspermia[4]

4[**] Panspermia = teorie conform căreia viaţa pe Pământ şi

era un consens ştiinţific general, un nor de spori care plutiseră în derivă prin galaxie cu miliarde de ani în urmă, lăsând în urma lui codul genetic al vieţii.

Ceea ce era bine, altfel Thekla Belia Barrington, specialista britanică în agricultură, nu ar fi raportat nişte perspective atât de luminoase pentru cultivarea şi consumarea, după câteva modificări genetice judicioase, a atât de multor plante locale. Poate chiar 15%, spusese ea veselă.

- Poate mai bine decât s-ar fi aşteptat oricine. De fapt, e al naibii de *minunat*! Primele paturi de culturi experimentale sunt deja plantate.

Chiar şi William Shipley zâmbi.

Apoi, apăru Nan Shipley şi strică totul.

Prezenţa la şedinţele Comitetului ar fi trebuit să se limiteze la membrii lui, adică la conducătorii acelor grupuri care cumpăraseră acţiuni la Mira: noii quakeri, cheyennii, familia lui Gail, chinezii lui Liu, arabii lui Saud plus Jake şi, ca reprezentant al lui Wellcome Trust, George Fox, savant principal. Nan Shipley intră cu paşi mari, ca şi cum acolo ar fi fost locul ei. Deşi avea probabil aproape treizeci de ani, era îmbrăcată într-o tunică largă, pe care erau cusute nişte oglinjoare micuţe şi era tăiată în mai multe locuri, prin care se puteau vedea fragmente din pielea pictată cu albastru. Moda preferată a adolescenţilor, cu aproximativ şaptezeci de ani în urmă, îşi spuse Gail, răutăcioasă. Printre salopetele Threadmore ale tuturor celorlalţi, Nan părea la fel de exotică şi inutilă precum coada unui păun.

- Naomi, aceasta este o şedinţă privată, i se adresă aspru Shipley fiicei sale. Cred că ar trebui să...

- Am primit un mesaj de pe *Ariel*, prioritate unu, spuse Naomi, pe un ton indiferent.

Se vedea clar că se distra pe cinste.

- A venit la cartierul general planetar al lui Mira Corporation şi eu eram întâmplător acolo. Rudy nu a vrut să-l transmită pe frecvenţa generală, aşa că mi-a cerut să vin să vi-l comunic şi apoi să-i conduc acolo pe Gail şi Jake.

- Ce căutai tu la cartierul general al lui Mira Corporation? o întrebă tatăl ei.

---

posibil şi pe alte planete îşi are originea în microorganisme sau compuşi biochimici căzuţi din spaţiu (n.t.).

Gail îi simţi stânjeneala şi iritarea. Nan o iritase deja şi pe Gail, din mai multe motive: prin prezenţa în cortul lui Mira Corp, pe care-l numite, sarcastic, "cartier general planetar", faptul că intrase fără să se grăbească, ca şi cum nivelul de prioritate unu nu merita atenţia ei, modul în care se referise la căpitanul Scherer, folosind prenumele. Şi de ce Scherer îi încredinţase ei conţinutul unui mesaj de prioritate unu? Ceva nu era în regulă.

- Ei bine, care este mesajul? întrebă Jake tăios.

Nan făcu o scurtă pauză, apoi zâmbi.

- Mesajul este că, în timp ce *Ariel* executa un zbor la joasă _ înălţime, pentru cartografiere, locotenentul Wortz a descoperit un sat.

De fapt, două sate. Cu colibe acoperite cu stuf, vetre în aer liber şi câmpuri cultivate. Nu suntem singuri pe Greentrees.

CAPITOLUL 5

Nu e posibil! fu primul gând al lui Jake. Al doilea gând a fost: Ba sigur că e posibil...

Galaxia, sau mai exact acea secţiune mică a ei, se dovedise lipsită de inteligenţă, dar plină de forme de viaţă, toate pe bază de ADN şi remarcabil de similare în construcţia celulară. Oriunde căzuse ploaia panspermică de spori pe o planetă viabilă - şi existau mult mai multe astfel de planete decât se crezuse iniţial -, aceasta depusese gene de cultură, care dăduseră naştere vieţii. Viaţa continuase apoi pe diverse trasee evolutive. Numai cea de pe Pământ avusese condiţiile norocoase, poate timpul sau alt factor, ca să ajungă la nivelul de viaţă raţională. Pe Colchis nu ajunsese mai departe de plantele cu flori. Cel puţin în teorie.

Nu exista nici un motiv ca o parte a acestei teorii, sau chiar toată, să nu fie greşită.

Când Jake îşi reveni din şoc, biologul George Fox izbucnise deja, vorbind repede:

-... dincolo de zona explorată de noi până acum! Dacă au venit din sisteme solare îndepărtate, la care noi nu am ajuns încă, atunci ar putea...

- Sisteme solare îndepărtate? îl întrerupse sarcastică Ingrid Johnson. Cu vetre în aer liber şi colibe din stuf?

- Poate că Scherer s-a înşelat în privinţa asta. Sau poate că o civilizaţie venită din alt sistem solar a organizat aici nişte tabere de vacanţă de tip primitiv... mai încercă Fox.

Se opri, ştiind cât de slab suna acea argumentaţie.

Jake se forţă să rămână calm.

- Nu putem trage nici o concluzie fără să avem mai multe dovezi. Avem nevoie de informaţii.

- O expediţie, propuse George agitat. Să ne prezentăm!

Gail se strâmbă. Ochii ei verzi păreau în continuare uluiţi.

- O expediţie poate fi periculoasă, dacă nu sunt prietenoşi şi în cazul în care căpitanul Scherer s-a înşelat în privinţa nivelului lor tehnologic. Sau chiar dacă nu s-a înşelat. Suliţele pot fi ucigătoare.

Făcu o pauză şi adăugă:

- Suliţele sau orice altceva... folosesc ei.

- Nu ştii dacă "folosesc" ceva, spuse Ingrid.

- Ocazia de a învăţa..., începu George.

- Sondele nu au raportat niciodată...

-... am ştiut întotdeauna că sondele pot lua mostre doar dintr-o zonă restrânsă, plus ceea ce era vizibil din spaţiu. Nişte colibe mici...

- ... câştig pentru biologia extraterestră...

- Este vorba de nişte aspecte juridice aici! zise Jake, tare.

Ceilalţi îl priviră surprinşi, dar el se simţea, brusc, pe un teren mai sigur. Vorbăria avocăţească.

- Vreau să spun că există şi unele aspecte juridice. Federaţia planetară a emis nişte linii directoare cu un secol în urmă - de fapt, acum sunt aproape două secole - referitoare la contactul cu orice specie raţională cu care ar putea veni în contact umanitatea, în călătoriile interstelare. Există aspecte referitoare la dreptul suveran, presupunerea intenţiilor paşnice, buna-credinţă a...

- Aplicabile de către *cine* ? întrebă Ingrid, ironic.

- Asta nu contează, nu? făcu Thekla Barrington. Avem obligaţia morală să respectăm dreptul de primi proprietari al acestor oameni... Dumnezeule, ce tot spun? Nici măcar nu ştim dacă sunt fiinţe raţionale!

- Dar vom afla! spuse George Fox, şi vacarmul reîncepu.

Jake încercă să-şi adune gândurile, să gândească clar. Dacă erau raţionali, câţi erau de fapt? Locuiau pe toate continentele?

Dacă da, aveau propriile tradiţii…

- Nu există fiinţe raţionale pe Greentrees! Nu există!

Lucy Lasky se ridicase şi strigase, o imagine atât de surprinzătoare, încât toţi ceilalţi amuţiră instantaneu.

Faţa expertei în paleontologie era plină de pete roşii. Jake, care se simţea întotdeauna stânjenit în prezenţa lui Lucy, o privi atent. Simţise ruşinea ei permanentă şi ezitantă, datorată căderii nervoase de pe *Ariel* şi somnului forţat care urmase acesteia, şi îi era milă de ea. Sau era vorba de o identificare inconştientă cu ea?

Dar în clipa aceea Lucy nu părea nici ruşinată, nici ezitantă. Când culoarea din obraji păli, îşi îndreptă spatele ei mic şi vorbi, cu o forţă la care Jake nu s-ar fi aşteptat.

- Ascultaţi-mă cu toţii! Am petrecut trei luni luând probe de fosile de pe Greentrees, în peste o duzină de locuri diferite. Nicăieri nu există vreun indiciu al vreunui obiect creat de o fiinţă raţională.

- Asta înseamnă că nu ai luat încă probe din locul potrivit, spuse Gail.

Lucy se calmă.

- Nu înţelegi. Drumul evolutiv până la stadiul de fiinţă raţională este *lung*, ca să nu mai vorbim de cel până la acoperişuri de stuf şi vase de gătit. Trebuiau să existe peste tot relicve, măcar nişte toporişti de piatră sau cuţite cioplite. Dacă nu există relicve, atunci nu există viaţă raţională. Acest lucru este valabil pe Pământ, pe Colchis şi pe toate cele cinci planete colonizate de oameni. Sunt sigură de descoperirile mele. Nu există viaţă raţională pe Greentrees.

- Vrei să spui că aceste… fiinţe vin din altă parte? făcu sceptic Thekla Barrington. Şi că civilizaţia lor s-a degradat?

- Şi în acest caz ar fi rămas urme, nu? întrebă Todd McCallum. O cultură degradată, construită pe una mai avansată lasă straturi de vestigii. Ca în Cartagina sau Kinshasa.

- Lucy? interveni Jake. Ce spui de asta?

- Da. Nu, răspunse Lucy.

Păru să realizeze că stătea încă în picioare, se înroşi din nou şi se aşeză.

- Eu nu ştiu decât ce am găsit. Sau mai bine zis ce nu am găsit. Nu există semne de viaţă raţională evoluată sau ale unei culturi degradate.

- Lucy, să fim sinceri, zise Ingrid. Mai întâi vezi extratereştri care nu există, acolo, pe *Ariel*, iar acum refuzi să vezi extratereştri, când există. Poate că problema eşti tu?

- Taci, Ingrid! îi ceru Jake, surprinzându-se şi pe sine. Atacurile personale nu ajută la nimic.

- Nu a fost un atac personal! Este...

Gail vorbi mai tare decât Ingrid, acoperind-o.

- Jake are dreptate. Acum trebuie să ne concentrăm asupra a ceea ce trebuie să facem în continuare. Probabil că este o problemă pentru Comitetul Guvernatorilor, din moment ce Jake a ridicat problema legalităţii şi contractele cu fiecare dintre popoarele voastre sunt destul de clare. Dar eu şi Jake nu avem intenţia să eliminăm din discuţie savanţii, adăugă ea, uitându-se la Jake, pentru confirmare.

- Nu, sigur că nu, zise acesta, dorindu-şi să nu o fi apărat pe Lucy cu atâta forţă şi în public.

Sau poate că se concentra asupra acestui lucru, ca să evite să se gândească la ceea ce era de fapt în joc acolo?

- Primul lucru... Începu Gail.

- Primul lucru este să-i răspundem lui Rudy, o întrerupse Nan Shipley, cu o faţă parcă amuzată. El încă aşteaptă.

Uitaseră cu toţii că era şi ea acolo. De fapt, uitaseră cu toţii de Scherer.

- Mă duc eu, spuse Jake. Gail, organizează treburile aici.

Se ridică şi porni spre uşă, prinzând-o cu fermitate de cot pe Nan, când trecu pe lângă ea. Dumnezeule, cât de mult îl irita!

- Bine, m-ai scos de acolo, spuse fata când ajunseră afară. Acum poţi să-mi dai drumul.

- Nan, nu trebuie să-ţi spun că ar fi cazul să nu mai vorbeşti cu nimeni despre asta. Nu răspândi inutil alarma. De fapt... de ce ţi-a spus căpitanul Scherer ţie despre aceste sate?

- Nu poţi să ghiceşti? întrebă ea, zâmbind.

Scherer şi Nan. După o clipă, Jake zise, clătinând din cap.

- Nu. Nu Scherer. Indiferent de gusturile lui în materie de femei. Este un soldat prea bun.

- Ai dreptate, Jake. Nu credeam că eşti atât de perspicace.

Nan se îndepărtă, oferindu-i spre vedere fragmente din pielea ei albastră, prin găurile vălurite ale tunicii. Nu îi răspunsese la întrebare.

Dar acum nu era timp pentru asta. Jake porni rapid spre

cortul gonflabil al Mira Corp şi preluă apelul lui Scherer de pe orbită.

Toţi vroiau să meargă, cu excepţia lui Gail.

- Poţi să-mi povesteşti tu, îi zise ea lui Jake. Sunt multe lucruri de rezolvat aici. Oamenii sunt treziţi în continuare. Programul robotic de instalare a conductelor are o hibă pe care tehnicienii nu reuşesc să o găsească. Thekla termină sera săptămâna viitoare. Iar oamenii lui Liu au un fel de dispută în legătură cu limitele oraşului. Totodată, cu cât mă gândesc mai mult la asta, Jake, cu atât cred că rapoartele lui Scherer nu arată nimic îngrijorător pentru noi. Aşa că du-te tu şi stabileşte nişte relaţii diplomatice.

- Nimic îngrijorător? *Extratereştri*?

- Da. Decât în cazul în care atacă.

- Din rapoartele de supraveghere aeriană reiese că este puţin probabil. De fapt, aceste rapoarte sunt năucitoare. Zborurile la joasă înălţime au identificat numai patru sate, fără alte aşezări pe câteva sute de kilometri înjur. Cele la foarte joasă înălţime au adus planoarele exact deasupra colibelor, la o înălţime de o sută de metri. Locotenentul Wortz a raportat că sătenii şi-au ridicat capetele, ca să se uite la avion. Totuşi nu au luat-o la fugă, nu s-au adunat într-un loc, să arate cu degetul, nici nu au atacat. Creaturile au ridicat doar capul, s-au uitat şi au revenit la treburile lor, fără să pară speriate sau interesate.

Cum era posibil să nu fie nici speriaţi, nici interesaţi? Şi, dacă relatarea era adevărată, cum era posibil să fie raţionali? Dar, ţinând cont de detaliile din raportul lui Wortz, vasele de gătit şi colibele de stuf, cum ar fi putut să nu fie raţionali?

Înregistrările fuseseră vizionate de nenumărate ori cu entuziasm de nouă savanţi şi cinci membri ai Comitetului. Extratereştrii erau bipezi şi bisimetrici, cu o înălţime de aproximativ 1,30 metri, acoperiţi cu un păr des, roşcat-maroniu, care le adusese imediat numele de "B1ănoşii". Aveau boturi lungi, creste de păr mai închis la culoare ridicat pe spate, corpuri îndesate şi puternice, şi cozi groase.

- Cozi pentru echilibru, ca ale cangurilor, explică George. Probabil că pot să sară, adăugă el şi se încruntă.

- Ce este, George? întrebă Jake.

- Nu pot spune sigur, bineînţeles... Dar Greentrees este o planetă caldă, mai caldă decât Pământul, fără schimbări de

sezon majore din cauza deplasării axiale foarte mici. Şi nici nu există o activitate deosebită a animalelor de pradă mari, cel puţin în comparaţie cu Pământul, când era în acelaşi stadiu de evoluţie. Dar blana acestor extratereştri, coada de echilibru puternică... toate acestea ar fi trebuit să evolueze, în mod normal, pe o planetă mai rece, cu o gravitaţie mai mare. Şi uită-te la ochii lor. Doi în faţă şi unul aproape de vârful capului. Aşa ceva evoluează într-o lume plină de animale de pradă zburătoare şi terestre. Iar Greentrees nu este aşa ceva.

- Planeta nu este periculoasă acum, zise Ingrid, dar poate că a fost, în trecut. Poate că şi-au ucis atacatorii. Aşa cum am făcut şi noi, pe Pământ.

- Noi nu avem ochi în vârful capului, spuse Todd. Iar cangurii aveau cozi ca acestea, înainte să fie exterminaţi, nu? Iar ei au evoluat pe Pământ.

- Adevărat, remarcă George, aplecându-se ca să studieze mai de aproape imaginile de pe monitor.

- Va trebui să aşteptăm să ajungem acolo şi să vedem cu ochii noştri, zise Jake, ceea ce ridică instantaneu tensiunea grupului.

Cine, avea să meargă? Toţi aveau câte un argument pentru a fi incluşi.

În cele din urmă, Jake şi Gail deciseră.

- Ştiu că nu vă place asta, le vorbi Jake savanţilor, dar am ales bazându-ne pe cine este necesar acolo şi de cine ne putem lipsi aici. Ştiţi că între cei cinci mii de oameni nu avem nici măcar un singur lingvist adevărat? Am decis că translatorii din engleză în chineză, de exemplu, nu vor fi utili. Totodată, nu vrem să-i copleşim pe extratereştri cu prezenţa prea multor oameni. Aşa că vom merge în navetă eu, George, Ingrid şi locotenentul Halberg. Locotenentul Wortz va pilota şi va rămâne în navetă.

Spre surpriza lui Jake, William Shipley spuse:

- Cred că ar trebui să merg şi eu.

- Dumneata?

- Sunt doctor. Aţi inclus în echipă un biolog şi un genetician, dar Ingrid lucrează la nivel de ADN, iar George nu este pregătit în patologie. Cred că ar trebui să merg şi eu.

- Cum naiba vei recunoaşte patologia unui extraterestru? întrebă Ingrid.

- Pot estima sănătatea generală a extratereştrilor comparându-i unii cu ceilalţi, prin detalii pe care voi nu le-aţi observa.

Realizând în clipa aceea că Shipley nici n-ar fi trebuit să se afle pe planetă, Jake îl întrebă:
De ce nu te ocupi de trezirea celor de la bordul navei?

- I-am predat această sarcină lui Tariji Brown. Este la fel de capabilă ca mine, în acest moment, şi are un asistent. În plus, Jake, Mira City este plină de doctori, deşi nu are lingvişti. Prezenţa mea aici nu este vitală.

- Will, nu sunt sigur că eşti necesar acolo, interveni George, stânjenit.

Jake observă din nou că George nu avea nici o problemă în a i se adresa quakerului cu apelativul "Will", fiind unul dintre puţinii care făceau asta. George părea să nu aibă nici un fel de sentimente faţă de religia lui Shipley.

- Ba da, sunt necesar, afirmă din nou Shipley. Ştiu că locotenentul Halberg va avea tot felul de arme ca să vă protejeze, dar este posibil totuşi ca unul dintre voi să fie rănit, în vreun mod pe care locotenentul să nu-l poată anticipa.

Asta suna logic.

- Încă un lucru, doctore, reluă Jake. Chiar dumneata ai menţionat armele. Locotenentul Halberg va avea tot armamentul la dispoziţie, de la spuma paralizantă la armele criogenice, şi ne va da şi nouă, celorlalţi, arme de mână. Ştiu că Noii Quakeri nu aprobă violenţa niciodată, indiferent de circumstanţe.

- Aşa este, zise Shipley, pe un ton amabil. Eu unul nu voi purta nici o armă. Dar voi decideţi singuri pentru voi, în conformitate cu propria conştiinţă.

În cuvintele lui se simţea o nuanţă de făţărnicie care nu-i plăcu lui Jake. Dar ideea lui Shipley de a avea un doctor cu ei era bună, iar în planorul mic intrau şase oameni. Totodată, Shipley era un acţionar important, cu care era bine să cooperezi. Poate că într-o zi urmau să aibă nevoie de vreo favoare din partea lui. Jake se uită la Gail, care ridică din umeri şi aprobă din cap.

- Foarte bine. doctore Shipley, vei merge, spuse Jake. Plecăm imediat ce planorul mic se întoarce din expediţia de cartografiere.

Dar dură mai mult. Halberg insistă ca fiecare persoană să-şi demonstreze eficienţa cu armele furnizate de el. Exerciţiul avu loc departe de tabără, pe câmpul deschis de pe care porniseră cheyennii lui Larry Smith. Jake părăsise foarte rar interiorul dezinfectat, aproape total defoliat şi protejat electronic al Mira City. Se simţea ciudat acolo, în câmp deschis, stând pe gazonul purpuriu netăiat. Oare prin iarba aceea se târa ceva? Nişte creaturi mari zburară pe deasupra, ţipând răguşit, iar Jake avu din nou acea senzaţie de lume extraterestră, care dispărea deseori, în zilele obişnuite de pe Greentrees. Ce mâncau acele zburătoare? Cât de agresive puteau deveni, ca să obţină acea hrană?

Halberg le făcu instructajul pentru apropierea în grup de sat, pentru modul în care trebuiau să se acopere unii pe ceilalţi, să transporte răniţii şi să se retragă spre navetă. Shipley participă la trei din acele exerciţii, corpolent şi gâfâitor. Halberg îl urmărea pe doctorul quaker cu o faţă inexpresivă. Locotenentul avea o frumuseţe oferită de modificările genetice, ca toţi ceilalţi din echipa lui Scherer, şi aceeaşi impasibilitate necomunicativă ca Scherer. În cele din urmă, se declară mulţumit de evoluţia tuturor.

Gail luă legătură cu Jake prin radioemiţător, la încheierea exerciţiilor.

- M-am gândit Poate că ar trebui să le duci sătenilor nişte daruri. Dovezi de bunăvoinţă.

- Ca insularii din Marea Sudului? Pentru Dumnezeu, ce daruri ai alege tu pentru nişte extratereştri necunoscuţi?

- Întreabă-l pe Shipley, răspunse Gail.

Jake nu vedea motivul, dar făcu ceea ce i se ceruse şi fii surprins să constate că doctorul avea răspunsul pregătit.

- M-am gândit la acelaşi lucru. Putem să le ducem nişte versiuni puţin îmbunătăţite ale articolelor pe care le au deja şi pe care le vor recunoaşte. Nişte vase de gătit din aliaj sau grătare pentru vatră. Într-un final ne vor descoperi şi vor realiza că avem lucruri mai avansate decât ei. Oalele şi un grătar pot fi începutul unei relaţii, fără ca asta să-i sperie.

- De unde luăm un grătar pentru vatră? întrebă Jake.

- Gail va găsi ceva.

Şi Gail găsi un grătar din fibră de carbon, asamblat rapid de

un robot tăietor. Îl aduse într-un vehicul de teren al Mira Corp, apropiindu-se zgomotos de terenul lor de instrucţie improvizat, ca nişte întăriri de cavalerie.

- Firma de livrări "*United Shopping and Parcel*". Face trei milioane de dolari, domnule.

- Ha, ha, făcu Jake, fără să fie amuzat. Cum merg luciurile la Mira?

- Se duce totul de râpă fără tine, creatură înfumurată ce eşti! Totul e în regulă, bineînţeles. Unul dintre oamenii lui Fengmo a completat o plângere formală că graniţa parcului orăşenesc este depăşită cu cincisprezece centimetri. Am început să cred că chinezii sunt la fel de nebuni ca toţi ceilalţi, doar că sunt mai tăcuţi.

Cincisprezece centimetri. Extratereştri raţionali pe Greentrees şi devieri ale graniţei cu cincisprezece centimetri... Jake clătină din cap, năucit.

În cele din urmă, decolară şi porniră spre sat.

Jake nu mai văzuse până atunci Greentrees dintr-un zbor la joasă înălţime. Fusese prea ocupat ca să părăsească tabăra. Ziua de douăzeci şi două de ore şi şaisprezece minute era aproape de sfârşit. Umbre lungi şi reci se întindeau pe iarba albăstrui-purpurie. George Fox îi spusese că era echivalentul unei rodopsine bacteriologice, mai aproape de o bacterie pământeană care convertea lumina solară în energie, decât de o cloroplastă. Plantele de pe Greentrees o foloseau toate, de aici provenind acea nuanţă purpurie calmantă.

Din iarbă, copacii înalţi cu tulpini subţiri se înălţau ca nişte suliţe graţioase. Râul albastru lat unduia încet printre dealurile joase, prin crânguri şi pajişti. O turmă de animale mari şi cenuşii se îndrepta greoaie spre un lac.

- Noi le spunem "hipo", explică George în urechea lui Jake. Ierbivore cu sânge cald şi cu creierul de mărimea unei nuci. Se mişcă foarte încet.

- De ce nu sunt mâncate de altele?

- Ba sunt, dar nu chiar aşa uşor. Ceea ce vezi pe adulţi este o carapace groasă. În plus, se crede că şi carnea lor are gust rău pentru carnivorele dominante.

- Binecuvântată fie evoluţia! exclamă Jake.

Peisajul nu se schimbă, în timp ce parcurgeau sute de kilometri. Liniştit, frumos, monoton. În acea parte din

Greentrees nu erau munţi, deşi aceştia se înălţau în alte părţi, ascuţiţi şi înalţi. Era o planetă tânără în comparaţie cu Pământul.

- Ne apropiem de sat! anunţă locotenentul Wortz, cu accentul ei gutural. Aterizare iminentă!

Jake se întrebă în treacăt dacă auzise vreodată pe vreunul dintre membrii echipei lui Scherer vorbind altfel decât în limbajul lor militar rigid. Poate pe Halberg, dar în nici un caz pe Wortz, ale cărei cunoştinţe de engleză erau limitate.

Satul, aşa cum reuşi Jake să-l vadă din aer, arăta exact aşa cum îl văzuse în înregistrări. Colibe cu acoperiş de stuf, vetre de piatră la exterior, nişte câmpuri cultivate, dincolo de sat. Câţiva blănoşi mergeau printre colibe. Când oamenii coborâră din planor, extratereştrii se opriră şi se uitară în direcţia lor.

Se uitară... şi atât. Cei trei adulţi şi un copil nu fugiră, nici nu se apropiară şi, din câte putea să vadă Jake, nici nu îşi schimbară expresiile feţei. Jake inspiră adânc şi spuse:

- Să mergem.

Halberg cobori primul din planor, pregătit să-i acopere pe ceilalţi, dacă era necesar. Apoi Jake, urmat de savanţi, cu Shipley încheind coloana. Jake aflase de mult cât de detaşate şi artificiale puteau să pară cele mai importante momente din viaţa cuiva, atunci când le priveai din exterior. *Mă apropii de primul contact al umanităţii cu nişte fiinţe extraterestre*, îşi spuse el şi, deşi simţi o strânsoare în piept, avea senzaţia că era un actor care juca un rol oarecum ridicol.

Cei patru blănoşi nu se mişcară. Chiar nu aveau să facă *nimic* ? Se părea că nu. Jake se opri, cu Halberg în dreapta, la câţiva metri de cel mai apropiat dintre ei şi zâmbi. Nici un răspuns.

- Bună ziua, începu Jake, prudent.

Nimic.

- Oameni, continuă el, arătând spre sine şi spre Halberg.

Nimic.

În spatele lui, Shipley zise:

- Dă-i darurile.

Jake se întoarse pe jumătate şi Shipley era chiar acolo, pregătit cu vasul de gătit, de care Jake uitase. Ingrid şi George înregistrau, fără îndoială. Jake luă vasul şi îl întinse spre blănos. Ceilalţi trei blănoşi nu se mişcaseră, nici măcar copilul.

Blănosul se uită la vasul strălucitor, dar nu făcu nici o mişcare ca să-l ia. Jake îl ţinu întins zece secunde, douăzeci, treizeci. În cele din urmă îl aşeză pe pământ, la picioarele blănosului, zâmbi şi arătă de la vas spre extraterestru.

- Depărtează-te de dar, sugeră Shipley. Ca să înţeleagă şi ei că le laşi lor vasul.

Jake ascultă. Blănosul îl privi impasibil. Trecu un minut întreg. Apoi blănosul se îndepărtă, lăsând vasul pe pământ. Halberg se încordă. Blănosul se duse la marginea câmpului cel mai apropiat, luă de jos ceva ce semăna cu o sapă primitivă şi începu să sape la baza plantelor. Ceilalţi blănoşi se apucară şi ei de ceea ce părea a fi activitatea lor normală.

- Cred că am fost respinşi, comentă George.

- Mai curând, abia dacă ne-au remarcat, replică Jake. O întrerupere de câteva clipe, apoi rutina.

- Şi acum? întrebă Ingrid. Putem intra în sat?

- Contraindicat, zise Halberg.

- Oh, locotenente, pentru Dumnezeu! ripostă femeia tăios. Este clar că nu sunt războinici. Şi ce rost are să fi venit, dacă nu reuşim nici un fel de conexiune?

- Jake? întrebă George.

- Am putea intra.

Jake se simţea neputincios. Ce puteau să facă, dacă extratereştrii îi considerau nesemnificativi?

Porniră înainte, în grup. Adultul şi copilul merseseră la un foc şi începură să amestece ceva într-un vas mare. Mirosea oribil. La apropierea oamenilor, blănosul ridică privirea, dar continuă să amestece. Copilul rămase la fel de impasibil ca adultul.

Copiii, dacă nu sunt timizi, sunt curioşi de obicei. Jake băgă încet mâna în buzunarul salopetei şi scoase o lanternă mică. Era portocalie, cu un buton albastru. Jake apăsă butonul şi un fascicul de lumină sclipi pe pietrele vetrei. Jake luă degetul de pe buton şi întinse lanterna spre copil. Auzi cum cineva inspiră rapid. Lui Jake îi trecură fulgerător prin cap imagini ale unor animale care-şi apărau cu sălbăticie puii, dar continuă să ţină lanterna întinsă spre copil.

Acesta însă nu o luă.

Jake o puse pe marginea vetrei şi se retrase un pas. Copilul nu ridică lanterna. Blănosul adult continua să amestece în vas.

- Iisuse Hristoase! comentă Ingrid. Ori sunt idioţi, ori sunt orbi...

- Dacă tot par să nu observe nimic din ce facem, aş vrea să iau nişte mostre, zise George.

- Contraindicat! îl contrazise Halberg.

George îl ignoră pe soldat şi păşi spre copil. Puse mâna pe capul blănos al acestuia şi Jake se încordă, aşteptând atacul. Copilul ridică privirea o clipă spre George, după care continuă să privească vasul. George tăie cu îndemânare o şuviţă de blană cu cuţitul ascuns în palmă. Nici unul dintre cei doi extratereştri nu reacţionă.

Pe câmp, celălalt adult săpa. Al patrulea blănos intrase într-o colibă.

Acum, Jake *îşi dorea*, în mod pervers, o reacţie a extratereştrilor. Un atac, furie, orice în afara acelui comportament impasibil, ca şi cum oamenii nu ar fi existat, ca şi cum ar fi fost ceva la fel de lipsit de substanţă ca nişte fantome.

- Mergem spre colibă, zise el.

Halberg nici măcar nu mai spuse "Contraindicat". Poate că era şi el frustrat de acea lipsă de reacţie. Cei cinci oameni se apropiară de uşa deschisă a celei mai apropiate colibe. Nimeni nu încercă să-i oprească. Jake aruncă o privire înăuntru, iar George veni nerăbdător lângă el, în timp ce Ingrid şi Shipley se îngrămădeau în spate.

În interiorul colibei erau un pat îngust din ramuri de copac, un vas de gătit plin cu acelaşi amestec rău mirositor ca acela rezultat din eforturile culinare ale primului blănos şi o extraterestră adultă, care alăpta un copil. Blănoasa stătea pe pământ, pe o parte, iar copilul întins lângă ea avea gura prinsă de sfârcul expus de sub blana roşcată deasă. Blănoasa îi privi fără să reacţioneze.

Jake simţi o repulsie ciudată în a mai rămâne.

- Am intrat destul de mult în intimitatea acestor... indivizi. Să ne întoarcem la planor.

Grupul se depărtă de colibă, pornind spre navetă. Nici unul dintre blănoşi nu ridică privirea şi nu se opri din treabă când oamenii se urcară la bord şi decolară.

- Ceva este foarte în neregulă în acest tablou, comentă George Fox.

CAPITOLUL 6

William Shipley participa la întrunire, ştiind că nu va ieşi nimic de aici.

Întrunirea pentru Venerare era de obicei cel mai bun moment din săptămână pentru el. Îşi golea mintea şi aştepta lumina interioară într-o tăcere binecuvântată. Dacă aceasta nu venea la el, putea să apară la altul, care era mişcat sufleteşte ca să se ridice şi să ofere o predică vocală. Din toate acele voci, în timp, venea armonia şi simplitatea adevărului, iar Shipley părăsea casa întrunirii simţindu-se împăcat. Obţinea asta chiar şi atunci când întreaga oră trecea fără ca cineva să spună ceva. În acea tăcere comună se năştea o spiritualitate pură, mai dulce decât cuvintele.

Dar nu şi în această săptămână. Shipley se uită la Prietenii aşezaţi pe băncile simple din spumă ale noii case de întruniri. Şi aceasta era tot din spumă, o cameră simplă, fără ferestre şi fără ornamente care să distragă atenţia. Noii quakeri, ca şi cei vechi, nu aveau icoane, liturghie, preoţi sau teologie.

Se întâlneau de obicei afară, dar trei duminici la rând plouase cu putere, aşa că în timpul fiecărei întruniri găsiseră timp şi alocaseră resurse pentru construirea caselor de întruniri. Nouăsprezece dintre acestea se ridicaseră acum în Mira City, care în rest era format din corturi gonflabile, din loc în loc câte o secţiune convertită a lui *Ariel* sclipind ca o anomalie dură. Faisal spunea că arabii începuseră să construiască în medina o clădire de lemn, cu materialul luat de la nou-formata Mira Logging Company, o companie sigură din punct de vedere ecologic. Deocamdată, clădirea era doar o schelă. Mira City era formată din corturi gonflabile verzi şi din case de întâlniri din spumă cenuşie.

Aproape o sută de Prieteni stăteau în tăcere de o jumătate de oră, cu ochii plecaţi sau închişi. Câţiva lipseau. Alia Benton căzuse şi îşi fracturase femurul. Shipley o pusese într-un ghips de monitorizare, care producea medicamente modificate genetic, pentru a ajuta osul să se vindece mai rapid. Paul Dubrowski făcuse alergie la ceva de pe Greentrees, ceea ce era interesant, pentru că asta însemna că sistemul imunitar uman se adapta la noile substanţe iritante. Marlie şi Harrel Forrester

participau la o altă întâlnire în acea săptămână, la fel ca tânărul Guy Lowell, pe care Shipley îl suspecta a fi interesat de o tânără femeie de acolo. Şi, bineînţeles, lipsea Naomi.

Dar nu fiica lui era ceea care-l distrăgea pe Shipley de la venerare.

Cameron Farley se ridică şi spuse:

- M-am luptat cu mine însămi săptămâna asta. O colegă care muncea la seră, care nu este Prietenă, purta un colier din nişte frumoase pietre roz. Îl vroiam eu. Am întrebat-o dacă vroia să-l vândă pentru un document Mira şi ea a acceptat. Eu aveam documentul. Dar ştiam că acel colier mă îndepărta de simplitate. Am simţit asta. Nu eu aş fi posedat colierul, el m-ar fi posedat pe mine. Nu l-am cumpărat... Dar încă mi-l doresc.

Se aşeză, o femeie tânără şi frumoasă, cu mintea tulburată de un şirag de pietre roz.

Nu, mai exact de lupta cu dorinţele materiale. O persoană preocupată de bunuri nu este potrivită să stea în tăcere şi să asculte vocea coborâtă încă a Domnului.

Şi nici altă persoană preocupată de informaţia genetică, îşi spuse Shipley.

George Fox, Ingrid Johnson şi Todd McCallum aveau să ţină o şedinţă - atât de diferită de *aceasta* - mai târziu în aceeaşi zi, pentru a discuta rezultatele analizelor genetice făcute de ei pe firele de păr luate de la copilul blănos. Biologul şi cei doi geneticieni lucraseră cu frenezie în ultimele două săptămâni. În aceeaşi perioadă, Jake condusese expediţii în două dintre celelalte trei sate şi urma să raporteze şi el constatările. Un grup mic aterizase chiar în acea dimineaţă lângă primul sat, ca să-şi ridice o tabără, cu scopul de a urmări dacă un contact prelungit producea vreo diferenţă în impasibilitatea blănoşilor. Şi nimic din toate acestea nu ar fi trebuit să se adune în mintea lui Shipley în timpul întâlnirii pentru Venerare.

Bătrânul David Omish se ridică.

- Noii quakeri nu au nevoie şi nici nu vor multe lucruri în vieţile lor. De aceea am venit aici. Pentru ca şi copiii noştri să poate fi eliberaţi de presiunea neîncetată a posedării lucrurilor şi pentru a descoperi Lumina.

Se aşeză din nou, cu greutate.

Trecură alte zece minute. Apoi se ridică Olivia Armstead, iar Shipley îşi suprimă un geamăt nedrept. Olivia era o femeie

inteligentă şi educată, dar fără să se poată opri. Se întâmplase de mai multe ori ca, după douăzeci sau treizeci de minute, cineva să se ridice şi să îi spună Oliviei: "Prietenă, treci la concluzia mesajului tău."

- Aceşti extratereştri de pe planetă, începu ea, fără nici un preambul.

Acum ştiau cu toţii de existenţa extratereştrilor, cei mai mulţi oameni urmărind înregistrările de câte ori se opreau din munca lor nesfârşită de construcţie a unei societăţi complet noi.

- Din punct de vedere istoric, există cinci stări în care pot exista relaţii diplomatice între oameni.

Şi Shipley ştia că aveau să le audă pe toate cinci. Se forţă să asculte. Dacă Olivia simţise imboldul să împărtăşească asta, atunci era o parte a Luminii ei şi o contribuţie a adevărului care ieşea la iveală numai când Lumina îşi revărsa cea mai bună parte în fiecare credincios.

- În primul rând, continuă Olivia, este detaşarea totală, inexistenţa unei relaţii, ca în cazul ţărilor care refuză să se recunoască sau să aibă vreun tip de comerţ între ele. Al doilea este negocierea corectă, dintr-o poziţie fundamentală de aliaţi, cu pacte mutuale de pace, înţelegeri comerciale, arbitrariu, graniţe deschise. Aceasta este relaţia pe care Noii Quakeri o au cu ceilalţi cetăţeni ai Mira Corp de pe Greentrees. Al treilea este lupta ascunsă, fără o ostilitate făţişă, dar şi fără negocieri, cu acţiuni subversive prin care cele două părţi încearcă să se submineze reciproc. În al patrulea rând, există relaţia dintre stăpân şi sclav. Poate fi benevolă sau tiranică. Aceasta este relaţia pe care au avut-o puterile imperiale cu coloniile lor, în întreaga istorie a Pământului. Iar a cincea este războiul. Noi nu trebuie să intrăm într-un război cu blănoşii. Nici într-o stare de dictatură, de luptă ascunsă sau să pretindem că aceşti oameni nu există. Trebuie să îi tratăm ca pe nişte aliaţi.

Şi se aşeză.

Shipley era impresionat. Olivia vorbise nu numai inteligent, dar şi scurt. Dar cum să tratezi ca pe nişte aliaţi, cu ajutor reciproc, pacte de comerţ şi înţelegeri contractuale nişte fiinţe care te tratau cu "o detaşare completă"?

Nu mai vorbi nimeni. Când ora fii încheiată, David Omis întinse mâna spre persoana care stătea lângă el. Îşi ridicară cu

toţi capetele şi se prinseră de mâini. Trecerea de la credinţa interioară la acţiunea externă era completă şi întrunirea pentru Venerare se termină.

Afară, oamenii începură să se strângă în grupuri şi să stea de vorbă. Acea congregaţie era un grup social. Mulţi Prieteni arătau împrospătaţi şi curăţaţi. Shipley îşi spuse că el unul ar fi putut la fel de bine să petreacă timpul cultivând plante medicinale. Fusese incapabil să primească Lumina.

Porni grăbit pe "străzile" nepavate. În ultima vreme acestea fuseseră curăţate de gunoaie sau deşeuri şi în jurul câtorva dintre ele creşteau răsaduri din nişte flori native transplantate, aprobate de Maggie Striker, ecologista. Înainte să fie descoperiţi blănoşii, George Fox crease o taxonomie şi o istorie genetică pentru flora de pe Greentrees. Acum, când el lucra zi şi noapte la mostrele extraterestre, ceilalţi începuseră să inventeze singuri nume pentru florile cele mai frumoase. Shipley auzise pentru aceeaşi muguri violet delicaţi nume ca "buruiana lunii", "mătase de Greentrees" sau "dulcea Leela".

Când ajunse la cortul gonflabil, Ingrid Johnson începuse deja să vorbească. Savanţii şi Consiliul Guvernatorilor ascultau cu acea concentrare deplină la care Shipley nu reuşise să ajungă la întrunire.

- Am terminat, împreună cu Todd, analiza genomului. Pe scurt: genomul blănoşilor este pe bază de ADN, ca şi în cazul tuturor celorlalte fiinţe întâlnite în Univers, ceea ce întăreşte şi mai mult teoria panspermiei. Seamănă foarte mult cu mamiferele pământene: au sânge cald şi sunt, probabil, vivipare. Creasta de blană mai întunecată de pe spate pare să existe numai la masculi. Totuşi, genele care, la celelalte mamifere de pe Greentrees, corespund unui sistem neural, nu sunt foarte numeroase. Sunt specii vechi, deoarece există încorporat mult material genetic fosilizat, de la echivalentul viruşilor. Am început să stabilim legătura între expresia proteinelor şi secvenţa genetică, dar, bineînţeles, nu putem decât să ghicim, în absenţa unor mostre de piele de la blănoşi. La baza acestor presupuneri stau datele pe care le avem de la celelalte mamifere de pe Greentrees, care pot fi echivalente sau nu.

Todd interveni, cu acel zâmbet liniştit al lui, care lui Shipley i se părea mult mai atrăgător decât agresivitatea soţiei sale:

- Cu alte cuvinte, nu ştim nimic.

- Nu e adevărat, Todd, spuse Ingrid, contrazicându-l chiar şi pe soţul ei. Avem ceva informaţii.

- OK! zise Gail.

Se părea că ea prezida întrunirea.

- Putem asculta mai târziu varianta pe larg. Noi, cei care nu suntem specialişti în genetică, o vom înţelege?

- Nu, răspunse Ingrid.

- Înţelegem, dacă vom explica suficient de bine, zise Todd.

Gail zâmbi şi întrebă:

- Cine urmează? Jake?

- Am vizitat celelalte trei sate din grup, dacă putem să-l numim astfel. Reacţia a fost exact aceeaşi: indiferenţă totală. Ca şi cum nu am fi existat. Am mai lăsat nişte daruri şi, când ne-am întors, blănoşii foloseau oalele şi grătarele, dar nu au dat nici un semn că ar fi făcut vreo legătură între noi şi acele lucruri. Unul dintre sate este de aceeaşi mărime ca primul. Celelalte două sunt mult mai mici. De fapt, într-unul erau doar şaisprezece blănoşi şi şapte colibe goale.

În ciuda jurământului de a asculta doar, Shipley întrebă:

- Mor?

Jake făcu un gest ciudat cu mâna stângă, tăind aerul în lateral.

- Aşa se pare. Am căutat chiar un fel de cimitir, dar nu am găsit nici un semn de aşa ceva. Poate că nu au ritualuri funerare.

- Eu sunt biolog, nu antropolog, interveni George Fox, dar nu există nici o civilizaţie umană ajunsă la un asemenea nivel care să nu aibă *un tip* de ritualuri funerare.

- Ei bine, poate că au, zise Jake.

Shipley observă că lui Jake nu-i plăcea acel subiect.

- Dar noi nu le-am văzut, continuă el.

- Poate că a fost vreo molimă sau ceva de genul acesta? întrebă Gail. Şi aceştia sunt doar supravieţuitorii?

- Nu, replică Lucy Lasky. Nu e posibil aşa ceva.

Shipley o privi cu atenţie. Lucy vorbise cu fermitate, dar fără să privească pe cineva în ochi. Obrajii i se coloraseră. Era evident că era încă foarte ruşinată de căderea ei nervoasă de pe navă şi credea că, din cauza acesteia, nimeni nu o lua în serios. La fel de evident era faptul că era foarte sigură de ceea

ce spunea.

Întotdeauna conştiincioşii, muncitorii, erau cei mai vulnerabili, îşi spuse Shipley. Cei cărora le păsa. Ceilalţi, cei cărora nu le păsa, care abia aşteptau să-şi termine treaba, ziua sau ora de lucru - şi la naiba cu cei cărora nu le plăcea ce făceau! -, acei oameni erau protejaţi de ruşine prin propria indiferenţă.

Cum era cazul lui Naomi.

Lucy se forţă să continue.

- Ştiu că am mai spus asta. Dar nu există nici o urmă fosilizată a blănoşilor. Nu au fost o specie numeroasă, distrusă de o molimă. Nu au evoluat aici. Am fost în sat, cu Jake, şi am făcut sondări subterane. Acolo există nişte rămăşiţe arheologice din care nu s-au găsit aici, lângă Mira City. E posibil ca blănoşii să se afle acolo de aproximativ o mie de ani, dar nu mai mult. Nu există nici o dovadă paleontologică.

- Dar, chiar dacă ar fi aici de numai o mie de ani, ar fi trebuit să fie mai mulţi, Lucy, spuse Todd. Numărul genelor este foarte mic.

- *Da*, replică Lucy. Exact asta spun şi eu. Dovezile nu au nici un sens. Blănoşii nu au evoluat aici. Au fost aduşi aici, acum nu mai mult de o mie două sute de ani Greentrees. Au fost *aduşi*.

- De cine, Lucy? întrebă cu blândeţe George. Nu am găsit nici o dovadă de viaţă raţională, nicăieri, în afara sistemului solar. Cu atât mai mult o civilizaţie capabilă de călătorii interstelare. E evident că ar fi trebuit să-i detectăm. Sau, şi mai probabil, să fim contactaţi de ei. Nu uita că nu suntem prea departe de casă, dacă vorbim în termeni interstelari.

- Ştiu toate acestea, răspunse Lucy, nu fără demnitate.

Shipley se gândi brusc la acel obiect care trecuse pe lângă *Ariel*, cu o viteză de nouăzeci şi opt la sută din cea a luminii, atunci când nava era încă la ani-lumină de Greentrees. Toţi deciseseră că fusese fie o eroare a computerului, fie un obiect natural, convinşi de faptul că "obiectul" nu păruse capabil să o detecteze pe *Ariel*. Numai Erik Halberg susţinuse altceva.

- Dar probele de pe Greentrees susţin că blănoşii au fost aduşi aici, continuă Lucy.

- Lipsa de probe, vrei să spui, zise Ingrid. Nu te referi decât la ce nu există aici. Cel puţin până acum.

- Căpitane Scherer? întrebă Gail.

- Datele prin satelit nu evidenţiază alte aşezări ale blănoşilor pe Greentrees, răspunse Scherer, cu accentul lui german. Dar vă atrag atenţia! Avem o rezoluţie bună, de până la un sfert de metru, dar computerul încă realizează o corecţie a datelor, nu a terminat. Iar planeta este mare. Dacă există aşezări mici, plasate sub mulţi copaci, e posibil să nu le găsim. Cel puţin deocamdată. Mai căutăm, totuşi. Nimic din ce am descoperit până acum nu reprezintă un pericol pentru oameni.

- Nu ştim dacă nu cumva există vreun risc biologic, interveni Ingrid, acidă. Contaminarea cu vreun parazit, de exemplu. De aceea este nevoie ca eu şi Todd să...

George Fox o întrerupse:

- Nu este posibil să existe doar acest grup de sate ale blănoşilor, căpitane Scherer. Asta ar fi chiar anormal.

- Noi am găsit un singur grup, răspunse Scherer, rigid.

Lucy părea gata să izbucnească în lacrimi. Jake interveni, plin
de tact:

- Să considerăm pentru moment că este posibil să fie un grup exilat, aruncat aici de cei din propria specie ca într-un fel de... colonie penitenciară, exil politic sau carantină medicală.

Shipley tresări şi întrebă:

- Carantină medicală?

Ochii lui George se aprinseră:

- Poate că asta explică atitudinea lor de zombi.

- Dacă asta este adevărat, este posibil ca boala lor să fie periculoasă pentru noi? întrebă Gail. Doctore?

- Se întâmplă foarte rar ca bolile să "sară" de la o specie terestră la alta, şi cu atât mai puţin la specii cu trasee evolutive total diferite, în plus, orice microb ar avea nevoie de timp să se adapteze Ia organismele noastre. Nu, nu cred că suntem în pericol.

Gail păru uşurată.

- O întreagă planetă care să fie folosită ca zonă de carantină sau colonie penitenciară mi se pare cam exagerat, spuse Ingrid, agitată. În plus, eu încă nu sunt convinsă că aceste fiare îmblănite nu aparţin acestui loc.

- Nu sunt fiare, zise Shipley, împăciuitor.

Gail interveni.

- Ei bine, indiferent de unde au venit şi pentru ce motiv,

blănoşii sunt aici. Privind problema din punct de vedere ştiinţific, este interesantă, dar din punct de vedere practic, nu văd ce mare diferenţă ar reprezenta pentru Mira City. Nu sunt decât câţiva blănoşi, la peste o sută cincizeci de kilometri depărtare, şi nu ne deranjează. Dacă vor da semne că nu vor ca noi să ne stabilim tabăra lângă satul lor, nu-i vom mai deranja. Dar planurile noastre pentru Mira City nu vor fi afectate deloc, din câte îmi pot da seama. Are cineva altă părere?

Toţi o priviră fix.

Shipley spuse, nesigur:

- Gail... vrei să-i ignori, pur şi simplu? Singurul contact pe care l-a avut umanitatea cu o formă de viaţă extraterestră raţională?

Faisal bin Saud, care tăcuse până atunci, zise:

- Mie nu mi se par foarte raţionali. Sunt de acord cu Gail. Aceşti blănoşi sunt neglijabili, pentru planurile noastre.

- Ce ai vrea să facem, doctore? întrebă Gail. Am trimis un raport prin cuantică, pe Pământ... Nu-i aşa?

- Hm, nu încă, răspunse George. Cum suntem foarte limitaţi la transmisiunile prin cuantică, am vrut să strângem mai întâi informaţii mai clare. În plus, am fost cu toţii atât de ocupaţi cu studierea blănoşilor, încât...

- Ei bine, din câte văd eu, aceasta este adevărata problemă, spuse Gail, încingându-se dintr-o dată. Jumătate din savanţii noştri se află fie la satul blănoşilor, fie lucrează zi şi noapte în laborator, la datele despre blănoşi, iar aici munca este neglijată. Doctor Shipley, apreciez faptul că măcar dumneata ai rămas în preajmă, pentru eventualitatea în care vreun om ar avea nevoie de ajutor medical. Dar, Ingrid, Todd, George! Thekla se plânge că activitatea voastră în problemele agricole a încetat total. George, nu avem o listă a posibilelor plante sau creaturi otrăvitoare. Jake, problemele administrative sunt...

- Bine, bine! o întrerupse Jake ţâfnos, surprinzându-l pe Shipley.

Jake avea, de obicei, o carapace exterioară de calm forţat.

- Am înţeles ce vrei să spui, Gail, continuă acesta.

- Bine. Cine e plecat acum în sat, pentru această excursie prelungită cu cortul? Şi cine vrea să plece spre sat în această după-amiază?

- Eu, răspunse Lucy.

Nimeni nu o contrazise. Mira City nu avea nevoie urgentă de un paleontolog evoluţionist.

- Şi eu, spuse Ingrid. Mostrele de ţesut...

- Mostrele de ţesut pot aştepta, continuă Gail.

- Problema posibilei contaminări biologice...

- Va trebui să riscăm, interveni Jake. Dar, Ingrid, îţi spun eu ce vei face... Vei scrie raportul pentru Pământ.

Ingrid zâmbi, încântată ca o pisică mângâiată. Cel care dădea vestea pe Pământ avea să ocupe imediat un loc în istorie, îşi spuse Shipley. Jake îşi cunoştea oamenii. Ingrid nu avea să mai facă deloc gălăgie ca să meargă în sat. Şi, cum legătura prin cuantică putea transfera numai cantitatea de date permisă de energia înmagazinată de care dispuneau, raportul avea să fie suficient de scurt încât să nu consume prea mult din timpul lui Ingrid.

Căpitanul Scherer vorbi, cu dicţia lui perfectă:

- Cinci oameni stau acum lângă satul extraterestru. Soldatul Mueller, pentru securitate. Doi savanţi...

- Din personalul genetic, interveni Todd, cu o cordialitate forţată. Ei ar fi trebuit să ne ţină locul, în timp ce eu şi Ingrid analizam mostrele de păr extraterestre. În această după-amiază...

- Nu, voi doi rămâneţi aici, îl întrerupse Gail. Poate sta acolo unul dintre oamenii voştri. Alegeţi voi care. Celălalt să se întoarcă aici, atunci când planorul o va duce pe Lucy. Nu uitaţi că aceasta este o muncă de colonizare, nu o expediţie ştiinţifică.

Iar voi aţi semnat nişte contracte, continuă Gail în gând. Dar Shipley realiză că, oricum, toţi auziseră şi acele cuvinte. Jake ar fi fost mai subtil. Însă acesta părea căzut pe gânduri, parcă fără să mai asculte.

Căpitanul Scherer continuă:

- Un om din grupul prinţului Faisal...

- Al cincilea fiu al meu, spuse Faisal.

Evident, aceasta era o noutate pentru Gail, dar nu şi pentru Jake.

- Suntem interesaţi de băştinaşi. Salah investighează pentru noi.

- Interesaţi în ce sens? întrebă Gail, încruntându-se.

Faisal îi adresă zâmbetul lui fermecător, impenetrabil.

- Pur intelectual, Gail.
- Bine. Şi a cincea persoană ...
- ... este domnişoara Frayne, continuă căpitanul Scherer.
Shipley îşi simţi inima tresărind. Naomi? Ce căuta ea acolo? Nu-i spusese nimic.
- Ea ce va face acolo? întrebă Gail. Nu este savant. ,
- A cerut să meargă, răspunse căpitanul.
- Jumătate din oraş ar vrea să meargă, măcar ca să arunce o privire extratereştrilor! ripostă Gail. Cine a autorizat asta, căpitane?
- Eu, răspunse Scherer.
Peste masă se lăsă tăcerea. Scherer privea drept în faţă, dar pielea de deasupra gulerului strâmt pulsa puternic. Shipley privea acel punct, uluit. Naomi, în satul blănoşilor...
- De ce, căpitane? întrebă Gail, pe un ton egal. Ai dreptul să faci asta, bineînţeles, dar de ce i-ai dat lui Naomi Frayne permisiunea şi mijloacele de a ajunge la sat?
- Nu văd nici un motiv să o fi refuzat pe domnişoara Frayne, replică Scherer, ceea ce nu reprezenta un răspuns, absolut deloc.
Inima lui Shipley bătea cu putere. Ce se întâmpla între Naomi şi acel bărbat? Shipley bănuia că nu ceea ce părea evident. Scherer era prea controlat, prea corect, ca un militar, pentru a se lăsa şantajat sexual, iar Naomi, oricum, nu părea genul care să-l atragă. Şi atunci?
Jake interveni şi ajută şedinţa să treacă peste acel moment de stânjeneală.
- În regulă, atunci am terminat cu satul blănoşilor. Ingrid, alege un om din personalul tău care să stea acolo şi transmite-i celuilalt să se pregătească să se întoarcă, atunci când căpitanul Scherer o va duce pe Lucy. Ai nevoie de un asistent, Lucy?
- Fiul meu, Salah, ar fi onorat să vă asiste, doctor Lasky, zise Faisal. Nu este pregătit în paleontologie, bineînţeles, dar acest lucru este valabil aproape pentru toţi cei de pe Greentrees, cu excepţia dumneavoastră. Iar Salah vă poate oferi orice se află în puterea complexului nostru, absolut orice.
Lucy ştia să recunoască un avantaj, atunci când îl vedea, aşa că răspunse:
- Mulţumesc, domnule Saud! Sunt sigură că Salah va fi foarte util.

Jake Holman se încruntă.

- Atunci, să ne întoarcem la problemele coloniei noastre, zise Gail. Jake, în legătură cu panourile solare...

Shipley încetă să mai asculte. Ieşi din cameră, evitând să privească pe cineva. Afară, porni direct spre zona de dincolo de activitatea umană, înclinând scurt din cap atunci când i se adresa cineva, dar fără să încetinească. Când trecu de ultimul cort gonflabil, deja gâfâia.

Dincolo de oraşul embrionic, râul larg curgea printre malurile acoperite de iarbă şi punctate cu flori sălbatice. Erau nişte flori frumoase. Poate toate florile erau frumoase. Vechii egipteni incluseseră florile printre comorile închise în morminte, alături de cei morţi. Cu toate acestea, George Fox încă testa flora nativă în căutarea eventualelor substanţe toxice pentru oameni şi, cum florile necomestibile nu se aflau în vârful listei biologului, nimeni nu ştia deocamdată câte dintre acele flori erau otrăvitoare.

Până în prezent, oamenii fuseseră remarcabil de norocoşi. După spusele lui George Fox, se aflau în cea mai bună situaţie. Viaţa de pe Greentrees era pe bază de ADN, în consecinţă fiind posibilă alterarea genomului multor plante, astfel încât acestea să devină digestibile pentru cotropitorii pământeni. Seminţe modificate aveau să fie cultivate imediat ce geneticienii şi specialiştii în agricultură terminau cu cârpitul lor. Pe de altă parte, traseele evolutive de pe Pământ şi Greentrees fuseseră suficient de diferite ca paraziţii locali să nu aibă o evoluţie care să le permită să colonizeze intestinele, ochii sau creierele omeneşti. Acelaşi lucru putea fi adevărat pentru toxinele plantelor. Acestea evoluaseră astfel încât să afecteze alte feluri de viaţă, nu pe cea umană. Numai viţa poreclită "târâtoarea roşie" se dovedise periculoasă. Aceasta înconjura mamiferele mici cu nişte lujeri ce creşteau la nivelul solului şi se mişcau remarcabil de rapid, după care le dizolvau. În interiorul perimetrului oraşului, toate aceste plante fuseseră stârpite.

Totuşi, acea secţiune a malului râului, cu plantele ei sălbatice luxuriante, se afla încă în afara perimetrului şi era interzisă, deşi râul era motivul pentru care oamenii îşi stabiliseră acolo colonia. Prima sarcină a biologilor fusese testarea apei râului. George determinase că erau necesare filtre, din cauza nivelului ridicat de minerale al căror nume

Shipley nu şi-l putea aminti, plus a unor microorganisme neidentificate care ar fi putut...

Ce contau toate astea acum? Shipley îşi scoase aparatul de comunicaţii.

Datorită dorinţei lor de simplitate, noii quakeri nu purtau în mod obişnuit aparate de comunicaţii. Dar religia lor fusese întotdeauna mai flexibilă decât şi-ar fi putut imagina cei din exterior. Conştiinţa individuală conta mai mult decât regulile, iar Shipley era unul dintre cei câţiva doctori care răspundeau de cinci mii de oameni. Purta un aparat de comunicaţii pentru ca pacienţii să-i poată contacta rapid şi, totodată, folosea un computer care îl ajuta în diagnosticare. Ideea nu era să întoarcă spatele tehnologiei, aşa cum încercau să facă cheyennii lui Larry Smith, ci să o subordoneze sufletelor vii ale oamenilor. Era prima dată când Shipley folosea aparatul de comunicaţii în interes personal.

Nu cunoştea codul privat al lui Naomi, dacă aceasta avea vreunul. Bineînţeles că avea. Dar cunoştea codul soldatului Mueller, un tânăr chiar şi mai tăcut decât ceilalţi elveţieni din echipa de securitate. Shipley formă codul. Mueller răspunse instantaneu.

- *Ja*. Soldat Mueller.

- Sunt William Shipley. Pot vorbi cu Naomi Frayne?

- Vă fac legătura.

Un nou ţiuit.

- Da?

- Naomi? Sunt tatăl tău.

- Ah, tati! Tocmai ai observat că fiica ta părăsită a dispărut?

- De ce nu mi-ai spus că te duci în tabăra de lângă satul extraterestru? întrebă Shipley.

- De ce nu mi-ai spus tu că te interesează? Bineînţeles, nu te-aş crede, dar, oricum, ai putea să mi-o spui.

Shipley îşi înfrână disperarea.

- Ce faci acolo, Naomi? Ingrid Johnson spune că există pericolul de contactare a unor paraziţi sau microorganisme de la...

- Ştii ceva, tati? Dacă iau purici extratereştri, îţi promit să nu-i aduc în preajma ta.

Shipley nu răspunse nimic, simţind cum era copleşit de obişnuitul sentiment de durere, frustrare şi vină. Oh, Naomi!...

Vocea ei se îmblânzi, pe neaşteptate:

- Poate nu-ţi va veni să crezi, dar lucrez efectiv. Ce zici de asta, tati?

- Lucrezi?

- Observ. Iau notiţe despre blănoşi. Încercăm să descoperim modul în care comunică între ei şi poate să-l decodificăm.

- Naomi, dar tu nu ştii nimic despre...

Se opri. Greşit, greşit.

- Nimic despre nimic, asta vroiai să spui, tati? Biata, needucata şi inutila Nan! Dar munca asta constă mai mult în a sta nemişcat, a privi cu atenţie şi a folosi echipamentul de înregistrare. Oricât de surprinzător ţi se pare, pot face asta la fel de bine ca un babuin dresat.

- Îmi pare rău, zise el, cu umilinţă. Eşti... Munca ta este interesantă?

Vocea ei se încălzi din nou, pe neaşteptate.

- Este interesantă, dar într-un mod lipsit de speranţă. Fiica ta cea nepricopsită s-ar putea să ajungă să-şi aducă numai o contribuţie ştiinţifică minoră.

- Asta ar fi minunat, scumpo!

Ar fi vrut s-o întrebe despre Scherer, despre motivul pentru care o dusese căpitanul acolo, dar se temu brusc să pună în pericol acea legătură temporară nesperată.

- Ai grijă de tine!

- Şi tu, tati. Pa!

Naomi întrerupse legătura. Shipley rămase nemişcat, privind fix aparatul de comunicaţii din mâna grasă. Apoi, ridică privirea spre curba pe care o făcea râul prin terenul purpuriu liniştit. Dar nu vedea nimic din toate acelea. Era posibil oare ca Naomi... dacă ea găsea efectiv ceva constructiv de făcut... poate că-şi putea găsi şi ea lumina interioară?

Se simţi invadat de bucurie. Închise ochii. Deşi ştia că era prematur, nemeritat, de fapt chiar ridicol, cedă în faţa acelei dulceţe a uşurării şi mulţumirii.

- Doctore?

Probabil că Jake îl urmărise, după şedinţă. Shipley deschise ochii şi zâmbi.

- Ai ieşit din perimetru, doctore. Zona aceasta nu a fost dezinfectată.

- Jake, ai crezut vreodată că o situaţie este disperată şi apoi,

din senin, ai văzut o uşă total neprevăzută deschizându-se? O uşă despre care credeai, în mod greşit, că va conduce doar la un alt dezastru?

Spre surprinderea lui Shipley, Jake se întoarse şi se îndepărtă brusc.

CAPITOLUL 7

N-ar fi trebuit să facă asta. Nu mai făcuse niciodată ceva care-l putea trăda atât de uşor.

Acea planetă era de vină, îşi spuse Jake. Încercă să se întoarcă la întrunire cu un aer indiferent, ca şi cum ar fi ieşit doar ca să folosească toaleta. Şi probabil că asta crezură ceilalţi, căci Gail continuă să vorbească, fără să-i arunce măcar o privire. Oare femeia credea că şi Shipley avusese o urgenţă, ca şi cum ei doi ar fi fost un fel de clone urinare? Dar cine ştia ce gândea Gail? Şi cui îi păsa?

Lui Jake îi păsa. Se sili să se aşeze, să pară interesat, să-şi recapete controlul. De obicei, îi venea uşor să facă asta. Nu planeta era cea care-i crea probleme. Ci Shipley.

Gail avea tendinţa să-l desconsidere pe Shipley ca fiind un nebun religios, bogat şi inofensiv, a cărui nebunie era, în mod inexplicabil, cuplată cu un talent neobişnuit de doctor. Jake încercase să-l privească pe Shipley în acelaşi mod. Dar ceva îl neliniştea la acel.om. O anumită capacitate de percepţie, de penetrare.

Ai crezut vreodată că o situaţie este disperată şi apoi, din senin, ai văzut o uşă, neprevăzută, deschizându-se? O uşă despre care credeai, în mod greşit, că va conduce doar la un alt dezastru?

Iisuse Hristoase, Shipley nu se referise la Jake! Ştia asta. Dar el plecase repede, încordat. Era cel mai sigur mod de a sugera vina. El, Jake, era un prost patentat.

- Jake? întrebă Gail. Tu ce crezi?

- Cred că trebuie să ne gândim la toate implicaţiile, înainte să luăm o hotărâre în această privinţă, răspunse Jake, fără să rateze momentul.

Gail aprobă din cap, ca şi cum Jake ar fi spus cu adevărat ceva.

- Da, exact asta am spus şi eu tot timpul, zise Faisal bin

Saud. Dacă vom...

Jake nu mai fu atent.

Se uită în partea cealaltă a camerei, la Lucy Lasky. Din profil, faţa ei mică părea şi mai serioasă. Braţele subţiri, goale până la coate, îl tulburau. Lucy se aplecă în faţă pentru o clipă şi părul ei castaniu frumos, tăiat până la nivelul bărbiei delicate, i se prăvăli peste faţă şi apoi înapoi. Lucy aprobă din cap la ceva ce Gail susţinea cu tărie.

Lucy, îşi imagină Jake că i se adresa. *Există ceva ce trebuie să spun cuiva. Am ţinut acest lucru secret timp de cincisprezece ani şi este adevăratul motiv pentru care noi toţi ne aflăm pe Greentrees. Dar acum, când suntem aici - când eu sunt aici impulsul a trecut. Am pierdut inerţia care mă făcea să înaintez şi acest secret mă va zdrobi.*

- ... şaisprezece procente de energie din puterea apei prin...

- ... aproape o milionime şi apoi...

-... energie geotermică atrasă cu succes, aşa încât să putem să...

Tu trebuie să ştii cum este să te clatini pe marginea abisului fricii. Cred că tu trăieşti acolo tot timpul, Lucy. De ce oare?

-... jurisdicţia ar trebui să revină...

- ... Înţelegerea pe care am făcut-o înaintea votului pentru...

- ... alocarea spaţiului serei în conformitate cu...

Lucy, am făcut ceva cu adevărat abominabil. Şi am scăpat. Oare asta mai contează acum, după atâta timp, atât de departe de Pământ? Toţi cei implicaţi sunt morţi de mult. De ce contează încă pentru mine?

N-ar fi spus niciodată asta. Nu el, Jake Holman, Jake cel plin de succes, Jake, oratorul cu vorbă dulce.

- Jake, tu eşti de acord cu Faisal? întrebă Gail.

- Cred că a ridicat o problemă interesantă, spuse Jake, dar mi-ar plăcea să aud mai multe despre ultimul aspect, înainte să mă hotărăsc.

- Bine zis, zise Todd. Întotdeauna atingi miezul problemei, Jake!

Trei zile mai târziu, spre finalul după-amiezii, Jake stătea în faţa computerului, accesând datele din biblioteca navei. Foarte puţin din *Ariel* mai rămăsese pe orbită, foarte puţin mai rămăsese ca navă. După ce toţi fuseseră treziţi şi transportaţi pe planetă şi după ce fuseseră aduse şi toate echipamentele,

începuse procesul de reutilizare a pieselor de schimb. Totul mersese conform planului, care era remarcabil. Secţiuni întregi din *Ariel* fuseseră aduse pe planetă, controlate cu motoare cu propulsie şi paraşute. Aceste secţiuni erau acum vane hidroponice funcţionale, laboratoare genetice, infirmerii, echipamente de filtrare a apei şi alte structuri.

Totuşi, o bucată din nava imensă rămăsese pe orbită. In ea se aflau sistemele orbitale de apărare, senzorii şi biblioteca principală. Cu sateliţii de comunicaţii pe poziţii, biblioteca putea fi accesată, copiată sau completată de la orice terminal de pe Greentrees. Dar nu putea fi distrusă fizic de activitatea de pe planetă, naturală sau umană.

- Date prin legătura cuantică, spuse Jake. Sistem non-solar. Cele mai recente.

- Accesez, răspunse terminalul. Vorbit, pe ecran sau tipărit?

- Pe ecran. Tradu totul în engleza standard.

Mesajele prin cuantică erau scurte. Necesitau o cantitate considerabilă de energie. Într-o zi, *Ariel* avea să înceteze să mai transmită. Dintre navele aflate pe orbită în jurul altor lumi colonizate, una, Phoenix, încetase deja transmisiile. Orice se întâmplase cu legătura cuantică, nici Pământul, nici celelalte trei lumi nu aveau să afle vreodată. O colonie nouă putea deţine energia pentru a transmite prin cuantică, dar era puţin probabil să aibă şi echipamentele pretenţioase necesare pentru construirea uneia noi.

Rapoartele cuantice apărură pe ecran de la vasul UAF *Winston Churchill* şi de pe nava chinezească *Good Fortune*. Jake le examină, încet, din cauza traducerilor ciudate din chineză ale computerului, o problemă interculturală de software care nu fusese niciodată rezolvată pe deplin, de o sută cincizeci de ani: *Populaţie acum şaisprezece mii de suflete în spiritul de succes... Cerul face criza sistemului de apă să nu fie cronologic...*

Căuta ceva ce nu era acolo. Nici o formă de viaţă raţională nu fusese descoperită, nici pe Avalon, nici pe New Hope. Mesajele nu conţineau nici alte informaţii noi despre evoluţia situaţiei de pe Pământ.

Ingrid îşi compusese mesajul memorabil pentru Pământ despre blănoşii de pe Greentrees. Mesajul, un model de date comprimate, fusese trimis cu două zile în urmă, după ce fusese

aprobat de Consiliul Guvernatorilor, într-o sesiune specială. Legătura cuantică avea încă puterea de a-l ului pe Jake. Transmisie instantanee, graţie unui vălmăşag cuantic, pe care nu-l înţelegea deloc, ce traversa o distanţă de şaizeci şi nouă de ani-lumină... Şi care avea să fie recepţionată de cine? Cum arăta Pământul acum, la şaptezeci de ani după plecarea lui *Ariel* ?

Ca toate celelalte mesaje prin cuantică, şi acesta fusese adresat Alianţei de Guvernare Mondială (AGM), cu sediul în Geneva, o organizaţie cu o valoare utilă strict oficială şi fără nici o putere efectivă. Răspunsul venise o oră mai târziu, în engleză:

AGM dizolvată. Geneva este asediată.
Nu putem ajuta în privinţa invaziei extraterestre.
Continuaţi cum consideraţi de cuviinţă.

- Ce naiba? exclamase Thekla. "Invazie extraterestră"!?

George explodase.

- Nici măcar nu au realizat că am descoperit primii extratereştri din Univers?

Vocea liniştită a lui Liu Fengmo se auzi cumva, peste bălmăjelile indignate.

- Cel care a transmis prin cuantică este un militar. Interesul lui se limitează la propria situaţie disperată din Geneva.

Situaţie disperată. Jake îl privi cu atenţie pe Liu Fengmo. Chinezul, mic, curat şi închis în sine ca un biocip, vorbea foarte rar despre altceva decât probleme pragmatice. Jake nu-l mai auzise niciodată pe Liu făcând speculaţii... Deşi cuvintele lui Liu nu conţineau nuanţa ezitantă a unei speculaţii. Jake îşi aminti brusc că Liu fusese soldat în războiul dezastruos al generalului Chu împotriva Indiei. Interesul lui se limitează la propria situaţie disperată." Jake simţi un fior rece pe şira spinării.

Todd McCallum vorbise pentru toţi.

- Ce se întâmplă pe Pământ?

Nimeni nu ştia. De atunci nu mai venise nici un alt mesaj prin cuantică.

Acum, o voce hotărâtă îi întrerupse gândurile.

- Jake? Eşti ocupat?

- Nu, intră, răspunse Jake automat, ştergând informaţiile de pe ecran.

Frank Byfield stătea în pragul uşii biroului Mira. Era şeful uneia dintre subdiviziunile politice şi judiciare din Mira City, Secţiunea 6.

- Ai acea decizie pentru mine? Referitoare la disputa pentru provizii?

Jake uitase complet să ridice acea problemă la întrunirea Consiliului Guvernatorilor.

- Încă analizează toate aspectele, Frank. Ştiu că eşti nerăbdător să se rezolve şi ai perfectă dreptate. Voi încerca să-i conving să se grăbească.

- Mulţumesc, spuse Byfield nefericit. Trebuie să ştim asta, înainte să putem merge mai departe.

- Ştiu, zise Jake, cu o voce caldă. Voi vorbi chiar eu cu Gail, în această după-amiază.

- Mulţumesc, încheie Byfield şi plecă.

Dumnezeule, detaliile administrative ale conducerii unei colonii! De ce nu înţelesese asta, atunci când se aflau pe Pământ? De fapt, înţelesese. În definitiv, fusese avocat. Nu un avocat grozav, dar acceptabil. Iar acum, cu şase mii de oameni (minus o mie de cheyenni) în grijă, nu era nici măcar acceptabil.

Însă măcar de problema lui Byfield se putea ocupa pe loc.

Stabili legătura cu Gail, care întrebă:

- Jake? De ce ridici *acum* această problemă? Ar fi trebuit rezolvată la şedinţă.

- Da, dar Frank Byfield nu-mi dăduse toate informaţiile. Acum a făcut-o. Situaţia este…

- Pentru Dumnezeu, nu pot asculta asta acum! Sunt pe cale să cobor la cincisprezece metri sub pământ, într-o mină nouă de fier. Roboţii au terminat excavaţia preliminară. Ştii asta.

- Da, ai perfectă dreptate, dar…

- Caută-mă mai târziu, zise ea şi întrerupse comunicaţia.

Jake se ridică şi inspiră de câteva ori adânc. Se duse să o caute pe locotenent Wortz.

Aceasta se întorsese cu planorul. Jake o zări prin penumbra caldă din baia femeilor, încă în uniforma pe care Scherer o impunea oamenilor lui, cu un prosop atârnat în jurul gâtului. Jake se întrebă în treacăt cum arăta goală. Prea solidă, decise el. Era cazul să înceapă din nou să ia inhibitorii de libido.

Se minţea singur. Nu avea să facă asta.

- Locotenent Wortz, poţi să mă duci în satul blănoşilor? Ştiu că nu mai eşti de serviciu, dar nu este nimeni altcineva disponibil.

Femeia nu reacţionă la minciuna lui. Sau poate nu era o minciună. Jake nu verificase. Gretchen Wortz răspunse, în engleza ei pronunţată cu grijă:

- În satul blănoşilor? Acum? Abia m-am întors de acolo.

- Ştiu. Îmi pare rău. A apărut ceva.

Femeia nu întrebă ce. Scherer îşi antrenase soldaţii în acceptarea autorităţii, iar autoritatea de pe Greentrees era Jake. De obicei, asta îl irita, dar acum era recunoscător. Douăzeci de minute de mers până la planorul parcat dincolo de perimetrul electronic ce ţinea departe animalele sălbatice de pe Greentrees, şi se ridicară în aer. Pe cer erau două dintre cele trei luni mici, cea mai apropiată mişcându-se vizibil pe cerul întunecat. Se întuneca rapid aici. Mira City era aproape de ecuator.

Locotenentul Wortz îl surprinse, oferind o conversaţie reală.

- Priviţi jos, domnule Holman! Rinocerii.

Sub ei se deplasa o cireadă de animale cu sânge cald şi asemănătoare cu nişte ţestoase, cărora George Fox le dăduse un nume pe care Jake nu şi-l amintea, dar sigur nu era "rinoceri". Zâmbi. Oamenii foloseau denumiri familiare lor pentru ceva nefamiliar, chiar dacă acele creaturi de jos nu semănau deloc cu nişte rinoceri.

- Sunt atât de lenţi, zise el.

- *Ja*. Dar am văzut şi carnivorele rapide. Lei. Trăiesc în copaci.

Jake încercă să-şi imagineze nişte lei care trăiau în copaci, dar renunţă. Locotenentul Wortz nu mai spuse nimic altceva.

Femeia ateriză cu îndemânare planorul în "pajiştea" de lângă satul extraterestru. Un gazon purpuriu forma un covor luxuriant. Câţiva blănoşi lucrau pe câmp. Nici măcar nu ridicară privirea când Jake, uitându-se cu atenţie după târâtoarea roşie, înaintă spre grupul de colibe plasate între pajişte şi o pădurice de copaci albaştri înalţi. Lucy Lasky era singură în cel mai mare dintre corturile gonflabile, lucrând la un terminal.

- Bună, Lucy!

- Jake? Ce s-a întâmplat? întrebă ea, ridicându-se alarmată.

Normal, o vizită neanunţată a preşedintelui Mira Corp o făcuse să creadă că se întâmplase ceva.

- Nimic rău, răspunse repede Jake. Sunt doar într-o vizită de rutină, să văd cum merg treburile.

Acum, alarma fu înlocuită de precauţie. Lucy credea că bărbatul venise să o verifice, să verifice hotărârea ei, capacitatea sau sănătatea ei mentală. Lucy era încă urmărită de incidentul de pe *Ariel*.

- Munca merge bine, spuse ea, încordată.

- Lucy, de fapt doctorul Shipley a vrut să dau o fugă să văd ce face fiica lui. Este... Îngrijorat. Deşi aş prefera să nu-i spui asta lui Nan Frayne.

O văzu relaxându-se.

- Nu, bineînţeles. Dar şi Nan se descurcă bine. De fapt, chiar foarte bine. A făcut un blănos să discute cu ea.

- Da?!

Surpriza lui era autentică.

Lucy zâmbi, un eveniment rar, şi Jake văzu cum zâmbetul îi lumina toată faţa.

- A reuşit pur şi simplu prin obrăznicie. S-a aşezat în faţa unui blănos ce se îndrepta spre câmp şi nu s-a mişcat de acolo. De câte ori se mişca blănosul într-o parte, se mişca şi Nan. Locotenentul Halberg a făcut o criză de nervi.

- Sunt convins. Nan şi-a riscat viaţa.

- Ea nu era de aceeaşi părere, ţinând cont de cât de pasive sunt aceste fiinţe. Oricum, blănosul a încercat să treacă de ea timp de douăzeci de minute. Îţi vine să crezi? În cele din urmă, blănosul a cedat şi s-a aşezat pe pământ. Nan s-a aşezat şi ea, extrem de aproape de el, şi a început să vorbească. Şi-a spus numele, arătând spre ea, de nenumărate ori. Iar blănosul a răspuns, într-un final!

- Ce a spus?

Jake îşi simţi inima începând să bată mai tare. Comunicaţie extraterestră.

- Nan nu ştie. A fost un singur sunet, un fel de "eeeeeeerat". Poate fi un nume sau nu. A avut nevoie de cinci ore să obţină asta.

- Cinci ore în care a spus tot timpul "Nan"?

- Da!

Lucy izbucni în râs. Jake realiză că nu o mai văzuse

niciodată râzând înainte.
- Iar Nan e şi acum acolo. Asta s-a întâmplat azi, de aceea nu ai primit încă raportul. Vrei să vezi?
- Într-o clipă. Halberg e pregătit s-o protejeze pe Nan cu vreo armă?
- Da! râse ea din nou. Seamănă cu unul dintre acele tablouri medievale nemişcate.
- Şi munca ta? Vreo revelaţie?
Euforia ei dispăru.
- Nu. Doar confirmarea a ceea ce v-am spus deja.
- Că blănoşii n-au evoluat aici. Despre asta vroiam să aud mai multe. Putem vorbi în timp ce mergem? Am stat nemişcat în planor.
- OK.
Afară, aerul aveau un parfum înţepător şi dulceag. Porniră prin pajişte, paralel cu liziera pădurii. Copacii înalţi şi subţiri aruncau umbre lungi şi neclare pe gazonul purpuriu. Jake o trase de limbă pe Lucy în legătură cu munca ei, folosind toate talentele lui conversaţionale şi, după o vreme, fata începu să vorbească liber, fără obişnuita ei disperare nerostită. Jake o ascultă fără să o întrerupă, lăsând-o să spună tot ce vroia, uneori aprobând din cap, cu respect. Lobii urechilor ei mici erau delicaţi şi roz, ca nişte scoici.
Jake simţi că se relaxa, încet-încet.
- Tu mă crezi, Jake?
- Da. Nu văd cum ar fi putut apărea blănoşii pe Greentrees. Mai ales după toate dovezile descoperite de tine.
Lucy răsuflă adânc, scoţând un sunet între suspin şi oftat.
- Lucy... Ţie îţi place aici?
Ea răspunse mai repede decât se aştepta Jake, ca şi cum s-ar fi gândit deja mult la acea întrebare.
- Da. Îmi place, în ciuda a tot ce... s-a întâmplat. Greentrees este frumoasă şi aici pot face o muncă de care pe Pământ nimeni nu m-ar fi lăsat să mă apropii.
- De aceea ai venit? Pentru muncă?
- Nu.
După o clipă, Lucy continuă.
- M-am oferit voluntar la Wellcome Trust pentru că nu mai suportam să stau pe Pământ. Sau în altă parte în apropierea sistemului solar. Poate că nu poţi înţelege asta, dar a fost...

Soţul meu m-a părăsit pentru altcineva. Nici măcar nu a aşteptat să se termine contractul marital.

O spusese dur, fără emoţie în glas, dar Jake simţi totuşi emoţia. Da, o persoană ca Lucy putea iubi cu tot sufletul, cu întregul ei univers, iar, dacă era trădată, putea fugi din tot sistemul solar. Asta ar fi trebuit s-o facă să pară ridicolă. Dar, aşa cum mergea alături de el, cu o demnitate tăcută, asumându-şi riscul de a spune asta, lui Jake i se părea că era ceva rar şi preţios: o persoană capabilă de o dedicare totală.

- Nu ai avut copii? întrebă el. Sau alte legături familiale care să te ţină pe Pământ?

Ea ridică din umeri.

- O soră. Nişte veri. Nimeni la care să ţin cu adevărat. Mi-e teamă că eu nu iubesc prea uşor. Sunt rece.

- Asta nu e răceală. E profunzime.

Lucy râse.

- Drăguţ din partea ta să gândeşti aşa. Tu ai lăsat pe cineva important pe Pământ?

- Am avut un frate, dar a murit.

Ea aprobă din cap, privind liziera pădurii, şi Jake simţi cum tot trupul îi îngheţa.

Nu mai vorbise niciodată de Donnie, nimănui, timp de cincisprezece ani. Dosarul personal al lui Jake nu conţinea nici o referire la vreun frate. Extrasele cu ştiri din arhiva bibliotecii dădeau informaţii pe larg despre el - MILIARDAR PROASPĂT ÎMBOGĂŢIT LANSEAZĂ PRIMA NAVĂ SPAŢIALĂ PARTICULARĂ! - fără să pomenească vreun frate. Ce naiba îl apucase să vorbească acum despre Donnie?

- Lucy, spuse el şi ea simţi probabil o notă încordată în vocea lui, căci se întoarse spre el, cu ochii mari. Eu nu vorbesc niciodată despre fratele meu. Te rog să nu...

- Bineînţeles că nu. Nici eu nu am mai vorbit niciodată de soţul meu, Jake. De aceea am vrut să-ţi spun ţie.

Jake fu gata să zică: "*Şi am făcut ceva îngrozitor, un lucru despre care nu am vorbit niciodată*", dar nu o făcu. În loc de asta, se aplecă încet în faţă, o luă în braţe şi o sărută.

Lucy îl întâmpină mai dornică decât s-ar fi aşteptat Jake. Buzele ei erau moi, corpul slab şi uşor în braţele lui. Jake simţi instantaneu o erecţie uriaşă. O trase mai aproape, lăsându-se absorbit de parfumul ei, lăsând acel moment să acopere tot

restul.

Se auzi un ţipăt.

Era un urlet care străpunsese ca o rachetă apusul blând. Jake şi Lucy se depărtară şi priviră înnebuniţi în jur.

- Vine din sat! strigă Lucy şi o luă la fugă.

Jake alergă după ea. La marginea satului se întâlniră cu locotenentul Halberg şi Nan Frayne. Halberg ţinea o armă într-o mână şi un baston cu spumă paralizantă, în cealaltă. Nan Frayne strigă:

- Acolo!

Lângă o colibă de la marginea satului, o creatură prinsese un copil blănos. Jake înţelese imediat ce vrusese să spună Gretchen Wortz prin "lei care trăiesc în copaci". Animalul avea trupul lung şi zvelt al unei pisici, dar labele din faţă erau nişte tentacule şi avea o coadă lungă ce se înfăşură probabil în jurul crengilor. Tentaculele ei ţineau copilul, în timp ce nişte dinţi lungi şi urâţi smulgeau carnea acoperită de blană. Animalul se balansa pe labele puternice din spate, retrăgându-se cu spatele, ţinând prada.

- Împuşcă-l, la naiba! urlă Nan.

După ce privi scurt înjur, evaluând siguranţa celorlalţi oameni, Halberg se apropie, ca să ţintească mai bine, şi trase.

Animalul căzu la pământ, cu o gaură de laser în cap. Înainte ca Halberg să o poată prinde pe Nan, aceasta ţâşni spre copil. Copilul încetase să mai ţipe şi Jake, deşi se afla la treizeci de metri depărtare, văzu că era mort. Un braţ blănos atârna, prins doar în câteva fâşii de muşchi. Jake îşi îndepărtă privirea.

Doi blănoşi adulţi apărură în partea stângă. Se uitară la Nan, la Halberg, la animalul ucis şi la copil. Expresia de pe feţele lor nu se schimbă. Apoi porniră mai departe, cu sapele în mâini, spre un foc care mocnea în apropiere, şi se uitară în oală. Unul băgă mâna în ea şi începu să mănânce.

Lucy inspiră adânc.

- Depărtaţi-vă de cadavru, domnişoară Frayne, o sfătui Halberg pe Nan.

Fata se supuse. Se duse spre adultul care mânca şi se uită fix în faţa lui. Apoi făcu la fel cu al doilea adult. După aceea veni spre Jake.

- Nu le pasă că unul dintre copiii lor a fost ucis, spuse Lucy, cu o voce tremurândă.

- Nu! făcu Nan furioasă. Şi nu pot să simtă nimic. Dar nu sunt aşa în mod natural. Nici o specie nu este aşa, cel puţin nu o specie care ştie să construiască locuinţe şi să lucreze câmpul. La naiba! Ce dracu' se întâmplă aici?

- Sunt bolnavi, răspunse Lucy. Toţi. De aceea descoperirile mele arată că specia este pe moarte. Au un defect mental care îi face mai proşti şi mai indiferenţi, generaţie după generaţie. Nu vor rezista mai mult de încă două generaţii.

Nan o privi cu ochii mari. Înclină încet din cap. Jake, uimit, văzu durere pe faţa de obicei sarcastică.

- Da. Da, Lucy, ai dreptate. Sunt bolnavi de ceva ce noi nu înţelegem. Un virus?

Lucy ridică o mână, apoi o lăsă să cadă neajutorată.

- De unde să ştim? Fiziologia lor este total necunoscută.

- Atunci hai să o facem mai puţin necunoscută!

Nan porni înapoi spre cele două cadavre. Halberg îi puse o mână pe braţ, încercând să o oprească, dar fata îl respinse, dispreţuitoare. Scoase o armă micuţă cu laser din buzunar şi tăie capul copilului blănos. Sânge, o substanţă asemănătoare cu sângele, ţâşni ca o fântână maronie.

- Hei! strigă Jake, vrând să spună că utilizarea armelor era interzisă, cu excepţia echipei de securitate a Mira City.

Nan îl ignoră. Ridică micuţul cap tăiat şi-l înfăşură în jacheta ei.

- Cum ai venit aici, Jake? Cu planorul? Du-mă înapoi la laborator, acum!

- Nu-mi da ordine, domnişoară Frayne, spuse Jake calm.

Tonul lui fu înţeles, aşa cum dorise. Dar, în locul unei insulte ironice, Nan spuse cu tristeţe:

- OK. Dar du-mă înapoi, te rog! Avem nevoie de nişte răspunsuri, înainte ca blănoşii să dispară complet.

- Ceilalţi de aici..., începu Halberg, băţos.

- Pot rămâne. Şi dumneata, de asemenea, zise Jake. Locotenentul Wortz este cu planorul. Haide, Nan! Lucy?

- Eu... voi veni şi eu.

Capul tăiat sângerase prin jacheta lui Nan. Totuşi, ea îl ţinu în continuare în braţe, urcându-se pe al doilea rând de scaune din planor, cu Lucy alături. Jake se sui în faţă.

- Înapoi în oraş, locotenent Wortz.

- Un moment, domnule Holman. Vă rog să ascultaţi asta. A

venit acum două minute. Computer, repetă ultimul mesaj.

- Jake! se auzi vocea lui Gail. Unde eşti? Avem nevoie de tine. Avem o problemă aici.

O problemă. Prin mintea lui Jake trecură rapid diverse dezastre: izbucnirea unei boli necunoscute, un accident de construcţie catastrofal, prăbuşirea unui planor, un colonist care înnebunise şi începuse să tragă...

- E vorba de Larry Smith. Tocmai a transmis un mesaj, zise Gail, acesta fiind ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat Jake.

Cheyennii spuseseră foarte clar că vor tăia toate legăturile cu Mira City.

- Tribul a dat peste un grup de extratereştri, care locuiesc într-un sat. Extratereştrii au atacat imediat cu suliţe şi bâte, încercând să ucidă cât mai mulţi indieni, fără absolut nici un motiv. Cheyennii au patru morţi şi zece răniţi. Larry a spus că extratereştrii erau înalţi, acoperiţi cu un păr maro-roşcat şi cu dinţi mari şi ascuţiţi. Mie mi se pare că e vorba de blănoşi.

CAPITOLUL 8

Una era când un grup de extratereştri primitivi stăteau în câteva sate îndepărtate şi refuzau să interacţioneze. Asta nu reprezenta absolut nici o ameninţare, îşi spuse Gail. Dar era cu totul altceva când extratereştrii începeau să arunce cu suliţe şi să atace oamenii cu bâte, chiar dacă acei oameni nu se aflau sub jurisdicţia Mira Corp. A doua situaţie necesita o evaluare directă.

Scherer nu fusese de acord cu plecarea ei:

- Domnul Holman este deja plecat pe teren. Este inacceptabil din punct de vedere al securităţii ca ambii conducători ai acestei colonii să fie plecaţi.

- De ce, crezi că soldaţii nu ne pot proteja? Dacă tunurile voastre cu laser şi toate celelalte nu pot învinge un grup de aruncători de suliţe, atunci suntem cu toţii într-o belea mai mare decât cea produsă de pierderea mea şi a lui Jake.

- Eu cred că nu este recomandabil, insistă Scherer, rigid.

Gail îl ignoră şi urcă în al doilea planor, împreună cu George Fox şi cu doctorul Shipley care îngrămădise pe locurile goale cât reuşise de mult din trusa lui medicală.

- Gail, crezi că cheyennii mă vor lăsa să-i tratez? întrebă

doctorul. Au spus că lasă în urmă toate vestigiile civilizaţiei moderne.

- Atunci, de ce ne-a contactat Larry Smith prin aparatul de comunicaţii? Haide, soldat Mueller, să mergem!.

Spera că Mueller ştia să piloteze planorul. Scherer insistase să rămână să "protejeze" Mira City, iar Wortz şi Halberg se aflau amândoi în tabăra de lângă primul sat al blănoşilor.

Normal că Mueller ştia să piloteze planorul. Scherer îşi antrenase oamenii să se priceapă la orice. Gail nu mai gândea clar.

Primul lucru pe care îl văzu Gail la coborârea din planor a fost un grup de războinici cheyenni care fabricau suliţe. Tinerii de maxim şaisprezece sau şaptesprezece ani stăteau pe vine, în cerc, şi ascuţeau pietrele cu tăietoare de diamant alimentate cu hipersarcini Y. Lângă ei se afla o grămadă de lănci de lemn noi, care aşteptau să le fie prinse pietrele în vârf. Unul dintre băieţi ridică privirea spre grupul care cobora din planor, apoi se întoarse la treaba lui, aruncându-şi pe spate părul şaten lung, prins cu o bentiţă. Gail îi zări ochii aprinşi de excitare.

- Nerăbdarea tinerilor de a merge la război, îi explică ea lui Shipley.

Acesta clătină din cap, exprimându-şi dezacordul.

- Eu cred că e vorba de ceva mai mult aici, Gail.

- Oh, sigur! Misticism. Nostalgie. O ciudăţenie psihologică profundă.

- Mai mult de atât.

- Credeam că Noii Quakeri sunt împotriva acestui gen de violenţă.

- Total împotrivă, spuse Shipley. Dar nu uita, cheyennii nu au cerut asta. Ei doreau cu totul altceva.

Orice ar fi fost acel altceva, Gail se simţi impresionată. Corturi conice punctau câmpia, acoperită de omniprezentul subarboret purpuriu. Văzu vetre în aer liber, câteva piei de animal întinse între stâlpi. Vehiculele lunare uriaşe nu îţi săreau imediat în ochi. De fapt, locul acela nu părea prea diferit de un sat al blănoşilor. De ce vroiau oare acei oameni să se întoarcă în timp?

- Cea de acolo este *Naomi* ? întrebă Shipley.

Gail se strădui să vadă prin praf. Da, Nan Frayne se apropia repede de ei. Ducea ceva în braţe şi Shipley icni, în aceeaşi

clipă în care Gail realiză că tunica lui Nan era acoperită de sânge.

- Nu e sângele meu, spuse Nan, iritată.

Iar Gail văzu atunci că "sângele" nu avea culoarea potrivită. Era prea maroniu.

- Ce s-a întâmplat, Naomi? întrebă Shipley cu un calm forţat pentru care Gail îl aprecie. Erai aici atunci când au atacat extratereştrii, în loc să te afli la satul blănoşilor, cu Lucy?

- Nu, eram acolo. Asta este... la naiba, unde este laboratorul pe care idioţii aceştia ar fi trebuit să-l aibă, în mijlocul nebuniei lor primitive? I-aţi văzut pe Jake şi Lucy pe aici?

Jake era acolo. Asta era bine. Dar de ce era şi Lucy Lasky cu el? Acea situaţie nu părea să solicite prezenţa unui paleontolog.

- Vehiculul lunar este în spatele acelor copaci. Vedeţi? întrebă George.

Porniră repede spre forma metalică neclară. Se întunecase aproape total. Mira City era luminat, bineînţeles. Noaptea pe acea câmpie, luminată doar de focurile în aer liber, i se păru brusc lui Gail ciudat de stranie. Oare chiar aparţinea acum acelei planete ciudate, cu frumuseţea ei rece şi fertilă, şi cu animale de pradă ucigătoare? Deasupra se vedea o configuraţie ciudată de stele; împreună cu o pereche de luni prea mici.

Totuşi, în interiorul vehiculului laborator, Pământul modern îşi reintra brusc în drepturi. O tehniciană cheyenne lucra la un echipament biomedical sofisticat (oare asta nu era în contradicţie cu marea viziune a lui Larry Smith?). Şapte oameni erau întinşi, unul lângă celălalt, ocupând aproape tot spaţiul liber. Erau cu toţii foarte liniştiţi, probabil sedaţi. Shipley îi privi rapid, cu un ochi de expert, şi îngenunche lângă o femeie cu bandaje pline de sânge peste burta expusă. Femeia avea ochii închişi.

- Ce le-ai dat? o întrebă pe tehniciană şi Gail se întrebă dacă avea să audă numele vreunei plante pământene exotice, transportată şaptezeci de ani-lumină prin neant.

- Asiterlină, răspunse tehniciana şi doctorul aprobă din cap, aparent satisfăcut.

- În raport erau menţionaţi zece răniţi, spuse George Fox. Ceilalţi sunt capabili să răspundă la întrebări?

- Da. Au numai răni superficiale. Întreabă la cortul lui Blue Waters.

- Cine e Blue Waters? întrebă George.
- Fostul Larry Smith.
Blue Waters. Gail se abţinu să-şi dea ochii peste cap. Totuşi, Shipley spusese "este vorba despre altceva", pe un ton plin de respect. Ce vedea el în acel experiment nebunesc şi lui Gail îi scăpa?
- Aveţi ceva folosit de oameni, când au ripostat? întrebă George, agitat. Ceva care să aibă pe el păr, sânge sau ţesut extraterestru?
Tehniciana îl privi pe biolog. Era o femeie scundă şi îndesată, cu nişte ochi verzi surprinzător de frumoşi.
- Chiar mai mult de atât, răspunse ea, calmă. Avem un cadavru extraterestru. L-am ucis pe unul dintre ei. E acolo, în spate.
George dispăru instantaneu. Nan Frayne, care stătuse de vorbă cu cineva, afară, îşi făcu loc pe lângă Gail.
- Acum aveţi două cadavre extraterestre, îi spuse ea tehnicienei. Sau cel puţin capul unuia. Vreau să fac un fel de scanare cerebrală asupra acestuia. Ca să vedem dacă există viruşi sau paraziţi sau ceva de genul acesta. Este important.
- Nu, zise tehniciana. Nu este.
- Nu încerca să-mi spui mie...
- Nu facem scanări cerebrale aici. Acest laborator este o necesitate temporară, pentru identificarea acelor mâncăruri şi animale pe care le putem consuma în siguranţă şi pentru tratarea medicală a oamenilor noştri, în timp ce ne adaptăm la condiţiile de pe Greentrees. Nu avem aici echipamentul avansat pentru cercetări cerebrale. În final vom distruge total acest transportor, ca şi pe celelalte două. Nu avem nevoie de nimic de la Omul Vulcan.
- Sunteţi nebuni! izbucni Nan. Cu toţii! Nu meritaţi decât dispreţ.
Tehniciana se întoarse cu spatele la ei.
Gail o prinse pe Nan de un braţ şi o trase afară din transportor.
- Încetează cu vorbele astea, Nan! Chiar în clipa asta! Suntem oaspeţi aici. Acest subcontinent este pământ cheyenne şi ne vom purta cu curtoazie şi respect. Dacă le acorzi aceste lucruri blănoşilor, de ce nu o faci şi cu cei din specia ta?
- Dacă nu ştii deja răspunsul la întrebarea asta, atunci eşti

incapabilă să-mi înţelegi explicaţia.

Gail izbucni în râs.

- Crezi că genul acesta de sofisme au darul să mă impresioneze? Sau să mă rănească, aşa cum o faci cu bietul tău tată? Nu tratezi pe cineva cu respect pentru că tu, Naomi Shipley Frayne, îi dezaprobi convingerile. Ce crezi că eşti, un standard al universului? Termenul "aroganţă" îţi spune ceva?

- Nu de aşa ceva te acuza mereu Lahiri? întrebă Nan şi plecă, lăsând-o pe Gail cu senzaţia că primise o lovitură în stomac.

De unde ştia nemernica aceea mică... ce accesase şi unde?...

Gail rămase nemişcată, încercând să-şi revină. Durǎ mai mult decât ar fi trebuit. Apoi îşi porni lanterna şi se duse să caute "cortul lui Blue Waters".

Se afla în centrul taberei nomade, cu două piei de animal întinse pe stâlpii de lângă el. De data aceasta Gail se uită mai de aproape la piei. Una era cafeniu deschis şi aproape fără blană. Cealaltă, mult mai mică, era o piele jupuită cenuşiu-purpurie, tot fără păr. Îşi aminti că George spusese că nu era posibil ca blănoşii să fi evoluat pe Greentrees, deoarece blana lor deasă era potrivită într-o lume mult mai rece.

Cât avea să mai treacă, înainte ca cheyennii să întindă piei de blănoşi în faţa corturilor lor?

Nevăzând nici o modalitate de a ciocăni sau suna, ridică pânza cortului şi aşteptă să fie recunoscută. Larry Smith stătea pe nişte rogojini sintetice, în cortul lui de plastic, împreună cu alţi cinci bărbaţi şi femei. Purtau cu toţii o combinaţie bizară de salopete, cizme de lucru, centuri dintr-o fibră naturală şi bentiţe colorate, împodobite cu nişte strasuri mici strălucitoare, pietre şi pene. Aerul era albăstrui, din cauza fumului des şi dulce.

- Intră, Gail.

- Larry, eu...

- Nu "Larry", spuse el. Blue Waters.

- OK. Blue Waters, aş vrea să vorbesc cu tine şi cu... consiliul tău tribal despre acest atac.

- Fiţi bineveniţi, oaspeţi ai noştri! spuse o femeie.

În părul lung şi strălucitor erau împletite pene purpurii. Ochii erau evident îmbunătăţiţi genetic, pentru o vedere mai bună.

- Mulţumesc, răspunse Gail.

Se simţea ciudat de dezorientată.

- Ia loc, te rog, spuse Larry-Blue Waters. Vrei să ştii cum vor întâmpina cheyennii noul nostru inamic.

- Da. Ei... ei au fost aici primii, ştii. Sunt sigură că tribul Cheyenne poate înţelege acest gen de argument.

La naiba, unde era Jake? Acesta era genul lui de negociere.

- N-au fost primii aici, spuse Blue Waters calm. Chiar savanţii voştri spun că nu sunt băştinaşi ai acestei planete, aşa cum nu suntem nici noi.

- Aceasta este încă o problemă disputată, pentru savanţii noştri.

- Ascultă, Gail! înţelegem că extratereştrii au nişte drepturi. Dar avem şi noi, prin contractul cu Mira Corp. Da, în acesta este stipulat că orice formă de viaţă băştinaşă raţională de pe acest subcontinent înlocuieşte drepturile noastre, dar aceştia nu sunt băştinaşi. Totuşi, ei sunt aici şi noi suntem pregătiţi să trăim în pace cu ei. Nu sunt mulţi, şi nici noi. Nu poluează şi nu profanează pământul. Există vânat şi loc suficient pentru toţi. Dar, dacă ei pornesc un război, nu avem altă soluţie decât să ripostăm.

- Larry, fundamentul vieţii pe Greentrees trebuia să fie lipsa de violenţă între grupuri. Trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască. Asta este scris în orice contract, în fiecare decret legat de pământ...

Femeia cu cozi împletite interveni furioasă:

- Deci vrei să-i lăsăm pur şi simplu să re măcelărească oamenii? Sau ar trebui să-i lichidăm total? Poate că eşti de părere că o rafală laser de pe orbită ne-ar rezolva problema.

- Nu, răspunse Gail calmă. Asta nu ar face decât să amplifice problema. Dar aţi putea negocia.

- Asta este şi intenţia noastră, spuse Smith. Însă ce am văzut până acum nu este prea încurajator. Dacă nu vor dori să negocieze, ne vom proteja împotriva lor.

- Cu suliţe? Am văzut nişte tineri cioplind suliţe.

- Cu ceea ce putem obţine de pe acest teren. Nu ne vom lăsa decimaţi din nou. Cheyennii sunt oameni mândri.

Oh, pentru Dumnezeu! exclamă Gail în gând. Citise dosarele personale. Larry Smith era doar 1/32 părţi cheyenne. În "trib" se mai găsea sânge irlandez, german, spaniol, suedez şi

francez, şi aceştia chiar reprezentau majoritatea. Un războinic cheyenne era trei sferturi chinez, cu trăsături pe care nici un amerindian băştinaş din secolul al şaptesprezecelea nu le avusese.

Dar nu spuse decât:

- Nimeni nu vrea violenţă, Lar... Blue Waters. Da, acesta este pământul vostru şi Mira Corp nu se va amesteca. Însă extratereştrii, băştinaşi sau nu, au întâietate, conform decretelor noastre.

- Asta înseamnă că îi veţi proteja pe ei? întrebă el. Prin violenţă împotriva noastră?

Aceasta era întrebarea reală, bineînţeles. Gail nu ştia răspunsul. Răspunse sincer, dar inutil:

- Noi nu vrem violenţă.

- Întoarce-te atunci când vei avea un răspuns la întrebarea mea, spuse Blue Waters. Până atunci, părăseşte pământurile noastre!

- Ne aflăm aici la cererea voastră! Pentru ca doctorul Shipley să-i ajute pe răniţii voştri!

- Ştiu asta, replică el. Şi vă mulţumesc. Este o situaţie temporară. Încă învăţăm cum să ne adaptăm propriile metode de vindecare.

Gail se ridică să plece. Nu reuşise nimic. Femeia cu cozi spuse, arţăgoasă:

- Omul Vulcan.

- Măcar păstrează aparatul de comunicaţii, îl sfătui Gail pe Larry Smith.

Comunicaţia era mai bună decât nimic.

Poate.

Planoarele porniră în acelaşi timp, într-o harababură de oameni şi obiecte care se amestecau în întuneric. George căra cadavrul unui blănos, înfăşurat în plastic, ajutat de un locotenent Halberg lipsit de entuziasm. Gail văzu că Jake ţinea cu multă grijă un sac de plastic. Lucy căra trei aparate de înregistrare - ale cui erau celelalte?

- Unde naiba ai fost, Jake? Am vorbit cu Larry şi a spus că tribul va riposta împotriva acestor blănoşi dacă se va mai produce vreun atac. M-a întrebat ce vom face noi. Ce vom face?

- Trebuie să discutăm asta.

- Categoric. Unde ai fost? Şi ce ai în sacul acela?

- Capul unui copil blănos, răspunse el.

- *Ce*?

- Copilul a fost ucis de unul dintre animalele acelea de pradă care seamănă cu nişte lei. George va face o scanare cerebrală sau ceva de genul acesta.

- Ucis? Unde, aici?

- Nu. În primul sat extraterestru. Vorbim când ajungem la Mira City, Gail. Eu merg cu al doilea planor.

Jake se îndepărtă repede, punând jos sacul lui de plastic, ca să o ajute pe Lucy să încarce în planorul mai mare ceva ce semăna cu nişte găleţi de pământ.

Gail se urcă obosită în planorul mai mic. Locotenentul Wortz, imaginea calmului perfect, stătea la consola pilotului.

- Locotenente, celălalt planor decolează acum. Noi îl aşteptăm pe doctorul Shipley să termine examinarea medicală. Doi cheyenni îl vor escorta aici.

- Am înţeles, răspunse Wortz, pe un ton neutru.

Gail îşi lăsă capul pe spate pe scaun şi închise ochii. Era fericită că nu mergea cu celălalt planor, alături de un cadavru extraterestru şi de un cap extraterestru tăiat, plus câteva suliţe ce aveau în vârfuri mostre de ţesut de blănoşi. Şi pământ. Cu solul ce vroia Lucy să facă? Probabil urma să verifice existenţa vreunor artefacte legate de evoluţie, după care avea să insiste din nou că blănoşii proveneau din altă parte.

De unde? Şi cum? Nu veniseră aici călărind pe mături, ca nişte vrăjitoare din folclor. Lucy se înşela. Era o altă iluzie creată de instabilitatea ei mentală, ca aceea pe care o avusese pe *Ariel*, când încercase să anihileze o navă extraterestră inexistentă.

Ceva îi zgândări amintirile, ceva legat de căderea nervoasă a lui Lucy... şi îşi aminti. Locotenentul Halberg raportase o eroare a computerului, un obiect în date astronomice părând să se mişte cu 98% din viteza luminii. Nimic de acel gen nu mai fusese detectat ulterior şi în cele din urmă toată lumea, cu excepţia locotenentului Halberg, acceptase că fusese o eroare în program, datorată bombardamentului cosmic.

- Locotenent Wortz..., începu Gail. Lasă... adăugă apoi.

Probabil că Gretchen Wortz nu ştia mai multe decât ea despre datele astronomice. Şi, chiar dacă ştia, fiind un soldat distant şi

rezervat, oricum nu i-ar fi spus ei nimic.

În ciuda eforturilor sale, Gail adormi. Când se trezi, erau deja în aer. Shipley se aşezase lângă ea.

- Ce este un Om Vulcan, doctore?

Doctorul păru să aibă nevoie de câteva clipe lungi, ca să se concentreze. Probabil că era epuizat.

- Ce anume?

- "Omul Vulcan". Doi cheyenni au făcut referire la acest termen sau m-au numit pe mine aşa. Ştii ce este?

- Cred că este o veche legendă indiană. Omul Vulcan a ieşit scuipând din pământ şi a început să strice totul, săpând mine, făcându-şi nevoile în lacuri, ucigând bizoni şi distrugând păduri. A fost asociat cu civilizaţia occidentală, care a distrus sălbăticia pe care băştinaşii americani se bazau pentru a-şi duce viaţa. Dar înseamnă şi o lipsă totală de respect faţă de spiritele pământului, faţă de forţa vieţii care curge prin toate lucrurile şi le face mai valoroase. Forţa vieţii care priveşte lumea ca fiind sacră şi preţioasă.

Gail rămase tăcută.

- Nu este un punct de vedere rău, zise Shipley şi acum Gail sesiză un tremurat în vocea lui.

Era mai mult decât epuizare.

- Unde e Nan, doctore?

El nu răspunse.

- A plecat cu celălalt planor, nu? A fost o mare nebunie la încărcare...

- Nu a plecat cu celălalt planor. A rămas pe loc. Ca să înveţe cât poate de mult, a spus.

- De la *cheyenni* ?

- Nu, răspunse el, pe faţa lui obosită citindu-se durere. De la blănoşii care încearcă să-i ucidă pe indieni.

CAPITOLUL 9

Era de-a dreptul uimitor, îşi spuse Jake, cum oamenii insistau să ridice evenimentele vieţii lor personale peste importanţa evenimentelor istoriei care afectau întreaga lume. Oamenii puteau să sufere, disperaţi, în vremuri de pace, prosperitate, progres. Şi puteau găsi fericire în mijlocul unui război, al Haosului şi nesiguranţei.

Jake era fericit.

Reflecta la acea fericire uluitoare stând în pat, lângă Lucy, care dormea cu piciorul ei subţire întins peste al lui şi cu faţa îngropată copilăreşte în pernă. Era clar că fericirea aceea nu provenea din vreun calm interior sau dintr-un idealism susţinut. El nu avea, de exemplu, viziunea amplă lui Shipley, ceea ce era amuzant, dacă stăteai să te gândeşti că viziunea lui Jake fusese cea care adusese întreaga expediţie Mira pe Greentrees. Dar asta se întâmplase pentru că, în acel moment al vieţii sale, viziunea lui mărginită se întâmplase să se concentreze asupra descoperirii unei colonii interstelare. Şi acea concentrare îşi avea originea într-o alegere pe care o făcuse, cu cincisprezece ani în urmă.

Stând pe spate şi privind în sus, la tavanul verde al gonflabilului său, reflectă că o întreagă viaţă putea fi modelată de o singură alegere. Dar, chiar dacă nu s-ar fi întâmplat asta în viaţa lui, chiar dacă acea noapte din biblioteca doamnei Dalton s-ar fi desfăşurat diferit, Jake tot ar fi fost profund diferit de Shipley. Pur şi simplu porneau de la premise diferite. Shipley credea în decizia de grup, binecuvântată şi ghidată de Lumină. Doctorul credea că numai consensul mai multor minţi umile umane, indiferent cât de mult dura până se atingea acel consens, avea să conducă întotdeauna la cea mai bună decizie.

Punctul de pornire al convingerilor lui Jake era diferit. Dacă vroiai să se întâmple ceva, trebuia să acţionezi în acest sens. Tu, singur, pentru că nimeni altcineva nu avea să o facă pentru tine. Nu te aveai decât pe tine.

Jake acţionase pentru obţinerea acelor clipe dulci alături de Lucy. Ea fusese temătoare şi neliniştită. Dar el folosise toate tehnicile de convingere pe care le învăţase, fericit că de data aceasta le putea folosi nu pentru manipulare, ci din dorinţă. Şi din credinţa că era vorba de ceva bun pentru amândoi.

Ceea ce era adevărat.

Totuşi - îşi spuse Jake, cu mâinile împreunate sub ceafă, în timp ce aerul înmiresmat al dimineţii pătrundea în cortul gonflabil - lucrurile dulci din viaţă erau aşa numai dacă nu trebuia să plăteşti prea scump pentru ele. Jake nu avea să plătească prea mult pentru acea idilă cu Lucy. Nu avea să-i spună niciodată despre doamna Dalton. Era conştient de faptul că Lucy nu era genul de femeie care să accepte răul. Dacă n-ar

fi fost aşa, probabil că el nu ar fi vrut-o. Lucy nu ar mai fi fost persoana idealistă care era acum.

Brăţara de la încheietura lui începu să vibreze. Mişcă blând umărul lui Lucy.

- E timpul să ne trezim, Lucy. Întâlnirea de mic dejun e peste o jumătate de oră.

Ea scoase un sunet nearticulat şi se îngropă şi mai adânc în pernă.

- Astăzi primim rapoartele de la grupurile bio.

Lucy se ridică instantaneu, clipind:

- Oh, da!

Jake zâmbi. Arăta adorabil, stând în genunchi, cu părul ei blond revărsându-se în jurul capului, cu sfârcurile roz care îl priveau pe Jake ca nişte ochi orbi, atotcunoscători. Se întinse după ea.

- Jake, nu, nu avem timp!

- Ba avem, dacă sărim peste duş. Ce preferi: să ajungi la şedinţă curată sau să ajungi la şedinţă satisfăcută?

Lucy izbucni în râs şi ochii ei deveniră mai negri, ceea ce - Jake ştia acum - era un semn al dorinţei. Lucy râse din nou, pe un ton mai scăzut, răguşit şi îmbietor.

În clipa în care intră în cort, împreună cu Lucy, Jake ştiu că nu avea să fie doar o întrunire de rutină. Pe lângă oamenii din Comitet, era prezent întregul contingent de savanţi: Maggie Striker, Roy Callipare, Robert Takai, Ingrid şi Todd, Thekla Barrington.

- De ce ai întârziat? şopti Gail.

Jake nu răspunse.

George Fox părea epuizat şi, în acelaşi timp, extrem de agitat.

- Am făcut o analiză a ţesutului, atât de completă cât mi-a permis timpul. Puteţi accesa cu toţii raportul meu, dacă vreţi, dar vă avertizez că este destul de tehnic. Iată care sunt ideile principale.

Biologul se opri. Într-un alt moment, acea pauză ar fi părut doar una din exuberanţele teatrale ale lui George, dar nu şi de acea dată. Jake avu impresia că George Fox era cu adevărat uimit de ceea ce descoperise. Toţi cei din jurul mesei de spumă deveniră tensionaţi.

- În primul rând, sistemele biologice al blănoşilor sunt

identice, începu George. Ambele grupuri, şi cei pasivi şi proşti, şi cei agresivi, au exact aceeaşi componenţă chimică a sistemelor. Aparţin aceleiaşi specii.

- Putem confirma şi noi asta, la nivel de ADN, interveni Ingrid. Dar există o anumită deviere genetică minoră, care sugerează că este posibil ca ambele grupuri să nu fi avut contact unul cu celălalt, poate de o mie de ani. Date fiind distanţa dintre ele şi nivelul tehnologic, acest lucru este posibil.

George aprobă din cap şi continuă:

- În al doilea rând, sistemele fizice, respirator, circulator şi muscular - la naiba, oameni buni, nu trebuie să uitaţi că eu nu ştiu cum funcţionează toate aceste sisteme! Sunt o specie pe bază de ADN şi cu sânge cald, dar reprezintă rezultatul unui traseu evolutiv total diferit de cel al vieţuitoarelor cu sânge cald de pe Pământ. Nu pot face decât nişte presupuneri.

- Înţelegem asta, îl linişti Gail.

Fiind persoana cea mai puţin interesată de extratereştri, ea avea cea mai multă înţelegere faţă de acei termeni aproximativi.

George îşi trecu mâna prin părul rar şi nepieptănat.

- Oricum, sistemele lor fizice nu numai că sunt radical diferite de ale noastre, dar sunt radical diferite de ale tuturor celorlalte creaturi gen mamifere pe care le-am văzut pe Greentrees. Lucy avea dreptate. Blănoşii, toţi, sunt la fel de străini pe această planetă ca şi noi.

- Genetica, şi ea, confirmă acest lucru, din nou, spuse Ingrid. Există similarităţi la care am învăţat să ne aşteptăm oriunde în galaxie, dat fiind că panspermia a însămânţat ADN peste tot. Dar nu există suficiente similarităţi genetice între blănoşi şi toate celelalte vieţuitoare, pentru a sugera o evoluţie comună.

- În al treilea rând, începu George şi Jake înţelese, din tonul lui, că acela era punctul cel mai important, am executat o examinare MSSO a creierului copilului mort din tabăra blănoşilor pasivi şi a creierului blănosului ucis de cheyenni. Aceste...

- Vrei să repeţi ce este o examinare MSSO? îl întrerupse Jake.

- O examinare multi-strat a structurii organice. Scanează organele la nivel celular. Creierele celor doi blănoşi sunt identice. Cu o singură excepţie. O secţiune mică a creierului

blănosului pasiv este inertă. Acoperită de cicatrice. Presupunerea mea este că nu funcţionează.

- O tumoare? întrebă Jake.

- Nu, răspunse George. Tumorile sunt excrescenţe necontrolate. Aceasta este foarte precisă, afectând o zonă a creierului ce pare a fi foarte bine delimitată. Totodată, cum toţi blănoşii din cele patru sate estice se comportă identic, cu aceeaşi indiferenţă şi pasivitate, presupun că toate creierele lor au aceeaşi zonă afectată. Tumorile nu se comportă aşa. Fiecare excrescenţă creşte necontrolat, în mod diferit. O presupunere mai bună ar fi că e vorba de un fel de virus sau ceva analog unui virus, care a distrus acea secţiune a creierului, şi numai acea secţiune, după care s-a autodistrus.

- De obicei microorganismele nu sunt atât de precise, spuse calm Shipley.

- Exact, întări Ingrid. Decât dacă sunt produse artificial, cu mult talent.

Produse artificial. Cuvintele străbătură aerul ca un nor de gaz mortal.

Maggie Strike, ecologista, se încruntă.

- Să vedem dacă am înţeles bine, George. Crezi că un virus a afectat cele patru sate de blănoşi pasivi, făcându-i pasivi, dar nu a ajuns niciodată la blănoşii din teritoriul cheyenne. Şi mai crezi că acest virus a fost creat în mod deliberat, pentru a avea exact această acţiune, şi numai asupra acelui grup.

George îşi desfăcu larg braţele.

- Cum aş putea şti sigur? Nu vă ofer decât singura ipoteză care se potriveşte cu faptele. Dacă are cineva o ipoteză mai bună, sunt nerăbdător să o aud.

Tăcere. Se părea că nimeni nu avea o ipoteză mai bună. Într-un târziu, Lucy spuse, timidă:

- Nu e posibil ca virusul să fi evoluat singur, aşa încât să atace acea porţiune a creierului? Fără ca el să fie produs de cineva?

- Repet, cum aş putea şti? întrebă George.

Ingrid adăugă:

- Pare puţin probabil.

Jake nu vedea de ce, dar nu era domeniul lui. Se străduia din greu să asimileze totul.

- Deci vreţi să spuneţi că o civilizaţie avansată i-a adus aici

pe blănoşi din altă parte şi apoi e posibil să fi infectat doar un grup dintre ei?

Thekla, experta în agricultură, ascultase cu aviditate. Acum, interveni:

- Înainte să răspundă cineva, vreau să vedeţi cu toţii ceva. O înregistrare, de fapt, două. Gail?

- Dă-i drumul, răspunse Gail, fără să pară prea fericită.

- Această primă înregistrare provine de la căpitanul Scherer, zise Thekla. El continuă să cartografieze secţiuni din Greentrees, din spaţiu bineînţeles, iar, când sateliţii lui au reperat asta, căpitanul a executat personal un zbor la joasă înălţime. I-a dat înregistrarea lui Gail noaptea trecută. Computer, porneşte. Afişează fişierul 4593.

Ecranul se lumină. Jake văzu înregistrarea din spaţiu, deja translatată din digital, a unor grămezi de... ceva. Între acestea se vedeau puncte mici, nemişcate. Brusc, înregistrarea trecu la o rezoluţie mai mare, de la o altitudine mai mică. Acele "ceva"-uri erau colibe din stuf, iar punctele nemişcate erau blănoşi, undeva, într-o zonă montană.

Un al treilea grup de extratereştri pe Greentrees.

Toţi blănoşii stăteau pe pământ, lângă focuri de tabără stinse. Aceşti blănoşi erau foarte slabi, iar părul le căzuse, în smocuri. Dar ceea ce îl surprindea cel mai mult pe Jake erau feţele lor. În ciuda trăsăturilor extraterestre, prin blana maroniu-roşcată, se putea vedea că acei blănoşi exprimau alte emoţii decât cei din satele pasive. Ochii şi gurile lor erau larg deschise, expunând nişte dinţi impresionanţi. Iar ochii... Îi aminteau lui Jake de ceva, dar nu putea spune exact ce. În timp ce priveau, unul dintre blănoşi se ridică, înainta clătinându-se, în cercuri neregulate, după care căzu din nou.

- Sunt bolnavi? întrebă Todd.

- Nu pot şti sigur, dar nu cred, răspunse Thekla. A doua înregistrare a fost făcută de unul dintre tehnicienii mei, în laboratorul agricol. Au muncit cu toţii din greu şi sunt tineri, şi... ei bine, veţi vedea.

Ecranul se lumină şi apăru o femeie tânără, cu părul negru lucios, stând cu picioarele încrucişate pe podeaua laboratorului, privind fix un pantof. Îşi ridică privirea şi se uită la cameră. Pupilele ei erau foarte dilatate şi pe faţa ei strălucea o expresie de sfială, o mirare miraculoasă inocentă. De data

aceasta, Jake înţelese imediat ce vedea.

Thekla comentă, sec:

- Absolut toate culturile umane pământene, cu excepţia eschimoşilor, au descoperit într-un târziu cel puţin o plantă halucinogenă şi au folosit-o. Aceasta este o versiune modificată genetic a unei plante sălbatice pe care copiii o numesc "verdeaţa înălţătoare". Au testat-o mai întâi asupra bietei Fluffers, dar ea nu pare prea supărată din cauza asta.

Unghiul de panoramare al camerei se lărgi. Acum, pe ecran apăru şi o pisică, una dintre cele câteva zeci de animale domestice aduse de pe Pământ. Majoritatea erau încă în somn criogenic, dar Jake ştia că laboratorul agricol şi cel de genetică treziseră câteva animale: pisici, câini şi ţapi, pe care Ie foloseau ca subiecte de testare pentru plantele ce aveau să rodească pe Greentrees. Pisica se deplasă în cerc, clătinându-se, şi apoi căzu. Un prim-plan pe faţa ei arătă o versiune felină a aceluiaşi extaz care se citea pe chipul fetei.

- Înregistrarea a fost făcută de colegul ei de laborator, ca subiect al unei glume, explică Thekla. Eu am dat peste ea în computer şi i-am făcut cu ou şi cu oţet. E prea periculos, în această fază a muncii noastre, să încercăm substanţe pe oameni, şi nu putem risca nechibzuit nici numărul limitat de animale de testare. Dar nici Fluffers, nici Kendra nu au păţit nimic grav, aşa că presupun că nu vom reuşi să suprimăm verdeaţa înălţătoare nici dacă am încerca.

- Acum, când pisica a dat de smântână... făcu George, iar Jake nu se putu abţine să nu râdă.

Lucy îl privi cu ataşament. Jake se întrebă brusc ce părere avea Shipley despre toate acelea. Noii Quakeri nu foloseau băuturi efervescente şi nici măcar cafeină. Oare Shipley realiza că majoritatea religiilor, încă de la începutul istoriei, de la Rig Veda, la Islam şi la Marele Spirit, folosiseră combinaţii chimice pentru a obţine misticismul? Bineînţeles că da.

- Aşadar, al treilea grup de blănoşi foloseşte un fel de drog halucinogen. Ce ne spune asta? întrebă Maggie.

- Dacă asta se întâmplă cu adevărat, nimic, răspunse Thekla. Dar, în lumina descoperirilor lui George, mă întreb dacă în creierele acestor creaturi nu există ceva care produce acelaşi efect, în mod continuu. Uitaţi-vă la ei. Nu au doar o perioadă în care se simt în al nouălea cer, după care să se întoarcă la viaţa

lor normală. Ei nu mănâncă. Îşi neglijează organismul. Stuful cade de pe acoperişuri. Focurile sunt stinse toate. Poate că în creierul lor s-a cuibărit ceva care produce o alterare continuă a conştientului, aşa încât fiecare generaţie este din ce în ce mai înapoiată şi regresează tot mai mult pe calea tehnologiei şi civilizaţiei.

- Ceva creat, vrei să spui, zise Lucy. Modificat genetic. Ca virusul care-i face pe ceilalţi blănoşi să fie pasivi.

- Avem nevoie de un creier al acestora! interveni George.

- Ei bine, nu vom avea nici unul, replică Gail acid. Şi nimeni nu va porni un alt război, ca să obţină unul.

Cei din jurul mesei aprobară din cap. Larry Smith - "Blue Waters" - nu mai transmisese nimic legat de "războiul" lui cu blănoşii. Satelitul de supraveghere al lui Scherer nu reperase nici o activitate belicoasă. Nimeni nu mai ştia ce se întâmpla pe subcontinentul cheyenne, decât dacă Nan Frayne luase legătura cu tatăl ei. Jake nu aflase nimic despre aşa ceva.

- Să presupunem, pentru o clipă, că blănoşii drogaţi *sunt* victimele unui alt corespondent al unui virus modificat genetic, spuse Maggie, gânditoare. Ce avem aici atunci? O entitate necunoscută a adus trei grupuri de blănoşi aici şi le-a plasat cu mii de ani în urmă în zone geografice distanţate. Apoi, poate ceva mai târziu, acea entitate, sau poate alta, a eliberat "viruşi" diferiţi în fiecare grup, pentru a le afecta creierul, transformând un grup în pasivi, unul în agresivi şi unul în drogaţi...

Ochii ei se măriră.

- Ceea ce descrii tu este un experiment, spuse sec Ingrid. Cu o întreagă planetă folosită pe post de farfurie Petri.

- Dumnezeule! exclamă George. Dacă...

Nu termină fraza.

Jake se lăsă pe spate, ameţit. Un experiment biologic la nivel planetar, desfăşurat pe durata a mii de ani. Mai mult... aveai nevoie de timp la nivelul navei, ca să ajungi pe Greentrees, din locul din care veniseră blănoşii. Ce fel de fiinţe...

- Nu-mi place asta, spuse Maggie şi continuă, după un moment de tăcere. Şi nici nu o cred.

- De ce nu? întrebă Ingrid.

- Lama lui Occam, răspunse Maggie. Cea mai simplă explicaţie care se potriveşte cu faptele ar fi că blănoşii au

evoluat aici, pe un traseu evolutiv ciudat.

Lucy interveni, cu pumnii ei mici încleştaţi:

- Nu au evoluat aici!

- Poate nu pe acest continent, dar pe Greentrees, replică Maggie. Asta ar avea logică. Nu am examinat cu atenţie celelalte continente. Apoi, aceşti blănoşi au venit aici şi au contractat un fel de virus la care nu erau imuni şi...

- Trei viruşi diferiţi? întrebă Ingrid, arţăgoasă. Nu pot crede asta. Aceşti viruşi au fost creaţi prin inginerie genetică, pentru a produce trei efecte diferite.

- Creaţi de cine? interveni Jake.

- De unde să ştiu? De membri mai avansaţi ai speciei lor. Sau de o specie total diferită.

- Dacă alte continente de pe Greentrees ar avea populaţii cu un astfel de nivel tehnologic, Scherer ar fi detectat asta în expediţiile lui de cartografiere, zise Jake. La naiba, nici măcar nu ar fi fost necesare zboruri la joasă înălţime! Ar fi existat amprente termice şi alte semne pe care le-ar fi reperat sondele noastre orbitale.

Asta nu putea fi contrazis. Pentru câteva clipe, nimeni nu mai spuse nimic. Apoi, Robert Takai vorbi pe un ton liniştit.

- Dacă Ingrid are dreptate referitor la constatările ei genetice...

- Am dreptate!

- ... atunci cineva *desfăşoară* un experiment aici, pe Greentrees. O farfurie Petri uriaşă. În acest caz, Maggie, cea mai bună explicaţie în genul lamei lui Occam ar fi existenţa unor membri ai speciei lor, care i-au plantat aici, venind de pe altă planetă.

- Prostii! replică tare Thekla, tonul ei britanic tăios enervând-o şi mai tare pe Ingrid.

- Vă spun că...

- ... o idee ridicolă...

- ... Înregistrările lui Lucy legate de fosile...

- ... un raţionament stupid din partea...

- Ajunge! îi opri Jake, după care adăugă, pe un ton mai liniştit: Aşteptaţi.

Îi privi calm. Sau cel puţin spera că părea calm. Îl durea stomacul.

- Permiteţi-mi să fac sumarul a ceea ce ştim până acum. Şi

anume faptele. Nu există înregistrări fosilizate ale blănoşilor în această zonă. Există trei grupuri de blănoşi care prezintă trei seturi distincte de comportament. Suntem aproape siguri că acest comportament omniprezent al fiecărui grup a fost obţinut prin modificarea creierului lor şi credem că acest lucru a fost făcut cu ajutorul corespondentului unui virus. Toate cele trei grupuri au regresat din punct de vedere al civilizaţiei şi se pare că sunt pe cale de dispariţie, dar din motive comportamentale diferite. Suntem cu toţii de acord cu aceste fapte?

Cei treisprezece oameni care îl priveau aprobară cu toţii, pe rând. Până acum, era bine. Jake nu îşi făcea iluzii că acel consens avea să dureze.

- În regulă. Mai departe. Blănoşii nu au lăsat urme fosilizate fie pentru că au venit dintr-un alt loc de pe Greentrees, fie pentru că au fost aduşi aici de cineva. Modificările cerebrale pot fi intenţionate sau este posibil să se fi produs natural, deoarece toate acestea sunt de natură extraterestră...

- Modificările nu sunt naturale! interveni Ingrid, cu faţa roşie.

Jake ridică o mână, cu palma întinsă.

- Stai o clipă, Ingrid! Te rog. Punând cap la cap toate aceste interpretări diferite ale constatărilor cu care am fost de acord cu toţii, avem patru posibilităţi. Prima: blănoşii au venit în această zonă, dintr-o altă zonă de pe Greentrees, la fel de primitivă, şi au contractat o boală sau mai multe boli care le distrug specia, aşa încât ceea ce vedem noi acum este finalul evoluţiei lor naturale.

Maggie aprobă viguros din cap:

- Da. Ca oamenii de Neanderthal. Are sens.

- Eu cred la fel, întări Roy Callipare, geologul. În cazul acelor blănoşi beţi nici nu este nevoie să ne gândim la vreun virus sofisticat, ca să le explicăm starea. Pur şi simplu folosesc echivalentul opiului sau al mescalului şi îl folosesc total nepotrivit.

Thekla aprobă şi ea din cap, părând convinsă.

- Doi, continuă Jake, înainte că Ingrid să-l poată ataca pe Roy. Blănoşii au venit de pe altă planetă şi au contractat viruşii pe cale naturală. Blănoşii au venit aici din proprie voinţă, ca şi noi, să colonizeze.

Apoi, colonia sau coloniile au fost atacate de viruşi, în decursul

ultimei mii de ani, şi aceste rămăşiţe patetice reprezintă ceea ce a mai rămas.

- Oh, Dumnezeule! Nu veşnica teorie a coloniei spaţiale pierdute! se lamentă Ingrid. Câte casete video ai văzut pe tema asta?

- Ba este posibil, interveni Liu Fengmo, surprinzându-l pe Jake. De ce să nu fi venit aici ca să colonizeze, după care au degenerat?

- Pentru că nu există artefacte din perioada în care nu degeneraseră, replică Lucy.

- Nu aici, în apropiere, completă Fengmo, gânditor. Dar poate există pe celelalte continente. Nu aveam cum să detectăm amprente termice de la o tehnologie abandonată sau de la oraşe pe jumătate îngropate în vegetaţie. Eu cred asta.

- Şi eu! întăriră Faisal şi Robert, aproape simultan.

Robert adăugă, rapid:

- Sau poate au dezvoltat o modalitate de detectare a virusului şi blănoşii sănătoşi au plecat, luând cu ei toată tehnologia.

William Shipley aprobă încet din cap, după care clătină, în semn de negare. Jake nu se chinui să înţeleagă ce însemna asta.

- O a treia combinaţie a faptelor: creierele blănoşilor au fost modificate în mod intenţionat. Asta ar însemna că au fost aduşi aici de undeva, de cineva, căci am fost cu toţii de acord că pe Greentrees nu există o civilizaţie suficient de avansată ca să modifice genetic nişte viruşi. Asta înseamnă că blănoşii au fost supuşi unei modificări genetice fie înainte, fie după ce au fost aruncaţi aici de...

- În ce scop? întrebă Robert.

- Nu ştim asta, răspunse Jake, răbdător. Poate că este o planetă folosită ca un fel de colonie penitenciară.

- E prea scump să foloseşti o planetă diferită, zise Robert. Costurile energetice interstelare sunt uriaşe, Jake.

- Ştiu. Nu fac altceva decât să enumăr posibilităţile. Poate că Ingrid are dreptate şi este vorba de un fel de experiment biologic, pentru a...

- Mulţumesc pentru asta, murmură Ingrid.

- ... pentru a-şi îmbunătăţi rasa, pentru a face vreun experiment social radical sau pentru a pedepsi echivalentul

unor familii sau clanuri... Nu avem cum să ştim sigur.
- Asta e adevărat, spuse George. Dar eu cred...
- O clipă, George, îl întrerupse Jake.
Dumnezeule, parcă încerca să domolească un grup de pisici!
- Mai există o singură posibilitate, oricât de neplauzibilă ar fi ea. Blănoşii au fost aduşi aici şi au fost supuşi unor modificări, de către o altă rasă. Dacă există o specie raţională necunoscută în spaţiu, atunci pot exista chiar mai multe.
Iată! Reuşise să spună toate cele patru combinaţii ale faptelor, chiar dacă ultima, cea a unor superextratereştri manipulatori, i se părea chiar şi lui complet ridicolă.
- Eu votez pentru a treia şi a patra teorie a lui Jake, spuse Ingrid. Aceşti blănoşi au fost aduşi aici din altă parte şi au fost supuşi unor modificări genetice. Nu ştiu cine a făcut-o sau de ce, dar aici nu e vorba de un fenomen natural. Categoric!
- Sunt de acord, zise şi Todd, soţul loial, aruncându-i lui Ingrid o privire care implora aprobare.
Dar nu o primi.
- Şi eu, spuse Lucy.
Jake avu impresia că ea nu părea încântată să se afle în echipa lui Ingrid, dar tonul ei era ferm.
- Jake... tu ce crezi?
- Nu ştiu încă, răspunse el, încet.
Scherer îi surprinse pe toţi.
- Eu ştiu ce cred. Dacă cineva... oricine... i-a adus pe blănoşi aici pentru un experiment, atunci se va întoarce. Ca să vadă cum decurge experimentul. Poate că se vor întoarce curând. Trebuie să fim pregătiţi.
- Oh, Dumnezeule! exclamă Gail. Lucrurile scapă de sub control. Dacă se vor întoarce... Cine! Nu vom irosi resursele lui Mira City ca să ne pregătim împotriva invaziei unor superextratereştri ipotetici, care probabil nici nu există!
Alte şase voci izbucniră în aceeaşi clipă. Ingrid câştigă.
- Faptul că este posibil ca Greentrees să fie o farfurie Petri nu înseamnă că suntem în pericol!
- Nu înseamnă nici că nu suntem! completă Roy pe un ton grav.
- Să presupunem că acesta este un experiment şi că aceia care l-au iniţiat se vor întoarce, spuse Shipley, foarte palid. Cel mai bine ar fi să pregătim anumite planuri de întâmpinare a lor,

un protocol prin care să-i primim fără să le stârnim mânia. Sunt şi ei tot nişte fiinţe, cu suflete proprii.

Jake realiză că Shipley era cea mai nepotrivită persoană care putea spune asta. Cum sugestia venea de la un nou quaker, toţi o desfiinţară ca pe un fel de predică pacifistă cvasireligioasă şi o respinseră instantaneu.

- Chiar dacă blănoşii reprezintă un experiment, zise George, asta nu înseamnă că el este în desfăşurare. Uitaţi-vă cum au ajuns aceşti blănoşi, cât de primitivi şi degeneraţi sunt. Nu cred că i-a mai verificat cineva, de sute de ani.

- Asta pentru că sunt o colonie pierdută, spuse Liu Fengmo. Dacă noi am contracta nişte boli şi am regresa, nimeni de pe Pământ nu ar şti asta.

Jake se gândi la lipsa de transmisii prin cuantică de pe *Phoenix*.

- Eu cred că Fengmo are dreptate, interveni şi Robert. Aceasta este o colonie pierdută sau rămăşiţele izolate şi muribunde ale unei specii băştinaşe pe cale de dispariţie. Orice ar fi, nu reprezintă o ameninţare pentru noi. Avem mult prea multe de făcut pentru a crea propria viaţă aici, ca să irosim prea multe eforturi pentru rezolvarea misterului care-i înconjoară pe aceşti blănoşi.

- Cum poţi spune asta despre singura specie extraterestră raţională care a fost descoperită în univers? izbucni George.

- Eu cred că abordarea lui Robert este singurul lucru raţional care a fost spus în dimineaţa asta, zise Gail, pe un ton categoric. Putem să-i studiem pe blănoşi, dar, în principiu, nu trebuie decât să aşteptăm şi să vedem ce informaţii mai apar despre ei. Sau care nu mai apar. Între timp, pe primul loc este Mira City.

- Să aşteptăm şi să vedem, spuse încet Fengmo. Da.

- *Nein*! îi contrazise Scherer. Trebuie să ne pregătim apărarea!

Jake văzu că militarismul lui era la fel de prost primit ca religia lui Shipley. Şi la fel de uşor trecut cu vederea. Scherer era soldat, în consecinţă era natural să anticipeze un război. Robert Takai vorbi iară să se străduiască să-şi ascundă lipsa de încredere:

- Cum să ne pregătim împotriva unor extratereştri care folosesc sistemele solare drept *laboratoare*? Cum naiba am

putea lupta cu ei?

Scherer nu răspunse suficient de rapid. Jake simţi cum grupul se unea împotriva lui Scherer. Aveau să continue să se contrazică - cu ardoare şi la nesfârşit - referitor la originile blănoşilor. Această dezbatere nu avea să dispară. Dar erau savanţi şi administratori. Atitudinea lor fundamentală avea să fie să aştepte şi să vadă, fără să facă altceva decât să vorbească.

- Este iraţional să presupunem că ştim suficient de multe ca să acţionăm în vreun fel, zise George Fox. Chiar nu ştim. Nu încă. Avem nevoie de mai multe informaţii.

- Da, spuseră cu toţii, pe diverse tonuri, şi Jake constată că şi el era de acord.

Nu aveau suficiente informaţii pentru o concluzie clară. Misterul nu era rezolvat.

Poate că nu avea să fie rezolvat vreodată. Iar asta, într-un fel, era cea mai neliniştitoare idee dintre toate.

Mai târziu, discută cu Lucy şi, spre surprinderea lui, ea nu era mulţumită să nu se facă nimic.

- Nu e vorba de paranoia, îi spuse ea lui Jake. *Deloc*. Eu sunt paleontolog. Eu ştiu că blănoşii nu au evoluat în nici un loc de pe Greentrees şi că nu au venit aici cu vreo navă spaţială defectă şi apoi au scăzut rapid ca număr. Ei...

- Nu ai examinat toată suprafaţa lui Greentrees, Lucy, o întrerupse Jake, cu blândeţe. Numai câteva locuri limitate.

- Am făcut simulări pe computer. Jake, mă deranjează faptul că nu mă crezi. Am impresia că-mi pui la îndoială competenţa profesională.

Era întotdeauna atât de directă! Ca Donnie.

- Nu fac asta, Lucy.

- Atunci, sănătatea mintală. Sau cel puţin stabilitatea mintală.

Jake avu nevoie de prea mult timp ca să răspundă. Lucy se încordă şi se îndepărtă.

Se împăcară, bineînţeles. Pasiunea lor era încă atât de nouă, la stadiul în care putea trece peste orice altceva. Printr-o înţelegere tacită, nu mai discutară din nou despre ceea ce George numea "Teoria farfuriei Petri". Discutau despre Mira City, bârfeau despre oamenii pe care-i cunoşteau, râdeau, se

tachinau şi făceau dragoste. Era bine.

Dar Jake era conştient că acum existau două lucruri despre care nu puteau discuta.

- Avem o problemă, Jake, îi spuse Gail, câteva săptămâni mai târziu.

Cel puţin nu era o problemă legată de blănoşi. Gail continua să creadă că toată povestea cu blănoşii era irelevantă.

- Care este problema? o întrebă Jake şi văzu pe faţa ei că era ceva serios.

Parcurse în minte lista problemelor curente pe care le ştia: o defecţiune a echipamentului care monta conducte, cu repararea căruia Ben Goldman avea probleme. Distrugerea unei recolte experimentale de grâu modificat genetic, produsă de către o creatură frumoasă şi vorace, ce se asemăna vag cu un cărăbuş. Mutilarea unui tânăr quaker într-un accident industrial. Stricarea câtorva corturi gonflabile într-o furtună recentă. Disputa arbitrară - deja! - dintre doi oameni, în legătură cu un echipament împrumutat de o familie alteia şi care se presupunea a fi fost stricat de aceasta din urmă. Ultima problemă era de domeniul lui Jake.

El pusese la punct sistemul legal din Greentrees, pentru a asigura existenţa justiţiei, cu o cheltuială cât mai mic posibilă de timp, efort şi bani. Modelul era codul penal al Federaţiei Unite a Atlanticului, dar cele mai multe dispute erau rezolvate printr-un arbitraj acceptat, nu prin proces. Atunci când era posibil, era folosit software-ul juridic. Toţi cei de pe Greentrees, cu excepţia cheyennilor, semnaseră contracte prin care se obligau să respecte acest sistem, fără drept de apel. Rudy Scherer era pregătit să impună aplicarea lui, dacă era necesar. Dar aproape toţi coloniştii, inclusiv noii quakeri şi familia cu convingeri ecologiste a lui Gail, erau oameni paşnici, fără înclinaţie spre fărădelegi. Comunităţile etnice trăiau destul de distanţate şi separate în cadrul Mira City, dar fiecare dintre ele se afla în acelaşi timp sub examinarea atentă şi constantă a comunităţii, care asigura un control cultural puternic asupra comportamentului lor.

- Care este problema, Gail? repetă Jake, neprimind nici un răspuns.

Se aflau în biroul Mira Corp, aproape la fel de aglomerat

cum era pe *Ariel*, în ciuda faptului că era mult mai larg. Tot ce nu era folosit efectiv ajungea până la urmă să fie depozitat acolo: saltele de dormit, aparate de înregistrat, mostre de pietre, echipamente stricate, rapoarte pe care cineva avea să le arhiveze undeva.

Dar Gail tot nu răspunse. Jake o privi mai atent, şi acum văzu groaza înmărmurită de pe chipul ei. Simţi o gheară în piept.

- E vorba de Nan Frayne, răspunse ea în sfârşit. A ucis un luptător cheyenne şi Larry Smith insistă să fie pedepsită, prin decizia consiliului tribal. Probabil că o vor condamna la moarte.

CAPITOLUL 10

William Shipley stătea în planorul aflat în zbor, cu faţa albă şi mâinile încleştate atât de strâns una de cealaltă, încât degetele erau lipsite de sânge.

Nu vruseseră să vină şi el. De fapt, Jake şi Gail nici nu vruseseră să-i spună despre drumul la cheyenni. Nu ar fi aflat ce făcuse Naomi sau ce era posibil să păţească ea, dacă Nan nu ar fi luat chiar ea legătura cu el.

Se întâmplase exact după întrunirea pentru Venerare. Shipley ieşise de acolo simţind Lumina în suflet, deşi la întrunire nu se spusese nimic remarcabil. Dar tăcerea, armonia, întrunirea în care se rugaseră împreună, prezenţa copiilor lui Shipley şi a familiilor lor, precum şi a restului congregaţiei, aşteptând cu umilinţă Lumina - toate acestea aduseseră starea de graţie şi pacea umplea mintea şi inima lui Shipley.

- Tati? Sunt Nan.

Doctorul se oprise nemişcat în mijlocul unuia dintre drumurile pavate recent din Mira City. Două plante noi fuseseră aprobate de grupul de biologi pentru transplantare şi pe una dintre laturile drumului era un şir îngust şi strălucitor de flori purpurii având nişte petale cu aspect extraterestru.

- Nu am decât un minut, înainte să observe, vorbi Nan, cu respiraţia tăiată. Sunt ţinută izolată, dar această bătrână cheyenne a fost de părere că am dreptul măcar să-mi contactez familia, aşa că mi-a adus un aparat de comunicaţii. Cred că mă vor ucide. Am omorât un bărbat, un ticălos care o merita, fără

îndoială, dar Lany Waterfoot sau cum îl cheamă...

Legătura se întrerupse.

Shipley rămăsese pe loc, paralizat, ţinând în mână aparatul. Apoi pornise într-o alergare greoaie, gâfâind, spre biroul Mira Corp. Jake şi Gail erau amândoi acolo şi, în clipa în care le văzu feţele, Shipley înţelese că aflaseră ce se întâmplase.

- Doctore, spuse Gail ducându-se repede să-i tragă un scaun. Ia loc. Eşti roşu la faţă.

- Eu..., începu el, dar nu reuşi să continue.

- Ştim, zise Jake. Larry Smith tocmai a luat legătura cu noi. Doctore Shiple...

- Te-a sunat Nan? întrebă Gail. Cum?

- Da! izbucni Shipley. Nu ştiu cum. A spus că o bătrână s-a gândit că ar trebui să îşi contacteze familia. Ce s-a întâmplat? Ştiţi ceva? Oh, vă rog, spuneţi-mi!

- Uşurel, doctore, încercă Jake să-l liniştească. Da, ştim. Larry Smith a luat legătura cu noi. Plecăm acolo curând, imediat ce locotenentul Halberg realimentează un planor.

- Dar... Dar ce s-a întâmplat?

Doctorul sesiză tonul jalnic al propriei voci şi încercă să se calmeze. Nu avea cum să o ajute pe Naomi, dacă ea ceda durerii.

Gail şi Jake se priviră unul pe celălalt. Jake, întotdeauna cel mai priceput în discuţiile cu oamenii, aprobă din cap şi se aplecă spre Shipley.

- Este încă destul de neclar, doctore. Vestea bună este chiar faptul că Larry Smith a luat legătura cu noi. Asta înseamnă că nu a luat nici o decizie fermă în privinţa lui Nan şi că nici nu a aplicat încă vreuna. Avem motive să sperăm că, atunci când vom vorbi personal cu el, situaţia...

- Oh, termină cu afirmaţiile astea pozitive, blânde şi spune-i omului ce s-a întâmplat! îl întrerupse Gail şi Shipley îi fu recunoscător pentru stilul ei direct.

- Se pare că Nan a trăit alături de blănoşi, spuse Jake. Ea...

- Cu blănoşii? întrebă Shipley. Cu cei agresivi, din teritoriu! cheyenne? Cum a...

- Nu ştim, răspunse Gail. A reuşit cumva să se facă acceptată de ei. Nu avea nici un aparat de transmisie cu ea şi se pare că nici altceva. Blănoşii executau atacuri nocturne asupra cheyennilor, mici hărţuieli la marginile taberelor.

Cheyennii erau pregătiţi pentru asta, plasând paznici şi aşa mai departe, iar blănoşii o luau la fugă, de fiecare dată. Până acum nimeni nu fusese ucis, deşi doi războinici indieni au fost răniţi. Dar se pare că nişte războinici tineri au hotărât să desfăşoare aceste jocuri războinice pe teritoriul inamic. Au atacat un sat al blănoşilor. S-a întâmplat să fie chiar cel în care stătea Nan. Au fost ucişi cinci blănoşi şi Nan a omorât unul dintre indieni. Apoi cheyennii au şters tot satul de pe faţa pământului cu un tun cu laser.

- Nu ar fi trebuit să aibă aşa ceva la ei, în conformitate cu legea tribală şi cu contractul cu Mira Corporation, zise Jake sumbru. Asta ar trebui să ne ofere un punct de negociere cu Larry.

Shipley era prea şocat ca să înţeleagă cum.

- Şi Naomi...

- Indienii au luat-o cu ei şi au predat-o sfatului tribal.

Peste Shipley se aşternea ca un praf un sentiment de ireal. Sfat tribal, atac nocturn, războinici indieni... Naomi. Părea ceva parcă ieşit dintr-un film video prost, din secolul al nouăsprezecelea.

- Quakerii de la frontieră din vechea Americă îi puteau vizita frecvent pe indieni, chiar şi atunci când triburile erau în război cu albii, ştiţi asta, nu? se auzi singur întrebând. Este adevărat. Nonviolenţa...

Se opri brusc.

- Este un şoc, doctore, spuse Gail, cu blândeţe. Bineînţeles că este. Stai liniştit pentru o clipă.

- Merg cu voi, se decise el.

- Nu cred că este o idee bună, zise Jake. Vom lua legătura cu tine din tabăra cheyennilor.

- Merg! E vorba de fiica mea!

Gail şi Jake se priviră din nou. Gail ridică din umeri.

- Nu cred că-ţi vor permite să o vezi pe Nan, zise Jake.

- Înţeleg asta, spuse Shipley.

Se simţea mai calm acum. Putea face ceva.

Dar ce? În planor, Shipley închise ochii şi încercă să se deschidă spre tăcere. Dacă ar fi putut duce acea problemă la întrunire! Adevărul apărea de atât de multe ori, atunci când mai multe minţi ofereau părţi din el, ghidate de Lumină. Dar nu era timp de o întrunire.

Şi ce s-ar fi putut face? Naomi ucisese. Indiferent ce făcea întrunirea, indiferent ce făcea Jake, asta nu putea fi nici schimbat, nici ignorat. William Penn văzuse asta, cu claritatea Luminii, cu secole în urmă: *"Un final bun nu poate justifica mijloacele diabolice şi nici nu trebuie să facem rău vreodată, orice rezultat bun ar produce asta."*

Nu conta ce justificare crezuse Naomi că are pentru acea violenţă ucigătoare. Ea separase un suflet de viaţă.

Locotenentul Halberg ateriză cu planorul în acelaşi loc de lângă tabără pe care-l folosise înainte. Era evident că acela era terenul de aterizare al cheyennilor, un alt lucru care nu ar fi trebuit să existe. Larry Smith aştepta acolo alături de alţi trei indieni, doi bărbaţi şi o femeie, toţi mult mai bătrâni decât el. Salopetele din Threadmore dispăruseră. Toţi patru purtau tunici din piei de animale peste pantalonii şi cizmele sintetice. Părul lor, negru, şaten şi blond murdar, era legat la spate şi împodobit cu pene şi pietricele.

Când coborâră din planor, Shipley simţi o mână pe braţ, care vroia să-l avertizeze: Nu spune nimic! Doctorul îi făcu semn cu capul lui Jake că înţelesese.

- Bună, Blue Waters! spuse Jake.

- Bună, Jake!

- Îmi pare rău că ne întâlnim în aceste circumstanţe. Putem merge undeva să vorbim?

- Putem vorbi aici. Nu sunt multe de spus.

Faţa arsă de soare a lui Smith era împietrită în nişte linii rigide.

- Dacă nu te superi, doctorul Shipley se simte puţin slăbit, zise Jake, pe un ton apologetic. Putem să ne adăpostim de soare?

- N-ar fi trebuit să-l aduceţi cu voi, spuse Blue Waters, dai apoi se sfătui pe un ton scăzut cu ceilalţi cheyenni şi îi conduse spre tabără.

Locotenentul Halberg nu îi urmă, părând nefericit de ordinul lui Jake de a rămâne la navă.

Bun, gândi Shipley, cu acea parte a minţii care încă judeca raţional. Reuşiseră un început neameninţător. Jake se pricepea. Shipley îşi permise să înceapă să spere.

Cea mai mare parte a vieţii cheyennilor părea să se desfăşoare în aer liber. Shipley văzu cum oamenii împleteau cu

stângăcie coşuri din ceea ce recunoscu a fi lujeri de târâtoare roşie, rezistente şi flexibile. Doi bărbaţi întindeau fâşii de carne peste un foc mic, care scotea mult fum. Mirosul plutea leneş în aerul cald. La distanţă, un grup de copii mici, pe jumătate goi, alergau şi ţipau, fericiţi.

Shipley, Jake şi Gail fură conduşi spre un cort indian ocupat de două tinere femei care coseau. Bătrâna le spuse ceva ce Shipley nu auzi şi tinerele plecară, cu ochii mari. Se aşezară cu toţii pe covoarele arăbeşti verzi, cu margini aurii, la fel de nepotrivite acolo ca un echipament VR. Erau şapte oameni înghesuiţi în cortul indian, şi Shipley se trezi stând strâns între Gail şi bătrâna cheyenne. Jake stătea vizavi de ei, fără îndoială pentru a ţine atenţia celorlalţi departe de Shipley. În aer se simţea mirosul înţepător al oamenilor transpiraţi şi al picioarelor.

- În primul rând, Blue Waters şi membri ai consiliului, vă mulţumim că aţi fost de acord să ne primiţi! începu Jake. Ştiu că prin contract nu eraţi obligaţi să faceţi asta şi apreciez foarte mult aceste lucru.

Doi cheyenne aprobară din cap, dar nu şi Blue Waters.

- Pe drumul spre voi, m-am gândit cât de puţin ştiu, de fapt, despre cultura voastră. Mă aşteptam să văd că grupul vostru s-a despărţit în triburi mai mici. Nu acesta era planul vostru iniţial?

- Vom face asta, în cele din urmă, răspunse Blue Waters. După ce vom înţelege mai bine aceste mediu.

- Şi fiecare trib va fi format din vânători nomazi, nu-i aşa?

- Fiecare trib va trăi în armonie cu pământul, primindu-i darurile, dar fără să-l exploateze.

- Aş fi vrut să fi aflat mai multe despre toate acestea, zise Jake.

Blue Waters îşi încrucişă braţele la piept.

- Oricum, ceea ce-mi amintesc, totuşi, este că şeful răspunde, personal, pentru întreg tribul. El trebuie să răspundă în faţa spiritului pământului - am spus bine? - pentru conduita oamenilor lui. Asta trebuie să fie o mare responsabilitate, Blue Waters.

- Este. Putem să...

- O conducere puternică este un lucru admirabil... Cred că aşa ceva ar trebui să avem şi în Mira City, într-o măsură mai

mare, spuse Jake, cu tristeţe. Dacă am fi avut, poate că tot acest incident groaznic cu Nan Frayne nu ar fi avut loc.

Shipley simţi cum i se opreşte respiraţia, într-o inspiraţie adâncă şi dureroasă, pe care parcă nu reuşea să o continue. Blue Waters nu spuse nimic.

- Eu mă învinovăţesc pe mine, continuă Jake. Nu ar fi trebuit să o las să rămână pe teritoriul vostru. Asta a fost o încălcare a contractului, şi vreau să vă prezint scuzele mele. Vorbesc serios, Blue Waters. A fost greşeala noastră, nu a voastră.

Shipley văzu cum Blue Waters îşi lua braţele de la piept. Indianul puse o mână pe genunchi, iar Jake făcu acelaşi lucru.

- Aveţi dreptul să o trataţi pe Nan Frayne conform legilor voastre tribale, zise Jake. Asta este perfect clar. Dar dă-mi voie să te întreb ceva. Ce ar trebui să facem ca să ne-o predaţi nouă, în schimbul promisiunii că, dacă unul dintre membrii triburilor voastre nomade va comite vreodată vreo fărădelege pe teritoriul Mira City, oricând în viitorul imprevizibil şi nedefinit, şi noi îl vom preda în mâinile voastre?

- Nu pot face asta, răspunse Blue Waters.

- De ce anume nu o poţi face?

Tonul lui Jake părea sincer interesat

- Avem un consiliu tribal. Decizia nu-mi aparţine.

Jake făcu o faţă nedumerită.

- Da, dar... tu singur eşti responsabil de spiritul pământului, nu? Spiritul viu care este prezent în tot ce există în natură?

- Da...

- Mda, cred că înţeleg ce vrei să spui. Doctorul Shipley, aici de faţă, este un nou quaker. Şi grupul lui guvernează prin consens. Dar, din câte am înţeles, fiecare quaker este responsabil pentru propria conştiinţă.

Jake îl privi întrebător pe Shipley, care reuşi să încline din cap, afirmativ.

- Voi sunteţi la fel, continuă Jake. Decizie de grup, dar, desigur, tu, ca şef, porţi responsabilitatea. O conducere puternică, concluzionă Jake şi zâmbi admirativ.

Blue Waters se încruntă.

- Dă-mi voie să reiau... Ce ar fi necesar, pentru ca să ne-o predai nouă pe Nan Frayne? Ce ar trebui să facem noi? Ce putem face pentru a menţine nişte relaţii paşnice, în timp ce ne adaptăm cu toţii la acest mediu?

Blue Waters îi privi pe ceilalţi cheyenni. Între ei se schimbă un fel de semnal, pe care Shipley nu reuşi să-l înţeleagă.

- Am luat o decizie, spuse Blue Waters.

- Ştiu asta, şi aţi luat decizia corectă, zise Jake. Dar este posibil ca, în viitor, un cheyenne să pătrundă pe teritoriul lui Mira City. Copiii tăi, de exemplu, care este posibil să aibă mai puţin respect faţă de graniţe, decât prima generaţie... Câţi copii spuneai că ai, Blue Waters?

- Trei. Dar, Jake...

- Shipley are patru. Eu şi Gail nu avem, din păcate. Oricum, în viitor...

Şi continuă aşa o oră întreagă. Fără să fie nici o clipă nervos, tot timpul foarte politicos. Admiră ceea ce era cu adevărat de admirat în cultura cheyenne, pe măsură ce Blue Waters i-o dezvăluia, treptat, şi nu rată nici o ocazie să sublinieze paralelele cu noii quakeri. Idealul unei vieţi simple şi demne. Lumea naturală privită ca o binefacere minunată, ca un dar divin. Conştiinţa constantă a splendorii misterioase din spatele fiecărui act simplu, ca mâncatul, mersul sau privitul cerului.

Jake îi ceru lui Blue Waters sfaturi, recunoscu în mod repetat suveranitatea lui tribală, încercă să-i implice în discuţie şi pe ceilalţi trei cheyenni. În cele din urmă, reuşi chiar şi asta. Apoi reveni la subiect, subliniind subtil cum eliberarea lui Nan Frayne ar fi exact în tonul lucrurilor admirabile pe care le aflase despre cheyenni. Eliberarea ei era în consens cu firea oamenilor din care era format tribul (sau în firea pe care vroiau să o aibă). Sublinie reciprocitatea generozităţii faţă de copiii lor sau faţă de copiii copiilor lor. Jake arătă că Blue Waters trebuia să aibă grijă de generaţiile viitoare. Că asta era datoria mandatului său de conducător puternic. Încet-încet, Jake îl făcu pe Blue Waters să accepte mai întâi un compromis mic, apoi tot mai mare şi, în cele din urmă, Blue Waters fii cel care propuse un plan şi, dintr-o dată, se ridicară cu toţii în picioare şi Naomi era liberă.

- Dumnezeule, Jake! exclamă Gail când rămaseră singuri toţi trei.

Iar tonul ei nu era în totalitate admirativ.

- Sper să nu fiu nevoită vreodată să fiu într-o tabără opusă ţie, în vreo problemă importantă...

- Taci! o întrerupse Jake şi, pentru o clipă, Shipley văzu latura dură a bărbatului, zgâriată de preţul pe care îl plătea pentru acea manipulare insistentă.

Naomi fu adusă la ei de două femei cheyenne. Purta doar o pătură înfăşurată larg în jurul corpului slab. Părul ei era murdar şi lipsit de strălucire şi arăta ca şi cum nu mai dormise de zile întregi. Mirosea îngrozitor.

- B... bună, făcu ea, cu o voce tremurătoare.

- Naomi!..., exclamă Shipley, întinzând mâna spre fiica lui.

- Nu mă atinge! gemu fata, cu un glas care semăna cu tonul ei obişnuit. Nu...

- Bine, zise Shipley, neajutorat.

La planor, la care Jake îi duse cât mai repede posibil, Naomi urcă pe scaunele din spate, alături de Gail. Shipley nu avu de ales şi se sui greoi, lângă Jake. Duhoarea lui Nan umplea cabina mică.

Imediat ce se ridicară în aer, Naomi începu să vorbească. Cuvintele i se rostogoleau din gură, de neoprit, şi Shipley realiză că fata era extrem de aproape de isterie.

- L-am ucis, l-am ucis pe ticălos, şi mă bucur că am făcut-o! Am înfipt suliţa în el din spate. A intrat uşor, dar apoi a lovit ceva tare în faţă, poate platoşa lui. Tati, trebuie să-ţi spun că, fiind fiica unui doctor, ai eşuat în educaţia mea. Dar asta nu e ceva nou, nu? Am auzit zgomotul făcut de acei bravi războinici stupizi, atunci când au atacat. "Bravi războinici"! Ce glumă bună! *Aveau la ei tunuri cu laser*! Am sărit din pat şi am strigat ca să-mi avertizez blănoşii, dar nu poţi face prea multe mişcări bruşte pe care ei să nu le interpreteze ca o agresiune, aşa că Ninchee...

- Cine e Ninchee? întrebă Gail, cu o blândeţe care îl surprinse pe Shipley.

- Prietena mea, ea este motivul pentru care blănoşii m-au lăsat să stau cu ei. M-am strecurat afară din tabăra de tot râsul a lui Apă Pişăcioasă şi mi-am scos toate hainele, aşa încât să nu semăn prea mult cu un fals cheyenne. Am găsit satul blănoşilor şi Ninchee m-a găsit pe mine. Nu acesta este numele ei, bineînţeles, dar este varianta cea mai apropiată de pronunţia lor. Corzile lor vocale sunt diferite. Bineînţeles. Ea m-a găsit când căutam mâncare prin pădure şi m-ar fi ucis, desigur, dar eu învăţasem de la blănoşii bolnavi cum să arăt inofensivă şi

pasivă...

- Blănoşii bolnavi? Vrei să spui cei din primul sat pe care l-am găsit? întrebă Gail, cu aceeaşi neaşteptată blândeţe.

- Da, bineînţeles, care alţii? Cei din vreun blestemat de program de computer? Aşadar, am intrat în modul pasiv şi cred că Ninchee m-ar fi ucis, dar eu eram femeie, şi mică, aşa că poate a crezut că sunt un copil. Cred că aşa a fost, pentru că ei sunt foarte atenţi cu copiii, erau doi copii într-unul dintre corturile indiene pe care blănoşii vânători le-au atacat acum câteva săptămâni şi au ucis adulţii, dar nu şi copiii, iar după aceea i-au dus afară, ca să nu vadă... Ceea ce este mai mult decât ar face oamenii pentru blănoşi! Sunt agresivi, dar nu poţi să-i condamni, este planeta lor, nu a noastră şi ei nu au ce face cu acea stupiditate blestemată a nonviolenţei. "Nonviolenţă"! Eşti atât de prost, tati, nu există un astfel de univers şi, atunci când indienii i-au atacat cu lasere, am înnebunit puţin, cred, şi am înfipt suliţa din spate, numai că a lovit ceva tare în faţă, poate platoşa, tati, ai fi crezut că ar trebui să ştiu ce, fiind fiica unui doctor, şi l-am ucis. Mort. Dus. Sânge...

Începu să plângă. Plânsul o înfurie şi mai rău.

- La naiba! urlă Naomi. La naiba! Şi ce dacă l-am ucis? Au fost şi alte crime, tot timpul, blestemaţii de cheyenni, nu a fost niciodată vina blănoşilor mei...

Blănoşii "mei".

- Nu, nu a fost vina blănoşilor, întări Gail, cu calm. Nici a ta. Dumnezeule, cred că eşti epuizată, Nan!

- Sunt bine, nu încerca să mă cocoloşeşti! Şi nu am spus niciodată că a fost vina mea, nu poţi să mă faci să mă simt vinovată aşa sau să nu mă faci vinovată, spunând că...

Şi continuă în acelaşi fel, dar Shipley auzi cum vocea ei scădea în intensitate, până când deveni aproape neauzită. Shipley îşi întoarse încet corpul mătăhălos. Naomi adormise, cu capul pe braţul lui Gail. Femeia mai în vârstă o ţinea protector, în ciuda mirosului greţos. Când simţi privirea lui Shipley, Gail ridică ochii. Îi ei se vedea o uimire nedumerită.

- Ţine cu adevărat la ei, spuse Gail. La extratereştri. Chiar... ţine la ei.

Shipley era incapabil să răspundă. O vedea pe Naomi, murdară şi rănită, în braţele lui Gail. O vedea pe Naomi, bebeluş, cuibărită în braţele mamei ei moarte. O vedea pe

Naomi, copil vesel, în braţele lui. O vedea pe Naomi, având cătuşele la mâini, strigând obscenităţi, zbătându-se puternic în braţele unui aprod al tribunalului. Nu reuşi decât să clatine din cap.

- Sunt de acord cu ea, referitor la natura violentă a universului, spuse Gail şi, chiar prin propria durere, furie şi uşurare, Shipley observă că Jake privea neclintit în faţă.

CAPITOLUL 11

Gail participa la o întrunire a familiei sale combative şi nobile şi încerca să se concentreze asupra discuţiei, care se desfăşura în jurul fermei lui Rick şi a lui Amali.

Problema proprietăţii funciare, care era strâns legată de problema capitalismului, era foarte complicată pe Greentrees. Prin contractele semnate de toţi coloniştii, timp de trei ani nu exista proprietate individuală asupra pământului, cu excepţia subcontinentului păstrat separat pentru cheyenni, care acceptaseră să se rezume numai la acel teritoriu, pentru următorii o sută de ani. Ceea ce nu însemna o restricţie pentru ei. Zona era uriaşă. Restul celui mai mare continent de pe planetă era deţinut în calitate de administrator de către Mira Corp.

Timp de trei ani, toţi, cu excepţia cheyennilor, trebuiau teoretic să trăiască în Mira City. Aceea fusese durata de timp estimată a fi necesară pentru stabilirea unei relaţii de lucru normale cu sistemul ecologic de pe Greentrees. Prin păstrarea tuturor într-o zonă restrânsă şi desfăşurarea cu migală a studiilor ştiinţifice necesare, Mira Corp spera să evite pierderea de vieţi omeneşti prin otrăvire, distrugere a recoltelor, dezastre naturale sau lupte teritoriale. Şi mai important era faptul că, în acest mod, Greentrees avea să fie protejată de o exploatare iraţională, înainte ca sistemul ei ecologic să fie înţeles pe deplin.

După trei ani, aveau să fie împărţite secţiuni de pământ, folosindu-se hărţile prin satelit, iar o zonă mare avea să fie păstrată separat, pentru parcuri publice şi rezervaţii naturale. Fiecare adult avea să primească o secţiune egală, prin tragere la sorţi. Acestea puteau fi folosite ca ferme, ca exploatări miniere, sub incidenţa unor regulamente stricte, sau vândute

pentru orice putea cere piaţa. Standardele ecologice aveau să împiedice orice utilizare a pământului care era demonstrată ca reprezentând un "pericol ecologic masiv", hotărâre ce urma să fie luată de un comitet format din zece oficiali aleşi. Toţi cei care nu vroiau să ocupe o fermă erau liberi să locuiască în Mira City, iar în interiorul "limitelor oraşului" fusese alocat suficient teren ca să se permită o extindere considerabilă, cu excepţia "proprietăţilor iniţiale pentru utilizarea structurilor gonflabile", cumpărate de la Mira Corp. În schimb, corporaţia era obligată să folosească aceşti bani pentru a plăti poliţia, drumurile, facilităţile de apă şi canalizare, precum şi celelalte probleme municipale. Acestea, totuşi, trebuiau să fie reduse la minim. Educaţia copiilor, ajutorul medical şi preocupările culturale, inclusiv întreţinerea cartierului aveau să rămână responsabilitatea indivizilor sau grupurilor de indivizi.

"Cu alte cuvinte", explicase Jake cu ani în urmă, pe Pământ, "vom începe ca o combinaţie între o comună şi o staţie de cercetare ştiinţifică, pentru a ajunge în final la un capitalism altoit cu spiritul de comunitate de frontieră. Totul pe baza unor contracte care să nu încalce libertatea de conştiinţă."

Nimeni nu avea nici cea mai mică idee cum aveau să funcţioneze în practică acele cuvinte pompoase. Şi nimeni nu reuşise să se gândească la altă variantă mai bună.

Până în acel moment, adică după aproape şase luni petrecute pe Greentrees, totul mersese bine, cel puţin parţial, pentru că Greentrees se dovedise a fi un loc mai blând şi mai fertil decât speraseră. Dar era vorba de numai şase luni. Totuşi, existau şi probleme. Gail şi familia ei se confruntau cu o astfel de problemă acum.

Pe lângă liniile generale foarte largi, carta Mira Corp conţinea multe amendamente şi excepţii. Unul dintre acestea se referea la oamenii care doreau să părăsească Mira City înainte de trecerea celor trei ani. Aceştia aveau două variante: să trăiască în altă parte, dar să înţeleagă faptul că nu puteau stăpâni acel pământ, indiferent cât de mult îl dezvoltau, sau să se mute pe alt continent, dincolo de ocean. A doua variantă nu era cu adevărat realizabilă. Naveta, planoarele şi vehiculele lunare aparţineau toate Mira Corp.

- Ştim că nu ne vom stabili un cămin permanent, argumentă Rick Shibley. Dar vrem să desfăşurăm o activitate ecologică în

alt loc decât aici. Este un continent mare, oameni buni, şi nu este omogen! Iar eu şi Amali vrem să muncim pe coastă - aici.

Gail se uită la harta continentului, care lumina ecranul-perete. La naiba, avea nevoie de o nouă reglare a corneei, cât de curând! Bătrâneţea nu era pentru laşi.

Un punct roşu apăru în lungul coastei vestice, unde un râu ce cobora din munţii din apropiere se vărsa în mare.

- Detaliu, ceru Rick şi apăru o hartă mai mică a zonei.

Rick începu să vorbească despre problemele ecologice. Gail nu mai fu atentă.

Ea era o anomalie în rândul clanurilor extinse Cutler, Shibley, Statler, Richmond şi DeBeers. Timp de două secole acestea produseseră oameni de ştiinţă, industriaşi ai materiei organice şi avocaţi pasionaţi ai Pământului. (Şi uite cât bine le adusese asta!) Rick era ecologist şi avusese un post la Harvard. Frumoasa lui soţie malaeziană, Amali, avea un doctorat la Oxford, în modele computerizate ale vieţii marine. Gail avea o diplomă în afaceri. Ştiinţa o plictisea, ceea ce, pe vremuri, o îngrozise de-a dreptul.

Gail reuşise să treacă peste acea groază şi peste ruşinea care o urmase, în special datorită perspectivei critice oferite de Lahiri. Lumea - orice lume - avea nevoie de administratori care să-i ajute pe savanţi şi care să lupte cu exploatatorii ecologiei ei. Gail ştia că se pricepea la aşa ceva, atâta timp cât nu era obligată să asculte detalii neesenţiale.

Totuşi, în acel moment nu se simţea prea pricepută. Era prea preocupată de Nan Frayne.

Gail se mândrea că ştia să judece oamenii. Era vorba de o judecată pragmatică, ei lipsindu-i total acea fineţe manipulativă a lui Jake, care punea oamenii în mişcare ca pe nişte piese de şah. Dar ea era de obicei destul de perspicace în evaluarea posibilităţilor şi limitelor unei persoane. O judecase pe Nan Frayne ca pe o risipă de oxigen, o piesă rotativă stricată de ţesut distrus, cu nici o urmă de durabilitate sau de uz practic. Şi se înşelase.

- Aşa că sunt de părere că eu şi Amali ar trebui să mergem acolo, încheie Rick.

Votul comitetului familiei fu aproape unanim, numai Paul DeBeers opunându-se:

- Există destul de mult de muncă aici înainte ca cineva să

plece să se stabilească în altă parte.

Unchiul Paul fusese întotdeauna o persoană dificilă.

- Iar acum, în legătură cu mătuşa Tamara, vorbi Sydney Statler. A căzut şi şi-a luxat şoldul, aşa că avem nevoie de o îngrijire medicală suplimentară faţă de un simplu robot medical, deoarece...

Când şedinţa se încheie, în sfârşit, Gail porni spre casa doctorului Shipley. La jumătatea drumului se opri, se întoarse pe loc şi plecă în sens invers. Şi ce dacă se înşelase în privinţa lui Nan Frayne? Era chiar necesar ca ea, Gail, să aibă mereu perfectă dreptate, în absolut toate privinţele?

"Aroganţă - nu de aşa ceva te acuza mereu Lahiri? " De unde ştiuse asta Nan?

Nu mai conta acum. Oricum, era o ticăloasă. Gail avea lucruri mai bune de făcut.

- Domnule Holman. Domnişoară Cutler. Trebuie să discut cu voi.

Gail nu-l auzise pe Rudolf Scherer intrând în spatele lor. Ea şi Jake discutau în contradictoriu cu Robert Takai, inginerul energetician al Mira Corp, lângă barajul terminat pe jumătate, de peste râu. Acesta urma să formeze un rezervor pentru alimentarea cu energie a Mira City.

- Jake, ţi-am spus că avem nevoie de dublul capacităţii pe care o vrei tu, spunea Takai înfierbântat. Rezervele de apă...

- Nu e posibil, Rob, replică Jake. Şi eu ţi-am spus ţie: din studiul ecologic reiese că numai atât putem lua. Echipa lui Maggie...

- Domnule Holman, domnişoară Cutler, trebuie să discut cu voi.

- Nu acum, căpitane, te rog, răspunse Gail.

Dar se părea că Jake sesizase în tonul lui Scherer ceva ce Gail nu remarcase.

- Este important, căpitane?

- Foarte important.

Takai scoase un sunet exasperat, ceva între un suspin şi o pufnitură. Gail şi Jake îl urmară pe Scherer, depărtându-se cât să nu poată fi auziţi de Takai. Zona din jurul barajului era un amestec de sol şi stânci excavate, maşinării robotizate, un dispozitiv de extrudare care producea monoton cablu monofilament de carbon. Din loc în loc se vedeau întinse

hainele echipei de construcţie. Oamenii şi le scoseseră din cauza arşiţei de la prânz. Consola de testare a apei bâzâia surd, nefiind cineva lângă ea. Două femei se certau înverşunate din cauza unui detaliu al interfeţei software pentru computerul de rezervă al barajului. Florile sălbatice fuseseră călcate în picioare.

- Există o navă în acest sistem solar, spuse Scherer.

La început, Gail crezu că nu auzise corect, că Scherer spusese: "Există o scăpare în acest sistem solar." Era gata să întrebe: "Ce fel de scăpare?", când Jake întrebă pe un ton uniform:

- O navă?

- Da. Este detectată la două sute de AU, de către cercetarea cosmică pe care o realizăm pentru obiectele mari aflate în mişcare. Traiectoria ei o va aduce pe Greentrees peste şaizeci şi opt de ore. Este...

- A cui navă este? întrebă Gail. De pe Pământ?

Era posibil ca, în cei şaptezeci de ani trecuţi de la plecarea lui *Ariel*, Pământul să fi lansat o altă navă spre Greentrees, cu o propulsie mai rapidă. Acest lucru era prevăzut chiar şi în legea internaţională. Prima ţară care ajungea pe o planetă putea emite pretenţii numai asupra primului continent pe care-l colonizase. Dar Pământul se afla într-o stare atât de teribilă la plecarea lui *Ariel*, se dezintegra atât de rapid ecologic, politic, economic... Apoi primiseră acel ultim mesaj prin legătura cuantică, răspuns la ceea ce ar fi trebuit să fie nişte veşti zguduitoare, despre descoperirea unei specii extraterestre: *"AGM dizolvată. Geneva este asediată. Nu putem ajuta în privinţa invaziei extraterestre. Continuaţi cum consideraţi de cuviinţă."*

- Cred că nava nu este de pe Pământ, răspunse Scherer.

Gail şi Jake holbară ochii la el.

- Cred că este altceva, continuă Scherer, şi acum chiar şi Gail sesiză tensiunea teribilă pe care acesta încerca să o reţină, cu un efort pe care ea şi-l putea doar imagina. Nava se deplasează cu 80% din viteza luminii, şi...

- Atunci, înseamnă că nu vine aici, spuse Jake, pe un ton uşurat, îţi aminteşti, căpitane, atunci când *Ariel* a ajuns la 99% din viteza luminii, am început imediat decelerarea. Această navă, dacă este la două sute de AU depărtare, nu poate încetini

suficient de rapid de la 80% pentru a se opri pe Greentrees.

- După estimările noastre, încetineşte cu o rată de aproximativ 100 G.

Tăcere.

- Aşa ceva nu este posibil, zise Jake. Doar dacă... dacă nu este robotizată. Fără oameni la bord.

Fără extratereştri la bord, îl corectă Gail în gând şi îşi suprimă un chicotit nesănătos.

- Credem că aşa este, dar nu putem şti sigur, spuse Scherer direct. Rata actuală de încetinire o face să se oprească pe această planetă. Vă sfătuiesc să luăm toate măsurile de precauţie necesare.

- Şi care sunt acelea? izbucni Gail. Avem vreun protocol pentru sosirea unei nave extraterestre?

Deci chiar se întâmpla. Ceea ce discutaseră ca fiind ceva imposibil în acea şedinţă, care acum părea că se desfăşurase cu atât de mult timp în urmă.

- Da, bineînţeles, răspunse Scherer.

Dumnezeule!

- Ceea ce a rămas din *Ariel* nu mai are acum personal la bord, continuă Scherer. Am lăsat-o astfel, dar am înarmat-o la maxim şi cu capacitatea de tragere de la distanţă. Vă sugerez aplicarea unui camuflaj pentru Mira City, în ceea ce priveşte cât mai multe frecvenţe electromagnetice posibil şi să plasăm o baliză departe de oraş. Dacă o sondă sau extratereştrii vor să stabilească un contact, îşi îndreaptă atenţia în primul rând spre baliză. Asta ne dă ocazia să facem o analiză mai atentă a situaţiei. Această analiză poate sau nu să includă încercarea de a determina intenţiile imediate ale inamicului.

- Ei nu sunt un "inamic", căpitane Scherer! îl contrazise Jake. Nu trebuie să pornim de la această presupunere.

Scherer nu răspunse.

- E *vorba* de cei care au plantat aici coloniile de blănoşi, nu? întrebă Gail încet. Se întorc să-şi verifice exilaţii, sau colonia de criminali sau orice altceva reprezintă Greentrees pentru ei.

- Şi asta este tot o presupunere, spuse Jake. Ar fi mai bine să nu facem presupuneri nefondate.

- Baliza trebuie să emită în cât mai multe frecvenţe posibil, continuă Scherer. Şi trebuie plasată la cel puţin o mie de kilometri de Mira City. Trebuie să fie şi puternic înarmată.

- Cred că trebuie să convocăm o întrunire a Consiliului Guvernatorilor, spuse Jake. Chiar acum.

Consiliul adoptă toate ideile lui Scherer.

- Suntem nevoiţi să facem asta, căci noi nu avem alte idei, spuse Faisal.

Detaşarea lui elegantă obişnuită dispăruse. Liu Fengmo nu vorbi deloc. Faţa lui netedă şi maronie era încreţită din cauza concentrării.

- Ei bine, am eu o idee, zise doctorul Shipley. Este cea pe care am încercat să o pun în discuţie mai înainte. Te rog să fii atent, căpitane Scherer.

Scherer dădea deja ordine pentru transportarea materialului la locul amplasării balizei, asistat de Robert Takai, care părea foarte zdruncinat. Auzind cuvintele lui Shipley, căpitanul ridică privirea, impasibil.

- Cine va sta la baliză, ca să-i întâmpine pe extratereştri?

Gail clipi. Ea nici măcar nu se gândise la asta, nu luase în considerare...

Scherer răspunse imediat:

- La baliză nu trebuie să aştepte nimeni. E necesară prezenţa umană numai de la distanţă.

- Îmi pare rău, dar aşa ceva nu este acceptabil! replică Shipley.

Gail şi Jake se uitară unul la celălalt. Cine naiba?...

- Acceptabil pentru cine, doctore? interveni Jake. La ce te referi prin asta? Totuşi, vreau să-ţi amintesc că nu dumneata trebuie să iei această decizie.

- Parţial este şi decizia mea, spuse Shipley, cu fruntea sclipind de sudoare. Vă rog, Jake, Gail, Faisal, Fengmo ... Trebuie să discutăm asta.

- Aşa este, întări George Fox, reprezentantul ştiinţific din consiliu, în acel moment.

George nu spusese nimic în timpul primei părţi a întrunirii, ceea ce nu-i stătea deloc în fire. Acum revenea la viaţă, deşi era încă palid.

- Acesta poate fi primul contact între oameni şi nişte extratereştri care au acelaşi nivel tehnologic ca noi sau poate chiar mai înaintat!

- Căpitanul Scherer spune că nu este posibil să se afle forme de viaţă la bord, la o încetinire de o sută G, zise Gail repede.

Ideea unor extratereştri suprainteligenţi o făcea să intre în panică.

- Nu a unor forme de viaţă aşa cum le cunoaştem noi, replică George. Dar cine ştie ce se află pe acea navă? Căpitane, poţi să ne spui cât de mare este?

- Nu, răspunse Scherer. Nu încă. Nu este necesar să aştepte cineva la baliză. Riscul este prea mare. O teleprezenţă este suficientă.

Ordinele ferme ale lui Scherer începeau să o enerveze pe Gail. Probabil că aveau acelaşi efect asupra lui Jake, care vorbi, cu o iritare bruscă:

- Această şedinţă a consiliului nu s-a încheiat încă. Aşezaţi-vă cu toţii, cu excepţia ta, Robert. Continuă să duci toate acele materiale la locaţia balizei. În regulă, există o moţiune de discutare a prezenţei umane la bordul navei. Căpitanul Scherer este total împotriva acestei propuneri. Dumneata ce crezi, doctore Shipley?

Shipley vorbi cu atenţie, cântărindu-şi cu grijă cuvintele.

- Nu ne aşteptam să-i găsim aici pe blănoşi, dar i-am găsit. Contactul uman cu al doilea sat al blănoşilor a costat viaţa multor blănoşi. Oamenii noştri de ştiinţă, cea mai mare parte dintre ei, cred că aceste fiinţe au venit din altă parte, că nu simt de pe Greentrees. Aceşti nou-sosiţi, indiferent dacă se află pe navă sau sunt reprezentanţi doar de un fel de teleprezenţă, este posibil să aibă o legătură cu blănoşii de pe Greentrees. Pare logic să gândim astfel, doar dacă nu considerăm că Greentrees este un fel de intersecţie galactică, ceea ce pare puţin probabil. Noi am ucis câteva dintre aceste fiinţe, sau animalele lor de companie, experimente sau ce-or fi ei. Poate că ei pot detecta asta înainte să aterizeze. Poate că o ştiu deja, prin încetarea vreunui semnal sau transmisii de aici. Totodată, aceste fiinţe îşi vor da seama, fără îndoială, că locaţia balizei noastre va fi puternic înarmată. În felul acesta le vom indica foarte clar că intenţia noastră faţă de ei este violentă. Chiar vrem să facem asta? Înainte măcar să-i întâlnim?

Are dreptate, îşi spuse Gail, fără să-i convină asta

- Vrem să înţeleagă faptul că suntem capabili să ne apărăm, replică Scherer.

- Dar ei de unde vor şti că este vorba de apărare, şi nu de începutul unui atac, căpitane? întrebă Shipley, cu o răbdare

aproape disperată, după impresia lui Gail. Pentru ei nu va apărea decât drept violenţă.

- Presupunând că ei percep lucrurile la fel ca noi, zise George. E posibil să nu fie aşa. Poate că nici nu se poate lua legătura cu ei, nu avem de unde să ştim. Viaţa ia tot felul de forme, diverse şi ciudate!

- Parcă ai fi o carte vorbitoare, George, zise Jake, dar nimeni nu râse.

- Cineva trebuie să se afle personal la locaţia acelei balize, cu o ofertă de pace, continuă Shipley. Pentru ca măcar să părem paşnici. Neînarmaţi, deschişi. Mă ofer chiar eu, pe motiv că toţi ceilalţi sunt necesari aici, în Mira City.

- Eşti doctorul-şef al Mira City! interveni aspru Gail. Pentru încă doi ani şi jumătate.

- Dar aveţi şi alţi doctori. În timp ce nu există alţi conducători ai Mira Corp, în afară de tine, de Jake, Faisal şi Fengmo. Nu uita, noi, Prietenii, nu avem conducători.

- Vreau să merg cu tine, spuse brusc George.

- Nimeni nu..., începu Scherer.

- Eu sunt biolog, continuă George. Este posibil să reperez vreun mod de a lua legătura cu ei, pe baza cunoştinţelor mele despre diferite forme de viaţă, adică...

- George, tu nu ai reuşit să comunici nici cu extratereştrii pe care-i avem aici, îl opri Jake, cu violenţă. Singura care a reuşit a fost Nan Frayne.

La cuvintele lui, se lăsă tăcerea.

Liu Fengmo o întrerupse, vorbind pentru prima dată:

- Eu cred că doctorul Shipley are dreptate. El ar trebui să meargă la baliză.

- Riscul este prea mare, spuse Scherer. O teleprezenţă...

Se certară pe aceeaşi temă încă o jumătate de oră. Gail nu spuse prea multe. Era uimitor cum putea să prezică aproape exact cum avea să decurgă votul. Oare din cauză că rezultatul pe care aveau să-l obţină era cea mai bună cale sau pentru că nici unuia nu-i plăcea atitudinea rigidă a lui Rudolf Scherer? Dumnezeule, de n-ar fi fost acela motivul! Spera că erau cu toţii mai raţionali de atât.

Gail îl privi cu atenţie pe Liu Fengmo. Chinezii erau contingentul care aducea cele mai puţine probleme de pe Greentrees. Erau numai 539, toţi din aceeaşi zonă, din

Redlands, California, UAF. La lansarea lui *Ariel*, cam jumătate abia imigraseră din China, strecurându-se printr-o nişă a politicilor administrative în continuă schimbare din cele două state.

China fusese slăbită grav de dezastrele ecologice ale Pământului: tipare meteorologice violente, încălzirea globală şi diversele dezastre biologice. Oamenii lui Liu, unii născuţi în China, alţii în UAF, erau cei care supravieţuiseră stând ascunşi, umili şi aproape invizibili în interstiţiile vieţii urbane. Fiind obişnuiţi să nu aibă aproape nimic, Greentrees li se părea un corn al abundenţei ce le fusese oferit de Liu, pe care îl venerau mai puţin ca pe un filantrop patriarh şi mai curând ca pe un mic zeu. Îl urmaseră pe Mira City fără să pună întrebări, ca nişte supuşi politicoşi şi reţinuţi, care munceau mult şi se distrau puţin, cel puţin în public. Gail văzuse foarte rar bărbaţi chinezi, după ce se termina ziua de lucru. Ei stăteau în interiorul corturilor lor gonflabile, urâte şi mici. Până şi copiii erau tăcuţi şi retraşi.

Jake spunea că, din perspectiva istoriei, următoarea generaţie avea să fie mult diferită. Gail nu era preocupată de generaţia următoare. Interesele ei erau mult mai actuale.

- Nan Frayne ar trebui să meargă la locaţia balizei, Jake, spuse George. Ea este singura care a reuşit să comunice cu blănoşii.

Jake se trase de pielea obrazului. Gail deduse că era mai agitat decât părea.

- Cât de rău a fost rănită de cheyenni, doctore? Poate călători?

- Nu ar trebui, răspunse încet tatăl lui Nan. A suferit contuzii, o fractură minoră şi malnutriţie. În plus, este încă... agitată.

Gail îl privi atentă, ca să vadă dacă era conştient de ironia afirmaţiei sale. Nu era cazul.

- Sunt de acord, zise Jake şi Gail simţi uşurarea din tonul lui.

Nan reprezenta întotdeauna un risc. Iar Jake avea deja prea multe riscuri cu care trebuia să se confrunte.

- Şi, oricum, nu a învăţat prea mult din limba blănoşilor. Dar ne-a spus că ambele grupuri au limbi diferite, deci este posibil ca aceşti călători interstelari să aibă o alta, doar dacă nu...

Jake nu-şi termină ideea. Gail bănui că nu avea nici un final

pentru acea frază.
Până la urmă, se decise ca William Shipley şi George Fox să se afle la locaţia balizei, pentru eventualitatea că extratereştrii aterizau acolo, asta dacă erau extratereştri. Contactul, dacă era vorba de un contact, urma să fie supravegheat de ceilalţi din Mira City. Atacul, dacă avea să fie un atac, urma să fie respins de unul dintre soldaţii căpitanului Scherer, care avea să se alăture comitetului de primire. Examinarea de către extratereştri a lui *Ariel*… dacă avea să fie vreo examinare…
Gail renunţă. Prea multe variabile. Nu… Prea multă tensiune.
Se apucă să întocmească un anunţ care să nu pară ameninţător, prin care să le spună celor din Mira City că aşteptau oaspeţi.

CAPITOLUL 12

Minţise Consiliul Guvernatorilor din Mira City. Nu, nu-l minţise… doar ascunsese o parte din adevăr. Nu avea cum să le spună totul, nu era cazul ca ei să audă asta acum…
Shipley stătea în camera principală a casei lui noi, cu mâinile pe genunchi şi cu capul plecat. Camera aceea servea în principal ca loc de adunare, căci în acel stadiu al dezvoltării oraşului, mesele se luau încă în comun şi aveau la bază în principal rezervele de provizii de pe navă. În jurul medinei nu fusese instalată nici o bucătărie particulară. Nimănui nu-i păsa de asta. Cea mai mare parte a coloniştilor erau fericiţi să aibă un loc privat, în care să doarmă, să se relaxeze sau să-şi aranjeze câteva bunuri preţioase aduse de pe Pământ. Corturile gonflabile începuseră să fie înlocuite de clădiri permanente, din spumă. Cea a lui Shipley fusese una dintre primele construite, deoarece era legată de "spital", o clădire mult mai mare decât casa, pe care o domina ca un deal rotund ce se înălţa deasupra unui bolovan şlefuit.
Mobila din spumă era masivă, fără ornamentaţii şi destul de puţin numeroasă. Pe pereţii circulari nu se afla nici o operă de artă. Noii quakeri decideau singuri cât de multă culoare şi decoraţiuni doreau în propria casă, dar rămânea valabil principiul fundamental al simplităţii şi al lipsei distragerii faţă de latura spirituală. Casa lui Shipley mai conţinea două

dormitoare şi o baie, toate pornind din domul principal. Printr-o uşă închisă auzea vag murmurul vocii lui Lucy Lasky, care era în vizită la Naomi, încă reţinută la pat. Când Naomi îl lăsase pe tatăl ei să o examineze, acesta descoperise două coaste rupte, plus contuzii şi tăieturi pe cea mai mare parte a bustului ei.

Cum ar fi putut Shipley să spună consiliului tot adevărul? Cum ar fi putut să spună: "Fiica mea a ucis un om. Sunt foarte tulburat din această cauză. Responsabilitatea mea este personală. Nu trebuie să mai existe violenţă între oameni şi extratereştri şi eu trebuie să acţionez astfel încât să nu se întâmple aşa ceva."?

Jake şi Gail n-ar fi înţeles. În lumea lor, actele copiilor adulţi nu mai erau responsabilitatea părinţilor acestora. Ei făceau o delimitare între modul în care fusese crescut un copil şi modul în care acesta acţiona după aceea. Ca şi cum puteai să înclini ani de zile o rămurică spre vest, pentru ca după aceea să te plângi că nu crescuse spre est!

Dar responsabilitatea lui faţă de actele lui Naomi ar fi fost mai uşor de înţeles pentru Jake şi Gail decât celălalt motiv al doctorului de a merge la locaţia balizei, ca să-i întâmpine pe extratereştri. *"Am fost îndrumat de Lumina Adevărului ca să duc un mesaj de pace."*

L-ar fi crezut nebun. Părerea lor nu conta, dar ar fi însemnat că nu l-ar mai fi lăsat să se ducă acolo. Iar el trebuia să facă asta. Trebuia să facă tot posibilul ca să împiedice orice violenţă ulterioară. O chemare a Luminii nu era o simplă credinţă personală. Era o chemare la acţiune.

Gail intră fără să bată la uşă, ceea ce arăta clar cât de agitată era. Odată cu ea, în cameră intră o adiere a aerului dulce al serii. Shipley auzi strigătul îndepărtat, dinspre medina, al unui imam care-i chema pe credincioşi la rugăciune. Notele plutiră înăuntru, înăbuşite şi cu o tonalitate parcă jalnică, până când Gail închise uşa în spatele ei.

- Doctore, i-ai spus lui Nan de baliză şi de navă?

- Nu, răspunse Shipley, şi i-am cerut lui Lucy să nu-i spună nimic. Lucy este la ea acum.

O altă problemă spirituală. Nu era corect să ascunzi adevărul faţă de un adult. Dar, dacă Naomi ar fi aflat că pe Greentrees veneau nişte extratereştri noi, ea ar fi insistat să se afle acolo, în ciuda rănilor sau a ordinelor lui Jake. Shipley abia

îşi adusese fiica înapoi. Nu vroia să o piardă din nou, în favoarea unui alt grup de fiinţe ciudate. Sau, mai precis, în favoarea impulsului ei de a sta cu aceştia.

- Foarte bine, zise Gail, înclinând din cap. Cred că este mai bine ca ea să nu ştie nimic, încă. Pot să... Pot să intru şi eu?

Atitudinea lui Gail era ciudat de timidă. De ce? Shipley constată că era prea tulburat ca să se concentreze asupra acelei întrebări.

- Da, draga mea, intră, te rog.

- Bună, Gail, salută Lucy.

Naomi nu-i adresă nici un cuvânt lui Gail şi continuă să discute cu Lucy. Gail lăsă uşa deschisă şi Shipley auzi vocea fiicei sale căpătând o tonalitate prea înaltă, prea agitată, ţinând cont de calmantele pe care i le administrase. Era stimulată de nişte substanţe endorfine mai vechi şi mai sistemice.

- Şi au combinat cele mai bune părţi ale calităţii de vânător-căutător, cu culturi domesticite. Lucy, sunt mult mai avansaţi decât primii blănoşi pe care i-am descoperit. Nu ţi-ar veni să crezi. Produc bijuterii. Acolo, în pădure, au cioplit o statuie uriaşă de piatră a unui zeu - cel puţin, cred că era un zeu - şi scot ulei din acele boabe mici şi albăstrui, pe care îl depozitează în vase de lut. Vechii mei blănoşi nu ar fi fost în stare de aşa ceva.

"Vechii mei blănoşi."

- Cele două grupuri au avut poate o mie de ani să se diferenţieze, spuse Lucy, gânditoare. Nu a fost nevoie decât de câteva secole ca primii colonişti din Polinezia să dezvolte societăţi cu niveluri diferite de progres, pe insule diferite. Tonga aveau o artă sofisticată, arme şi organizare socială. Chatham, în schimb, nu trecuseră de nivelul bâtelor primitive. Dar aceasta se datora condiţiilor de mediu diferite, de pe insule diferite, Nan. Mă refer la minerale, surse de hrană şi fertilitatea solului. Însă ambele grupuri de blănoşi cu care ai locuit au avut la dispoziţie aceleaşi resurse.

- Numai că blănoşii pasivi au acel virus cerebral al lui George, zise Nan, agitată.

- Poate, acceptă Lucy. Dar, chiar dacă e vorba de un virus care a apărut de mult timp, până acum ar fi murit tot tribul, dată fiind nepăsarea pe care o manifestă faţă de propria persoană. Iar, dacă a apărut recent, tribul ar fi trebuit să aibă

artă, agricultură şi meşteşugărit dezvoltate. Tot nu are sens.

- Poate că virusul s-a agravat progresiv, interveni Gail.

- Ce ştii tu despre asta? replică Naomi, dispreţuitoare.

- Mai mult decât crezi, replică Gail, iar Shipley îşi ţinu respiraţia.

Vroia să-i spună lui Naomi despre noii extratereştri? Dar nu, Gail nu-şi putea pierde controlul într-o asemenea măsură.

- I-ai povestit despre al treilea grup de blănoşi, cei care par în permanenţă beţi, din cauza unei plante indigene? o întrebă Gail pe Lucy.

- Nu încă, răspunse Lucy. Nan, nu încerca să te ridici! Tatăl tău a spus să stai întinsă!

- La naiba cu asta! Care al treilea grup de blănoşi?

- Ţi-am adus poze.

Urmă o tăcere lungă. Shipley se ridică şi se apropie de dormitor. Naomi stătea ridicată în pat, studiind intens fotografiile. În cele din urmă, ridică privirea şi se uită la Gail. Între cele două femei se schimbă un mesaj tăcut, pe care Shipley nu reuşi să-l descifreze, o privire intensă care o făcu pe Gail să spună:

- Să nu-mi mai vorbeşti niciodată pe tonul acela, Nan!

Şi Naomi răspunse, incredibil, cu o voce blândă:

- Nu o voi mai face. Îmi pare rău.

Shipley era năucit. Ce se întâmplase? Revăzu în minte imaginea lui Naomi, abia salvată, în planor, murdară şi rănită, adormită pe braţul arcuit al lui Gail. În ciuda duhorii greţoase, femeia mai în vârstă o susţinuse pe Naomi cu un gest protector. Când simţise privirea lui Shipley, Gail ridicase capul şi în ochii ei se citea o uimire tulburată.

Acum, privirea lui Gail era fixată în ochii lui Naomi. Trecu un moment lung, încordat ca o coardă de pian. Spre uimirea lui Shipley, Naomi zâmbi brusc, un zâmbet atât de umil şi de dulce, încât parcă nu aparţinea fiicei lui. Când o mai văzuse el pe Naomi zâmbind aşa? Niciodată.

- Tocmai am luat o decizie executivă, Naomi, spuse Gail. Există o problemă despre care nu vroiam să-ţi vorbim, dar cred că asta ar fi o greşeală. Ai dreptul să ştii şi este posibil să avem nevoie de tine. Nu acum, dar mai târziu, pe drumul pe care urmează să-l parcurgem. S-ar putea să avem nevoie de capacitatea ta de a vorbi cu blănoşii. O navă extraterestră se

îndreaptă spre Greentrees. Va ajunge aici în mai puţin de 48 de ore.

Chiar înainte ca planorul să plece spre locaţia balizei, căpitanul Scherer mai făcu o încercare de schimbare a planului.

- Nu este bine, zise el, cu o voce încordată. Este o greşeală.

Shipley, Jake, Gail, George Fox şi locotenentul Halberg se întoarseră spre el. Stăteau cu toţii lângă planor, în afara perimetrului electronic al Mira City. Aşezarea fusese camuflată cât mai bine posibil. În oraş nu licărea nici o lumină, echipamentele de construcţie nu mai zăngăneau şi nu mai bâzâiau. În interiorul medinei încercuite de ziduri, noul minaret se înălţa tăcut şi gol. Nici un copil nu alerga pe străzile nepavate. Shipley realiză că, pentru prima dată în acele luni, putea să audă râul, fără să se afle lângă acesta. Râul şerpuia în jurul barajului parţial terminat, bolborosind şi cântând.

- De ce este o greşeală, căpitane Scherer? întrebă Jake.

- Cunoaştem deja părerea căpitanului! interveni Gail tăios.

- Lasă-l să spună ce are de spus, replică Jake, cu blândeţe.

Scherer îl surprinse pe doctor, vorbind cu un ton foarte apropiat de pasiune.

- Pe Pământ există o istorie lungă în care o forţă militară mică învinge o forţă mai mare - *dar numai dacă* forţa militară mică atacă rapid, pentru a menţine elementul-surpriză. Un exemplu: la Cajamarca, Francisco Pizzaro, cu 168 de soldaţi spanioli, a cucerit imperiul incaş al lui Atahualpa, care avea o forţă de 80 000 de soldaţi. Cum a reuşit Pizzaro asta? L-a luat pe împărat prizonier, înainte ca incaşii să-şi dea seama că spaniolii erau inamici. Aceeaşi situaţie s-a repetat de nenumărate ori în istoria omenirii şi noi trebuie să învăţăm din asta. Strategia noastră optimă este să-i luăm prizonieri pe aceşti extratereştri, înainte ca ei să ne cunoască puterea, iar apoi să folosim aceşti prizonieri ca să negociem cu cei rămaşi pe navă.

- Presupui că ne vom afla în poziţia de adversari ai extratereştrilor, zise Jake.

- Nu ştiu dacă aşa va fi sau nu, domnule Holman. Nici dumneavoastră nu aveţi de unde să ştiţi. Dar se pare că ei fac experimente pe forme de viaţă raţională. De aceea, cea mai

bună tactică este să fim pregătiţi.

- Pregătiţi pentru ce, căpitane? interveni Shipley. Dacă ne pregătim de război, atunci în mod sigur vom avea parte de război. Dacă ne pregătim de pace, avem o şansă să o obţinem.

Scherer nici măcar nu se uită spre el.

- Vrei să spui că trebuie să ne pregătim pentru eventualitatea cea mai proastă, spuse Jake.

Gail interveni şi ea.

- Jake, nu avem timp ca tu să-ţi foloseşti talentele de manipulare şi convingere. Pur şi simplu, nu avem timp. Căpitane Scherer, ţi-ai primit ordinele. Şi acum, să mergem.

Scherer păru să nu o audă pe Gail, aşa cum nu-l auzise nici pe Jake. Ochii lui rămaseră fixaţi asupra lui Jake, pe care era clar că-l privea ca fiind adevărata autoritate de acolo. Gail se înroşi de furie.

- Cred că e mai bine să urmăm planul original, căpitane, spuse Jake, şi faţa lui Scherer deveni parcă şi mai împietrită decât înainte, dacă acest lucru era posibil. Dar apreciez că ne-ai împărtăşit punctul tău de vedere.

Shipley, Halberg şi George Fox se urcară în planorul mai mic. În timp ce se înălţau, Shipley îi văzu pe ceilalţi pornind spre buncărul nou-construit pentru echipamentul de teleprezenţă. Jake şi Gail aveau să audă, să vadă şi practic chiar să miroasă tot ce se întâmpla la locaţia balizei, şi îşi puteau proiecta acolo imaginile holografice, dacă era necesar. Deşi Shipley nu-şi putea imagina în ce circumstanţe ar fi putut deveni necesar acest lucru.

Îşi înclină capul, închise ochii şi încercă să-şi golească mintea, către tăcere. George Fox nu permise acest lucru. Biologul părea total neobişnuit cu calmul adus de tăcere.

- Mă întreb uneori ce e cu Scherer, doctore. O minte militară. Dacă vezi adversari pretutindeni, practic îi şi creezi. Dacă vezi potenţiali aliaţi, e posibil să-i creezi *pe aceştia*.

Shipley nu fusese niciodată mai puţin dispus să audă filosofia noilor quakeri rostită de un neavenit. Locotenentul Halberg, aflată pe scaunul pilotului, în faţa lor - parcă avea o poziţie mai rigidă decât înainte? - îndreptă planorul, la şase metri deasupra solului. Shipley se uită fix la ceafa lui Halberg, fără să-i răspundă lui George.

- Plantele, de exemplu, continuă George să sporovăiască.

Plantele, în orice ecosistem, riscă să fie mâncate de animale. Uneori, este adevărat, plantele dezvoltă mecanisme de apărare, cum ar fi toxinele sau mirosurile neplăcute, care să anuleze dorinţa animalelor de a le mânca. Dar, de cele mai multe ori, plantele au dezvoltat strategii evolutive pentru a se alia cu animalele. Verbina oferă păsărilor colibri nectar, iar, în schimb, acestea fertilizează fără să ştie plantele, prin transferul polenului. Sau scaietele, de exemplu, Xanthium strumarium...

Părea evident că George era genul de persoană care îşi calma nervii vorbind. Shipley se gândi să-i spună un citat din tizul lui quaker: *"Ascultă vocea şoptită din interior"*, dar îşi spuse că nu era cazul.

- Sau umila păpădie...

Locaţia balizei se afla la 650 de kilometri nord-vest de Mira City. Pe o ridicătură în câmpia plată, roboţii lui Robert Takai asamblaseră un turn mic de spumă, traversat de cabluri monofilare de carbon extrudat. Tumul emitea o secvenţă scurtă de numere prime, dintr-o serie de dispozitive electromagnetice, pe lungimi de undă care nu erau foarte mult absorbite sau deviate de atmosferă: lumină vizibilă, infraroşu, reflectivă, unde scurte şi termice, microunde şi unde radio. Energia o obţinea de la un generator nuclear subteran. Tot sub pământ se afla computerul. În jurul buncărului era plasat un monitor, cu senzori ascunşi în aceeaşi zonă, pentru a transmite sunete şi imagini. La baza turnului se afla un buncăr mic din spumă, întărit cu plumb.

Locotenentul Halberg ateriză, îi lăsă acolo pe Shipley şi pe Fox şi apoi zbură la 1,5 kilometri distanţă, unde ateriză din nou, lângă o creastă stâncoasă. Shipley avu un moment de panică. Dacă Halberg îi lăsase acolo şi nu se mai întorcea? Bineînţeles că nu avea să facă asta. Câteva minute mai târziu, îl văzură apropiindu-se, alergând prin iarba purpurie. Era uimitor de rapid. Datorită intensificatorilor, fără îndoială. Shipley se întrebă din nou care era vârsta celor din echipa de securitate elveţiană. Mostrele lor biologice şi de celulă indicau o vârstă matură, deşi cu toţii arătau mai tineri, graţie modificărilor genetice. De obicei, cei tineri erau nişte aventurieri.

Dar, în acest caz, el ce era? se întrebă doctorul.

- Iat-o, spuse George, pe neaşteptate.

Shipley îşi protejă ochii cu mâna şi se uită în direcţia

soarelui. Reuşi să distingă un punct care sclipea vag pe cer, la aproximativ treizeci de grade est de soare.

- Cât mai durează să ajungă aici? întrebă el.

- Timpul estimat este de douăzeci de minute.

Halberg dispăru în buncărul lui micuţ.

Ce avea oare acolo? se întrebă Shipley.

Scherer făcuse în noaptea trecută un drum la buncărul abia terminat. "O verificare de siguranţă", îi spusese el lui Jake.

Douăzeci de minute însemnau foarte mult.

Oare Naomi ce făcea? Spera că se odihnea în pat, dar se îndoia de asta. Naomi încercase să o convingă pe Gail să o lasă să se alăture Consiliului, în buncărul din Mira City, o versiune mai mare a celui de la baliză, de unde urmăreau cu toţii aterizarea extratereştrilor. Shipley nu ştia dacă nu cumva Gail acceptase, dar presupunea că da. In urma contactului ei incontrolabil şi total neautorizat cu blănoşii, Naomi îşi crease o poziţie specială, semiautorizată, în cadrul Consiliului. Poate şi faţă de Gail.

Zece minute.

Shipley se gândi la Naomi Warren Bly, fondatoarea Noilor Quakeri, cea după care fusese botezată fiica lui. Naomi Bly scrisese, în 2008: "Nimeni nu ştie cum poate ajunge o altă persoană la Adevărul Luminii. Trataţi-vă unii pe ceilalţi cu toată toleranţa pe care o permite conştiinţa voastră." Dar câtă toleranţă însemna prea mult? Iar gândirea confuză a lui Shipley se aplica în acel moment lui Naomi, lui Gail, lui Scherer sau chiar lui însuşi?

Îşi simţea genunchii tremurând.

Cinci minute.

- Ceva nu e în regulă, spuse George Fox. Nu aterizează. Ar fi trebuit să-i vedem mai bine acum.

O secundă mai târziu, vocea lui Jake se auzi în receptorul implantat în urechea lui Scherer.

"Nu aterizează. Datele spaţiale arată că se apropie cu o viteză mică de *Ariel*. S-ar putea să fie viteza de andocare."

Shipley şi Fox se priviră. Bineînţeles, George vorbi primul.

- O petrecere fără oaspeţi. Şi acum?

Pe cer apăru o explozie strălucitoare şi, în Mira City, Jake şi Gail începură să ţipe. Shipley întinse mâna să se sprijine de buncăr, încercând să înţeleagă ce se întâmpla. Într-un târziu,

înţelese, şi se îngrozi.

- *Căpitane*!... urlă Gail. .

- Oh, Dumnezeule!...

- Mueller!...

- Nu! Nu!

Căpitanul Scherer nu se aşteptase ca extratereştrii să urce la bordul lui *Ariel* şi să afle ceva despre oameni, distrugând astfel orice avantaj tactic al surprizei. Scherer distrusese *Ariel*, sperând să distrugă în acelaşi timp şi nava extraterestră. Dacă ar fi fost după Rudolf Scherer, Pizzaro n-ar fi avut nevoie nici măcar să se întâlnească faţă-n faţă cu Atahualpa, pentru a-l învinge. Forţa mai mică din punct de vedere numeric ar fi învins prin explozie nucleară detonată de la distanţă.

CAPITOLUL 13

Jake se aruncă spre Scherer, urlând ceva ce nu avea să-şi amintească vreodată. Soldatul se întoarse spre el. Jake văzu lovitura pornind direct spre burta lui şi-şi încordă stomacul, încercând înnebunit să se tragă într-o parte, ca să absoarbă lovitura din lateral. Probabil că reuşise, căci, deşi simţi o durere crâncenă, lovitura lansată de muşchii intensificaţi genetic ai lui Scherer nu-l ucise. Îl trimise însă, zburând, în zidul buncărului. Se lovi cu ceafa de zid şi valuri roşii şi negre se prăvăliră asupra lui. Îşi scutură capul, ca să-l limpezească, şi încercă din nou să se apropie de Scherer, clătinându-se. Gail ridicase ceva mic şi greu. Oare ce era? Jake nu reuşi să identifice obiectul, deşi ştia, undeva în mintea lui năucită, că era vorba de ceva obişnuit, de ceva ce ar fi trebuit să recunoască. Gail încercă să-l izbească pe Scherer în cap cu acel obiect. Căpitanul o împinse într-o parte, la fel de uşor ca pe o pernă. Gail alunecă pe lângă zidul buncărului şi rămase nemişcată.

Valuri roşii şi negre... nu... din nou... Stătea aplecat deasupra corpului doamnei Dalton, în bibliotecă, şi o privea murind, dar nu înainte să-i ridice dintr-o mişcare capul, de păr, şi să...

Scherer îl izbi din nou în stomac. Jake se prăbuşi, incapabil să respire. Roşul şi negrul se retraseră, înlocuite de un zgomot

îngrozitor, pe care-l scotea chiar el, după cum vag realiză Jake. Nu putea să respire, nu putea să primească aer în plămâni, avea să moară...

Icnind şi simţind o durere agonizantă, Jake îl văzu pe Scherer căzând brusc, cu încetinitorul parcă, răsucindu-se în cădere. Văzu gaura produsă de laser în gâtul lui Scherer. O văzu, incredibil, cu o fracţiune de secundă înainte ca sângele să înceapă să ţâşnească, în jeturi sălbatice. Îl văzu pe soldatul Franz Mueller, soldatul ales special de Scherer, aplecându-se peste cadavru, pământiu de parcă ar fi fost făcut din sare. Apoi, totul fu cuprins de întuneric.

Când îşi reveni, scena se schimbase prea puţin şi-şi dădu seama că fusese inconştient doar un minut, sau chiar mai puţin. Mueller era aplecat deasupra lui Scherer. Soldatul plângea, încet. Jake, care încerca încă să forţeze intrarea aerului în plămâni, nu ştia dacă Mueller avea să tragă şi în el, în cazul în care se mişca. Dar Gail zăcea, întinsă, lângă perete...

Se târî spre ea. Mueller ridică brusc capul. Lacrimile curgeau pe obrazul lui, ca nişte diamante mici.

- Domnule Holman... nu vă mişcaţi. E posibil să fiţi rănit. Mă uit eu la ea.

Inima lui Jake se opri când Mueller se aplecă asupra lui Gail. Dar acesta nu-i făcu rău, ci doar îi verifică pulsul şi îi ridică pleoapele.

- Cred că este în regulă. O să chem un doctor!

Acum Jake sesiză hărmălaia ce venea dinspre monitoare. Îşi întoarse cu greu capul. Shipley şi George strigau, de la locul balizei: "Ce se întâmplă? Jake? Jake!"

George flutura inutil din braţe, cu o expresie de groază pe faţa lui de obicei veselă.

- Locotenent Halberg, începu Mueller, după care spuse repede ceva în germană.

Jake uitase de Halberg. Şuieră în emiţătorul de la încheietură, în ciuda durerii ascuţite pe care o simţea în plămâni.

- Doctore... Shipley. Întoarce-te! Mueller... l-a împuşcat pe Scherer. Gail ... e inconştientă...

Realiză, prea târziu, că nu judeca clar. Erau zeci de doctori în Mira City mai aproape decât Shipley. Jake încercă să spună asta, dar nu reuşi să mai scoată vreun cuvânt.

George Fox îi răspunse. Imaginea lui Fox de pe monitor încetă să îşi mai fluture braţele.

- Nu putem veni acum, Jake. Halberg spune că nava extraterestră nu a fost distrusă de explozie. O navetă coboară chiar acum. Va ajunge aici în mai puţin de zece minute.

Jake se ridică, clătinându-se. Îşi mişcă fiecare parte a corpului. Nu avea alte oase rupte, poate cu excepţia unei coaste. Putea să stea în picioare, să meargă, să vorbească. Dar nu putea face nimic din toate acestea repede, şi simţea încă nişte junghiuri ucigătoare în piept. Din fericire, Mueller făcu ceea ce-i spusese el.

- Cheamă un doctor. Apoi adu-mi nişte bandă chirurgicală. Bun. Acum, înfăşoar-o în jurul pieptului meu, strâns... Mai strâns...

Simţi o durere agonizantă când îşi ridică braţele, dar, după ce Mueller reuşi să-i înfăşoare coastele cu bandă, Jake reuşi să se mişte mai bine.

- Întinde-o pe spate pe domnişoara Cutler şi ridică-i puţin picioarele... Aşa. Întoarce-i capul într-o parte, în cazul în care vomită. Avem o pătură?

Nu aveau, dar Mueller îşi scoase vestonul şi o înveli pe Gail. Jake simţi un impuls rapid de milă pentru soldat, îmbinat cu regretul că nu permiseseră intrarea mai multor oameni în buncărul monitoarelor. Dacă erau mai mulţi, ar fi avut mai multe haine, mai mult ajutor. Lucy vrusese să vină, şi Robert Takai, şi Nan Frayne... Jake şi Gail nu vruseseră însă să fie distraşi. Ha! Să consideri explozia lui *Ariel* şi moartea lui Scherer motive de distragere!

Halberg vorbi în monitor:

- Nava-mamă extraterestră rămâne pe orbită. Pagube necunoscute, poate deloc. Naveta aterizează în patru minute.

Vocea locotenentului tremura puţin, pentru prima dată, din câte îşi amintea Jake.

- Trebuie să-l înmormântăm pe căpitanul Scherer, spuse Mueller. Cât de repede posibil.

Părea o afirmaţie ciudată, date fiind circumstanţele. Oare Mueller nu vedea că erau altele de făcut "cât de repede posibil"? Jake puse asta pe seama nervilor. Mueller tocmai îşi împuşcase comandantul. Şi nu chemase un doctor.

- Mueller... Un doctor!

- Vine doctorul Shipley.
- Nu, nu Shipley! Cineva mai apropiat! Cheamă-l pe Faisal.
- Nimeni altcineva nu intră aici, spuse Mueller, fără să-l privească pe Jake.
Jake avu nevoie de o clipă ca să înţeleagă motivul. Mueller încerca să-şi ascundă crima, să facă astfel încât aceasta să fie cunoscută doar de cei care o ştiau deja. Jake îl înţelegea perfect... Doamna Dalton, întinsă pe podeaua bibliotecii...
- La naiba, cheamă un doctor!
Jake nu îndrăznea să şi părăsească postul de lângă monitorul ce transmitea de la locaţia balizei: ce se putea întâmpla în continuare? Mueller îl ignoră.
Gail tresări şi gemu.
- Sunt aici, Gail, spuse Jake. Nu încerca să te ridici. Stai nemişcată.
- Îi văd! ţipă George. Se apropie!
O navă cu formă ciudată trecu şuierând prin atmosferă şi ateriză câteva sute de metri de turnul balizei. Semăna cu un ou aşezat orizontal, cu o coadă lungă şi flexibilă, care şuieră prin aer câteva momente după aterizare. Aproape instantaneu se deschise o trapă la capătul oului opus cozii şi din aceasta coborî o rampă scurtă şi abruptă.
Jake se crispă, aşteptându-se la un atac al blănoşilor, dornici de sânge, ca aceia care se războiseră cu cheyennii lui Larry Smith.
Trecu un moment lung. Apoi, o platformă mică, de aproximativ un metru pătrat, coborî pe rampă. Era acoperită cu un dom transparent, ce părea prins de rampă, şi care cobora mult prea repede ca să fie stabil pe acea pantă abruptă. Micul vehicul, asemănător unui cart, atinse pământul, se înclină într-o parte şi fu gata să se răstoarne. Dar se îndreptă şi se dădu la o parte, în timp ce un al doilea cart începu să coboare rampa.
Înăuntrul cupolei părea să fie ceva foarte complicat, care umplea domul cu... ceva... roşu-maroniu. Jake se aplecă mai aproape de monitor, ca şi cum astfel ar fi obţinut o rezoluţie mai mare. Realiză că interiorul domului era puţin înceţoşat, ca şi cum ar fi fost nişte aburi, acesta fiind unul dintre motivele pentru care nu reuşea să vadă în interior.
- Dumnezeule, cred că sunt...începu George Fox, când domul de pe primul carting se făcu fărâme.

- Nu! strigă doctorul Shipley. Nu trage! Halberg…

De data aceasta, Jake văzu raza laser ţâşnind din buncăr spre cart. Şi îl lovi din nou. Al doilea vehicul urca rapid înapoi pe rampă.

- Oh…, făcu doctorul, înainte ca George Fox să-l tragă brutal la pământ.

Bărbatul solid căzu greoi. Jake zdruncină monitorul, ceea ce-i produse o durere ascuţită în piept. O altă rază laser ţâşni din buncăr şi lovi naveta, a cărei uşă se închisese acum. Din câte văzu Jake, raza nu avusese nici un efect asupra navetei.

- Halberg! urlă el. Încetează focul, acum! Opreşte-te, ticălosule!

O nouă rază laser. Gail gemu, sau poate că era Shipley, la locaţia balizei. Jake nu îşi dădea seama. Nu putea să-l vadă pe George Fox. La naiba, Halberg avea să-i ucidă pe toţi extratereştrii, dacă putea, pe extratereştrii pe care Scherer încercase deja să-i ucidă pe orbită!…

- Jake, se auzi vocea tremurată a lui George. E mort.

Pentru o clipă, Jake crezu că se referea la Shipley. Dar quakerul se ridică chinuit în genunchi, lângă buncăr. Nu mai urmă nici o rază laser şi Jake realiză că George îi spusese că Halberg era mort.

- L-am ars cu arzătorul manual, zise George, şi vocea lui era acum clar zguduită. Purtăm arzătoare la noi ca să ardem tufişurile în sălbăticie… târâtoarea roşie… Nu am…

- E în regulă, George, zise Jake, ceea ce era o prostie, pentru că nu era în regulă, sigur că nu era în regulă, era cât se poate de în neregulă. Shipley se ridică şi porni încet spre navetă.

- Nu, doctore, nu te duce. E prea periculos, te vor ucide! îl sfătui Jake.

Probabil că Shipley îl auzise, însă continuă să înainteze, clătinându-se, dar hotărât, ţinând mâinile întinse în faţă, cu palmele în sus, ca să demonstreze că erau goale. »

În spatele lui Jake, Mueller scoase un sunet. Jake nu ar fi fost surprins dacă Mueller ar fi început şi el să tragă, ucigându-l pe el, pe Gail sau pe amândoi. Dar Mueller nu trase. Nici dinspre navetă nu porni vreun foc. Shipley traversă suta de metri de teren deschis, până ajunse lângă domul distrus al micului cart. Până să ajungă acolo, George Fox îl prinse din urmă. Rămaseră amândoi lângă naveta tăcută, privind în jos, la

vehiculul zdrobit.
Jake observă pentru prima dată că acea coadă flexibilă a navetei se întărise şi se îndoise, fiind îndreptată exact spre cei doi bărbaţi. Nu mai văzuse nimic despre care să fie atât de sigur că era o armă. Dar coada nu trase.
William Shipley se adresă acelui lucru încâlcit printre piesele sfărâmate ale domului.
- Îmi pare rău. Îmi pare foarte, foarte rău...
- Jake, chestia aceasta este moartă, spuse George Fox, o parte din agitaţia lui naturală revenindu-i în voce. Dar cred că este un... analog floral. Cu frunze şi lujeri... Da. Sunt sigur. Acest extraterestru nu era un blănos. Era o plantă. La fel ca acela care s-a întors în navetă, când am început să tragem.
Nimic nu era simplu. Şi totuşi, totul se decise parcă foarte rapid. Mai târziu, Jake avea să realizeze că luase o duzină de decizii, una după cealaltă, rapid şi fără ezitare. Într-un moment în care abia dacă era conştient de ce făcea. Dar o făcuse, pur şi simplu.
Extratereştrii nu ieşiră din navetă. Nici nu traseră în George şi Shipley, care nu atinseră extraterestrul mort, dar îl priviră cu atenţie, pentru lung timp. Jake îi ordonase lui George să lase în pace acele rămăşiţe. Să-i lase pe extratereştri să-şi desfăşoare propriile ritualuri funerare, dacă aveau aşa ceva şi dacă doreau asta. Spera doar ca acele ritualuri să nu implice o răzbunare rasială.
Nici George, nici Shipley nu ştiau să piloteze planorul.
- Eu oricum nu vreau să plec, spuse George.
Înregistra cât putea de mult tot ce avea legătură cu cadavrul extraterestru. Oare camarazii acestuia îi priveau? Aveau să obiecteze? De unde naiba să ştie asta?
- Nici eu nu vreau să plec, spuse doctorul Shipley, deşi cu mai puţin entuziasm. Aveţi alţi doctori în Mira City, pentru tine şi pentru Gail, Jake.
- Aşa este.
Îi spusese şi el acelaşi lucru lui Mueller. Dar asta înainte ca oamenii să omoare acel prim extraterestru capabil de călătorii interstelare pe care-l întâlniseră până atunci.
- Nu vreau ca veştile să se răspândească prea rapid. Ceilalţi din Consiliu ştiu, bineînţeles. Ei sunt legaţi la monitoarele mele. Dar nici ei nu doresc panică. Faisal va rezolva cu ridicarea

camuflajului, fără să provoace o năvală a tuturor spre turnul balizei. Fengmo îşi controlează oamenii. Iar Gail şi cu mine nu părem răniţi grav. L-ai examinat pe Halberg?

- Doar atât cât să-mi dau seama că este mort.

- Bine. Ascultă, îl voi trimite pe soldatul Mueller acolo, cu planorul mare...

- Ştie să-l piloteze? întrebă George, prosteşte.

- Bineînţeles. Toţi oamenii căpitanului Scherer ştiu să piloteze orice. Pentru Dumnezeu, George! O să o iau pe Gail cu mine. Cred că situaţia s-a schimbat. Extratereştrii din navetă nu ripostează, aşa că este posibil să fie utile nişte negocieri...

- Cu o *plantă* ? se auzi vocea lui Faisal, prin legătura de comunicaţii.

- Am spus "analog al unei plante", îl corectă George. Este evident că nu este o plantă. Există nişte prelungiri ciudate şi ceva ce ar putea fi un fel de dispozitiv de locomoţie ca o coadă-mucus, cam ca la melci... Nu pot fi sigur de nimic, dacă nu examinez ţesuturile.

- Categoric nu! întări Jake.

- Ştiu, răspunse George, nefericit.

- Eşti sigur că Gail poate fi deplasată? întrebă Shipley.

- Se mişcă acum, doctore. Se ridică... e în picioare.

- Atunci adu-o aici cu grijă, spuse Shipley şi începu să dea instrucţiuni pentru transportarea lui Gail.

Aceasta îl întrerupse, furioasă.

- N-am nevoie de targă! Sunt bine. Dar ce s-a întâmplat la baliză?

- Îţi spun eu imediat, răspunse Jake. Soldat Mueller, te rog să aduci aici celălalt planor. Soldat?

Soldatul stătea în picioare, holbându-se la cadavrul lui Scherer. Lacrimile i se uscaseră, dar pe faţa lui era o expresie ciudată, indescifrabilă. Teamă? Da, şi altceva, ce Jake nu putea identifica.

- Soldat Mueller, spuse el... Franz... nu vei fi trimis în faţa Curţii Marţiale. Ai acţionat corect. Îi voi spune asta locotenentului Wortz.

Locotenentul era acum la comandă.

- Soldat Mueller!

Vocea lui Gretchen Wortz, din Mira City.

Da, bineînţeles, ea aştepta alături de Consiliu şi de ceilalţi

savanţi, pregătită să apere aşezarea, dacă era necesar.

Şi dacă era posibil.

Mueller răspunse la vocea lui Wortz.

- Da, doamnă.

- Urmează toate ordinele domnului Holman! Domnule Holman, îl aveţi alături numai pe soldatul Mueller, pentru securitate. Vin şi eu.

- Cred că am primit suficiente contribuţii din partea echipei de securitate, până acum, spuse Jake cu asprime şi adăugă, după o clipă, îmi pare rău, locotenente. Rămâi unde eşti. Nu ştim cum vor acţiona extratereştrii în legătură cu Mira City.

- Da, domnule! replică ea şi Jake auzi în vocea ei echivalentul straniu al expresiei complexe de pe faţa lui Mueller.

Nu avea timp să se gândească la asta.

Mueller porni într-un vehicul lunar să aducă planorul mare din locaţia în care fusese ascuns, la câţiva kilometri depărtare.

- Faisal? întrebă Jake.

- Totul e bine aici, Jake. Nu-ţi face griji în legătură cu Mira City. Fengmo şi cu mine am organizat totul. Allah să fie cu tine!

- Poate Allah să negocieze cu extratereştrii?... Întrebă Jake şi întrerupse legătura.

Se apleacă spre Gail.

- Cum te simţi?

- Bine, răspunse ea tăios, dar neconvingător. Cu excepţia braţului.

- Ei bine, şi eu am nişte coaste rupte. Aşa că nu mă îmbrăţişa prea tare şi vom fi amândoi bine.

- Jake... Ce vor face?

- De unde naiba să ştiu?

Ea ignoră spusele lui.

- S-au apropiat de nava noastră, pe orbită, şi noi am aruncat-o în aer, încercând să-i distrugem. Au aterizat şi imediat am ucis primul extraterestru care a ieşit din navă. Dacă poziţiile ar fi fost inversate, eu ştiu ce aş fi făcut. Aş fi presupus că am de-a face cu un inamic şi aş fi aruncat în aer turnul balizei şi tot ce era în jurul lui, înainte să fiu atacată din nou.

- Da, zise Jake.

- Şi atunci, ei de ce nu fac asta?

- Poate că nu au arme de foc.

Gail pufni.

- Au venit aici cu o viteză uriaşă apropiată de cea a luminii şi au decelerat într-un ritm care ar fi trebuit să-i transforme pe toţi în piure, dar nu au tehnologia cu care să-l demoleze pe George Fox, care stă şi se uită înfometat la camaradul lor mort? Mă îndoiesc.

Jake era de aceeaşi părere.

- Gail, sunt *extratereştri*. De unde să ştim cum gândesc ei?

- Nu am avut probleme prea mari în a înţelege ce gândeau blănoşii de pe subcontinentul cheyennilor.

Jake nu răspunse. Se întoarse la consolă, mergând cu grijă, atent să nu se lovească la coaste, şi accesă înregistrările satelitului spaţial. Vroia poze cu nava extraterestră pe orbită.

Era cel mai ciudat obiect pe care-l văzuse vreodată. Un disc aplatizat şi gros, cu un tub subţire ieşind în exterior, în lateral. Capătul tubului era bombat în exterior. Părea un pai de băut deformat, înfipt într-o plăcintă. Nu putea estima mărimea obiectului. Stabili din nou legătura cu Faisal.

- Am nevoie de un fizician, Faisal. Nu există nici unul în Consiliu, dar...

- Desigur că avem fizicieni aici, Jake, spuse Faisal, în tonul său revenind o parte din umorul lui urban. Dar nu şi în echipa de bun-venit. Îţi voi trimite unul dintre oamenii mei, Karim Mahjoub. E foarte bun, a studiat cu Nigel Fearling la Cambridge. Şi Karim ştie foarte bine engleză.

- Bine. De fapt, poate raporta şi din Mira City, probabil că a accesat deja fotografiile din satelit.

- Da, dar presupun că ar prefera să fie cu tine. Acolo unde este acţiune, zise Faisal, mândru de capacitatea sa conversaţională.

- Dar...

- Îl voi informa pe Karim, spuse Faisal şi întrerupse legătura.

La locaţia balizei nu se întâmpla nimic. George stătea tot nemişcat, privind cadavrul extraterestrului.

- Jake, este o bucăţică de frunză sau de ceva ce s-a rupt şi a aterizat mai departe de corp. Pot să...

- Nu! Unde e Shipley?

- În buncăr. Îl examinează pe Halberg, nu ştiu de ce.

- Doctore Shipley? întrebă Jake. Te rog să răspunzi. Locotenentul Halberg este mort?

- Da, se auzi glasul lui Shipley. Jake, vii aici?

- Da. De ce? Ai vreo informaţie nouă?

- Nu sunt sigur încă, răspunse Shipley. Te rog să vii cât mai repede.

Ce informaţie nouă putea să existe în legătură cu Halberg? Brusc, Jake simţi că nu vroia să afle. Lucrul crucial în acel moment era naveta extraterestră. Care stătea imobilă, obscură. Şi nerăzbunătoare. Până acum.

CAPITOLUL 14

Gail îşi ţinea braţul stâng cu cel drept. Refuză scurt ofertele lui Jake: o eşarfă, un calmant sau orice altceva, aşa că el tăcu. La sosirea lui Mueller, cu planorul, Gail urcă fără ajutor, un proces greoi şi aparent dureros. Înainte să termine, la orizont apăru şi se auzi un vehicul lunar. Fizicianul trimis de Faisal.

Din vehicul coborâră patru oameni.

- Nu, se opuse Jake. Categoric, nu! Dumnezeule, Ingrid, ce naiba crezi că faci?

- Sunt genetician principal, răspunse Ingrid Johnson. Trebuie să fiu acolo. George se pricepe la biologia sistemică, nu la genetică. Trebuie să fiu acolo, la aterizarea extratereştrilor.

- Aşa că i-ai adus pe Lucy şi pe *Nan Frayne*?

- Nu te înfuria, Jake, interveni Lucy. Eram cu toţii împreună, aşteptând veşti, când Faisal l-a chemat pe Karim. Şi eu vreau să merg acolo.

- Ultimul lucru de care avem nevoie este un paleontolog!

- Ştiu, răspunse ea, cu umilinţă.

Ochii ei spuneau: *"Dar trebuie să fiu acolo unde eşti şi tu"*, acesta fiind cel mai stupid motiv pe care-l auzise vreodată, ca să o lase să meargă. Era impropriu spus "pe care-l auzise", căci numai privirea ei spunea asta. Şi Nan Frayne...!

Nan arăta încă răvăşită, cu părul tuns în trepte ca să înlăture porţiunile murdare şi tocite, în unele locuri fiind atât de scurt, încât dedesubt se vedea scalpul. Faţa şi corpul ei erau sfrijite. Dar stătea nemişcată, cu o faţă sfidătoare... ca şi cum asta ar fi fost ceva nou.

- Ascultă, Jake, spuse Nan, s-ar putea să fie nevoie să negociezi cu aceşti indivizi. Cu asta mă ocup eu, îţi aminteşti? Sunt singura care a reuşit. Cei...

Jake, negociatorul lui Mira Corp, spuse rece:

- Tu ai negociat cu blănoşii. Într-un fel. Aceştia nu sunt bănoşi, iar tu nu vei merge acolo.

Privirea lui Nan trecu pe lângă el, spre Gail, care stătea în uşa planorului.

- Gail... Eşti rănită!

- Un braţ rupt, răspunse Gail. Du-te înapoi în Mira City, Nan.

- Nu!

Ceva explodă în Jake.

- Ascultă, plod pricăjit, eu nu sunt sfântul tău tată. Urcă în vehicul cu Lucy şi pleacă înapoi în Mira City, altfel îl pun pe soldatul Mueller să te împuşte aici, pe loc!

Se întoarse şi porni spre planor, împingând-o pe Gail înăuntru. Ingrid, cum nu fusese menţionată de Jake, se urcă, supusă, după el. O urmă Karim Mahjoub. Franz Mueller urcă ultimul şi închise uşa.

Nimeni nu vorbi, până când ajunseră în aer. Atunci, Gail, lăsându-se pe spate, pe scaunul planorului, cu dureri evidente, vorbi calm:

- N-ai rezolvat nimic cu asta. Nan şi Lucy ştiu unde este locaţia balizei. Vor veni acolo cu un vehicul lunar.

- Lucy nu ar face asta, zise Jake, cu convingere.

Gail se mulţumi să zâmbească.

Jake se temuse că aterizarea planorului avea să producă vreo reacţie din partea ocupanţilor navetei extraterestre, dar nu se întâmplă asta. Nimic nu se schimbase la locaţia balizei. Karim Mahjoub dispăru instantaneu în buncăr, ca să analizeze toate datele noi primite de la sateliţii spaţiali din Mira Corp, referitor la nava de pe orbită. Doctorul Shipley ieşi din spatele structurii mai mici, cu o faţă încordată.

- George? strigă Jake spre bărbatul aflat la o sută de metri distanţă, spre navetă. Ceva nou?

Biologul stătea cu picioarele încrucişate sub el lângă cadavrul extraterestru, aşteptând... ce?

- Nu pot deloc să estimez ritmul de descompunere, răspunse el. Dar nici o insectă de pe Greentrees nu este atrasă de corp.

Jake nu înţelese semnificaţia acestui fapt, dar Ingrid întrebă, surprinsă:

- Eşti *sigur* ?

Se duse şi se aşeză lângă George.

- Hei, veniţi de acolo! le ceru Jake.

Una era ca George să stea în faţa navetei, înainte de sosirea lui Jake. Poate că astfel îi împiedicase pe extratereştri să iasă din navetă. Dar acum, când Jake era acolo, vroia să le permită acestora şansa să încerce din nou un contact.

George şi Ingrid se retraseră fără tragere de inimă de lângă cartul zdrobit. Jake se uită atent la George. Tremuratul care apăruse imediat după ce biologul îl împuşcase pe Halberg trecuse acum, dar George era încă palid.

- Dacă într-adevăr nu există nici un fel de activitate a insectelor de... cât timp, o oră... atunci asta ar putea fi..., spuse Ingrid.

Jake nu ascultă ce spunea femeia şi-l luă pe George departe de ea.

- Te simţi bine, George?

Vocea acestuia era calmă, dar lipsită de obişnuita lui siguranţă veselă.

- N-am avut de ales, Jake. A trebuit să-l ucid pe Halberg.

- Ştiu asta. Pot să...

- Nu. Lasă-mă singur să lucrez.

George se întoarse şi Jake îl lăsă să plece. Probabil că avea dreptate. Munca putea fi de ajutor.

Shipley fixă cu îndemânare mâna lui Gail şi îi lipi nişte plasturi pe gât. Instantaneu, Gail arătă mult mai fericită.

- Acum, tu, Jake, spuse doctorul.

- Te preocupă ceva, doctore. Ce? îl întrebă Jake.

- Mai întâi lasă-mă să mă ocup de tine.

Doctorul îi bandajă coastele şi îi lipi şi lui plasturi pe gât. Durerea dispăru. Dar Jake se simţea obosit, foarte obosit. Oare primise alte droguri decât Gail?

- În regulă, Jake, spuse Shipley, foarte încet. Şi acum, vino cu mine. Numai tu.

Îl conduse pe Jake în jurul buncărului, lăsându-i pe Gail, Ingrid şi George angajaţi într-o conversaţie intensă. Karim era încă în interior, la computer. Începuse să se lase seara, cu umbre lungi care precedau întunericul brusc. Aerul căpătă acea dulceaţă înţepătoare pe care Jake o observase demult, în timpul apusurilor de pe Greentrees. George spusese că o plantă înflorea noaptea, dar încă nu o identificase. Dulceaţa parfumului era uşor deranjantă.

Corpul locotenentului Halberg era întins pe pământ, acoperit cu o pânză. Spre surprinderea lui Jake, Mueller săpa deja un mormânt, manevrând lopata cu frenezie.

- Nu, îl opri simplu Shipley.

- Îl îngrop pe ofiţerul nostru, zise Mueller, fără să se oprească din săpat.

- E prea târziu, Franz, spuse Shipley. Ştiu deja.

Mueller rămase nemişcat şi de data aceasta expresia de pe faţa lui nu mai putea fi confundată: frică.

- Aşa sunteţi toţi, nu? continuă Shipley. Toţi şapte?

- Nu ştiu nimic... Ce spuneţi... este greşit. Foarte.

- Ba nu, nu mă înşel. Franz, trebuie să mă laşi să-ţi iau o probă de ţesut. Şi nu sânge sau din piele. O probă din organe.

- Ce naiba se întâmplă aici? izbucni Jake.

Shipley nu-şi luase ochii de la Mueller.

- O probă din organe şi o probă de fluid cerebrospinal. O simţi, Franz? Spune-mi adevărul. Ştii ce poate produce şi l-ai ucis pe căpitanul Scherer pentru că ai văzut-o în acţiune. Probele, Franz.

Pentru o clipă, Jake crezu că Mueller avea să ridice lopata şi să-l zdrobească pe Shipley cu ea. Dar apoi soldatul scoase un suspin sfâşietor şi lăsă lopata să cadă.

- Nu vreau să mor, doctore!

- Nimeni nu te va ucide, Franz. Ştii cum funcţionează. Ridică-ţi cămaşa, fiule.

Mueller se supuse. Corpul lui era magnific, antrenat şi musculos, cu umeri largi deasupra unei talii înguste şi a unui stomac plat. Jake îl privi pe doctor cum punea cutia de metal negru pe pieptul lui Mueller, în faţă, sub cutia toracică, şi apoi pe spate, la baza coloanei vertebrale. Medicul mormăia încet.

- Voi şti curând, Franz, spuse Shipley. Opreşte-te din săpat. Du-te şi stai acolo undeva şi încearcă să îţi revii.

Mueller îl privi nesigur şi, spre surprinderea lui Jake, Shipley repetă instrucţiunile în germană. Sau cel puţin presupuse că erau aceleaşi instrucţiuni. Mueller se îndreptă greoi spre un arbore îngust albăstrui, mai departe de ei, şi se aşeză sub acesta, cu capul aplecat pe genunchii îndoiţi.

- Cred că o să mă aşez şi eu, spuse doctorul. A fost... o zi plină.

Îşi coborî silueta mătăhăloasă pe pământ. În întunericul tot

mai adânc, părea o excrescenţă monstruoasă a subarboretului extraterestru purpuriu.

Jake rămase în picioare, aşteptând. Simţea cum groaza îi cobora încet pe şira spinării.

- Am început autopsia înainte de sosirea ta, Jake. Destul de rudimentară, dar a confirmat ceea ce bănuiam. Halberg, probabil şi Scherer - de fapt, cred că toată echipa elveţiană a lui Scherer - sunt reconstruiţi.

- Imposibil! făcu Jake, instantaneu. Am făcut cele mai extinse cercetări de siguranţă posibile! Ca să nu mai menţionez testele medicale. Am analizat toate posibilităţile medicale, financiare şi criminale, pentru toţi şapte, am...

- Presupun că au făcut-o după verificarea ta şi înainte de lansarea lui *Ariel.* Deşi, bineînţeles, toate aranjamentele au fost făcute cu zeci de ani înainte.

- Verificările medicale ulterioare...

- Nu apar în probele de sânge sau piele.

- Dar, doctore, numai costul...

- Această parte nu pot să ţi-o explic, Jake. Eu nu pot explica decât aspectul medical. Dar vrei să-mi spui că n-ai auzit de nimeni care a câştigat brusc şi pe neaşteptate o avere ce nu putea fi urmărită?

Pentru o clipă, Jake crezu că Shipley ştia. Despre Donnie, despre doamna Dalton... Dar asta nu era posibil. Fusese doar o presupunere norocoasă. Se înfurie pentru că Shipley îl putea face să treacă prin aşa ceva. Bătrânul acela blestemat!...

- Autopsia pe care i-am făcut-o lui Halberg nu s-a extins decât la câteva organe abdominale, zise Shipley, ca şi cum nu ar fi observat reacţia lui Jake. .

Pe care, probabil, o remarcase.

- Dar câteva organe sunt suficiente. Probabil că ştii deja destul de multe despre reconstruiţi, dar dă-mi voie să-ţi explic totul din nou.

Furia lui Jake crescu. Shipley îl manipula, vorbind ca să-i dea lui Jake timp să se reculeagă. Nimeni nu comanda emoţiile lui Jake Holman. El, Jake, era negociatorul, manipulatorul. Comandantul.

- Un corp reconstruit porneşte de la o celulă donată, începu Shipley. ADN-ul este înlăturat şi modificat, apoi introdus într-un ou recoltat. Copilul este crescut fie într-un uter artificial, fie cu

ajutorul unei mame surogat. Când clona este născută, este o copie perfectă a donatorului, cu excepţia modificărilor genetice, făcute in vitro, care sunt toate cerebrale. Copilul este idiot. Poate să respire şi să digere, dar nu va merge niciodată, nu va vorbi, nu se va hrăni singur şi nu va şti să meargă la toaletă. Totuşi, poate zâmbi, râde, recunoaşte oameni, poate răspunde la lumina soarelui, la muzică sau îmbrăţişări.

Doctorul se opri o clipă, după care continuă:

- Când copilul ajunge la mijlocul adolescenţei, este ucis pentru organele lui tinere, care sunt apoi transferate, în totalitate, în persoana originală. Care, din motive pe care încă nu le înţelegem, îşi extinde astfel durata de viaţă la dublu decât în mod normal. Într-un fel, procesul de îmbătrânire primeşte semnale de la unele sau de la toate organele organismului.

- Ştiu despre...

- Sigur că ştii, Jake. Reconstrucţia este ilegală în toate ţările de pe Pământ. Parţial din motive etice, parţial pentru că aproximativ treizeci la sută din reconstruiţi dezvoltă boli mentale. Interacţiunea creier-corp este extraordinar de complexă. Un creier împerecheat cu organe alături de care nu a crescut, chiar dacă sunt organe clonate, reacţionează uneori ciudat. Diferite gene se manifestă altfel decât ar fi făcut, sau în cantităţi diferite sau chiar nu se manifestă deloc. Amestecul neuroemiţător din creier este afectat. Uneori foarte subtil, alteori nu. Rezultatul poate fi o serie întreagă de deranjamente psihochimice, de la depresie, la schizofrenie. Cel mai des întâlnit deranjament este paranoia.

Se opri din nou şi apoi concluzionă:

- Mira City a angajat o echipă de securitate formată din reconstruiţi şi până acum doi dintre ei au devenit paranoici. Suficient de paranoici ca să-i omoare pe "ceilalţi", pe care bolnavii de acest gen îi consideră o ameninţare. Extratereştrii sunt cel mai clar exemplu a ceea ce numim "ceilalţi".

Acum, Jake se aşeză. Părea să nu vadă nimic şi să înţeleagă tot ce se întâmplase.

Shipley continuă:

- Când a fost vorba doar de un grup mic de extratereştri cu suliţe, care trăiau în colibe acoperite cu stuf, aceştia nu reprezentau o ameninţare reală, ci mai mult o curiozitate. Dar acum, în cazul unei tehnologii superioare... Ei bine,

reconstruiţii au văzut totul într-un mod foarte diferit de noi.

Jake întrebă, cu o voce pe care nu o recunoscu ca fiind a sa:

- Mueller? Wortz? Ceilalţi trei?

Shipley ridică echipamentul medical şi apăsă un buton. Pe ecranul miniatural începură să treacă în viteză nişte date.

- Nu. La Franz nu există anomalii proteice cerebrospinale. Cel puţin, nu încă. Această stare poate apărea oricând, dar poate fi controlată prin medicaţia acordată bolii care se va dezvolta. De cele mai multe ori.

Întunericul deveni deplin. Cineva aprinse luminile şi zona din jurul turnului şi a buncărului fu inundată de strălucire. Jake continuă să stea jos, până când Shipley îi atinse braţul. Atunci, ridică privirea, surprins, ca şi cum nu l-ar mai fi văzut niciodată pe bătrân, în toată viaţa lui stupidă, inutilă şi greşit îndrumată.

CAPITOLUL 15

Imediat ce Shipley îi spuse lui Gail despre echipa de securitate formată din reconstruiţi, ea se gândi: "Cu asta îl avea Nan la mână pe Rudy Scherer." Cu conexiunile ei criminale dubioase, Nan Frayne aflase cumva ceea ce făcuse elveţianul şi folosise aceste cunoştinţe ca să-l forţeze să-i acorde un tratament special. Gail îl privi pe doctor cu curiozitate. Oare acesta ghicise? Nu. Nu făcuse legătura între fiica lui şi ceea ce făcuseră soldaţii. Binecuvântarea inocenţei morale.

A doua reacţie a lui Gail fu să simtă toată groaza pe care Shipley nu o exprima cu voce tare. Clone, fiinţe umane care trăiau o viaţă independentă, simţind plăcere, durere şi suficient de multe alte sentimente ca să fie oameni, în ciuda limitelor lor mentale. Apoi, într-o zi erau ucişi, pentru a li se extrage organele, la fel ca nişte stânci moarte, din care se extrăgea minereu...

Gail împinse la o parte imaginile greţoase, în favoarea gândirii practice.

- Cum aflăm dacă şi ceilalţi elveţieni sunt afectaţi? Şi ce facem dacă la ei simptomele apar mai târziu?

- Vom cerceta fluidul cerebrospinal în căutarea proteinelor semnificative şi le vom administra medicamentele potrivite, răspunse Shipley.

- Ei vor fi de acord? Dacă se împotrivesc?

- Nu ştiu, zise doctorul, cu o faţă epuizată. Dar, dacă locotenentul Wortz este de acord, presupun că le poate ordona celorlalţi să se supună.

Gail aprobă din cap. Aceasta era o problemă de care trebuia să se ocupe Jake.

- Doctore, de ce nu-ţi pui şi ţie nişte plasturi pe gât? Cu tot respectul cuvenit, pari să ai nevoie de un stimulent.

Shipley zâmbi şi Gail realiză că noii quakeri nu foloseau, probabil, astfel de lucruri. Ei bine, prostia lor.

- Atunci, măcar du-te să te întinzi puţin. Ingrid şi George au înălţat gonflabilul adus cu planorul.

- Da, voi face asta. Dar, Gail... Promite-mi că mă vei chema, dacă se va întâmpla ceva important.

Gail ezită. O promisiune făcută lui Shipley părea mai serioasă decât dacă ar fi făcut-o altcuiva.

- În regulă. O să te chem.

- Mulţumesc.

Doctorul îi adresă zâmbetul lui blând şi porni greoi spre cort.

Zona din jurul balizei începea să arate ca un orăşel improvizat, îşi spuse Gail, o versiune miniaturală a harababurii iniţiale din Mira City. Reflectoarele din turn scăldau în lumină un dreptunghi aproximativ de subarboret distrus de toată acea activitate. Pe o latură a dreptunghiului era buncărul, în spatele căruia Mueller crea un cimitir. Pe o altă latură se întindea cortul gonflabil, în care puteau dormi toţi şapte, îngrămădiţi pe saltelele cu aer, asta presupunând că aveau să doarmă toţi şapte în acelaşi timp. Gail se îndoia că aşa ceva avea să se întâmple.

Diverse echipamente erau îngrămădite pe a treia latură a dreptunghiului, inclusiv un cuptor portabil scos din planor, pe care Ingrid încălzea ceva, în timp ce discuta în contradictoriu cu George. Acesta părea să-şi fi revenit din şocul produs de uciderea lui Halberg. Cel puţin nu părea să se gândească prea mult la asta. Iar Gail era de acord cu acea atitudine. N-avea rost să mai regrete inevitabilul.

A patra latură a dreptunghiului era liberă, şi era cea mai importantă dintre toate. Un reflector fusese îndreptat aşa încât să lumineze spaţiul lung dintre activitatea umană şi naveta tăcută, în formă de ou bombat.

Porni înapoi spre buncăr, când Karim Mahjoub ieşi de acolo.

- Trebuie să spun ceva tuturor despre nava de pe orbită, doamnă Cutler.

- Ceva important, care trebuie comunicat chiar în clipa asta?

Fizicianul păru surprins. Pentru el, tot ce era legat de fizică era important.

- Ei bine...

- Atunci, aşteaptă câteva minute, spuse ea şi coti spre buncăr.

Soldatul Mueller terminase mormântul. Ridică privirea spre ea.

- Doamnă Cutler, aş vrea am... *ein Berngrabnis*.

O înmormântare. Dar Gail văzu faţa soldatului şi zise:

- Poate că doctorul Shipley poate spune câteva cuvinte.

- Ja. Doar câteva cuvinte. Şi căpitanul Scherer...

Gail uitase de cadavrul din buncărul de monitorizare de lângă Mira City, uitase efectiv de lupta panicată şi de momentul înfiorător în care Mueller îşi împuşcase comandantul. Dădu vina pentru această uitare pe plasturii lui Shipley.

- Soldat Mueller... Franz... n-ai prefera să aştepţi până ce locotenentul Wortz va putea conduce nişte funeralii militare adecvate?

Ochii lui Mueller se înnegurară.

- Nu se ţin funeralii militare pentru trădare, doamnă.

Bineînţeles. Scherer şi Halberg încălcaseră amândoi ordinele lui Jake. Dumnezeule, la ce chin era supus acest om de propriile convingeri!

- Aşteaptă aici, spuse ea, cu blândeţe. Îi aduc pe ceilalţi.

Shipley încă nu adormise.

- Doar cinci minute, doctore.

Cu greu Shipley se ridică de pe saltea. Gail îi adună pe Ingrid, George şi Karim.

- Unde este Jake?

- S-a dus să cerceteze naveta, să vadă dacă poate zări ceva, răspunse George.

- Singur? Şi tu l-ai lăsat?

- Cum aş fi putut să-l opresc? întrebă George.

Gail ignoră răspunsul.

- George, poţi să te ocupi de asta? De o înmormântare pentru locotenentul Halberg?

Răspunsul lui George era şi, în acelaşi timp, nu era relevant.

- Nimic din ce facem aici nu este la fel ca înainte.

Gail aprobă din cap şi se duse să-l caute pe Jake.

Era prima dată când se apropia de naveta extraterestră. Simţi un fior brusc. Ce făceau oare acolo, înăuntru, acele fiinţe-plante? Îşi jeleau mortul? Gail evită să se uite spre cartul distrus şi spre extraterestrul mort de lângă acesta.

Îl găsi pe Jake stând la partea îndepărtată a navetei, cam la trei metri de acesta, în afara luminii reflectoarelor. Din cauza întunericului nu reuşi să-i vadă expresia.

- Jake, aici nu este o zonă sigură. Vino înapoi. Soldatul Mueller vrea să ţină un scurt serviciu funerar la mormântul lui Halberg. Ştiu, ştiu, nu era momentul pentru aşa ceva. Dar omul e atât de distrus, încât m-am gândit că o slujbă de cinci minute ţinută de Shipley l-ar putea face să se simtă mai bine.

Jake nu răspunse.

- Jake? *Eşti* bine?

- Ce ar putea fi bine în situaţia asta, Gail?

Lipsa lui de energie o înfurie.

- Cine ştie? Eu nu sunt. Dar, dacă George poate să participe, atunci poţi şi tu. În definitiv, tu n-ai ucis pe nimeni. Nu încerc decât să fac tot ce e mai bine pentru cei de aici, iar acum asta înseamnă o slujbă militară prostească pentru Halberg.

- Slujba este o idee stupidă. Las-o pe Wortz să se ocupe de asta, prin telecomandă.

- Mueller nu crede că ea vrea să o facă, pentru că, după părerea lui, Halberg a comis o trădare. La fel Scherer. Au încălcat un ordin direct al comandantului lor direct, care eşti tu.

Asta îl scoase din letargie.

- Nu sunt comandantul lor, pentru Dumnezeu! Sunt un fost avocat transformat într-un întreprinzător spaţial şi apoi într-un colonist!

- Nu şi pentru elveţieni. Adună-te, Jake. Avem nevoie de tine. Acesta nu eşti tu.

Jake păşi în faţă şi Gail văzu că faţa lui era răvăşită.

- Jake... *Ce* este?

- Nimic. Să mergem să ţinem o slujbă funerară.

Plecă de lângă ea, lăsând-o să-l urmeze, în jurul navetei impasibile.

Shipley rămase atât de mult timp cu capul plecat deasupra mormântului lui Halberg, încât Gail avu o nedumerire bruscă: oare quakerii se rugau în tăcere? Shipley avea să spună ceva?

Ea stătea lângă George Fox, care părea destul de calm, ţinând cont de situaţie. Se opriseră destul de departe de mormânt ca să vadă naveta, pe lângă buncăr. Ceilalţi se apropiaseră mai mult, încercuind movila de pământ proaspăt. Cineva culesese un buchet de flori sălbatice şi-l pusese pe pământul proaspăt săpat. Mueller? Se părea că până şi aceşti soldaţi distanţi, aceşti reconstruiţi, puteau fi sentimentali. Gail n-ar fi crezut asta.

Încercă să-şi adune amintirile personale legate de cel decedat. Dar Erik Halberg fusese întotdeauna atât de rezervat, atât de corect şi de protocolar, încât nu-i veni nimic în minte. Nu-l cunoscuse deloc.

Într-un târziu, Shipley vorbi.

- Ştim că Dumnezeu nu ne cere mai mult decât poate face o fiinţă umană în cursul unei vieţi normale. Oamenii pot acţiona greşit, dar noi nu trebuie să le judecăm acţiunile, ci să le căutăm pe ale noastre. Nu putem încerca să-i schimbăm pe alţii, fără să ne examinăm propriul suflet şi, prin asta, să fim dispuşi să ne schimbăm pe noi înşine. Nu putem şti ce a fost în sufletul lui Erik Halberg, atunci când a tras în acea biată fiinţă extraterestră. Nu putem şti dacă lucrurile care au fost făcute corpului prietenului Erik nu i-au afectat şi creierul, aşa încât lui i-ar fi fost imposibil să se oprească, chiar dacă ar fi vrut. Toate acestea doar Dumnezeu poate să le vadă. Tot ce putem face, ghidaţi de Lumina Adevărului, este să ne întrebăm la ce ne va conduce această acţiune şi ce este corect să facem în continuare. Erik Halberg a fost, fără îndoială, un om conştiincios. Camarazii lui l-au respectat. Trebuie să fi existat o mare parte din viaţa lui care a fost ghidată spre Lumină, căci există o mare parte a vieţii care ascultă în simplitate şi tăcere. Cinstim asta la Prietenul Erik, binele din el. Ceea ce contează în viaţa umană este, deseori, nu ceea ce gândim despre ceva, ci ceea ce se poate gândi cel mai bine despre acel lucru. Să ne amintim ce a fost mai bun în acest om.

Nu prea seamănă a elogiu, îşi spuse Gail. Să vorbeşti despre damnare, cu o laudă neconvingătoare!

Îi văzu pe Ingrid şi George ridicând din sprâncene şi privindu-se, dar Mueller părea satisfăcut. Soldatul intonă brusc:

- Aaaamin! cu o voce atât de dulce şi înaltă, încât Gail fu uluită.

De unde venise asta, din istoria lui necunoscută?

- *Danke, Herr Doktor*! îi murmură el lui Shipley, emoţia făcându-l să vorbească în germană.

Shipley înclină din cap, obosit.

Jake îi spuse acelaşi lucru pe care i-l spusese Gail, cu zece minute înainte:

- Du-te să te odihneşti puţin, doctore.

Karirn era lângă el.

- Vă rog, domnule Holman, nava de pe orbită…

- Da, zise Jake.

Gail avea impresia că Jake făcea un efort colosal să-şi revină. Faţa lui se netezi, de la agonie, la o rigiditate forţată şi Jake reuşi să-i acorde tânărului fizician un zâmbet fantomatic.

- În regulă, Karim, să auzim.

Se îndreptară spre partea din faţă a buncărului. Instinctiv, fără să o sugereze nimeni, George, Ingrid, Jake şi Gail se aşezară în semicerc, cu faţa spre navetă. După o clipă de ezitare, Karim se opri cu faţa spre ei şi cu spatele spre nava extraterestră. George se deplasă puţin, ca să vadă mai bine pe lângă el.

- M-am uitat la toate datele de la sateliţii spaţiali, începu Karim.

Aşa cum promisese Faisal, engleza lui era excelentă, cu un accent puţin gutural, care făcea ca vorbele lui să sune autoritar, în ciuda tinereţii.

Gail estimă că avea aproximativ treizeci de ani, deşi bărbaţii slabi şi proaspăt bărbieriţi păreau întotdeauna mai tineri decât erau.

- Concluziile mele sunt, bineînţeles, mai mult presupuneri, continuă Karim. Este vorba de o tehnologie total străină. Dar vreau să vă spun ce cred eu despre acea navă.

Gail se uită la Mueller şi văzu, cu surprindere, că acesta stătea lângă buncăr, în spatele lor şi mai în stânga, cu o armă în mână. Se plasase singur în serviciu de gardă. Dar cu o armă… Oh, Dumnezeule, oare acele împuşcături aveau să se

repete? Se întoarse spre Jake, care însă i-o luase înainte.

Jake îi şopti:

- Shipley a spus că Mueller e sănătos.

- Ştiu asta! şopti şi ea.

Jake o bătu pe mână, în semn de *Mueller e bine*. Gail nu era la fel de sigură. Jake părea să-şi fi recăpătat încrederea în sine, pe măsură ce ea şi-o pierdea pe a ei.

Karim continuă, fără să sesizeze ceva.

- Nava seamănă cu întruchiparea unei teorii care există în fizică de două sute de ani, dar a rămas o simplă teorie. Se numeşte Motor McAndrew, după numele fizicianului scoţian care l-a propus primul, Arthur Morton McAndrew. Pe scurt, rezolvă problema accelerării la, să spunem, mai mult de trei G, fără să transforme oamenii de la bord în jeleu. Teoretic, se poate accelera chiar şi la o sută de G, fără să simţi nimic, dacă poţi echilibra forţa de accelerare cu o forţă de tracţiune gravitaţională egală suficientă, în direcţie opusă. Cele două forţe se vor anula una pe cealaltă, iar pasagerii se vor simţi ca şi cum ar fi în cădere liberă. Asta cred eu că face nava-mamă extraterestră. Vedeţi, are forma aceasta.

Karim ridică în mână un dispozitiv de memorare a datelor, un disc plat şi gros din cristal, cu o gaură în mijloc. Introduse o rămurică lungă în gaură, ţinând-o de un capăt.

- Vedeţi, zona cu pasageri este în interiorul degetului meu mare. Cabinele sunt o capsulă care se poate mişca liber, în sus şi în jos, prin acest cilindru... Aşa, mai aproape sau mai departe de disc. Discul este făcut dintr-un material pe care putem doar să ni-l imaginăm, un material cu o densitate enormă, trilioane de tone într-un disc de o sută de metri diametru şi de aproximativ un metru grosime. Pentru a echilibra o forţă gravitaţională atât de mare, capsula vieţii - adică degetul meu mare, nu uitaţi - porneşte de la depărtare mare de disc. Atunci când discul este accelerat şi se depărtează de pasageri, mişcaţi capsula vieţii mai aproape, în aşa fel încât creşterea tracţiunii gravitaţionale să echilibreze creşterea acceleraţiei. Bineînţeles, capsula vieţii trebuie să-şi schimbe forma, arcuindu-se la margini, pe măsură ce se apropie de disc, pentru a compensa diferenţierea forţei.

Karim se uită la ei, ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă înţeleseseră. Gail nu reuşise. Ea continua să-l privească pe

Mueller, cu coada ochiului.

- Dar de unde iei energia ca să alimentezi motorul? întrebă George. Nu sunt fizician, dar n-ai nevoie de mai multă energie decât poţi transporta, chiar dacă începi să consumi discul, pentru a transforma masa în energie?

- Ba da! răspunse Karim, privindu-l mulţumit pe George, ca pe un elev strălucit. Aşa că nu ştim de unde îşi ia nava energia! Eu cred că de undeva din vid. Starea de vid generează un nivel foarte ridicat de energie, dacă încerci să stabileşti o relaţie între relativitatea generală şi mecanica cuantică, după cum ştim cu toţii.

Gail nu ştia aşa ceva, dar nici nu-i păsa. Nava extraterestră era acolo. Naveta era acolo. Cadavrul "înfrunzit" pe care abia putea să-l distingă la distanţă, în lumina reflectoarelor, era acolo. Cum ajunseseră toate acolo nu conta. Erau acolo.

Ciudăţenia situaţiei o copleşi din nou. Erau pe o planetă străină, aşteptând să fie poate dezintegraţi de nişte fiinţe pentru care acea planetă era, de asemenea, străină... Nu asta am plănuit noi, Lahiri.

George şi Ingrid puneau întrebări despre forţele antagoniste şi despre reacţiile materie-antimaterie. Gail auzi un huruit slab, mai mult sugestia unui zgomot. Poate că nu l-ar fi auzit, dacă nu l-ar fi aşteptat. Dar nu, era mai curând un tunet foarte îndepărtat. Era mult prea curând ca să fie altceva.

Dacă ar calcula o viteză medie de optzeci de kilometri pe oră în vehiculul lunar, forţat la maximum, pe un teren destul de drept... Hm, mai bine şaizeci şi cinci de kilometri pe oră. Pentru şase sute cincizeci de kilometri. Fără opriri. Lucy şi Nan nu aveau cum să ajungă decât abia la răsărit.

- ... şi poate accelera şi decelera la un maximum de zece G, încheie Karim. De aceea am cronometrat-o, la apropiere. Dacă am dreptate, acea navă poate ajunge la 99,9% din viteza luminii, suficient de repede ca să acopere distanţe interstelare în câteva zile. În timpul de la bordul navei, bineînţeles.

Pentru că ea era sigură că Lucy şi Nan aveau să vină. Jake le ordonase să nu o facă. Dar, aşa cum subliniase chiar el, Jake nu era nici conducător de stat, nici comandant-şef. Era un fost avocat, transformat în întreprinzător stelar şi apoi în colonist, şi nimic nu mergea în acea colonie aşa cum fusese planificat.

Gail se trezi brusc, în mijlocul nopţii. Inima începu

instantaneu să-i bată cu putere. Auzise pe cineva în interiorul cortului. Mueller şi armele lui...

Mueller era întins lângă ea, dormind somnul greoi şi indiferent al celor tineri. Acum, Gail îşi aminti planul lor de a avea mereu pe unii dintre ei treji, ca să supravegheze naveta. Făcuseră un plan de rotaţie. Dar două locuri erau goale: Ingrid şi George.

Ştia deja ce făceau ei, dar se strecură oricum afară din cort, târându-se cu grijă peste Jake. Afară, reflectoarele luminau cu putere. Ingrid şi George îşi întinseseră echipamentul, în cea mai mare parte adus cu planorul mare, lângă cuptor. Ingrid ridică o privire vinovată şi trecu imediat la ofensivă.

- Pentru Dumnezeu, Gail! Nu te mai strecura aşa, că sperii oamenii! Du-te înapoi la culcare, ai un braţ rupt, iar Shipley a spus să ai grijă de tine. Ultimul lucru de care avem nevoie este povara unui invalid.

Gail ignoră acea încercare de distragere a atenţiei.

- Jake v-a spus să nu faceţi asta. Nici unul dintre voi.

- Este doar o bucată de... apendice, care se afla departe de cadavru, spuse rugător George. Nu am atins cadavrul. Este încă acolo, aşa cum a spus Jake. Am făcut nişte analize doar asupra acestei bucăţele. Şi...

- V-a spus să nu o faceţi, George! Nu ştim ce ritualuri funerare au aceşti extratereştri!

- Gail, vrei să asculţi un minut? Am făcut analize. Nu este o viaţă pe bază de ADN.

Trecu o clipă înainte ca vorbele lui George să capete înţeles.

- Atunci aveţi o bucată din ceva ce nu este viu! O haină sintetică sau...

- Nu. Este celulară, deşi nici una dintre structurile celulare nu ne este nici pe departe familiară. Şi nu putem fi absolut siguri că partea pe care am identificat-o drept un analog al nucleului este chiar asta. Dar noi credem că este, Gail ...*şi nu este pe bază de ADN*.

- Toată viaţa din galaxie este pe bază de ADN, spuse ea, prosteşte. Peste tot.

- Peste tot pe unde am ajuns până acum, o corectă Ingrid. Dar nu şi aceasta. Această formă de viaţă este cu *adevărat* extraterestră!

Ca şi cum blănoşii n-ar fi fost. Gail simţi brusc cum o apuca

durerea de cap.

- Şi atunci, de unde vin aceste forme de viaţă tip lujer?

- De unde să ştim? întrebă George.

Arăta nu numai ca şi cum nu ar fi dormit, dar părea şi că nu avea să mai doarmă vreodată. Era entuziasmat, cu o uşoara undă de isterie.

- "Lujeri"... repetă Ingrid. Este un nume bun pentru ei.

Gail aruncă o privire spre navetă.

- S-a întâmplat ceva?

- Nu, răspunse George. Gail, pereţii celulei...

- Nu-mi pasă, îl întrerupse Gail şi se întoarse în gonflabil, lăsându-i pe cei doi savanţi să privească în urma ei, ca şi cum şi ea ar fi fost o fiinţă extraterestră.

Până la sosirea lui Nan şi a lui Lucy, toată lumea îi numea pe extratereştri "lujeri".

Vehiculul lunar sosi la răsărit, cu Nan la volan şi Lucy dormind. După expresia de pe faţa ei, Nan era evident cuprinsă de aceeaşi stare de exaltare ca Ingrid şi George. Părul ei stătea ridicat, în pete, ca la şobolani, pielea era încă zgâriată şi învineţită, şi un dinte din faţă îi lipsea, îi zâmbi lui Gail, în al nouălea cer. Ochii lor se întâlniră.

Gail fu uimită de sentimentul care o in vadă. Se ridică în mijlocul dreptunghiului şi se lăsă cuprinsă de acea senzaţie.

Oh, nu, Dumnezeule! Nu ea!

Fiica prietenului William Shipley.

O fostă condamnată.

O ticăloasă egoistă şi plină de voinţă. Indiferent cât de mult se "schimbase", de când "îşi auzise chemarea".

Cea care îl şantajase pe Rudy Scherer.

Nu ea!...

Nan părea să ştie sau să ghicească tot ce se întâmpla. Se uita fix la Gail, cântărind-o din priviri. Lucy se trezi, privind în jur, ameţită, şi clătină din cap. Nan continuă să o privească fix pe Gail, cu un zâmbet atât de umil şi de implorator, atât de nepotrivit pentru ea, încât Gail simţi cum picioarele o purtau singure spre vehicul.

- Bună, Nan. Lucy.

- Bună, Gail, zise Nan încet şi asta fu tot.

CAPITOLUL 16

Dormise agitat, visând forme monstruoase neclare, fără nume. Oameni veneau şi plecau în noapte. Stând de gardă, probabil. Abia spre dimineaţă căzu într-un somn odihnitor şi, când se trezi, Naomi sosise pe un vehicul lunar al Mira Corp, împreună cu Lucy Lasky.

- Bună dimineaţa, doctore Shipley! îl întâmpină Ingrid Johnson.

Părea fericită şi încântată, ceea ce nu-i stătea în fire.

- Nu s-a întâmplat nimic la navetă pe timpul nopţii. E tot acolo, nemişcată.

Jake, care nu arăta deloc fericit, spuse:

- Am adus apă în planorul cel mare, pentru spălat. Este în rezervor.

- Naomi este aici, nu-i aşa? întrebă Shipley.

Lucy stătea cu spatele la Jake, mâncând ceva ce se părea că fusese gătit de George pe cuptor. George arăta calm. Se părea că se împăcase cu ideea că-l împuşcase pe Erik Halberg. Sau poate că era unul dintre acei oameni care nu erau nevoiţi vreodată să se împace cu propriile acţiuni.

- Da. Nan şi Lucy au sosit şi ele, răspunse scurt Jake şi plecă spre planor.

- Ştii unde este Naomi? o întrebă Shipley pe Ingrid.

- S-ar putea să doarmă. Au adus încă un gonflabil - este acolo, îi indică ea cu privirea.

Shipley nu observase al doilea cort gonflabil, mai mic, ridicat în dreapta buncărului. Nu se apropie de el. George împărţea ceşti cu cafea aburindă şi doctorul luă una.

- Este prima dată când te văd bând cafea, doctore, spuse George, surprins.

Shipley nu răspunse. I se părea un efort prea mare să explice că, într-adevăr, de obicei nu vroia o stimulare artificială, acea distragere de la propria tăcere interioară pe care chiar şi un stimulent minor, cum era cofeina, o producea. Dar acum nu era "de obicei". Fusese deja separat de tăcere prin acea agitaţie emoţională, la fel de nedorită ca un spasm fizic. Se întâmplau prea multe. Măcar cafeaua era fierbinte.

Bău jumătate din ceaşcă şi ştiu că făcuse o greşeală. Îndemnul spre simplitate avea motive bune. Inima începuse să-i bată într-un ritm alert.

Turnă discret restul cafelei pe jos, când Naomi, care nu dormea, apăru de după planorul mai mare, împreună cu Gail, amândouă trăgând după ele nişte saci.

- ' Neaţa, tati! strigă Naomi. Începe să arate ca un cimitir de maşini pe aici, nu-i aşa? continuă ea, făcând semn spre cele două planoare şi spre vehiculul lunar, după care izbucni în râs.

Naomi luase ceva mai tare decât cofeina.

- Naomi...

- Oh, ştiu, arăt groaznic, spuse ca veselă. Dar mă simt bine. Iar aspectul meu nu este chiar atât de important, în acest moment al istoriei umane, nu?

Se întoarse pe jumătate şi îi făcu cu ochiul lui Gail, care se încruntă. Naomi arăta groaznic, îşi spuse Shipley, dar mai era ceva ce el nu văzuse niciodată la ea: o hotărâre fermă.

Apăru şi Jake.

- Ce ai acolo, Gail?

Gail îşi puse jos sacul. Lui Shipley i se păru că se pregătea de bătaie.

- Nişte echipament adus de Nan şi Lucy.

- Ce fel de echipament?

Tonul lui Jake era uniform.

Gail făcu un pas în faţă şi-l privi direct în ochi.

- Haide să rezolvăm asta. Jake. Ştiu că le-ai spus să nu vină, dar ele au venit, iar tu eşti al naibii de furios. Dar ele sunt aici acum şi au nişte idei bune referitoare la navetă. Eşti dator măcar să asculţi, în această situaţie.

- Sunt dator faţă de expediţie să le trimit înapoi în Mira City. Şi exact asta voi face.

- Ca un tiran ticălos ce eşti! interveni Naomi.

- Nan, zise Gail.

- Taci din gură, Gail! Ştiu că acum este prietena ta, dar asta nu înseamnă că...

- Ei, Jake, ce s-a întâmplat cu faimoasa ta diplomaţie şi cu tactul tău renumit? îl provocă Naomi.

- Ticăloasă mică...

- Jake, să nu îndrăzneşti să-i spui lui Nan...

- Stop! urlă Shipley şi cei trei tăcură, odată cu restul taberei.

Shipley se simţi copleşit de oboseală. Prietena lui Gail. Îl priveau cu toţii uluiţi: Williain Shipley, doctor, nou quaker, care nu ridicase niciodată vocea şi nu dăduse niciodată ordine. O

figură de plastic caraghioasă. Un om care credea într-o prostie primitivă şi de neînţeles. Dumnezeule, ce obosit era! Cafeaua nu făcuse altceva decât să înrăutăţească acea stare.

- Vreau să ne reunim într-o întrunire pentru Tăcere. Cu toţii. Acum.

Nici măcar nu spuse "vă rog".

Ceva din izbucnirea lui Shipley păru să readucă fineţea lui Jake.

- Cred că este o idee bună, doctore. Ne-ar folosi tuturor un moment de linişte, pentru a ne pune ordine în gânduri. Haideţi, să ne aşezăm. George? Karim?

Jake îi numise pe cei doi care erau cei mai amabili şi mai puţin furioşi din grup. Aceştia se aşezară pe subarboret. Karim îi zâmbi lui Shipley şi doctorul se lăsă şi el, cu un geamăt uşor, pe terenul purpuriu călcat în picioare.

După o clipă se aşeză şi Ingrid, urmată de Franz Mueller. Lucy se deplasă discret aşa încât să se aşeze lângă Jake, o siluetă mică, cu picioarele încrucişate. Apoi îşi coborî capul în piept.

Mai rămăseseră doar Naomi şi Gail. Shipley încercă să-şi elibereze mintea, să nu întrebe nimic, să nu ceară nimic. Să lase binele să vină, indiferent care ar fi fost acesta. Sarcina lui era, pur şi simplu, să aştepte.

Gail şi Naomi se aşezară şi ele, ţinându-se de mână.

Nimeni nu vorbi. Câţiva începură să se foiască: Gail, Franz. Dar în tăcere se auzi cântecul unui animal, fluieratul ciudat al acelui analog de reptilă, cum o numise George. O adiere slabă, rece şi parfumată, răvăşea subarboretul. Încă aducea cu ea un iz slab al florilor ce înfloreau noaptea.

Shipley nu simţi nici un impuls, nimic nu-l mişcă şi nu-l făcu să vorbească. Dar tăcerea îl linişti, încet-încet. Se simţea pătruns de ea, de acea tăcere palpabilă şi caldă, ca lumina soarelui. Nodurile din stomac dispărură. Pacea îl cuprinse, o forţă de susţinere spirituală preţioasă, în tăcerea împărtăşită cu cea mai ciudată congregaţie.

Shipley nu ştia exact cât timp trecuse. Poate mai mult decât ar fi crezut oricare dintre ei. Timpul îşi pierduse sensul, în acea tăcere profundă. Într-un târziu, cineva vorbi. Era George Fox. Cu o voce joasă şi liniştită, biologul spuse:

- Uşa navetei se deschide.

Ieşiră unul câte unul, fiecare în câte un cart mic. Panta rampei păru din nou prea abruptă pentru carturi, care coborau în viteză, se clătinau, apoi se redresau. Apoi, cele trei vehicule se opriră într-o linie nemişcată.

Erau şi nu erau plante - îşi spuse Shipley. Vederea sa era mai bună decât restul organismului îmbătrânit. Prin domul transparent al fiecărui cart putea să vadă clar trunchiul central, un cilindru roşcat-maroniu cam de treizeci de centimetri diametru, înalt de un metru. Părea dur, ca pielea sau lemnul. Din acesta porneau mai multe apendice - tentacule, ramuri? - din care, la rândul lor, ieşeau cam o sută de ovale neregulate de ţesut. Frunze. Sau mâini fără degete. Câteva dintre frunzele/mâini de la capetele celor mai lungi tentacule/ramuri păreau să aibă degete. Sau poate erau doar frunze cu striaţii mai puternice. Sau poate erau alte plante, mai flexibile, ca nişte lujeri. Nimic din ce vedea la acei extratereştri nu avea un analog uşor de găsit în viaţa de pe Pământ. Sau în cea de pe Greentrees. Acele creaturi păreau să nu aibă capete, ochi, picioare. O parte dintre ramuri/tentacule/lujeri stăteau încolăcite larg pe podeaua vehiculului.

Nici unul dintre oameni nu se mişcă, până când Shipley îşi întoarse capul, cât mai încet posibil, ca să se uite la Franz Mueller. Soldatul avea o armă lângă el, pe pământ, dar nu făcuse nici o mişcare ca să o ridice.

Jake se uită şi el la Franz. Mulţumit de lipsa de reacţie a acestuia, începu să se ridice, la fel de încet cum întorsese Shipley capul.

- Să nu se mai ridice nimeni, le ceru el calm. Să nu-i speriem din nou.

Naomi se foi şi Shipley se temu că ea avea să încalce ordinele, să facă o scenă, să distrugă acel moment. Dar Naomi nu făcu altceva decât să-şi împingă sacul spre Jake.

- Translatorul chineză-engleză, îi spuse ea încet acestuia. Nu prea cred să fie util, dar, cine ştie?

- Nu încă, spuse Jake şi porni încet înainte.

Când vru să se apropie de ei, extratereştrii începură să-şi fluture frunzele/mâinile/ protuberanţele. Jake se opri.

Unul dintre vehicule porni înainte.

Jake se mişcă din nou, potrivindu-şi pasul cu ritmul de

înaintare al cartului. Shipley se gândi brusc, fără absolut nici o relevanţă, că una dintre tacticile de negociere ale lui Jake fusese întotdeauna să imite limbajul corpului oponentului său. Acum, asta ar fi fost foarte dificil.

Extraterestrul şi omul se apropiată, într-un ritm glacial. În cele din urmă se întâlniră, la jumătatea distanţei dintre navetă şi tabără. Şi rămaseră, pur şi simplu, pe loc, Jake uitându-se la extraterestru şi acesta uitându-se, probabil, la Jake. Sau poate nu.

Un alt cart începu să se apropie.

- George, spuse Gail. Du-te tu. Tu eşti biologul.

George Fox nu avea nevoie de un al doilea îndemn. Se ridică atât de nerăbdător, încât Gail şuieră:

- Încet!

George se forţă să se mişte încet.

Trecură alte zece minute, înainte ca George şi cel de-al doilea extraterestru să se întâlnească. Al treilea cart începu să se mişte.

Ingrid Johnson începu să se ridice.

- Nu, o opri Gail.

- Dar eu sunt..., începu Ingrid, furioasă.

- Persoana nepotrivită pentru aşa ceva, zise Gail, menţinând o voce scăzută.

Cu toate acestea, parcă unul dintre extratereştri îşi întoarse trunchiul spre ea.

- Doctore Shipley. Du-te.

Doctorul se ridică, surprins. Da, părea corect. Asta se aştepta de la el.

De aproape, extraterestrul arăta şi mai ciudat. Corpul lui nu era făcut din piele, lemn sau chitină, ci dintr-o substanţă total diferită de toate acestea Shipley era de două ori mai înalt decât ar fi fost acea creatură, dacă nu ar fi stat în vehicul. Doctorul se uită la partea de sus a extraterestrului, o masă vibrantă de ramuri, tentacule şi protuberanţe care, acum putea să vadă asta, erau perforate cu sute de găurele. Părţile corpului care nu ieşeau în afară, trunchiul şi "lujerii", erau acoperite cu ceva ce părea a fi o mâzgă maronie.

- Să ne aşezăm, Jake, se auzi doctorul spunând. Aşa cum stăteam când au ieşit din navetă.

Jake şi George se aşezară. În tăcere, îşi spuse Shipley. Era

acea tăcere nemişcată care îi făcuse pe extratereştri să deschidă uşile navei. Tăcere şi pace. Oamenii erau atât de rar tăcuţi. Atât de rar stăteau nemişcaţi.

- Staţi nemişcaţi, spuse el încet şi se minună singur că uzurpa autoritatea lui Jake.

Acesta nu părea deranjat de asta. George arăta ca şi cum ar fi putut să stea acolo pentru totdeauna privindu-i înfometat pe extratereştri.

Dar puteau oare să facă asta şi ceilalţi oameni din spatele lor, Naomi, Karim şi ceilalţi?

Aceştia rezistară mai bine decât şi-ar fi imaginat Shipley. Trecu o jumătate de oră înainte să simtă alţi doi oameni apropiindu-se încet de el, din spate, şi aşezându-se. Nu era nevoie să se întoarcă. Ştia că erau Ingrid şi Naomi. Indiferent ce tăceau ceilalţi din tabără acum, probabil la indicaţiile lui Gail, o făceau în linişte.

Trecu o altă jumătate de oră.

Shipley se simţi cuprins de a doua fază a tăcerii. La început, pacea dulce, împărtăşită cu ceilalţi. Apoi, uneori, dacă era norocos, venea semnificaţia mai adâncă. Nu găsise niciodată cuvintele potrivite ca să o descrie. Poate cele mai potrivite cuvinte pe care şi le putea imagina erau cele dintr-un poem al lui Andrew Marvel, a cărui viaţă fusese inversul liniştii:

Între timp, mintea se retrase
Din plăcere în fericire.
Mintea, acel ocean în care fiecare
Îşi găseşte propria asemănare;
Şi totuşi creează, depăşind toate acestea,
Alte lunii îndepărtate şi alte mări.
Anihilând tot ce-i făcut
Într-un gând verde dintr-o umbră verde.

Acum, Shipley, un gând verde într-o umbră verde, nu avea idee cât timp trecuse. Se simţea cuprins de o fericire adâncă. Nu de Adevărul Luminii, ci de altceva, de o frumuseţe deplină şi de o fericire atât de umilă, încât...

- Feromoni, vorbi George Fox. Ne droghează. Nu, nu vă ridicaţi, e în regulă. Este foarte slab.

Shipley se ridică greoi şi transcendenţa lui dispăru.

Ceilalţi rămaseră pe loc. Shipley se întoarse, clătinându-se, în tabără, şi îi spuse lui Gail:

- George spune că folosesc feromoni asupra noastră. Ca să ne facă să simţim ceva...

- Ce? întrebă Gail.

Nu putea să-i spună: *Am avut senzaţia că mi-am atins propriul suflet.* În schimb, zise:

- Fericire.

- Fericire artificială? întrebă ea, încruntându-se. Ca nişte droguri?

Dar doctorul nu încercase niciodată droguri.

- Nu cred că e aşa, doctore, spuse Lucy. Testele lui Ingrid şi George spuneau că extratereştrii nu au bază ADN. Cum ar putea produce feromoni care să afecteze sistemele noastre pe bază de ADN?

Shipley nu ştia. Se simţi cuprins de ruşine, din cauză că nu fusese în stare să simtă diferenţa dintre o experienţă religioasă autentică şi un drog.

- Trebuie să-i scoatem din raza de acţiune a acelui... ce o fi el? întrebă Gail.

- George a spus că nu e cazul. Pare să creadă că e doar... un efect limitat, pe care oamenii îl pot suporta. Cum e cofeina.

Dar Shipley nu suporta cofeina.

Gail se încruntă.

- Hm, bine... Cred că el este expertul. Dar, dacă treaba asta mai durează mult... Ştii cât aţi stat acolo, doctore?

- Nu. Dar mă duc înapoi.

- Da? De ce?

Nu putea explica. Din cauza ruşinii. Pentru că, într-un mod pe care Gail nu-l putea înţelege, încă simţea că el era cel care trebuia să stabilească acel contact cu extratereştrii. Pentru că sufletul lui îi spunea să facă asta şi aceasta era singura indicaţie a Luminii pe care o primise în ultimele zile. Dar Gail n-ar fi înţeles nimic din toate acestea, aşa că Shipley spuse cel mai simplu motiv:

- Pentru că Naomi este acolo.

Gail aprobă din cap, prea disciplinată ca să roşească.

Shipley porni înapoi spre navetă. Dar Lucy îi puse o mână pe braţ.

- Doctore... Ce crezi că vor?

- Deocamdată, se pare că vor doar să stea cu noi.

- Să stea cu noi, repetă Gail.

- Da, zise Shipley.

- Ei bine, presupun că nu e nimic rău în asta. Dar nici nu reprezintă vreun câştig. Ştii că staţi acolo de şase ore?

Nu, nu ştia asta. Doctorul clătină din cap.

- Să staţi acolo, fără să spuneţi sau să faceţi ceva, continuă Gail - nu v-aţi plictisit?

Shipley se întoarse şi o privi uimit, ca pe o extraterestră care nu-l înţelegea absolut deloc.

Într-un târziu, oamenilor li se făcu foame. Ingrid plecă şi apoi se întoarse, fără ca Shipley să observe, dar doctorul se trezi că un sandviş şi o sticlă cu apă fură împinse spre el în tăcere, pe iarbă. Mâncă şi bău încet, la fel ca toţi ceilalţi. Apoi urmară nevoile vezicii şi cei cinci oameni plecară şi se întoarseră pe rând, unul câte unul. Extratereştrii nu reacţionară şi nici nu manifestară necesităţi asemănătoare. Efectul feromonilor aducători de fericire se oprise la scurt timp după ce începuse.

La apus, nu se întâmplase nimic încă. Naomi îşi scoase încet translatorul din sac. Jake nu obiectă, aşa că ea îl împinse în faţa lui, îl porni şi se întoarse în linişte la locul ei.

- Este setat să asimileze limbajul lor şi să asambleze cât mai curând posibil un vocabular şi gramatica, şopti ea.

- Ei nu folosesc nici un limbaj, îi atrase Jake atenţia.

- Poate că o vor face, dacă o facem şi noi.

- Dacă lucrul acesta este atât de bun, de ce nu l-ai folosit cu blănoşii "tăi"?

- L-ar fi spart, replică Naomi.

Jake ridică glasul, dar tot la nivelul unui ton plăcut.

- Bună.

Extratereştrii răspunseseră? Shipley avu impresia că mai multe ramuri/tentacule tremuraseră puţin, dar nu era sigur.

- Bună. Noi suntem oameni.

Jake arătă cu mâna spre sine, apoi spre Shipley şi George, care stătea lângă el.

Nimic.

- Bună. Noi suntem oameni. Ne bucurăm că sunteţi aici. Acea simulare de drog dulce şi periculos apăru iar în mintea lui Shipley.

- Acesta este un răspuns pozitiv; zise George. Continuă să vorbeşti, Jake.

- Bună, repetă Jake. Noi suntem oameni. Ne bucurăm că sunteţi aici.

Naomi spuse şi ea, din spatele lui Shipley:

- Bună. Noi suntem oameni. Ne bucurăm că sunteţi aici.

- Bună, vorbi şi George, noi suntem oameni. Ne bucurăm că sunteţi aici.

Ingrid repetă aceeaşi frază, iar Shipley simţi că nu avea de ales, decât să facă acelaşi lucru.

Dar se simţi cuprins de părere de rău. Tăcerea, ca formă de comunicare, ajunsese la sfârşit.

CAPITOLUL 17

Timp de o oră, oamenii continuară să le vorbească extratereştrilor în propoziţii simple despre copaci, iarbă, soare, despre corpurile lor. Făcând semne şi zâmbind, însoţind totul cu cuvinte. Nimic din toate acestea nu părea să producă vreun efect. Jake se simţea ca un idiot.

Aţipi, stând pe "iarbă". Nu dormise prea mult în ultimele nopţi. Lângă el, George spuse, agitat:

- Trezeşte-te, Jake. Se întâmplă ceva.

Era din nou întuneric. Unul dintre vehicule porni spre extraterestrul mort. Jake îşi simţi toţi muşchii încordându-se. Ce avea să urmeze acum? Răzbunarea?

Cartul se opri lângă domul sfărâmat. De la locul lui, Jake distinse cu greu deschiderea unei fante în baza vehiculului. Ceva şerpui încet afară.

- Oh, binecuvântate fie-mi urechile şi favoriţii! şopti George.

Tentaculul înaintă încet - atât de încet! Se părea că acele creaturi nu făceau nimic în grabă. Tentaculul nu semăna cu lujerii din interiorul domului. Era lipicios şi vâscos, ca un melc. Se târî încet pe pământ, spre extraterestrul mort. Apoi, la fel de încet, se retrase şi alunecă înapoi în cart. Fanta se închise. Toate cele trei vehicule se retraseră înapoi pe rampă şi uşa navetei se închise. Noaptea era acum deplină.

George, Ingrid şi Shipley se strânseră în jurul cadavrului.

- Sclipeşte..., spuse Ingrid.

- Eu cred că se dizolvă, zise George. Au lăsat în urmă un fel de acid sau o toxină, sau poate un organism gen bacterie.

- Poate că infectează mediul, comentă Shipley.

- Plecaţi de acolo! le strigă Jake aspru. Fără mostre, Ingrid, George - nici una. Nu avem idee ce semnificaţie are asta pentru aceste... creaturi.

- "Lujeri", zise George. Ar trebui să le spunem lujeri. De fapt, Gail a sugerat numele. Am nişte speculaţii despre care vreau să discutăm, Jake.

- În tabără.

Gail şi Karim pregătiseră o masă mai elaborată decât obişnuitele alimente-instant sintetizate. Jake presupuse că arabul era responsabil pentru asta. Gail nu fusese niciodată o gospodină prea bună. Era o caserolă cu legume din ferma creată de Thekla. Mâncarea îl revitaliză pe Jake, care nu realizase cât de foame îi era.

- Sunt bune legumele? întrebă Karim. Thekla se întreabă cum va afecta solul diferit gustul produselor de pe Pământ.

- Mie mi se par că au un gust excelent, zise Shipley. Deşi nu ştiu dacă asta se datorează legumelor sau acestui sos minunat.

Karim se lumină la faţă.

Pentru George, mâncarea nu conta prea mult. După câteva guri mestecate rapid, începu să vorbească:

- OK, ascultaţi. Aş vrea să discutăm ceea ce am văzut. Interveniţi când vreţi să comentaţi ceea ce spun eu. Arma care a dizolvat cadavrul extraterestru...

- Ce a făcut? întrebă Gail, uluită, şi George se opri ca să explice evenimentul celor care rămăseseră la câteva sute de metri distanţă, în tabără.

- Aşadar, arma care a ieşit din vehicul semăna cu o peliculă biologică, o colonie de bacterii care pot dezvolta proprietăţi mult mai sofisticate decât o bacterie singulară. Peliculele biologice terestre produc un strat de mucozităţi, care le protejează împotriva anumitor antibiotice. Totodată, ele dezvoltă sisteme complicate de semnalizare chimică şi arhitecturi complexe de tuburi şi canale de apă, pentru distribuirea substanţelor nutritive şi a oxigenului. Şi sunt mobile, târându-se pe nişte cili. George făcu o pauză scurtă şi apoi continuă:

- Iată ce cred eu: lujerii nu respiră atmosferă, domurile în care se află fiind semnul acestei caracteristici. Nu pot interacţiona direct cu mediul de pe Greentrees. Dar au urme din acea substanţă vâscoasă la ei, sub domuri. O extensie a

acesteia, controlată de lujer, se poate etanşa în interiorul mucozităţii, fiind astfel protejată contra contaminării de către gazele sau solidele din afara dornului. Totodată, poate depune pe cadavrul camaradului lor un fel de substanţă chimică pentru dizolvarea corpului lui.

- Un ritual funerar, zise Shipley.

- Dar de ce a durat atât de mult? întrebă Lucy. Lujerul a fost ucis ieri.

Aruncă o privire spre Franz Mueller, dar acesta era la cuptor şi nu-i asculta.

- E posibil ca lujerul să fi avut nevoie de tot acest timp ca să sintetizeze arma, spuse Ingrid, gânditoare. Se pare că ei fac totul foarte încet. .

George devenea tot mai entuziast.

- Nu sunt organisme pe bază ADN, aşa că...

- Uite aşa se încheie panspermia, ca teorie galactică, interveni Ingrid.

- ... aşa că, deşi seamănă cu nişte animale şi uneori cu nişte plante sau cu ceva asemănător unei bacterii, nu putem presupune că au prea multe funcţii similare cu acestea. Dar măcar acest hibrid triplu este un mod în care putem începe să ne gândim la ei.

- Şi aceste gânduri includ şi ceea ce ne-ar putea face ei nouă? întrebă Gail, aspru. Dacă ei fac totul atât de încet, poate că se şi răzbună la fel de încet.

Jake se gândea la acelaşi lucru.

- Mâine ar trebui să mergem iar să stăm acolo, aşa cum am stat azi. Să le amintim că încercăm să stabilim un contact nonviolent.

- Nu ştii dacă aşa interpretează ei ceea ce am făcut, spuse Ingrid. Nici măcar nu ştii dacă ei sunt conştienţi că suntem acolo.

- Oh, grozav! exclamă Gail. Ciocănim la uşa unor extratereştri care nu aud. Bun mod de a pierde timpul.

- Totuşi, este util, spuse Nan Frayne, iar Gail se strâmbă.

- Ai obţinut ceva pe programul tău de traducere, Nan? întrebă Jake.

- Bineînţeles că nu. Trebuie să scoată nişte sunete, pentru ca aceste sunete să poată fi analizate.

- M-am gândit, zise Gail. Poate că o echipă ar trebui să stea

acolo şi să mediteze alături de extratereştri. Dar nu este nevoie să facem cu toţii asta. Faisal a transmis tot timpul, Jake. Se descurcă la conducerea Mira City, cu ajutorul lui Fengmo, dar există multe informaţii despre corporaţie pe care ei nu le cunosc. Cred că eu ar trebui să mă întorc mâine, poate însoţită şi de Lucy, Karim, Nan şi de doctorul Shipley.

- Eu nu plec! ripostă Nan, furioasă.

- Nici eu, zise Karim. Atâta timp cât există o şansă să intru în interiorul navetei, vreau să rămân.

- Şi eu aş vrea să stau, spuse doctorul Shipley. Deşi nu cred că aş mai putea să stau jos toată ziua. Oasele mele bătrâne sunt cam înţepenite. Eu aş putea rămâne în tabără.

Lucy nu zise nimic. Jake nici nu se uitase la ea, nici nu i se adresase direct. Era încă supărat că ea venise în tabără, împotriva ordinelor lui directe. Lucy se înroşi şi se uită în jos.

- Vrei să spui că eu sunt singura care pleacă? întrebă Gail şi se uită direct la Nan, ale cărei sprâncene se împreunară, într-o încruntătură adâncă.

- Aşa se pare, răspunse Nan scurt. Asta dacă nu te decizi să rămâi şi tu.

Gail se încruntă şi ea.

- Eu am obligaţii.

Nan ridică din umeri. Bătălia titanilor, se gândi Jake. Două îndrăgostite cu voinţă puternică. Nu avea cum să meargă. Aveau să se ucidă una pe cealaltă. Gândul acesta îl făcu să se gândească mai blând la Lucy, care era, de obicei, atât de maleabilă. Deşi nu şi în legătură cu prezenţa ei în tabără.

- Atunci, eu şi Lucy ne vom întoarce mâine în Mira City, concluzionă Gail pe un ton rigid.

Lucy nu o contrazise.

George continuă să teoretizeze.

- Plantele terestre sunt nişte biochimiştii uimitori. Ele produc o gamă uriaşă de molecule complicate nu numai pentru a se întreţine, dar şi pentru a manipula animalele. Parfum ca să atragă polenizatorii. Toxine ca să respingă animalele de pradă. Chiar şi metode de reglare a reproducerii altor specii... Ştiaţi că există un arbore care cuprinde în frunzele sale o moleculă ce împiedică omidele să se transforme în fluturi? Un mod de limitare a consumatorilor de frunze.

- Atunci, poate că acum suntem cu toţii sterili, zise Gail.

George îi ignoră sarcasmul.

- Mă gândesc la acel parfum îmbătător eliberat de lujer, atunci când am început să vorbim. Au vrut să continuăm să vorbim. Au sintetizat şi au emis, probabil prin aceeaşi fantă din cart prin care a ieşit pelicula biologică, o moleculă care să ne creeze plăcere. Dar noi suntem organisme ADN, iar ei nu! Gândiţi-vă o clipă la asta. Ştiu suficiente despre noi ca să creeze acea moleculă după numai o zi de prezenţă şi fără nici un contact fizic direct!

- E posibil să fi luat mostre de aer, încă din secunda în care a aterizat naveta, comentă Ingrid. Aerul e plin de viaţă ADN.

- Sau poate au mai fost aici, înainte, zise Jake.

Ideea îi venise chiar în clipa aceea, şi era uluitoare.

- George, poţi să faci o presupunere asupra relaţiei dintre lujeri şi blănoşi, în afară de faptul că ambele specii au venit pe Greentrees din altă parte?

- Nu, răspunse George.

- Dar blănoşii sunt pe bază de ADN.

- Oh, da!! Ei sunt similari cu mamiferele terestre. Nu cu o specie anume, dar sunt bipezi, au sânge cald, au creierul închis într-o membrană craniană şi aşa mai departe. De fapt, seamănă remarcabil de mult cu noi, ceea ce sugerează că poate exista o configuraţie optimă fundamentală pentru speciile evoluate pe bază de ADN.

- Dar dacă lujerii se află aici din cauza blănoşilor? întrebă Jake încet. E evident că sunt mai avansaţi decât blănoşii sau...

- Plantele sunt avansate? interveni Gail, sceptică.

- Depinde la ce "avans" te gândeşti. Noi preţuim capacitatea de a vorbi, scrisul, toate acestea. Dar plantele au evoluat pe Pământ înaintea noastră şi s-au adaptat la mai multe schimbări. De fapt, poţi spune că plantele ne-au domesticit pe noi, şi nu invers. Timp de milenii întregi, oamenii au îmbunătăţit speciile de plante, prin selecţie artificială. Totodată, noi transportăm genele lor la distanţe mai mari decât o pot face ele şi le hrănim, pentru florile, fructele şi seminţele lor. Într-un fel, suntem servitorii plantelor. Noi am funcţionat ca să le ajutăm să se reproducă, să învingă bolile şi să se multiplice. Noi le servim pe ele.

- Mă duc la culcare, spuse Gail brusc.

Dacă se aştepta ca Nan să o urmeze, fu dezamăgită. Dar

Shipley spuse:
- Şi eu.
Jake văzu cât de dărâmat părea bătrânul.
George nu putea fi oprit.
- De fapt, dacă plantele nu ar fi dezvoltat flori, oamenii n-ar fi existat. Majoritatea mamiferelor mari au apărut numai după ce fructele şi seminţele au concentrat şi multiplicat rezerva de energie nutritivă a planetei. Fără flori, lumea noastră ar fi putut aparţine încă reptilelor. Florile ne-au creat şi au dezvoltat forme şi parfumuri care să ne placă, iar noi, în schimb, le-am devenit servitori. Ele ne-au înrobit prin frumuseţe şi dulceaţă, la fel ca femeile.
Nan pufni. Jake se uită la Lucy, fără să vrea.
- Iar aceşti lujeri - spuse Ingrid, şi în vocea ei nu se simţea chiar acelaşi entuziasm din vocea lui George - ne-au îmbătat o dată. Deja.
- Iar ca fabricanţi de unelte, sunt mai buni decât noi, interveni şi Karim. Au o navă care poate accelera şi decelera într-un ritm la care noi putem doar să visăm.
Soldatul Mueller apăru brusc lângă ei.
- Domnule Holman, cred că trebuie să avem o gardă aici, la noapte.
- Da, cred că ai dreptate, răspunse Jake.
Îi lăsă pe George şi Ingrid să discute în continuare botanică şi se plimbă puţin spre pâlcul de copaci înguşti şi înalţi, sperând că Lucy avea să-l urmeze. Şi ea îl urmă.
- Jake, îmi pară rău că ţi-am încălcat ordinul şi am venit aici.
- Ba nu, să nu-ţi pară rău. Că nici mie nu-mi mai pare.
O cuprinse cu braţul şi ea se sprijini de el. Se simţea minunat cu ea în braţe.
- Ah, Lucy, cum aş putea eu să-ţi spun ce să faci? Ţie sau altora? Aceasta este o situaţie fără precedent. Unde pot găsi, în capitolele regulamentului de pe Mira Corp, titlul: "Comportamentul directorului în timpul primului contact tăcut cu plantele extraterestre"?
Ea izbucni în râs.
- Crezi că ne vor arunca pe toţii în aer, Jake? Aceasta este ultima noapte din viaţa noastră?
- Dacă e aşa, hai să profităm cât mai mult de ea.
Mâna lui se mişcă spre sânul ei.

- Dar nu crezi cu adevărat că...

- Cred că ziua de mâine va fi exact ca azi, spuse Jake. Vom sta, vom medita, vom purta discuţii inutile. Şi nu se va întâmpla nimic.

Vocea ei coborî în tonalitate, devenind mai răguşită.

- Atunci, poate că ar trebui să...

- Jake, Lucy, se auzi vocea lui Ingrid. Îmi pare rău că vă deranjez...

- Atunci nu o face! răspunse Jake, tăios.

Dumnezeule, nu putea avea parte nici măcar de acel moment de dulceaţă neanticipată?

Ingrid apăru din umbră, iar tonul ei deveni mai dur.

- Gail a spus să vă chem. Faisal a luat legătura cu noi. Am primit un mesaj prin cuantică, de pe Pământ.

- Repetă-l încă o dată, spuse Jake, fără să-i pese că făcuse un pleonasm.

Îi venea greu să se concentreze.

Faisal vorbi, încet şi clar, din Mira City.

- "Alianţa celei de-a Treia Vieţi, la conducere în Geneva. Războiul continuă. Resurse limitate, dar sperăm să lansăm o navă mică ştiinţifică spre Greentrees, anul viitor, ca să întâlnească extratereştrii. Până atunci, *păstraţi relaţiile bure cu extratereştrii, cu orice preţ*."

Jake se trase de pielea de pe faţă. *Păstraţi relaţiile bune cu extratereştrii, cu orice preţ.* Perfect. Iar mesajul se referea la blănoşi. Nu fusese trimis încă nici un mesaj spre Pământ, referitor la lujeri.

- Cine sunt cei din Alianţa celei de-a Treia Vieţi? întrebă Lucy.

- Nu ştim, spuse Gail. Presupun că aceia care au ajuns la putere.

- Dar vor mai fi la putere şi anul viitor? întrebă George.

- Nu se spune împotriva cui duce un război această Alianţă a celei de-a Treia Vieţi, interveni Ingrid. Mesajele prin cuantică devin din ce în ce mai scurte.

- Conservarea resurselor, spuse George.

Vocea lui Lucy părea tulburată:

- Aşadar, o expediţie ştiinţifică nouă nu va putea să sosească decât peste minim şase ani, timpul pe navă? Şaptezeci şi doi ani pentru noi?

- Nu neapărat, răspunse Karim. Au trecut peste şaptezeci de ani de când am părăsit Pământul. S-ar putea ca în acest timp să fi apărut nişte descoperiri ştiinţifice noi. Poate că acum au un mod de a călători în spaţiu mai rapid sau cunosc vreo scurtare a raportului spaţiu-timp.

- Nu şi dacă-şi folosesc toate resursele ca să poarte războaie, comentă George.

Tăcură cu toţii. Într-un târziu, vocea lui Faisal se auzi din transmiţător.

- Jake? Trebuie să răspund?

- Nu, îi zise Jake, nu încă. Să aşteptăm să vedem cum evoluează situaţia de aici, cu lujerii.

- Cum spui tu, spuse Faisal, pe un ton neutru.

Jake simţi mâna lui Lucy strecurându-se într-a lui. Degetele subţiri erau calde, dar Jake ştia că dispoziţia lui romantică n-avea să se mai întoarcă în acea noapte. Dintr-o dată se simţea epuizat şi nu-şi mai dorea decât să doarmă.

Până la răsărit, corpul extraterestrului mort dispăruse. Subarboretul de dedesubt nu părea afectat, cu excepţia părţilor în care cartul distrus blocase lumina soarelui, dar George şi Ingrid începură imediat să ia probe.

- Fie vă întoarceţi la tabără cu ele, fie rămâneţi aici, nemişcaţi, spuse Jake. Ei...

- Iată-i, vin, zise Nan.

Uşa navetei se deschise şi cele trei vehicule coborâră. Jake, George, Ingrid şi Nan se aşezară în aceleaşi poziţii din ziua precedentă. Nan porni translatorul chineză-engleză.

- Mi-a venit o idee, noaptea trecură, spuse ea. Chestia asta sesizează gama de vibraţii a vocii umane, însă numai atât. Dar dacă lujerii încearcă să ne vorbească în gama de unde pe care numai câinii o pot auzi, care se numeşte...

- Ultrasonice, o întrerupse Ingrid.

- Atunci, dacă încearcă asta, sau orice altă gamă de unde, nici măcar nu vom şti dacă...

- Bună, spuse un lujer.

Capul lui Jake zvâcni în spate atât de tare, încât simţi cum îi pocnea gâtul. Pentru o clipă, nu mai văzu. Inima îi bătea puternic. Apoi, vederea îi reveni şi îi văzu pe ceilalţi uitându-se la el.

- B... bună, răspunse el.

- Bună, Jake Holman.

Vocea era uniformă, fără inflexiuni. Mecanică.

- Ei *au* un translator, spuse Ingrid. Care a prelucrat tot ce am vorbit noi ieri. Dumnezeule, trebuie să fie biologic, poate nişte membrane vibrate printr-un semnal chimic...

- Timpanul uman este biologic, zise George. Bună!

- Bună, George Fox.

Jake repetă ceea ce ieri păruse o copilărie, iar astăzi era un adevăr uimitor.

- Bună. Noi suntem oameni. Ne bucurăm că sunteţi aici. Instantaneu, se simţi cuprins de acea beţie dulce. Acela era modul lor preferat de comunicare. Translatorul era doar pentru ca oamenii să poată înţelege. Parfumul îi distrăgea atenţia, iar aceea era până la urmă, o negociere... Vechile lui talente reveniră, liniştindu-l.

- Vă rog să nu ne trimiteţi parfumuri. Vrem să vorbim mai mult. Întotdeauna trebuie să începi tare, stabilind poziţia dominantă.

- Da, zise un lujer şi beţia scăzu în intensitate, disipându-se într-o adiere fină, după care dispăru.

- Mulţumesc, spuse Jake.

Trebuia oare să ceară scuze pentru moartea lujerului? Nu încă. Să rămână pe o poziţie de putere. Dar nu prea puternică. Jake ştia că mare parte a oamenilor nu erau deschişi pentru informaţii noi, pentru că nu le plăcea să se simtă ignoranţi. Preferau să-şi închidă mintea complet. Oare lujerii erau la fel? Era mai bine să pornească de la acea presupunere, până afla date noi. Nu părea ceva prea greu.

- Am fost surprinşi să vă găsim pe această planetă, spuse lujerul. Şi eu, gândi Jake.

- Am venit..., începu el.

Cât timp trecuse, în rotaţii ale planetei Greentrees? Termenul "lună" era un concept fără sens, arunci când aveai trei luni.

- ... acum o jumătate de an. Era suficient de precis.

- Aţi venit de pe care lume?

- Se numeşte "Pământ". Prin asta nu trăda nimic.

- Unde?

- Departe.

- Noi venim de pe lume o sută ani-lumină depărtare.

Sunt foarte deschişi, îşi spuse Jake, dar următorul gând fu: Mint. Prea departe. Chiar şi cu viteza luminii, ar fi avut nevoie de o sută de ani ca să ajungă acolo, fără să includă accelerarea şi decelerarea, deşi Karim spusese că puteau face asta înspăimântător de repede. Dar Karim spusese şi că nava lor orbitală era mică, aşa că nu vedea cum ar fi putut aceasta să întreţină o viaţă în somn criogenic, pentru atât de mult timp. Deşi...

Următoarele cuvinte ale lujerului făcură ca toate calculele din mintea lui Jake să dispară instantaneu.

- Alţi extratereştri aici, nu voi, veniţi de foarte aproape.

- Alţi... alţi extratereştri?

- Ca voi. Aceleaşi gene.

Blănoşii. *Voi, bipezii cu sânge cald pe bază ADN, arătaţi toţi la fel.*

Cunoştea cuvântul "gene". Folosise cineva acel cuvânt în ziua precedentă sau lujerii ascultaseră ce se discuta în tabără, de la o sută de metri depărtare?

Ce ştiu ei despre noi?

- Da, unele gene. Ei de unde vin?

Fanta de la baza cartului se deschise. Arma biologică se strecură afară. Jake se retrase instinctiv, apoi se sili să rămână nemişcat. Arma se desfăcu într-un masă plată, cu o formă neregulată. Începu să-şi schimbe culoarea.

- Este *o schiţă*, şopti Nan.

Cea mai mare parte a masei se înnegri. Peste tot erau împrăştiate nişte puncte mici.

- Nu..., începu Jake.

- Este cerul, zise Nan. Acelaşi la care te uiţi în fiecare noapte, prostuţule, constelaţiile, aşa cum se văd de pe Greentrees.

Jake nu observase constelaţiile. O "stea" începu să strălucească în roşu.

- Sistemul stelar al inamicului, spuse lujerul.

Inamic?

- Ei ne ucid, continuă lujerul. Aşa cum voi aţi ucis unul dintre noi, dar ei nu s-au oprit, cum v-aţi oprit voi. Ei ne ucid pe planeta noastră. Nu putem să vorbim cu ei, aşa cum vorbim cu voi. Ei nu stau cu noi, la soare. Ei doar ucid.

- Ai voştri sunt în război cu ceilalţi extratereştri. Cu cei care

au genele noastre.
- Da. Război lung. Opt mii de ani Greentrees.
Jake simţi că-l lua ameţeala. Făcu un efort să rămână raţional şi să sorteze acea avalanşă de informaţii.
- Dilatarea timpului..., spuse Ingrid.
- Da, îi dădu dreptate lujerul, cu vocea lui mecanică. Ei ne ucid şi ne ucid.
- Şi voi îi ucideţi pe ei, riscă Jake.
- Nu.
- Voi nu îi ucideţi.
- Nu. Vă pare rău că aţi ucis unul dintre noi.
- Foarte, foarte rău.
- Da. Vedem. Voi staţi în soare cu noi.
Arma biologică deveni monocromatică şi se retrase înapoi în fanta vehiculului.
- Noi nu suntem inamicii voştri, spuse Jake, cu fermitate.
- Nu, nu sunteţi, fu de acord lujerul.
- Noi nu suntem inamicii altor extratereştri.
- Nu, nu sunteţi.
Cel puţin stabiliseră asta. Poate că Mira City putea rămâne neutru, un necombatant în ceea ce se întâmpla între acele două specii puternice... Deşi blănoşii de pe Greentrees nu păruseră deloc puternici. Un război care se desfăşura de opt mii de ani.
- Ceilalţi extratereştri..., spuse Nan. Noi îi numim blănoşi.
- Blănoşi, repetă lujerul.
Era imposibil de văzut dacă înţelesese rădăcina acelei denumiri. Nan continuă:
- Blănoşii de pe această planetă, de pe Greentrees, sunt inamicii voştri?
- Nu, răspunse lujerul. Da.
Oamenii se privară unii pe ceilalţi.
- Blănoşii care trăiesc pe un alt sistem stelar ne ucid, spuse lujerul. Blănoşii de pe Greentrees nu ne ucid.
- Oh, zise Nan. De ce nu?
- Ei nu au arme ca să ne rănească, răspunse, logic, lujerul.
- De ce i-au lăsat ceilalţi blănoşi pe aceştia aici, pe Greentrees, fără arme? întrebă Jake.
Acum, lujerii rămaseră tăcuţi. Trecură câteva minute. Oare comunicau între ei? Fiecare lujer era închis ermetic într-un dom separat. Ei puteau semnala prin fluturările mici ale

frunzuliţelor sau ce erau acele apendice... Dar oare puteau cu adevărat să vadă? Nu aveau nimic care să semene a ochi.

Până la urmă, acelaşi lujer, în mod evident purtătorul lor de cuvânt, vorbi:

- Ceilalţi blănoşi nu i-au lăsat pe aceşti blănoşi pe Greentrees fără arme. Ceilalţi blănoşi nu au adus aceşti blănoşi pe Greentrees. Aceşti blănoşi sunt experiment în genele voastre. Ca să câştigăm războiul. Noi făcut blănoşii de pe Greentrees.

Dură toată ziua. La prânz, Jake nu mai putea să asculte. Ceva din el ajunsese la saturaţie. George şi Ingrid puneau întrebări biologice, iar lujerul răspundea parţial în cuvinte, parţial cu ajutorul desenelor armei biologice. Lujerul "vorbitor" părea să aibă o răbdare nesfârşită, la fel cum cei doi lujeri tăcuţi păreau să aibă o capacitate nesfârşită de a sta, în tăcere, mişcându-se numai când era necesar să stea în soare.

Jake se ridică, cu toţi muşchii încordaţi din cauza statului pe iarbă. Simţea o nevoie imperioasă de a urina. Spuse, curtenitor:

- Trebuie să plec acum. George, Ingrid şi Nan vor rămâne să vorbiţi, dacă sunteţi de acord.

- Suntem de acord, spuse lujerul. Încă puţin vorbit. Dar apoi, stăm împreună.

Oh, Dumnezeule! Jake încălcase protocolul, sărind peste partea cu statul împreună. Tocmai vroia să spună că va reveni curând, când lujerul îi zise:

- Tu trebuie să pleci, Jake. Tu eşti un mobil.

Un ce?

- Toţi sunteţi mobili, sunteţi toţi mobili? Noi credem că da. Mobilii trebuie să alerge şi să meargă şi să plece. În lumea noastră, mobilii nu vorbesc. Ei nu stau împreună cu noi. Noi îi iubim ca mobili.

Voi, oamenii - George îi învăţase cuvântul - sunteţi parţial mobili, parţial lujeri.

- Da, spuse Jake, pentru că instinctul îi spunea să fie de acord cu afirmaţiile ferme, pentru ca apoi să încerce să modifice acel acord al său, în funcţie de necesităţile negocierii.

Dar cu ce fusese de acord? Că oamenii erau "parţial mobili, parţial lujeri".

Noi îi iubim ca mobili.

- Vorbiţi-ne despre mobilii din lumea voastră, îi ceru George,

agitat.

- Nu, nu este vremea mobililor, zise enigmatic lujerul.

- Atunci, spuneţi-ne...

Jake plecă.

Gail şi Lucy nu mai plecaseră spre Mira City, până la urmă. Jake nu putea să le condamne. Lujerii vorbitori erau mult mai atrăgători decât lujerii muţi.

- Aţi auzit?

- Senzorii sunt încă toţi la locul lor, zise Gail. Dumnezeule, Jake, ce înseamnă toate acestea? Un război? Ei "i-au făcut" pe blănoşii de pe Greentrees?

- Ştiu la fel de multe ca tine, îi răspunse Jake, obosit. Trebuie să auzim cum pun Ingrid şi George toate astea la un loc. Şi tu, Lucy. Societăţile pe care nu le putem examina direct sunt şi domeniul tău.

Era o ofertă de pace şi Jake văzu că ea o acceptase. Brusc, se simţi foarte fericit că Lucy nu se întorsese în Mira City. Furia din seara precedentă se evaporase într-un acces de dragoste neanticipat în timpul nopţii, după ce Jake scăpase de acea epuizare, dormind puţin. Ştia că oamenii făceau deseori sex atunci când pericolul era mare. Dar el nu mai făcuse niciodată asta înainte. Fusese uimit de propriul comportament. Lucy îi zâmbi, iar acel zâmbet încălzi mintea lui confuză.

- Am câteva idei, bineînţeles, cu excepţia cazului în care acestea se vor modifica, în funcţie de ceea ce se va spune în această după-amiază, zise Lucy. Societăţile blănoşilor se pare că au niveluri tehnologice diferite din motive foarte precise. Mă duc să le duc ceva de mâncare celor care stau cu plantele.

- După aceea aş putea vorbi cu tine câteva...

- Domnule Holman!

Era Karim, care părea foarte hotărât.

- Vă rog, aş putea urca la bordul acelei navete a lujerilor? Vreţi să le cereţi permisiunea?

Jake îl privi lung pe tânărul fizician. Toţi aveau câte o pasiune diferită acolo. Karim nu părea absolut deloc interesat de biologia lujerilor, care-i captiva atât de mult pe George şi Ingrid, şi nici de presupusa creare a blănoşilor, care le fascina pe Lucy şi Nan, nici de ideea de a fi prins la mijloc, într-un fel de război interstelar. Karim era interesat de cunoştinţele fizice ale extratereştrilor şi avea expresia avidă a unui ogar care

prinsese mirosul vânatului. Nu mai lipsea decât lătratul.

- Nu ştiu, Karim. Nu s-au oferit să ne lase să inspectăm naveta de aproape.

- Nici nu le-am cerut.

- Adevărat. Dar ar fi o greşeală să-i forţăm.

- Par gata să răspundă la orice întrebare le punem, zise Karim, şi ne-au dat mult mai multe informaţii despre ei decât le-am dat noi. Ai vreun motiv să crezi că ar refuza să mă lase să intru în navetă?

Ar fi fost un bun avocat.

- Lasă-mă să mă gândesc la asta, răspunse Jake.

Karim se îndepărtă, părând nefericit.

- Lucy, unde sunt Mueller şi doctorul Shipley?

Faţa ei slabă şi drăguţă deveni serioasă.

- Se plimbă. Franz se simte foarte rău în legătură cu ceea ce au făcut Scherer şi Halberg, şi cu ceea ce a făcut el. Doctorul Shipley a testat din nou fluidul cerebrospinal al lui Franz, apoi a spus că el şi Franz pleacă să se plimbe puţin.

- Să sperăm doar că Mueller nu-l va împuşca pe Shipley, zise Gail, cu amărăciune.

Jake înţelegea acea stare a femeii. Nici ea nu se împăca prea bine cu ceea ce se întâmplase. Ea şi cu Jake angajaseră echipa elveţiană de securitate. Şi el se simţea vinovat.

- Cum au scăpat cu toţii, la verificarea trecutului? întrebă el. Ai întrebat-o pe Nan Frayne?

Gail acceptă conexiunea implicată de acea întrebate. Lucy se îndepărtă puţin, plină de tact.

- Doctorul Shipley a avut dreptate. Scherer a aranjat ca toată acea muncă de... reconstrucţie să fie făcută după ce am încheiat noi verificările şi înainte de lansarea de pe Pământ. Bineînţeles, creaseră clonele cu ani înainte. Mueller şi Josef Gluck, cei mai tineri, erau abia nişte adolescenţi. Scherer servise sub comanda părinţilor lor. Era un pact ce cuprindea mai multe generaţii.

- Finanţat în ce mod? întrebă Jake.

- Nan nu ştia. Indiferent de unde au venit banii, Scherer a acoperit totul cu foarte multă grijă. De fapt, am fost surprinsă să aflu că era posibil să ascunzi averi întregi, în această epocă bazată pe comunicaţii.

Oh, era foarte posibil, se gândi Jake, dar avu grijă ca pe faţa

lui să nu se citească nimic.
- Cum a aflat Nan totul?
Gail îşi îndepărtă privirea, pentru o clipă.
- În închisoare. O întâlnire întâmplătoare. Are o viaţă foarte interesantă, micuţa.
- Gail... Eşti sigură că ai făcut bine, alegând-o pe Nan?
- Bineînţeles că nu! replică Gail, tăios. Ce te face să crezi că vreunul dintre noi ştie ce facem? Suntem invadaţi de extratereştri, în timp ce încercam doar să supravieţuim pe această planetă. Ceea ce-mi aminteşte că Thekla are o problemă cu grâul modificat genetic. Vrea să discute cu tine.
Jake descoperi că se bucura că trebuia să ia legătura cu Thekla, aflată în fermele din Mira City. Asta făcea ca lucrurile să pară aproape normale.
Aproape.

CAPITOLUL 18

Shipley se întoarse din plimbarea cu Franz Mueller mai neliniştit decât la plecare. Soldatul insistase să ia arma cu el şi să rămână la o distanţă de la care să poată vedea grupul de lângă navetă. Prin urmare, plimbarea se desfăşurase pe un semicerc larg, în timp ce Franz era mai atent la extratereştri decât la conversaţie.
Singurul moment în care Shipley simţi că reuşise să capteze atenţia lui Franz a fost acela în care spuse calm:
- Tu nu ai vrut să ţi se implanteze organele clonate, nu-i aşa?
- Ba da, am vrut! aproape că strigă Franz.
O clipă mai târziu, deveni impenetrabil.
- Căpitanul Scherer a pregătit clona pentru mire, când aveam nouăsprezece, douăzeci de ani. Tatăl meu şi căpitanul Scherer. Tatăl meu a comandat unitatea în care era căpitanul Scherer. Căpitanul Scherer i-a salvat viaţa tatălui meu, în lupta din Rio de Janeiro... Îţi aminteşti bătălia de la Rio?
- Am citit despre ea, spuse Shipley.
Revolte pentru mâncare, atât de brutale cât puteau fi nişte revolte urbane. Îi venise greu şi să citească despre asta. Oare cum fusese să trăieşti totul?
- Au jurat *Blutpakt*-ul, continuă Mueller. Toţi cei care au supravieţuit luptei au jurat *Blutpakt*-ul.

Shipley aprobă din cap. Acestea erau - fuseseră - din ce în ce mai dese, pe Pământul pe care *Ariel* îl lăsase în spate. Cuvântul putea fi german, italian, bantu sau chinez, detaliile puteau fi diferite, dar scopul era acelaşi. Într-un secol fragmentat şi singuratic, cu o globalizare care nu adusese nici legături interumane puternice, nici vreo religie puternică, un pact de sânge însemna o loialitate totală.

Membrii puteau conta unii pe ceilalţi pentru ajutor, protecţie, tovărăşie, continuitate, indiferent ce se întâmpla în viaţa lor. Trăiau aproape unii de ceilalţi, aveau grijă unii de ceilalţi. Erau ceea ce trebuia să fie o comunitate, ceea ce poate fusese, odată.

Întrunirea noilor quakeri nu era, de fapt, doar o versiune mai blândă a unui *Blutpakt*, cimentată prin mijloace diferite?

Nu. O întrunire nu crea, nu hrănea şi nu ucidea fiinţe umane clonate inocente, pentru şansa unei vieţi extinse.

- Franz, puteaţi jura un *Blutpakt* fără să deveniţi reconstruiţi.

Soldatul nu răspunse, privind fix naveta.

- Te simţi rău pentru că l-ai împuşcat pe căpitanul Scherer. Nu te simţi la fel de rău pentru uciderea clonei tale?

- Nu, clona nu este umană, este o clonă. Doctore, *Entschuldigen Sie*, dar nu eşti preot. Eu eram catolic, când eram mic, dar acum nu mai sunt catolic. Iar tu nu eşti preot.

Adevărat. Shipley pornise în acea plimbare ca să vadă dacă reuşea să-l facă pe Franz să se simtă mai bine, să-i uşureze sentimentul de vină. Dar undeva, pe drum, Shipley o luase pe altă cale. Imaginile din mintea lui, cu un tânăr Franz Mueller salivând şi zâmbind, apoi fiind legat şi măcelărit pentru inima lui, pentru ficat... Shipley se cutremură. Imaginea nu părea să-l îngrozească pe Franz la fel de mult ca pe el.

- Franz, ca doctor trebuie să-ţi pun anumite întrebări.

- Întreabă.

Shipley parcurse o listă pregătită cu artă, cu scopul de a obţine nu numai informaţii despre starea fizică a lui Franz, dar şi despre starea lui emoţională. Când termină, nu ştia mai multe decât la început. Franz nu dormea bine, dar, în definitiv, cine reuşea asta? Era agitat, predispus la modificări de dispoziţie, nesigur faţă de viitor, îngrijorat din cauza lujerilor. Dar nu părea deprimat, nu avea vedenii, nu era paranoic,

maniac sau schizofrenic. Era doar un produs nesimţitor şi confuz al unei epoci nesimţitoare şi confuze, aruncat într-o situaţie care l-ar fi tulburat şi pe Buddha. Sau pe un George Fox, versiunea originală.

George Fox, versiunea curentă, părea persoana cel mai puţin confuză din toată tabăra. El veni grăbit, la amiază, trăgând după el un grup zăngănitor de canistre goale, ca pe nişte câini roboţi ţinuţi în lesă.

- Karim! Unde e Karim, doctore?

- La latrină, cred.

- Lujerii spun că poate urca la bordul navetei lor!

Lângă Shipley, Franz Mueller se încorda şi spuse:

- Merg şi eu.

- Nu! replică Jake.

La început, Shipley crezu că Jake îi interzicea lui Karim accesul în navetă. Totuşi, Jake i se adresase doar lui Franz.

- Nici o armă la bordul navetei lujerilor sau în apropierea lor! Sunt prietenoşi cu noi şi aşa vreau să rămână.

- Cu tot respectul, domnule Holman, zise Franz. *Par* prietenoşi.

- Aparenţele sunt suficiente, deocamdată. Fără arme.

- Pot să merg, dacă las armele aici?

Shipley îl văzu pe Jake ezitând şi apoi întorcându-se spre el.

- Doctore?

- Franz nu pare să aibă vreun dezechilibru mental, răspunse el.

Dar primise intensificatori genetici, într-un mod pe care Shipley nici nu şi-l putea imagina, şi era capabil să producă dezastre serioase, fără vreo armă vizibilă.

Spune nu, Jake.

- Da, *dacă* laşi toate armele aici. Şi dacă stai afară din navetă, în timp ce doctorul Mahjoub intră înăuntru.

- *Ja,* spuse Franz, solemn.

Shipley îi privi pe cei doi pornind spre navetă. Pe iarbă începuse să se distingă o cărare bătătorită. În spatele lui, Lucy spuse:

- Există o senzaţie de suspans, nu-i aşa? Parcă am atârna cu toţii deasupra unei... table de şah şi nu ştim ce mutare urmează.

Mai mult de parcă am atârna deasupra unui abis. Shipley nu

rosti cu voce tare acel gând. Privi grupul tot mai numeros din jurul lujerilor, cu Karim şi Franz alăturându-li-se lui George, Ingrid şi Naomi. Îşi dorea să poată găsi un moment de tăcere interioară: tăcut, liniştit.

Nesuspendat.

Lujerii intrară din nou în navetă la apus, iar Karim aruncă bomba.

- Nu e a lor.

La început, nu-l auzi decât Shipley. George continua să vorbească despre proprietăţile pe care le observase la arma biologică, fiind întrerupt des de Ingrid.

- Ce nu este a lor? îl întrebă Shipley pe Karim.

- Naveta, răspunse Karim, şi de data aceasta ridică vocea. Naveta nu le aparţine lujerilor. Nu este a lor.

Jake se întoarse încet şi se holbă la Karim.

- A cui este? întrebă doctorul.

Karim ridică din umeri.

- Nu pot spune. De unde să ştiu? Dar interiorul nu este configurat pentru ei. Există scaune, care ies direct din podea şi nu pot fi scoase. Ce nevoie ar avea lujerii de scaune? Iar consola de comandă este prea înaltă pentru ei. Au construit o treaptă pentru ea şi mici rastele în care să-şi ţină carturile, în timp ce sunt înăuntru, dar ambele construcţii sunt modificări ale chilei originale, sunt făcute din materiale diferite.

Acum captase atenţia întregului grup.

- Există o peliculă de mucus peste tot, în interior, dar se pare că aceasta nu acoperă comenzile. Nu am reuşit să văd motoarele, bineînţeles, dar din ceea ce am putut deduce, presupunând după comenzi, pur şi simplu nu pare... a fi potrivit pentru lujeri.

- Karim, cum arată scaunele acelea? întrebă repede George.

Karim desenă în aer o formă aproximativă.

- Vroiam să aflu dacă sunt pentru o creatură bipedă, de o înălţime puţin mai mică decât a noastră, cu un loc pentru o coadă puternică şi groasă! completă George, şi mai agitat.

Shipley înţelese imediat unde bătea George. Iar asta îi dădu o uşoară senzaţie de ameţeală.

- Da! zise Karim. Nu am realizat... dar acele scaune ar fi fost perfecte pentru blănoşi! La fel înălţimea consolei! Este o navă a blănoşilor!

- Sau a fost, corectă Ingrid.

Shipley se uită la Naomi. Fiica lui stătea perfect nemişcată şi doctorul simţi conflictul din sufletul ei. Ea era susţinătoarea blănoşilor. Dar era fascinată de lujeri. Cele două specii erau în război şi era posibil ca lujerii să fi preluat o navă a blănoşilor, dar nu una construită de vreun blănos de pe Greentrees.

Naomi îl privi la fel de fix şi apoi spuse tăios, ca şi cum războiul interstelar era vina lui:

- Pleacă de lângă mine!

Doctorul nu se mişcă. După o clipă, Naomi se ridică şi se duse în cealaltă parte a lui George, care era atât de prins în teoretizare, încât nu observase schimbul dintre tată şi fiică.

- Dacă lujerii spun adevărul, zise George, atunci ei sunt în război cu blănoşii originali de mii de ani. Dilatarea timpului la o fracţiune uriaşă din C ar face asta posibil, nu-i aşa, Karim? Mai ales cu acel motor de care vorbeai - cum se numea?

- Motor McAndrew, spuse Karim. Da, asta le-ar permite să accelereze şi să decelereze foarte rapid, aşa încât timpul la bordul navei ar fi mult redus faţă de timpul scurs pe cele două planete. Sau pe Greentrees.

- Aşadar, lujerii au o tehnologie pe baze biologice, continuă agitat George, în timp ce blănoşii au o tehnologic bazată pe fizică. Cum este această navetă. Şi, dacă sunt în război unii cu ceilalţi...

Se părea că ambele rase fuseseră identificate.

- Nu a existat vreodată, în istorie, o situaţie în care o tehnologie mai slabă să învingă una mai puternică, pe termen lung, spuse Lucy.

- Dar care este mai puternică? Tehnologia biologică sau cea fizică? Nu ştim suficient de multe despre nici una dintre ele, aşa cum o practică aceşti extratereştri, ca să putem decide, interveni Ingrid.

- Depinde şi de ce înţelegeţi prin "mare" şi "înfrângere", spuse încet Shipley, dar nimeni nu-l auzi.

Karim încercă să spună ceva, dar Ingrid vorbi mai tare.

- Lujerii au spus că ei au creat blănoşii de pe Greentrees. Cred că au vrut să spună exact asta. Au creat mai multe grupuri de blănoşi, în colonii diferite şi apoi...

Naomi interveni, furioasă:

- Cum ar putea cineva "să creeze" o întreagă colonie de

membri adulţi ai unei specii, care nici măcar nu au la bază acelaşi tip de gene?

Ingrid o ignoră pe Naomi, care nu era savant.

-... şi apoi lujerii au alterat în mod diferit fiecare colonie. Una a fost transformată în indivizi lipsiţi de curiozitate şi inadaptabili. O alta a fost drogată permanent. Colonia din teritoriul cheyennilor a fost, nu ştiu, poate...

- Un experiment controlat, completă Lucy. Dar de ce?

- Ca să găsească o armă biologică pentru a putea învinge blănoşii de pe planeta-mamă, răspunse Jake.

- Şi..., începu Karim.

Naomi îl întrerupse, furioasă:

- E o prostie! De ce nu-i ucid, pur şi simplu, pe blănoşii de pe planeta lor mamă?

Nimeni nu răspunse. Tăcerea fu întreruptă de Shipley, care spuse, obosit:

- Pentru că ei nu omoară.

Fiica lui se întoarse spre el.

- Ei nu sunt nişte blestemaţi de quakeri. Tată! Păstrează-ţi religia ta anacronică pentru tine!

- Nu, spuse Jake. Doctorul Shipley are dreptate. Priveşte dovezile. Noi am încercat să aruncăm în aer nava lujerilor. Ei nu au aruncat nimic în aer, drept răspuns. L-am ucis pe primul dintre ei care a ieşit din navetă. Ei n-au ripostat cu foc. Noi...

- De unde ştii că au arme? întrebă Ingrid.

- Au arme, spuse Karim. Şi...

- Nu cunosc nici o specie care să nu aibă măsuri defensive, chiar dacă este vorba doar de fugă din faţa inamicului, spuse George.

Bineînţeles, mă refer la speciile terestre, iar lujerii nu sunt aşa ceva. Deşi modalităţile de apărare ale plantelor...

- Pe mine încă mă deranjează ideea că lujerii au putut crea o societate adultă de blănoşi, fără să..., începu Ingrid.

- Vreţi să mă ascultaţi? ţipă Karim.

Toţi tăcură şi se holbară la el. Karim, tânărul savant arab politicos, nu ţipase vreodată.

- Tot încerc să vă spun asta, zise el. Lujerii mi-au spus, în timp ce examinam interiorul navetei, că mâine vor merge la coloniile de blănoşi de pe Greentrees. Ne-au invitat să mergem cu ei. Cred că sunt perfect de acord să ne explice ce au făcut.

În definitiv, ne-au explicat tot ce am vrut să aflăm. Nu trebuie decât *să întrebăm*.

O societate extraterestră, de forma unei plante, care practica non- violenţa.

Asta îi spusese Shipley lui Jake. Dar nu era perfect adevărat, nu? Dacă toate speculaţiile făcute în acea seară în tabără erau adevărate, îşi spuse Shipley, atunci lujerii practicau un gen de violenţă la fel de oribilă ca aceea a reconstruiţilor. Lujerii manipulau genele, esenţa vieţii, pentru a crea surse vii de organe de rezervă. Lujerii manipulau genele pentru a crea moduri de a distruge creierul inamicilor lor, făcându-i atât de pasivi, încât să nu le mai pese nici de propria persoană. Ce nonviolenţă era asta?

Shipley nu putea să doarmă. Se strecură afară din gonflabil, după miezul nopţii, lăsându-i pe ceilalţi să doarmă adânc, după orele de discuţii agitate. Lucy Lasky era de gardă. Ea îi făcu semn cu capul, dar nu-i puse nici o întrebare, iar doctorul se simţi recunoscător pentru asta. Gail sau Ingrid i-ar fi spus să se întoarcă în pat, să rămână în tabără sau în zona în care, chiar şi adormit, nu putea să scape de zgomotul uman. De discuţii. De sforăit. De ţipete în coşmare despre care Shipley nu vroia să ştie nimic.

Se îndepărtă de tabără, evitând direcţia navetei sau cea a cortului ocupat de Naomi şi Gail. Nu era prea întuneric. Două luni şi o sumedenie de stele străluceau pe cerul senin, iar semnalul luminos continua să licărească din vârful turnului, ca o baliză pentru orice lujer rămas în nava-mamă. Deşi Karim spusese că era mică pentru o navă interstelară, acea păstaie vie înfiptă într-un băţ, deasupra unui disc de densitate ridicată. Cei patru lujeri - rămaşi trei acum - era posibil să fie singurii de pe navă.

Shipley nu vroia să se gândească Ia ceea ce spusese Karim, la ceea ce spuseseră ceilalţi. El vroia tăcere.

Iarba purpurie, strălucind fantomatic în lumina lunii, nu era întreruptă de bolovani sau copaci căzuţi. Shipley luase cu el un scăunel gonflabil, atât de uşor încât aproape nici nu simţea că-l căra, dar suficient de robust ca să-i susţină greutatea. Îl umflă şi se aşeză greoi, cu spatele la tabără. Ceva mic trecu repede pe lângă el, prin iarbă. Îl ignoră. Cizmele lui erau, practic,

impenetrabile. Parfumul nocturn dulce de pe Greentrees plutea în jurul lui.

Adevăr, simplitate, tăcere, conştiinţă. Acestea erau principiile noilor quakeri. "Adevărul vă va elibera", spunea Biblia, şi era adevărat. Adevărul te elibera de minciună, de lipsa de semnificaţie, de goliciune, de egocentrism. Adevărul era ceea ce era mai bun în fiecare persoană, lumina interioară care putea înflori în bucurie. Noii quakeri plecaseră de pe Pământ pentru că se părea că nu mai rămăsese nici o societate terestră care să nu prefere minciunile, imaginea, frauda, celebritatea şi cinismul, în locul adevărului.

Atunci, de ce-i venea atât de greu să asculte adevărul din sufletul lui?

Lujerii refuzaseră deliberat şansa de a ucide oameni, ca ripostă pentru uciderea unuia dintre ei. Răspunseseră cu sinceritate şi deschis, din câte îşi putea da el seama, la toate întrebările pe care le puseseră oamenii. Demonstraseră, la fel de clar ca orice quaker din istorie, că era posibil să oferi agresorilor o lipsă de violenţă puternică şi să-i transformi în aliaţi. Era ca şi cum lujerii ar fi citit ceea ce scrisese George Fox, cu şase sute de ani în urmă: "Eliminaţi orice ocazie de război." Shipley nu-şi putea imagina o dovadă mai clară de pace, ca aceea pe care acei extratereştri ciudaţi o oferiseră oamenilor.

Şi totuşi erau în război cu blănoşii. Oare nu-i trataseră pe blănoşi cu aceeaşi nonviolenţă pe care o oferiseră oamenilor? Poate că o făcuseră, iar blănoşii refuzaseră să răspundă, dublându-şi atacurile. Dacă acei blănoşi din spaţiu erau asemănători cu cei cu care stătuse Naomi, lângă cheyennii lui Larry Smith, doctorul îi putea crede în stare de aşa ceva.

Un grup cu adevărat nonviolent ar fi refuzat atunci să riposteze, chiar dacă asta însemna moartea. Mai bine să mori decât să fii părtaş la rău. Dar se părea că lujerii nu reacţionau astfel. În schimb, ei aduseseră probe de ADN ale blănoşilor, sau embrioane de blănoşi sau altceva, pe această planetă îndepărtată, creaseră prin inginerie genetică mai multe colonii de blănoşi şi începuseră să experimenteze pe ele, folosind fiinţe vii, cu aceeaşi lipsă de griji şi sânge rece pe care le avea Franz Mueller faţă de uciderea clonei lui.

Era ceva din toate acestea adevărat? În definitiv, speculaţiile

lui erau rezultatul cuvintelor - dacă acesta era termenul corect - lujerilor, combinate cu teoriile lui George, Ingrid şi Lucy.

Pe de altă parte, teoria se potrivea cu cea a lamei lui Occam: era cea mai simplă explicaţie care se potrivea cu faptele observate şi nu excludea nici unul dintre aceste fapte.

Cea mai simplă? Un experiment controlat condus de nişte plante, o oroare eugenică, pe o planetă extraterestră - asta era cea mai simplă explicaţie?

Shipley îşi puse mâna pe piept. În ultima vreme putea să simtă nişte bătăi neregulate ale inimii, în ciuda regulatorului mecanic. Asta nu se întâmplase pe Pământ, cu şapte ani în urmă, cu şaptezeci de ani în urmă. Îşi lipi un alt plasture pe gât şi durerea din piept încetă. Totuşi, nici un organ nu dura o veşnicie, indiferent cum îl conservai. Puteai doar să-l înlocuieşti, aşa cum făcuse Franz...

Se învârtea pe loc, în cercuri neproductive. Aşa că se opri din gândit şi lăsă tăcerea nopţii să-l cuprindă. Încet-încet, mintea lui agitată se calmă. Shipley rămase mult timp acolo, până când picioarele îi amorţiră şi adevărul veni la el, înaintea răsăritului strălucitor.

Nu era un adevăr mare. Nu era o lumină strălucitoare asupra problemelor lujerilor, blănoşilor, ale lui Naomi sau Franz. Dar Shipley era recunoscător pentru cunoaşterea ce se revărsase asupra lui, pentru că aceasta îi spunea exact ce trebuia să facă. Nu exista o binecuvântare mai mare, decât să ştie că acţiona aşa cum trebuia.

Era bine ca el să meargă cu lujerii la fiecare colonie a blănoşilor. Avea să fie necesar. Nu ştia pentru ce, dar avea să fie necesar. Rolul lui nu se încheiase încă.

Împăcat, Shipley se ridică greoi. Se întinse, simţind cum oasele lui bătrâne trosneau, şi porni înapoi spre tabăra adormită.

CAPITOLUL 19

- Ai fost foarte dură cu tatăl tău, spuse Gail, dar regretă imediat.

Acum avea să urmeze o altă ceartă şi avuseseră deja alte două, în tot atâtea zile. Nici una dintre ele nu era genul care să dea înapoi.

Dar Nan doar se rostogoli pe burtă şi zise:
- Haide să-ţi spun o poveste de când eram copil.
Gail o privi atent, în lumina slabă. Trecuse de miezul nopţii, dar lăsaseră partea de sus a cortului deschisă şi lumina rece a stelelor îmbrăca totul în argintiu. Gail, înfrigurată după ce trecuse arşiţa sexului, stătea întinsă, învelită într-o pătură. Nan, care părea să nu sufere niciodată de frig, de cald, de foame sau de oboseală, era complet goală, fundul ei mic părând doar o movilă pe lungimea corpului zvelt. Gail putea să distingă cicatricele, unele vechi şi altele noi, cărora Nan părea să le acorde la fel de puţină atenţie ca oricărei alte nevoi fizice, cu excepţia sexului.
- Când aveam opt sau nouă ani, am vrut o pisică, spuse Nan. Nu o simplă pisică, ci una modificată genetic, cum văzusem în reclamele video. Mama murise cu câteva luni înainte şi-mi doream foarte mult acea pisică. Era albastră, avea nişte ochi uriaşi argintii şi nişte urechi mari, ca ale unui elefant, şi putea să vorbească. Nu de-adevăratelea, bineînţeles, dar avea inserat în gât un program audio, care să răspundă la diferite tensiuni ale coardelor vocale, aşa că, atunci când torcea, de exemplu, se auzeau şi cuvinte de genul "Sunt fericită" sau alte prostii.
- Mi le amintesc, zise Gail.
Ei i se păruseră hidoase, dar, când Nan avusese opt sau nouă ani, Gail avea douăzeci şi opt sau douăzeci şi nouă.
- Îmi doream din tot sufletul acea pisică. Am încercat să-l exasperez pe tatăl meu. Vorbeam despre pisică la micul dejun. Vorbeam despre pisică la prânz. Vorbeam despre pisică la cină. Stăteam în faţa băii când el era înăuntru şi urina, şi strigam prin uşă că vreau pisica, îi trimiteam prin e-mail imagini holografice ale pisicii. Eram neobosită.
Lui Gail nu-i venea greu să creadă asta.
- Ceea ce era ciudat era faptul că-mi puteam permite să mă duc şi să cumpăr, pur şi simplu, blestemata aceea de pisică. Aveam banii pe care-i primisem de la bunica, de-a lungul anilor, într-un cont în bancă. Dar vroiam ca el să-mi ia pisica. Să-mi arate că ştia cât de mult o doream, sau că-mi aprobă dorinţa sau ceva de genul acesta.
Ca să-ţi arate că te iubeşte, gândi Gail. Puse o mână pe fundul gol al lui Nan. Aceasta nici nu păru să observe.
- Dar el nu vroia să cumpere pisica. În loc de asta, mă punea

să stau jos şi-mi vorbea cu blândeţe despre simplitate, despre nonviolenţă şi despre adevărul că trebuia să laşi creaturile naturale aşa cum erau, în loc să le modifici genele, doar pentru vanitatea şi egocentrismul oamenilor. Şi continua aşa, întotdeauna răbdător, fără să se enerveze vreodată. Iar eu deveneam din ce în ce mai insistentă în dorinţa de a avea pisica. Am dat cu spray pe uşa cabinetului lui medical. Am făcut crize de isterie în public. Chiar i-am desenat pe pat conturul pisicii, cu fecalele mele.

Oh, Dumnezeule! îşi spuse Gail. *Bietul doctor Shipley.*

- Cu cât insistam mai mult, cu atât îmi vorbea mai calm şi mă târa după el la întrunirile tăcute pentru Venerare, şi încerca tot felul de prostii, de exemplu să-mi citească poveşti, la culcare. Dar eu nu am încetat să cer pisica.

- Era o luptă pentru putere.

- Poţi fi sigură de asta. Aşa că, într-o zi, a venit acasă cu o pisicuţă. Dar nu cu *acea* pisică. Nu cu aceea modificată genetic. Cu o pisicuţă obişnuită, drăguţă şi cu ochii mari, cenuşie, cu dungi albe. Şi credea că aşa mă linişteşte. Ştii ce am făcut?

- Ce?

Gail ştia deja că nu avea să-i placă răspunsul.

- Am scos banii din bancă şi am dus pisica la un magazin de gene, din rezervaţia indiană. Acolo erau legale, ştii asta, nu erau pe pământ american, aşa că...

- Ştiu, zise Gail. Continuă...

Nan se rostogoli pe spate, scuturându-se de mâna lui Gail, şi începu să privească stelele, prin plasa cortului.

- Bineînţeles, nu am putut transforma pisicuţa în pisica pe care o doream. Dar le-am spus să-i insereze gene fluorescente sub piele, aşa încât să devină albastră. I-am pus să-i adauge hormoni de creştere în urechi. I-am pus să-i facă... şi alte lucruri. Iar apoi am adus pisica acasă şi i-am arătat-o tatălui meu. "Vezi?" l-am întrebat. "O pisică modificată genetic, şi tot ce am făcut ca să ajungă aşa o va ucide într-o lună sau două."

- Nan...

- Nu mă lua cu chestii lacrimogene, Gail. Şi nici nu mă critica. M-am flagelat destul singură. Uram ceea ce făcusem. Dar dorinţa de a mă întoarce la tatăl meu cu ea era mai mare. Şi mult mai mult decât ceea ce făcusem am urât reacţia lui.

- Care a fost reacţia?

Nu-şi dădea seama. Jake îi spunea că este lipsită de imaginaţie.

- Tati a plâns. A trimis pisica să fie "adormită" înainte să înceapă să sufere şi a plâns pentru pisică. Şi pentru mine. Dar nu a ţipat la mine, nu m-a pedepsit, nu mi-a spus ce rahat eram.

În vocea lui Nan se simţea furie, ceea ce o nedumeri pe Gail. Însă nu spuse nimic, ci aşteptă.

- Nu înţelegi? izbucni Nan. Nu meritam să se înfurie pe mine! Mă etichetase deja drept un diavol, nedemn nici măcar de furie sau dispreţ, aşa că nu mi-a oferit nimic din acestea! Ticălosul mă considera deja lipsită de orice speranţă!

Gail rămase tăcută o vreme. Îşi dădea seama că nu avea rost să spună ceva, dar totuşi grăi:

- S-ar putea să existe şi alt mod de a interpreta comportamentul lui, Nan.

- Nu te poţi abţine să-l aperi, nu?

- Oh, la naiba! Atac ideile doctorului Shipley de şaisprezece ori pe zi, şi tu ştii asta. Dar ştiu că toţi părinţii fac greşeli. De aceea sunt atât de fericită că eu nu mi-am dorit vreodată să fiu părinte.

- Nici eu, spuse Nan, şi păru să piardă orice interes faţă de acel subiect. Chiar te vei întoarce la Mira City, mâine?

- Da.

- Situaţia de aici nu te interesează, nu-i aşa? Două specii de extratereştri, un război spaţial...

- Un război spaţial *ipotetic*, o întrerupse Gail. Dumnezeule, parcă ar fi ceva dintr-un film video prost! Nu, nu mă interesează prea mult. Ştiu că-ţi vine greu să înţelegi, pentru că pe tine te fascinează acest puzzle. Pe mine mă fascinează guvernarea Mira City. Să faci toate piesele acelui puzzle să pice la locul lor în fiecare zi: să reuşeşti să aduci apa şi hrana şi să scapi de deşeuri, construcţia clădirilor şi a culţilor, adaptarea culturilor la Greentrees. Cu cine trebuie să lucrez? Cum pot utiliza cel mai bine un anumit lucru? De ce altceva am nevoie şi de unde pot face rost?

Spre surpriza lui Gail, Nan aprobă din cap.

- Înţeleg asta. Într-un fel. Pentru tine, oricum.

Gail zâmbi.

- O concesie graţioasă. Nu semănăm prea mult, inimioară.

- Absolut deloc.

- Atunci, de ce...

- Oh, Dumnezeule, nu vreau să avem discuţia asta! interveni Nan. Toţi iubiţii pe care i-am avut au ajuns să ruleze acest program cu mine, în cele din urmă. "De ce noi?" De ce nu? Şi să nu începi să crezi că prin asta vreau să spun că suntem doar un cuplu de o noapte, Gail. Te plac. Dar nu vreau să analizez de ce. Întreabă-mă orice altceva.

- Bine, spuse Gail, pe un ton războinic. De unde ai ştiut că Lahiri mă acuza de aroganţă? De unde ai ştiut despre Lahiri?

- Cineva l-a auzit pe Jake menţionând numele ei când vorbea cu tine. Iar despre aroganţă, am ghicit.

- Bună presupunere. Dar nu vreau să mai pronunţi vreodată numele ei.

Foc încrucişat

- OK. E rândul meu să întreb ceva. De ce au partenerii tăi o sculă picurătoare, ca Jake?

Gail răspunse, prudentă.

- Nu ştiu dacă scula lui *picură* efectiv, nu l-am testat vreodată.

Fu răsplătită de un chicotit al lui Nan.

- Oricum, îmi place Jake, continuă Gail. A contribuit cu partea lui de bani, îşi face partea lui de muncă şi o face bine.

- Partea lui de muncă este să manipuleze oamenii, zise Nan.

- Oh, parcă tu nu ai făcut niciodată aşa ceva!

Nan îi zâmbi, un zâmbet drăcesc, pe care Gail îl văzu foarte clar. Probabil că atunci cerul era luminos. Dar în clipa următoare, Nan încetă să mai zâmbească şi spuse, serioasă:

- Există ceva care-l roade pe Jake.

- Eu nu am observat asta până acum. Ce anume?

- De aceea îmi place de tine, spuse Nan, şi zâmbetul reveni. Tu nu observi niciodată nimic complicat la oameni. Nu ştiu ce-l macină pe Jake. Şi nici nu-mi pasă. Gail, nu te întoarce în Mira City mâine. Se poate prăbuşi încă o zi şi fără ajutorul tău. Vino cu mine la acele colonii de blănoşi, cu lujerii.

Gail se simţi mişcată. Nan lăsase la o parte sarcasmul, disimularea, poza ei răutăcioasă, gen "loveşte înainte să fii tu lovit". O ceruse simplu şi direct, ca şi cum ar fi fost iubite de ani de zile.

- Presupun că Mira Corp mai poate aştepta o zi. Dar, încă un lucru...

Nan se aplecă să o sărute şi Gail uită acel ceva. Fata aceasta rănită, vulnerabilă, frustrată, nepotolită şi nedemnă de încredere... Gail nu se aşteptase să mai simtă vreodată aşa ceva. Merita să renunţe la o zi de management al apei şi deşeurilor.

A doua zi, nu mai era la fel de sigură. George, care fie dormise bine, fie nu dormise prea mult, îi trezi pe toţi mult înainte de răsărit.

- Trebuie să mâncăm, să strângem aici, să fim gata de plecare când spun lujerii!

- Unde să plecăm? întrebă Gail, morocănoasă. Ţi-au spus extratereştrii itinerariul, George?

- O să-i întreb când se vor trezi. Între timp, m-am gândit la o teorie...

Se uită la faţa ei şi zise:

- ... dar o voi spune altcuiva.

- Bună idee!...

Lucy, aparent o altă persoană perfect liniştită în acea dimineaţă, pregătise nişte vase cu *noia* caldă, un aliment sintetizat din soia, cu conţinut maxim de substanţe nutritive şi bogat în fibră, şi care avea un gust destul de bun. Gail luă vasul cu *noia* şi o cană cu cafea. Le consumă stând în picioare, tremurând puţin în răcoarea de dinainte de răsărit şi privindu-i pe ceilalţi, ca să-şi dea seama în ce stare era fiecare.

Doctorul Shipley arăta groaznic, ca şi cum nu dormise deloc, îl ajuta neîndemânatic pe Mueller să care echipamentul afară din turnul ce avea să fie abandonat. Baliza era lăsată pe loc, pentru cazul în care alţi lujeri din nava-mamă dacă mai existau alţi lujeri acolo - vroiau să coboare pe planetă. Ingrid şi Karim demontau cortul mare, iar Nan pe cel mic. Mai rămânea doar Jake. Gail nu-l văzu, până în clipa în care el se apropie, din spate.

- Tocmai am vorbit cu Faisal şi...

- S-a trezit deja?

- Şi şi-a făcut sarcinile de dimineaţă. Nu toată lumea e puturoasă, Gail.

- Hm-hm, făcu ea, prea ameţită ca să se certe.

- Faisal spune că totul merge bine în Mira City. N-au nevoie de noi.

- Nu pari să crezi că asta e o veste bună, zise Gail.

Jake ridică din umeri.

- Nimeni nu e indispensabil tot timpul, dar presupun că mi-ar fi plăcut să cred că noi suntem. Oricum, aici am făcut toate aranjamentele. În sfârşit. Am vrut ca Mueller să conducă planorul înapoi şi să raporteze locotenentului Woitz, dar el a spus că nu e de acord, aşa că...

Gail fu gata să se înece cu cafeaua.

- A spus că nu e de acord? De când nu-ţi execută ordinele echipa noastră de securitate?

Jake o privi, serios.

- Nu e vorba de asta. Am vorbit cu doctorul Shipley şi el vrea să stea aproape de Mueller, până când va fi sigur că acesta nu va avea o reacţie psihotică produsă de stres şi de reconstrucţie, faţă de tot ceea ce a făcut.

- Dumnezeule, Jake! Dar chiar vrem să luăm o astfel de persoană cu noi, atunci când suntem alături de nişte extratereştri despre care nu ştim de ce sunt capabili? *Două* grupuri de extratereştri. De ce nu-i trimiţi pe amândoi, pe Shipley şi pe Mueller, înapoi în Mira City, cu planorul?

- Pentru că Shipley n-ar pleca. A spus că trebuie să facă o mărturie de pace. Şi nu l-aş trimite pe Mueller singur, fără supraveghere.

O mărturie de pace. O reacţie psihotică. Extratereştri.

- Când au început buruienele nebune să controleze grădina?

- Dintotdeauna. Oricum, şi tu aduci cu tine propria buruiană nebună. Nan nu e mai rea ca doctorul Shipley.

- Interesant că-l aperi, spuse Gail. Credeam că te face să te simţi neliniştit.

- Putem să rămânem la subiect, Gail? Mueller, Shipley, Lucy şi cu mine mergem cu planorul mai mic, iar ceilalţi cinci mergeţi cu cel mare. Karim poate pilota. Are experienţă.

- Şi vehiculul lunar?

Jake se trase de faţă.

- Rămâne pe loc, pentru moment. S-ar putea să avem nevoie de el, după ce ne întoarcem din această expediţie.

- Asta este? Pare mai mult o diversiune. Ascultă, Jake, eu merg doar pentru o zi. Dacă lujerii vor face un tur cu ghid pe o durată mai mare de atât, planorul cel mic se întoarce în Mira City, pilotat fie de Mueller, fie de Karim. Suntem de acord, în

privinţa asta?

- Da, răspunse Jake şi, dintr-o dată, păru foarte obosit. S-ar putea să merg şi eu cu tine. Nu sunt de prea mare folos aici. George, Ingrid şi Nan sunt cei pregătiţi să stabilească un contact cu lujerii. Se pare că extratereştrii nu reprezintă o ameninţare pentru noi şi nu pare să fie nevoie de o negociere. Ei răspund la tot ce-i întrebăm.

- Asta nu te face bănuitor? întrebă ea, încet.

- În ce privinţă?

- Nu ştiu, recunoscu Gail. Dar atât de puţină reticenţă nu pare... prudentă.

- Câte plante prudente cunoşti? Dar Karim a spus ceva în dimineaţa asta...

Lui Gail i se făcu frig. Orice ar fi spus Karim, era sigură că nu avea să-i placă.

- Ce anume?

- A spus că, dacă nava-mamă este de tipul motorului McAndrew şi extrage energie din vid pentru a alimenta acceleraţia necesară ca să echilibreze forţa gravitaţională a...

- Sari peste detaliile tehnice, îl întrerupse Gail. Care este problema pe care a sesizat-o Karim?

- Lujerii au o cantitate enormă de energie la dispoziţie în acel motor. Dacă sunt cu adevărat în război cu blănoşii, de ce nu atacă pur şi simplu planeta acestora cu motorul cu plasmă? Karim spune că ar fi o armă formidabilă. De ce să creeze colonii genetice identice cu inamicii lor şi apoi să se chinuiască să creeze molecule pentru a-i ţine în viaţă, dar inofensivi?

- Oh, Dumnezeule, Jake, nu ştiu! Poate că vor sclavi. Sau parteneri comerciali. Sau animale pentru grădina zoologică. Cum putem înţelege ce vor aceste creaturi diferite de noi?

- Putem să-i întrebăm. Şi am intenţia să o fac.

- Să faci asta, repetă Gail. Între timp, hai să ridicăm tot circul acesta în aer.

Cineva, probabil George, aranjase lucrurile cu lujerii în noaptea precedentă, pentru că aceştia nu apărură. În schimb, naveta lor se înălţă, imediat după răsărit, ca un ou argintiu cu o coadă lungă. Gail avu impresia că semăna cu una dintre acele creaturi monocelulare, cu un cil, pe care şi le amintea vag din software-ul de biologie din şcoală. Dumnezeule, mai avea ceva

biologie în creier! Mulţumită influenţei lui George.

Stând lângă Nan, Gail privi cum Greentrees trecea fulgerător pe sub ei. Deşi Karim nu înălţase planorul prea mult, planeta arăta altfel decât de la nivelul solului. Parcă avea mai puţine aspecte extraterestre. Copacii ascuţiţi, animalele ciudate şi târâtoarele roşii nu puteau fi distinse clar. În locul lor, Greentrees oferea vederii savane nesfârşite, râuri şerpuite, lacuri albastre liniştite. Dacă ignorai faptul că foliajul era purpuriu, în loc să fie verde, ai fi putut crede că era Pământul, un Pământ primordial şi pur, ca şi cum cei douăzeci de mii de ani de istorie umană dispăruseră.

Ceea ce nu ar fi fost rău, îşi spuse Gail. Îşi permitea foarte rar să se gândească la Pământ. Pământul însemna Lahiri. Era, în acelaşi timp, ruina fizică şi socială în care-l transformaseră oamenii, care se părea că era într-o formă şi mai proastă acum, după plecarea lui *Ariel*, pe care Rudy Scherer o aruncase în aer, ca să nu o lase să cadă în mâinile extratereştrilor, şi asta chiar înainte ca Scherer să ştie cine erau aceşti extratereştri şi ce vroiau ei. Oare asta se întâmplase pentru că Scherer era un reconstruit? Sau pentru că exista ceva iremediabil de violent şi distructiv în natura fiinţelor umane? Acelaşi ceva care distrugea în mod constant lumea, cămin al umanităţii.

Gail nu gândea atât de negativ de obicei şi nici atât de abstract. Şi nu avea de gând să-şi permită să facă asta acum. În nici un caz. Încă o zi din acea atmosferă ciudată, plină de discuţii despre războaie extraterestre, şi avea să se întoarcă acasă, în Mira City, ocupându-se cu grijile practice şi utile care aveau să împiedice Greentrees să devină un nou Pământ. Asta avea sens.

Se întoarse hotărâtă spre George.

- Prietenii tăi cu frunze ţi-au spus când facem prima oprire în acest tur?

- Cred că am ajuns, zise George. Aceasta pare a fi o colonie a blănoşilor. Dar nu este una dintre cele trei de care ştiam noi!

- Nu mai saliva, George. Poate că te vor lăsa să iei nişte excremente ca să le analizezi.

- Nişte excremente ar fi foarte bune, spuse el, serios.

Gail era nervoasă la gândul că avea să fie atacată de blănoşi sălbatici, dar nu era cazul să fie îngrijorată. Cele trei aeronave aterizară aproape una de cealaltă şi blănoşii alergară imediat

spre ele. Dar se opriră - sau fură opriţi - de o barieră pe care Gail nu putea să o vadă.

- Un câmp de forţă, spuse agitat Karim. Dar de ce nu au folosit aşa ceva şi în jurul navetei, la tabăra noastră? Ah, bineînţeles, nu este impenetrabil pentru armele cu energie folosite de Mueller. Dar mai târziu, când am stabilit primul contact? Nu, au decis să rişte, pentru că noi stăteam cu toţii în tăcere, aşa cum ne pusese Shipley să facem, în ziua precedentă.

Avea să fie uşor, realiză Gail. Savanţii puneau întrebări şi apoi răspundeau la propriile întrebări. Ea nu trebuia să spună sau să facă nimic.

Lujerii debarcară, coborând, ca de obicei, cu carturile lor, pe rampa prea abruptă.

- Asta se întâmplă probabil pentru că naveta nu e a lor, presupuse Karim. Nu a fost proiectată pentru aceste maşinuţe. Pariez că au capturat-o de la blănoşi.

Blănoşii strânşi la bariera invizibilă nu arătau capabili să creeze o navetă. La fel cum nu păreau deloc impasibili şi lipsiţi de curiozitate ca semenii lor din prima colonie descoperită de oameni.

- Nu sunt bolnavi, nu sunt drogaţi, zise Nan. Şi nu cred că sunt la fel de războinici ca blănoşii mei de pe subcontinentul cheyenne…

Nu, nu păreau războinici. De fapt, mulţi dintre ei aveau copii agăţaţi de spate. Poate majoritatea. Şi mai era ceva, ceva legat de statura lor, de colorit, de…

- Sunt toţi femele, spuse George. Absolut toţi. Uitaţi-vă la spatele lor. Nu au creste.

- Poate că masculii sunt la vânătoare, zise Ingrid. Sau au vreun fel de ritual de segregare. Sau…

- Sau această colonie este *numai* de femei, spuse Nan, cu duritate. Ca să vadă dacă sunt mai controlabile în acest mod. O altă fază a experimentului genetic.

Gail se uită la ea. Pe faţa lui Nan se vedeau tot felul de expresii: dezgust, amărăciune, furia care la ea nu se ascundea niciodată prea mult. Deci aşa avea să meargă. Nan fusese fascinată de ambele specii extraterestre, dar acum îi alegea pe blănoşi. Primul ei contact. Cei asupra cărora se făcuseră experimente. Cei supuşi.

George se bâlbâia, entuziasmat:

- Pe Pământ există o specie de căpuşe, *Brevipalpus phoenicis*, ai cărei membri sunt toţi organisme haploide. Ouăle se dezvoltă prin fertilizare. Genomul conţine o bacterie încorporată care feminizează orice mascul. Există un avantaj evolutiv: căpuşele nu trebuie să-şi împartă resursele energetice între două sexe, aşa încât specia poate supravieţui chiar şi cu o rată scăzută de reproducere, în acelaşi timp, astfel se evită toate costurile reproducerii sexuale cu cromozomi X şi Y în competiţie.

- Aceste organisme haploide, spuse Ingrid, dacă asta sunt, par să fie pline de energie. Colonia pare să fie înfloritoare. Văd acolo trei clădiri noi şi uitaţi-vă la toţi acei copii sănătoşi!

- Aş vrea să putem merge în sat, zise Lucy, înregistrând frenetic, să vedem care este nivelul uneltelor şi artei, în comparaţie cu celelalte sate ale blănoşilor.

Lujerii îşi conduseră carturile până la barieră. O armă biologică - care încă îi producea fiori lui Gail - ieşi dintr-un cart şi se prinse de zidul invizibil. Trei sau patru blănoşi se apropiară, vorbind neinteligibil. Părea să se întâmple ceva, poate un schimb de fluide organice. Gail se cutremură.

- O colonie numai de femei pare o idee bună, dar, dacă nu există niciodată sex..., îi spuse lui Nan, încercând să-şi ascundă propria dispoziţie.

Nan nici măcar nu o auzi. Ca şi Ingrid, George şi Lucy, era atât de absorbită de cele două specii extraterestre din faţa ei, încât cei din specia ei puteau foarte bine nici să nu existe.

Gail se întoarse la navele strânse la un loc. Karim se uita din nou prin uşa deschisă a navetei extraterestre - oare avea permisiunea lor să facă asta? Probabil că o avea măcar pe a lui Jake, căci acesta stătea chiar lângă Karim, vorbind.

Apoi, mai rapid decât se aşteptase, se termină, Toată lumea se urcă înapoi în mijloacele de transport. Gail îşi dori să fi mers cu celălalt planor. Nan o ignora, iar George nu părea capabil să tacă.

- Am vorbit cu Alph, spuse el. A zis că...

- Alph? întrebă Gail. Care dintre lujeri este? Şi de unde ştii că este mascul?

- Nu ştiu, răspunse George. Pur şi simplu i-am numit Alpha, Beta şi Gamma.

- Aşa numeam lunile.
- Şi ce dacă? Îţi spun eu că ei nu folosesc comunicaţii prin unde sonore între ele, ci doar un schimb de semnale chimice. Numele lor reale nu ar avea nici un înţeles pentru noi. Am vorbit cu...
- Dacă ei comunică prin schimbul de molecule, zise Gail, simţindu-se într-o dispoziţie războinică, atunci cum comunică la distanţe mari?
- I-am întrebat şi eu asta. Alph a spus - cred că asta a vrut să spună - că nu o fac. Cea mai mare parte a lujerilor sunt interconectaţi într-un fel, aşa că un semnal chimic merge de la unul la altul, până este "auzit" de toţi. Sau poate că sunt cu toţii astfel interconectaţi, încât e suficient ca o singură parte a organismului să-l audă. Comunicarea cred că este foarte lentă pe planeta lor.
S-ar putea, îşi spuse Gail, amintindu-şi cum stăteau lujerii în soare, fără să facă nimic, ore şi ore întregi.
- Dar cum rămâne cu comunicarea în spaţiu? Cu o altă navă-mamă?
Karim vorbi de la consola de comandă:
- Au tehnologia blănoşilor pentru asta. Puteam să pariez că este o tehnologie a blănoşilor. Poate că, înainte să o obţină, nu aveau nici un program spaţial.
- *Am vorbit cu Alph*, reluă George, mai tare. Au o tehnologie cu bază biologică. Nu au părăsit vreodată planeta lor, înainte ca blănoşii să înceapă războiul. Dar acum au câteva colonii îndepărtate, şi de acolo vine acest grup de lujeri. Este mult mai aproape de suta de ani-lumină care desparte Greentrees de planeta lor natală. Ambele planete au anumite caracteristici, pe care nu le-am înţeles, dar despre care am impresia că sunt foarte, foarte importante. Şi încă un lucru - ei speră să găsească o modalitate genetică de a-i face inofensivi pe blănoşi, fără a-i ucide. Crima este ceva inacceptabil pentru lujeri. Asta poate fi ceva de natură filosofică, dar cred că este la fel de mult biologică. Dacă eşti, la bază, un organism mare, strâns conectat, care se deplasează încet şi se autoîntreţine cu ajutorul luminii soarelui, apei şi propriilor reziduuri, atunci nu există nici un avantaj evolutiv să alegi crima. Ar fi ca şi cum te-ai sinucide.
- Vorbeşti ca şi cum ai aproba ce fac lujerii, spuse Nan, pe

un ton ucigător de calm.

George era prea entuziasmat şi prea neinteresat ca să fie atent la tonul lui Nan.

- Bineînţeles că-i aprob. Pe lângă interesul pe care-l prezintă din punct de vedere biologic. O specie inteligentă, nonviolentă. care îşi conservă planeta... Ce să nu-ţi placă? Dacă umanitatea ar fi fost ca aceşti lujeri, atunci Pământul n-ar fi fost distrus.

- Oh, nu e nimic care să nu-ţi placă, George! exclamă Nan. Nimic în afară de faptul că lujerii fac experimente asupra unor alte fiinţe raţionale, fiinţe cu bază ADN, ca tine. Fiinţe create doar pentru a fi distruse, după ce vor dezvolta o metodă eficientă de genocid. Nimic care să nu-ţi placă...

- Nu cred că...

- Evident că nu, îl întrerupse Nan, cu răceală. Lujerii nu sunt mai buni decât echipa lui Scherer, care a creat clone pe care să le măcelărească, pentru un avantaj biologic.

- Diferenţa, şi este una crucială..., începu înfierbântată Ingrid.

Gail nu-i mai ascultă. Dumnezeule, se săturase de acele certuri pe tema extratereştrilor! îşi scoase aparatul de transmisie şi luă legătura cu Faisal.

Acesta nu răspunse. La naiba, Gail ar fi crezut că era mai responsabil! Încercă să ia legătura cu Robert Takai, inginerul-şef din Mira.

Takai nu răspunse.

Nici Thekla Barrington, la fermă.

- Dă-mi puţin aparatul tău de transmisie, îi spuse Gail lui George, care i-l întinse, fără să se oprească din perorat.

Nu reuşi să ia legătura cu Faisal nici cu aparatul lui George.

Gail îşi muşcă buza. Probabil că nu era nimic grav. Nu mai ştia pe care parte a planetei erau. Bineînţeles, teoretic sistemul prin satelit făcea comunicaţiile posibile din orice punct al planetei, dar, dacă un satelit de comunicaţii se defectase şi planorul se afla exact în afara razei de acoperire a următorului, era posibil să existe o gaură în aria de acoperire geografică. Nu era posibil? L-ar fi întrebat pe Karim, dar acesta era ocupat cu pilotatul.

Probabil că era doar o defecţiune a satelitului de comunicaţii. Asta era tot.

CAPITOLUL 20

În celălalt planor, mai mic, zborul se desfăşura într-o tăcere totală. Mueller pilota şi, cum Jake nu putea să vadă decât ceafa acestuia, nu putea să-şi dea seama care era expresia de pe faţa soldatului. Shipley stătea cu capul sprijinit pe spate, pe perna scaunului, şi ţinea ochii închişi, dormind, meditând sau rugându-se. Lucy stătea lângă Jake, privind afară, pe geam.

Când planorul coborî la al doilea sat al blănoşilor, Lucy exclamă:

- Oh! Aici sunt cei drogaţi!

Jake, care nu mai fusese acolo înainte şi văzuse doar înregistrările video ale blănoşilor drogaţi, nu recunoştea locul. Dar comentariul lui Lucy îl înveseli. Oare de ce?

Căută răspunsul şi-l găsi: pentru că îl enervau lujerii cinstiţi, cosmici şi pacifişti, ca şi modul rapid în care înţelesese Shipley că erau paşnici. Comicul drogat al unei specii pe bază de ADN promitea un contrast binevenit.

George Fox coborâse deja din planorul mai mare şi aştepta nerăbdător ca lujerii să coboare din naveta lor.

- Mă întreb dacă lujerii vor ridica un zid electronic temporar şi în jurul acestui sat. Tu ce crezi, Jake?

- N-am nici cea mai mică idee.

- E posibil să nu o facă, spuse Ingrid. Aceşti blănoşi nu par gata să se repeadă la noi.

Era adevărat. În timp ce se apropiau încet de sat, Jake văzu că acesta era într-o stare jalnică. Grinzile de pe acoperişuri atârnau într-un unghi ciudat peste colibe şi jumătate din stuf lipsea. O vatră de piatră nu numai că era spartă, dar era şi împrăştiată în jur, ca şi cum cineva aruncase încântat pietrele în toate direcţiile. Singurul petic de grădină pe care-l văzu era acoperit de buruieni. Nu se vedea nici un blănos.

- Dorm cu toţii? îl întrebă pe George.

Acesta se încruntă.

- Molecula psihotropă n-ar trebui să producă mai mult de o durere de cap. Cel puţin, asta ne-ar face nouă.

Jake se abţinu să spună ceea ce era evident. O pereche de blănoşi apăru clătinându-se de după colţul unei colibe şi se îndreptă greoi spre ei.

În mâna lui Mueller apăru instantaneu o armă. Shipley, pe

care Jake nu-l observase coborând din planor, puse o mână pe braţul lui Mueller. Nu era nevoie. Blănoşii mai înaintară clătinat câţiva paşi, apoi se prăbuşiră unul peste celălalt şi rămaseră aşa, scoţând un sunet ciudat prin gurile deschise larg. Râdeau? Jake nu ştia, dar reuşi să vadă clar dinţii impresionanţi ai extratereştrilor şi se retrase. Blănoşii păreau să nu-i observe pe oameni. Râseră (dacă asta făceau), până când căzură, moment în care masculul începu să-şi înfigă mâinile în stomacul femelei şi aceasta leşină.

- Seamănă cu multe dintre petrecerile din universitate la care mergeam pe vremuri, spuse George.

- Nu antropomorfiza, George, zise Ingrid. Pisica mea se poartă la fel când mănâncă iarba-mâţei.

- Nu am inclus iarba-mâţei în plantele pe care le-am adus cu noi, dar poate ar fi trebuit, comentă George.

- Jake, se auzi vocea lui Gail din spate.

Jake se întoarse. O privire aruncată feţei ei îi spuse că era în neregulă ceva. Înainte să apuce să întrebe despre ce era vorba, un cart - numai unul - coborî pe rampa navetei. Karim era posibil să fi avut dreptate în legătură cu faptul că naveta era capturată. Panta era prea abruptă pentru vehiculele mici. Totuşi, cartul nu se opri la baza ei. Ţâşni spre oameni, cu o viteză pe care Jake nu ar fi bănuit că putea fi atinsă de acele maşinuţe, iar Mueller ridică arma să tragă.

- Nu, Franz! strigă Shipley. Uite, se opreşte! Vrea să ne spună ceva.

Cartul se opri exact în faţa lui Jake, care se forţă să nu tresară. Vocea mecanică uniformă spuse:

- Jake, tu pleacă. Acum. Toţi oamenii pleacă acum. Inamicul este aici. Nava noastră este distrusă.

Lucy icni. Karim scoase un echipament portabil şi începu să tasteze furios.

- Nu pot lua legătura cu Mira City, zise Gail. Dumnezeule, au distrus şi sateliţii noştri de comunicaţii?

- Da, răspunse Karim. Tocmai am primit datele transmise automat şi sateliţii de comunicaţii au dispărut, cu toţii. Staţi, a mai rămas unul - a dispărut şi el!

- Blănoşii fac asta? întrebă Jake repede. Blănoşii cu care sunteţi în război?

- Da. Vor găsi oraşul vostru. Dacă urcaţi în planor, vor găsi

planorul. Dacă urcăm în naveta noastră, vor găsi naveta.

- Detectează amprenta termică a motorului, spuse Karim. Cât de bun este echipamentul lor de detectare? Pot găsi aceste colonii?

- *Noi* le-am găsit din aer, zise Ingrid.

- Mai întâi vor merge la baliza voastră, spuse lujerul.

- Dumnezeule! strigă Gail. Ce vor face cu Mira City?

- Nu ştim. Ei nu sunt în război cu voi.

- Ce vă vor face *vouă*? întrebă doctorul Shipley. Şi acestor colonii?

- Ne vor ucide. Nu ştim ce vor face cu aceste colonii. Vom aştepta în naveta noastră.

Lujerul porni înapoi spre navetă.

- Aşteaptă! strigă Jake. Nu aveţi arme în navetă? Arme ale blănoşilor? Ei vor veni cu o navetă identică, nu-i aşa? Nu puteţi să-i distrugeţi în aer?

Lujerul păru să nu-l audă. Înaintă rapid spre navetă şi apoi în sus, pe rampă.

- Planorul mai mare are ceva armament, spuse Mueller. Nu prea mult. Încerc să lovesc naveta blănoşilor înainte să aterizeze.

- Aşteaptă, spuse Shipley. Înainte să încerci violenţa…

- Tăceţi cu toţii! interveni Jake. Acum!

Tăcură. Jake văzu că aşteptau de la el să preia comanda, să dea ordine. Avea nevoie de mai multe informaţii.

- Franz, Karim, ce arme sunt în planor?

- Lasere, atât punctuale, cât şi de arie largă, răspunse Karim. Şi nişte arme de mână: puşti, spumă paralizantă, un transmiţător de PEM[5] concentrat şi un incapacitor concentrat cu unde beta, de distanţă scurtă. Nimic serios.

N-aveau ce face cu armele de mână.

- Ce şanse avem să doborâm cu laserul naveta blănoşilor, dacă va fi necesar?

- Cum am putea să ştim? răspunse Franz. Este o tehnologie extraterestră.

- Eu nu am reuşit decât să arunc o privire la naveta similară a lujerilor, adăugă Karim, şi, ţinând cont de dilatarea timpului, este posibil să fie depăşită cu sute de ani.

- Atunci, o întrebare pentru toţi, continuă Jake. Care sunt

5** PEM = impuls electromagnetic (n.a.).

şansele ca lujerii să spună adevărul?

- Mă bucur că măcar cineva vede posibilitatea ca ei să mintă! comentă Nan, înfierbântată.

- De ce n-ar spune adevărul? întrebă Lucy, foarte palidă.

Lucy, sinceritatea înnăscută. Vedem lumea aşa cum suntem noi, nu aşa cum este ea.

- Vom şti destul de curând, răspunse Gail, dacă va mai apărea o navetă aici.

- Nu, zise Jake. Vom şti doar că a apărut o altă navetă. Dar doar din aspectul ei nu ne vom da seama cine e la bord sau care sunt intenţiile lor.

Ceilalţi aprobară din cap.

- În consecinţă, trebuie să fim pregătiţi pentru tot felul de situaţii. Mueller, tu stai în planor şi fii pregătit să tragi, dar nu o vei face până nu-ţi fac eu semn. Comunicaţiile sunt întrerupte, aşa că semnul va fi vizual. Un braţ ridicat, aşa.

- Nu, spuse Mueller. Poate că nu vei reuşi să ridici braţul dacă ei te vor răni.

Toţi începură să vorbească în acelaşi timp.

- Linişte! vorbi tăios Gail. Lăsaţi-l pe Jake să gândească, pentru Dumnezeu!

Jake încercă să gândească. Mueller nu putea fi lăsat să decidă singur când să atace... nu. Imposibil. Mueller era un reconstruit, care deja îşi ucisese căpitanul. Dar făcuse asta ca să-i protejeze pe lujeri.

- Karim, tu poţi acţiona armele din planor?

- Da, răspunse fizicianul.

- Inacceptabil! ripostă tăios Mueller, cu un ton atât de asemănător cu al decedatului Scherer, încât Lucy tresări.

- Este acceptabil, Franz, pentru că am nevoie de tine ca să mă protejezi personal. Eu voi rămâne aici, să-i întâmpin pe blănoşi, ca şef al Mira Corporation, cu o pretenţie legală asupra acestei planete. Franz mă va acoperi, dintr-un loc sigur. Ceilalţi vă veţi retrage în pădure, până când vom şti ce se întâmplă. Lăsaţi pe cineva destul de aproape, ca să le raporteze celorlalţi ce se întâmplă. Lăsaţi-o pe... Nan. Ea e cea mai obişnuită cu sălbăticia de pe Greentrees.

Şi asta avea să o oprească să insiste să rămână acolo.

Nan păru să ezite o clipă, apoi aprobă din cap. Fusese cât pe ce să observe. Dar Gail ripostă instantaneu:

- Nu, nu Nan. Un savant, care are măcar o şansă de a decoda ceea ce vede.

- Rămân eu, spuse George.

- Nu, nu rămâi, zise Jake, cu un ton cât putea de autoritar.

- Dar dacă... Dacă sunteţi toţi ucişi aici şi noi suntem în pădure, fără să putem folosi planorul, cum ne vom întoarce în Mira City? întrebă Ingrid, nesigură. Cred că suntem la sute de kilometri depărtare!

- Nu ştiu, Ingrid, răspunse Jake. Nu este un plan cu scenarii multiple, care să acopere toate variantele. Va trebui să vedem ce se întâmplă. Dar ştiu că pentru fiecare specie din Univers, de la veveriţele terestre în sus, întâlnirea cu două fiinţe este mult mai puţin posibil să provoace teamă şi violenţă decât întâlnirea cu o mulţime de fiinţe.

Văzu că toţi observaseră că spusese "două fiinţe". Îi interzisese deja lui George să rămână. Gail, al doilea conducător posibil pentru Mira City, care nu fusese vreodată răbdătoare cu extratereştrii, nu era indicată pentru aşa ceva. Karim, care era probabil un romantic, se uită cu invidie la Lucy, dar ceilalţi înţeleseseră.

- Mulţumesc, Jake, spuse Shipley. Aş fi bucuros să rămân.

Sub conducerea eficientă a lui Gail, scoaseră din planor cât de mult echipament de supravieţuire şi câte provizii puteau şi le împărţiră între Gail, George, Ingrid şi Lucy. Nan îşi găsi un loc de supraveghere, sub nişte copaci, şi mai adăugă plante şi frunze. Mueller făcu acelaşi lucru, în partea cealaltă a luminişului. Nan avea un binoclu cu rezoluţie mare, dar Mueller refuză unul identic, spunând:

- Ochii mei sunt la fel de buni.

Intensificatorii genetici.

Înainte să plece, Mueller se asigură că arabul ştia să umble cu armamentul limitat al planorului. Jake se miră, în sinea lui, că Mueller fusese atât de repede de acord să-i predea planorul lui Karim. Poate că soldatul avea să fie scrupulos în ascultarea ordinelor, pentru a se separa de ceea ce făcuseră ceilalţi reconstruiţi, Scherer şi Halberg. Acesta ar fi fost un avantaj.

Lucy, cu corpul ei mic încovoiat sub povara echipamentului, chiar dacă Gail îi dăduse mai puţin decât celorlalţi, se apropie de Jake, clătinându-se.

- Plecăm. Mult noroc! Te iubesc!

Se temuse de un rămas-bun exagerat, dar ea ştia ce avea de făcut. Un sărut simplu şi scurt, după care plecă după ceilalţi.

Jake se simţi străbătut brusc de dorinţa intensă de a o vedea supravieţuind.

În mai puţin de o jumătate de oră, locul rămase nefiresc de tăcut. Cele trei aparate de zbor, umane şi extraterestru, stăteau în luminişul plin de buruieni, care fusese, odată, o fermă îngrijită. Cei doi blănoşi din sat zăceau încă adormiţi sau poate morţi, între două colibe aproape prăbuşite. Jake nu văzu nici un alt blănos, până când un trio de copii ieşi din pădure.

- Doctore Shipley, uită-te, spuse încet Jake.

Shipley stătea pe scaunul lui gonflabil mic, cu ochii închişi. Deschise ochii şi se uită în direcţia indicată discret de Jake.

Copiii mergeau cu acelaşi pas de beţivi ca adulţii. Îi spionară pe oameni, deschiseră gurile şi emiseră nişte sunete similare cu cele pe care Jake le etichetase drept "râs". Unul începu să lovească pământul cu coada. Ceilalţi probabil că aveau nevoie de cozile lor ca să nu-şi piardă echilibrul. Cei trei înaintară clătinându-se, ţinându-se unul de celălalt.

Nu trage, Mueller! se rugă Jake în gând. *Te rog, nu împuşca copiii*! Mueller nu trase, fie pentru că avea o putere de reţinere mai mare decât cea cu care-l credita Jake, fie pentru că cei trei copii blănoşi cotiră spre sat şi dispărură într-o colibă cu numai o jumătate de acoperiş intact.

Copii. Aşa se gândise la blănoşii tineri: ca la nişte "copii". Păreau - chiar erau - mult mai apropiaţi de oameni decât lujerii. Oare lujerii spuneau adevărul? Ce avea să se repeadă asupra lor, din cer?

Şi când?

- Aşteptarea este, deseori, partea cea mai grea, spuse liniştit Shipley.

Ce naiba îl ţinea liniştit, în acea situaţie periculoasă, absurdă, fără precedent? Jake nu vroia să afle. Vreo bazaconie religioasă. Jake îi dăduse voie lui Shipley să rămână dintr-un impuls, dar ştiuse de la început că acel impuls fusese raţional. Shipley înţelesese că lujerii erau pacifişti. El nu se panica. Se descurcase bine cu Mueller şi părea capabil să se descurce cu oricine, cu excepţia teribilei lui fiice.

Fiice. Fii. Fraţi.

Nu era momentul să se gândească la Donnie.

Dar nu era suficient de disciplinat ca să evite asta. Nici măcar călătoria de 69,3 ani-lumină până pe Greentrees nu fusese suficientă ca să-l depărteze de gândul la Donnie. La doamna Dalton.

- Jake, spuse Shipley, şi Jake fu recunoscător pentru întrerupere. Ce ai de gând să le spui acestor blănoşi?

- Eşti sigur că extratereştrii care vor sosi sunt blănoşi?

- Aşa cred. Eu îi cred pe lujeri. Ce le vei spune?

- Asta depinde de ce ne vor spune ei nouă. Sau dacă vom avea timp să spunem ceva, înainte să ne măcelărească.

- Da, zise Shipley. Dar, dacă vom avea timp, pot să comunic eu cu ei? Aş folosi gesturile. E puţin probabil să vorbească engleză.

Bineînţeles că nu aveau să vorbească engleză. Jake nu se gândise la asta. Lujerii ascultaseră, adică dispozitivul lor de traducere ascultase, o zi întreagă de dialog uman necontrolat, înainte să poată construi un program de traducere. Dacă asta făcuseră. George fusese destul de sceptic în legătură cu traducerea de la o comunicaţie chimică prin schimb de molecule, la vorbirea umană prin unde sonore, dar nu aveau cum să nege faptul că asta se întâmplase. Oare blănoşii ce aveau la dispoziţie? Asta dacă aveau ceva.

- Încă mai putem să o chemăm pe Naomi aici, spuse Shipley, calm. Se pare că ea a învăţat măcar un mod limitat de comunicare cu blănoşii de pe Greentrees.

- Care nu sunt blănoşii care călătoresc prin spaţiu, zise Jake. Las-o pe Nan să stea acolo unde este.

Fata era o adevărată bombă cu ceas.

Shipley atinse un buton ca să-şi umfle scaunul cu trei picioare, se aşeză pe el şi închise din nou ochii. Se ruga? Bine, dacă asta îl ajuta. Jake nu avea parte de o astfel de consolare. Se uită la cer, cercetător, până ce începură să-l usture ochii.

Trei ore mai târziu, când începuse să-şi dorească să fi oprit şi pentru el şi Shipley o parte dintre raţiile din planor, o văzu.

Apăru ca un punct alb slab pe cerul alb-albăstrui. Punctul crescu şi deveni o lumină. Un muget - Dumnezeule, ce repede se apropia! - şi pentru o clipă o scăpă din ochi. Când o zări din nou, era o navă ce plutea încet spre luminiş. Un ou argintiu cu o coadă flexibilă. Identică în totalitate cu naveta lujerilor, care se afla deja acolo.

Jake se încordă, la gândul că era posibil ca una din cele două nave să tragă. Nu se întâmplă asta. Dar uşa navetei se deschise imediat, rampa coborî şi un extraterestru păşi pe ea.

Un blănos.

Îmbrăcat doar în benzi de haine care-i traversau corpul păros în câteva puncte şi de care erau agăţate... obiecte. Extraterestrul era identic cu blănoşii beţi, adormiţi la o sută de metri depărtare. Cu cei care mergeau ca în somn, prin satul lor muribund. Cu blănoşii care-i atacaseră pe cheyennii lui Larry Smith. Cu femelele blănoase care se îngrămădiseră în zidul invizibil, cu copiii agăţaţi de spatele lor. Diferenţa era că acest blănos, un mascul, mergea ca şi cum acea planetă i-ar fi aparţinut. Extraterestrul îşi azvârli capul pe spate şi scoase un muget, apoi continuă să se apropie de Jake şi Shipley. Nu arăta vreo teamă faţă de ei sau faţă de cealaltă navetă.

Shipley se ridică. Jake se pregăti să moară. Fie ucis de acei războinic - nu exista alt cuvânt care să-l caracterizeze, fie din cauză că Mueller ucidea extraterestrul, iar apoi camarazii acestuia aveau să-i ucidă pe ei.

Mai multe lucruri se întâmplară în acelaşi timp.

Când blănosul era la douăzeci de metri depărtare, Jake simţi cum ceva îl izbise în piept, ceva invizibil şi dur ca un diamant. Shipley, care stătea puţin mai aproape, fu izbit primul şi se clătină în spate, căzând peste scăunel. O rază laser ţâşni din direcţia lui Mueller. Nu avu nici un efect, părând să se evapore la douăzeci de metri de blănos, în direcţia în care se afla Mueller. Soldatul trase din nou. Nici un rezultat. Coada navetei blănoşilor se roti şi se îndreptă spre Mueller şi nu mai urmă nici un foc din partea soldatului.

Blănosul se apropie de Jake şi Shipley, iar Jake continuă să simtă acea barieră dură lipită de pieptul lui. Probabil că era o variantă a câmpului de forţă pe care lujerii îl puseseră între ei şi femelele din satul blănos. Dar acesta era portabil. Războinicul blănos era învelit într-un scut mişcător, care putea rezista la laserul tras de Mueller. Oare putea rezista şi la arsenalul lui Karim, din planor? Blănosul nu părea să se teamă de vreuna din navetele din spatele lui.

Se opri la câţiva centimetri de oameni, îşi azvârli capul pe spate şi mugi din nou. O parte a creierului lui Jake observă că sunetul penetrase foarte bine scutul.

- Eu sunt Jake Holman. Sunt om. Salut, reuşi să spună Jake.

Ridică încet o mână, cu palma în sus, ca să arate că era goală,
arătă spre sine şi repetă:

- Eu sunt Jake Holman. Sunt om. Salut.

Blănosul mugi a treia oară. Jake văzu că se uita dincolo de oameni, la blănoşii murdari şi inconştienţi, care zăceau pe pământ, în sat. Dinţii lungi şi ascuţiţi ai războinicului sclipiră în lumina soarelui. *Dinţi evoluaţi pentru sfâşierea cărnii*, spusese George. Carnivori sau omnivori.

Alţi doi blănoşi coborâră în viteză rampa navetei. Erau îmbrăcaţi, sau dezbrăcaţi, ca şi primul blănos. Jake observă, fără ca asta să conteze prea mult, că rampa avea unghiul corect pentru mersul lor. Masculul căra un dispozitiv oval metalic întunecat, iar femela un băţ noduros verzui. Ea îl întinse spre naveta lujerilor şi uşa acesteia se deschise, iar rampa coborî. Femela intră repede.

Jake simţi că i se făcea rău. Acea blănoasă avea să-i ucidă pe lujeri, să le distrugă domurile şi să-i ardă, aşa cum făcuse Mueller. Şi nu vedea nici un motiv pentru care el şi Shipley să nu fie victimele următoare. De ce nu făceau nimic lujerii? Pe naveta lor existau arme, dar ei nu încercaseră să se apere.

Blănosul cu un ou metalic negru ajunse lângă comandantul lui. Puse oul jos, pe iarbă, şi şeful mugi din nou. Întinse o mână spre Jake şi Shipley. Jake îl privi prosteşte. Ce vroia?

Shipley spuse, rostind răspicat:

- Eu sunt William Shipley. El este Jake Holman. Suntem oameni. Salut.

- Crezi că este un *translator*? întrebă Jake.

- Nu ştiu, răspunse Shipley. Da, aşteaptă, cred că este un translator. Blănosul a încetat să mugească la noi.

Era adevărat. Teribilul extraterestru devenise impasibil. În tăcerea scurtă, arătă spre ou şi apoi spre Jake şi Shipley.

- Noi suntem oameni, zise Jake. Salut. Am venit pe această planetă ca să trăim aici. Am venit de departe. Noi...

Se opri.

Un lujer ieşi din navetă, cartul lui fiind împins atât de tare dinăuntru, încât se rostogoli într-o parte. Vehiculul se redresă, dar un altul fu aruncat prin aer din interiorul navetei, îl lovi pe primul şi îl doborî. Al treilea coborî rampa, urmat de femela

blănoasă.

Aceasta prinse vehiculul aflat cel mai aproape de ea şi îl împinse departe de celelalte două. Apoi trase în acestea din urmă. Domurile se sparseră şi mucusul ars care fuseseră lujeri vii se scurse peste carturile metalice. Blănoasa făcu ceva la armă, trase din nou şi carturile se transformară în bucăţi. Ridică unele rămăşiţe şi se îndepărtă, fără să arunce nici o privire singurului lujer rămas viu în spate.

Când ajunse la ceilalţi doi blănoşi, se opri şi făcu un gest complicat în direcţia şefului, o aruncare a capului pe spate, simultană cu o bătaie din picior. Un salut? Jake văzu că lucrul pe care-l luase din cartul distrus era un alt ou translator.

Femela îl puse deasupra primului şi cei doi făcură ceva ca să le unească. Nu să se contopească unul cu celălalt, nu să se unească prin cabluri, ci ceva ce Jake n-ar fi putut să numească. La început erau două ouă negre alăturate, pe iarba purpurie prăfuită, iar în clipa următoare deveniseră un ou dublu, care-i amintea de un cartof deformat. Nimeni nu se mişcă. Jake se uită la Shipley, care ridică uşor din umeri.

După cel puţin două minute de tăcere şi nemişcare, blănosul-şef spuse, sau mârâi sau bodogăni - sunetul era o combinaţie nefirească a celor trei variante - spre ou. Apoi, oul spuse, cu aceeaşi voce mecanică fără inflexiuni, pe care Jake o auzea deja de trei zile:

- Ce sunteţi voi? De ce sunteţi cu inamicul nostru? Voi aţi creat aceste...

Translatorul ezită, apoi completă:

-... blasfemii?

Un cuvânt pe care-l învăţaseră, probabil, de la Shipley. Nu exista nici o altă posibilitate. Şi întrebările multiple. Cele mai grele ce puteau fi adresate unui martor aflat în boxă. Dar nu exista nici un judecător care să intervină. Jake era de unul singur.

- Suntem oameni, răspunse el, cât de calm putea. Nu noi am creat aceste blasfemii. Erau aici, atunci când am venit de pe planeta noastră mamă. Planeta noastră mamă este departe de aici. Am venit pe această planetă cu o jumătate de an în urmă.

Translatorul emise nişte sunete neinteligibile. În mod sigur, avea o mulţime de inflexiuni. Cei trei blănoşi ascultară. Apoi sporovăiră între ei. Şeful i se adresă lui Jake, prin translator:

- Deschideţi nava voastră. Spune-le oamenilor dinăuntru să iasă.

Aşadar, acesta era un test. Dar în ce scop? Dacă Jake refuza, în mod sigur asta ar fi fost interpretat ca o acţiune ostilă. Sau refuzul s-ar fi potrivit cu vreun comportament ritual de războinic, ceva în stilul samurailor japonezi sau al cheyennilor originali ai lui Larry Smith? Dacă Jake le permitea să examineze interiorul planorului, acest gest avea să fie interpretat ca un gest paşnic sau ca o laşitate? Dacă blănoşii vedeau nivelul tehnologic al planorului, atunci aveau să se convingă de faptul că oamenii n-aveau nici o legătură cu acele "blasfemii"? Sau pur şi simplu aveau să-l ucidă pe Karim, aşa cum deja îl uciseseră pe Mueller şi pe doi dintre cei trei lujeri?

N-avea de unde să ştie.

Ezitarea lui Jake, în timp ce toate acele întrebări i se îngrămădeau în minte, nu dură mai mult de o secundă. Dar Shipley interveni, în acea pauză mică.

- Vom deschide planorul. Îi vom spune omului dinăuntru să iasă. Nu avem nimic de ascuns de voi sau de alţii. Suntem fiinţe ale păcii şi adevărului.

Naiba să-l ia! Jake rămase fără cuvinte, parţial din cauza furiei, parţial din cauza prudenţei. Instinctul lui de negociator îi spunea să nu-l contrazică pe Shipley, că oamenii trebuiau, în primul rând, să apară ca un front unit. Dar sângele îi fierbea. Cum îndrăznea Shipley să-i uzurpe rolul de şef, cu acea nonviolenţă stupidă a quakerilor?

Blănosul aprobă din cap.

- Bine. Dă-i drumul.

Şi Jake, neavând de ales, dădu semnalul pe care îl stabilise cu Karim pentru ca acesta să deschidă uşa planorului şi să iasă, neînarmat. Cei trei blănoşi se întoarseră cu toţii, ca să privească. Jake îşi întoarse capul în direcţie opusă faţă de translator şi îi spuse încet lui Shipley:

- Dacă mai faci o dată asta, eşti mort.

- Sunt pregătit pentru asta, dacă este necesar, replică Shipley. Aşa este corect să facem, Jake.

Seninătatea din vocea lui îl înfurie şi mai tare pe Jake.

Planorul se deschise şi Karim coborî. Porni spre ei, palid, dar fără să se clatine, un tânăr riscându-şi viaţa, atunci când mai avea atât de mult de trăit din ea. Femela blănoasă care

năvălise în naveta lujerilor dispăru acum în planor.

Karim ajunse lângă Jake şi Shipley, fu examinat scurt de blănoşi, apoi ignorat. Jake îl luă pe Karim de braţ şi-l întoarse cu spatele la translator. Mai mult de atât nu putea face.

- Karim, stai calm şi liniştit, şopti el. Chestia aceea ca un ou e un translator. Ai văzut cum i-au ucis pe lujeri şi pe Mueller?

- Mueller nu e mort, zise Karim, dar, înainte ca Jake să-l mai poată întreba ceva, şeful blănos se întoarse din nou spre cei trei oameni.

- Da. Nu aţi făcut voi blasfemiile. Aşezaţi-vă, zise el şi se îndepărtă.

"Aşezaţi-vă"? Shipley se aşeză greoi pe scăunelul lui. Femela blănoasă ieşi din planor. Probabil că aveau o formă de comunicare între ei care nu era vizibilă, realiză Jake. Şeful primise părerea locotenentului său asupra tehnologiei planorului, înainte ca locotenentul să iasă din el.

Femela merse de la planor la naveta blănoşilor şi dispăru înăuntru.

- Acum suntem în interiorul câmpului! spuse Karim.

Tânărul fizician urmă instrucţiunea de a se linişti, dar o făcu într-un stil foarte ciudat. Se întoarse, în timp ce se lăsa în jos, cu braţele întinse. Degetele îi rămaseră îndoite, ca şi cum ar fi atins o barieră. Jake întinse şi el braţul şi descoperi că erau închişi într-un zid circular invizibil, suficient de mare ca să poată sta toţi trei confortabil.

- Au spus să stai jos, Jake, zise Karim, şi Jake se aşeză.

- De unde ştii că Mueller nu e mort?

- Încă mai detectam amprenta termică. Detectorii planorului pot repera un corp de la distanţă scurtă. Energia termică a lui Mueller nu era în scădere. Probabil că este doar leşinat sau ceva de genul acesta.

Deci blănoşii nu uciseseră un om care trăsese în ei, în ciuda a ceea ce le făcuseră lujerilor. Asta era încurajator. Jake începu să vorbească:

- Crezi că echipamentul *lor* poate detecta amprenta termică a lui Mueller sau a lui Nan...

Dar în aceeaşi clipă, Shipley sări de pe scaun, strigând:

- Nu! Nu!

La început, Jake nu văzu ce-l înfuriase pe Shipley. Cei doi blănoşi stăteau liniştiţi, impasibili. Karim îl prinse pe Jake de

braţ şi-l întoarse spre naveta blănoşi lor.

Coada se ridică, şerpuind, şi se îndreptă spre satul blănoşilor. Din ea ţâşni o rază, mai mult o perturbaţie ceţoasă a aerului, decât o culoare efectivă. Se mişca foarte, foarte încet - o radiaţie electromagnetică nu se putea deplasa atât de uşor, în mod sigur. O latură tot mai lată a ei trecu la mai puţin de trei metri de cuşca invizibilă a oamenilor. Raza lovi satul blănoşilor şi satul dispăru.

Jake clipi. Satul dispăruse instantaneu. Cu totul: iarbă, colibe dărăpănate, vetre reci, blănoşii beţi şi leşinaţi. La fel cei trei copii blănoşi.

Karim privea, fără să-i vină să creadă. Shipley stătea cu capul plecat, cu faţa ca o mască a durerii. În Jake înflori un impuls rece, demonic, pe care-l cunoscuse şi înainte. Donnie. Doamna Dalton. Era impulsul de a-i răni pe cei deja răniţi, care nu erau în stare să riposteze.

- Tu ai făcut asta, doctore, zise Jake. Tu i-ai învăţat cuvântul "blasfemii". Asta se face cu blasfemiile. Sunt distruse. Felicitări!

În momentul în care spuse cuvintele, le regretă, cu o intensitate pură şi dură, care era aproape ca o rugăciune.

CAPITOLUL 21

- Se întorc, spuse Karim. Doi dintre ei.

Cei trei blănoşi intraseră în navetă, ca să discute sau ca să ia legătura cu nava lor mamă sau - Jake nu avea de unde să ştie - doar pentru o pauză de cafea. În timpul absenţei lor, Jake îi spusese lui Shipley:

- Îmi pare rău.

Nu reuşise să spună mai mult de atât. Shipley aprobase din cap, cu faţa într-o parte, fără să zică nimic.

Cei doi blănoşi, şeful şi celălalt mascul, se apropiară de cuşca invizibilă a oamenilor. Jake fu izbit din nou de contrastul dintre clonele lor impasibile sau cele bete. Era adevărat: comportamentul definea speciile.

Karim, care se uitase nu la extratereştri, ci la navă, exclamă:

- Oh... nu!

Jake se învârti pe loc, să vadă despre ce era vorba.

Arma-coadă a navetei blănoşilor era din nou activată. Şerpui

în sus, în ritmul ei lent hipnotic, până când se îndreptă spre naveta lujerilor, lângă care lujerul rămas în viaţă stătea, tăcut, în cartul lui. Din coadă porni raza foarte lentă, care se lăţea pe măsură ce înainta. Din locul din care se uita Jake, acesta avu impresia că trecuse la doar un metru de cart. Apoi, naveta dispăru.

- Dar fusese a lor! strigă Karim.

- Contaminată! pronostică Jake.

Karim spusese că interiorul era acoperit cu mucus, probabil parte din sistemul lujerilor de susţinere a vieţii. Aceştia nu puteau sta tot timpul în carturile lor cu dom.

Coada şerpui din nou prin aer.

- Nu, spuse Karim, dar de data aceasta şoptind.

Raza lentă fii emisă şi planorul dispăru.

Cei doi blănoşi ajunseră la Jake. La picioarele lui, translatorul spuse:

- Noi plecăm acum. Ne întoarcem mai târziu. Voi, oamenii, veţi fi aici.

- Bine, spuse Jake, pentru că i se păruse că aşteptau răspunsul lui. Cât timp veţi fi...

Dar blănoşii se întorseseră pe loc şi porniseră spre naveta lor. Câteva minute mai târziu, aceasta se înălţă. Jake o privi, până se pierdu pe cerul luminos al dimineţii.

- Cuşca a dispărut, zise Karim, cu un glas tremurat.

Trecu prin locul în care fusese înainte zidul. Shipley rămase pe scaunul lui, cu capul plecat.

Jake respiră adânc, până îşi simţi capul mai limpede.

- În regulă. Ştim că se vor întoarce, dar nu ştim când. De unde au ştiut că noi vom fi tot aici?

- Unde am putea să mergem? întrebă Karim. Nu, nu e asta. Probabil că am putea să ne ascundem. Detectoarele lor de amprentă termală nu pot opera pe o zonă prea mare, altfel ne-ar confunda cu mamiferele de talie mare. Presupun că suntem tot într-o cuşcă, dar într-una mult mai mare.

- Caută-i limitele, spuse Jake.

Apoi, îşi duse mâinile la gură şi strigă:

- Nan!

- Sunt aici! răspunse ea. Vin!

O clipă mai târziu, o văzu ieşind din ascunziş şi alergând spre el, cu echipamentul de înregistrare. Jake aşteptă să vadă

dacă şi ea va fi oprită de acea barieră, dar nu se întâmplă asta.

- Nan, lasă aici echipamentul şi du-te să vezi ce e cu Franz Mueller. Dacă poţi ajunge la el.

Ea aprobă din cap şi dispăru din nou. Indiferent cum era acea fată în rest, era foarte utilă în cazuri de urgenţă reală.

- Karim? întrebă Jake.

- E curios, spuse acesta. Peretele este chiar aici, în această parte, dar pare să se fi alungit ca să cuprindă un teritoriu mai larg, în direcţia în care s-a ascuns Nan.

Karim pipăia cu latul palmei, în lungul a ceva invizibil.

- Semeni cu unul din mimii aceia de pe vremuri, spuse Jake, în ciuda situaţiei, dar nu aşteptă să vadă dacă Karim zâmbise.

Se îndreptă spre Mueller.

Nan şi Mueller ieşiră din pădure, soldatul sprijinindu-se de fata slăbuţă.

- Este încă ameţit, le zise ea.

- Doctore Shipley! strigă Jake. Avem nevoie de tine.

Era bine că putea să-i dea bătrânului ceva de făcut, în afară de meditaţie.

Nan îl aşeză pe Mueller pe pământ şi Shipley se îndreptă greoi spre el. Nan veni spre Jake şi spuse:

- Acel zid de energie se curba exact în spatele lui. E ciudat. L-au calibrat astfel încât să-l includă şi pe el, apoi se oprea.

Jake o privi examinator. Nan fusese susţinătoarea blănoşilor de pe Greentrees, considerându-i "ai ei". Acum, apăruseră fraţii mai mari şi mai răi. Ce părere avea ea despre blănoşi acum? Faţa ei, încordarea din jurul ochilor, expresia hotărâtă a gurii îi sugerară lui Jake că nu era momentul să întrebe asta. Ca şi tatăl ei, şi pe Nan trebuia să o ţină ocupată.

- Nan, Karim urmăreşte zidul, în sensul acelor de ceasornic, începi de aici şi fă acelaşi lucru, în sens invers. Dacă suntem într-o cuşcă, să vedem cât de mare este.

Şi acum, cel mai greu lucru. Jake se duse spre lujerul rămas în viaţă.

- Alpha?

- Beta, răspunse vocea calmă, fără inflexiuni, care, în acele circumstanţe şocante, era cel mai îngrozitor lucru auzit vreodată de Jake.

- Îmi pare rău pentru pierderea suferită. Este şi pierderea noastră. Ceea ce s-a întâmplat cu... fraţii tăi.

- Noi nu avem florile morţii lor, spuse lujerul.

Jake nu înţelese ce însemna asta.

- Noi nu avem florile morţii lor pe vecie.

- Îmi pare rău.

Altceva nu mai găsi de spus. Pe lângă tot restul, pronumele personal îl deconcerta. Beta se referea la el însuşi folosind pluralul?

- Pot... pot face ceva pentru tine?

- Da. Mai târziu.,

- În regulă, spuse Jake, întrebându-se la ce se angajase. Eu... În regulă. Pot să-ţi pun nişte întrebări acum?

- Da.

Jake se aşeză, pentru a sta la acelaşi nivel cu lujerul. Acesta părea la fel de extraterestru ca întotdeauna, în spatele domului lui transparent. Protuberanţele, care puteau fi lujeri, tentacule sau biofilme semisolide, vâscoase şi roşii-purpurii, porneau din trunchiul cu aspect de scoarţă. Două sau trei frunze-mâini-organe de simţ cărnoase păreau distribuite aleatoriu. Lujerul stătea nemişcat în timp ce "vorbea" şi, dacă aceste cuvinte n-ar fi venit din translator, Jake n-ar fi avut de unde să ştie dacă "Beta" nu era mort ca şi colegii săi.

- Unde crezi că au plecat acum blănoşii?

- Să distrugă celelalte colonii de blănoşi.

Celelalte "blasfemii". Se părea că genele comune nu însemnau nimic pentru extratereştri. Nici compasiunea, nici măcar pentru cei făcuţi după propria imagine.

- Vor distruge şi colonia blănoşilor de pe subcontinent?

N-avea idee dacă lujerul înţelegea acel cuvânt sau nu, dar continuă.

- Colonia mare, de blănoşi sănătoşi? Mulţi blănoşi şi alţii care se nasc, tot timpul. Ei par sănătoşi.

- Controlul nostru, răspunse Beta, surprinzându-l pe Jake.

Gândindu-se puţin, el realiză că lujerii preluaseră o mare parte din terminologia ştiinţifică englezească, din orele lungi de conversaţie cu George şi Ingrid. Sau translatorul o făcuse.

- Da, grupul de control. Blănoşii îi vor distruge? Chiar dacă voi i-aţi făcut sănătoşi?

- Da.

Cuvântul monosilabic îl îngheţă pe Jake. Nici un pic de milă. Nu se mai obosi să întrebe despre colonia cu femele

partogenetice.

- Cum vor găsi toţi blănoşii de control? Aceştia au multe sate şi Nan spune că mulţi dintre ei merg distanţe lungi, ca să vâneze.

- Vor găsi suficient de mulţi dintre ei. Vor distruge toate sau aproape toate femelele. Femelele nu vânează des. Ceilalţi vor muri, într-o generaţie sau două.

- Beta... avem şi oameni care trăiesc în acea zonă. Cam o mie. Blănoşii vor distruge şi oamenii?

Cheyennii lui Larry Smith, în misiunea lor romantică şi ridicolă. Jake îşi ţinu respiraţia.

- Nu ştim dacă vor distruge oamenii.

- Dar pe noi?

- Nu ştim. Gândirea blănoşilor e foarte ciudată pentru noi. Ca şi a voastră.

Jake se gândi la asta. Karim veni lângă ei.

- Jake, zidul se curbează în sens orar în jurul locului în care a fost satul şi apoi porneşte spre vest, lăţindu-se într-un unghi foarte mic. Din cât am urmărit-o pe Nan, se pare că acelaşi lucru se întâmplă în cealaltă direcţie, deşi ea vrea să continue să verifice. Este o cuşcă foarte mare şi cred că există un motiv pentru care are această formă.

- Ce motiv?

- Cred că are scopul de a închide în ea toţi cei nouă oameni. Şi grupul lui Gail, nu numai pe noi.

Grupul lui Gail. Lucy. Nu scăpaseră nici ei, până la urmă. Pe de altă parte, dacă erau în afara cuştii, unde ar fi putut să se ducă? Mira City era la şase sute cincizeci de kilometri depărtare, dincolo de o sălbăticie necartografiată, plină de animale de pradă extraterestre.

- Dacă am dreptate, atunci e probabil ca ei să fi ajuns deja la capătul din acea parte al zidului, continuă Karim. Sau vor ajunge, curând.

- Trimite-o pe Nan după ei.

- A plecat deja.

Fără ordin. Jake nu-şi putea permite să se enerveze.

- Cum se simte Mueller?

- Doctorul Shipley spune că va fi bine. A fost doar leşinat pentru o vreme şi e încă ameţit. Am o teorie că blănoşii folosesc un fel de...

- Nu acum, îl întrerupse Jake. Îmi spui mai târziu. Beta spune că e de părere că blănoşii au plecat să distrugă şi celelalte colonii experimentale, cât de mult vor putea.

Karim se gândi la asta. Ceva se mişcă în spatele ochilor lui negri şi pielea lui părea pătată.

- Stai jos, Karim, spuse Jake, înainte ca tânărul să ceară voie să o facă. Poate ai şi tu ceva întrebări pentru Beta.

Karim se aşeză.

- Îmi pare foarte rău pentru fraţii tăi, îi spuse el lui Beta şi îşi înclină capul.

Oamenii lui Faisal erau atât de manieraţi.

- Noi nu avem florile morţii lor, spuse Beta.

Lui Jake i se părea încă ireal să audă durerea exprimată prin acea voce monotonă metalică.

- Nu, spuse Karim.

- Noi nu avem florile morţii lor.

- Nu, repetă politicos Karim.

- Pot să-ţi mai pun întrebări, Beta? întrebă Jake.

- Da.

- Ce crezi că vor face blănoşii, după ce vor distruge toate coloniile experimentale?

- Vor discuta cu nava lor.

- Pentru ordine, da.

Era logic.

- Şi apoi?

- Vor găsi celelalte colonii experimentale.

Jake şi Karim se priviră, nedumeriţi.

- Alte colonii? întrebă Jake, cu un glas nesigur. Care colonii?

- Pe cealaltă planetă. Lângă altă stea.

Karim scoase un fluierat lung, un sunet surprinzător de muzical. Beta spuse imediat:

- Mai scoate sunetul acela.

Karim se uită la Jake, care aprobă din cap. Karim repetă fluieratul, apoi adăugă opt măsuri din "Poveşti din pădurea vieneză".

- Nu ştiam că poţi să fluieri, zise Jake.

Oamenii erau infinit de surprinzători.

- Din nou, zise Beta şi, în ciuda tonului mecanic, lipsit de emoţie, al translatorului, Karim se simţi încurajat.

El fluieră mai mult din vals, apoi o piesă complicată pe care

Jake nu o ştia şi, în final, câteva triluri de pasăre, evident dându-se mare. Când se opri, îi aruncă lui Jake o privire timidă.

- Aduce lumină în sufletul meu, spuse Beta.

Clar o frază a lui Shipley. Dar Jake se simţi ciudat de mişcat, în durerea lui, lujerul găsise alinare în muzica umană. Poate că existau vreun fel de păsări pe acea planetă natală pe care lujerii stăteau şi visau, în tăcere, în lumina soarelui. Lujerii comunicau prin semnale chimice, dar poate că asta nu însemna că nu simţeau sunetele, în vreun mod ciudat.

- O să fluier mai târziu pentru tine, dacă vrei, spuse Karim, timid.

- Mulţumesc, Karim, zise Jake. Beta, ce alte colonii mai aveţi lângă altă stea? Alţi blănoşi experimentali?

- Aceleaşi experimente. Medii diferite. Nu cunoaştem planeta blănoşilor. Nu mergem niciodată pe planeta blănoşilor.

Jake începu să pună lucrurile cap la cap.

- Vrei să spui că aţi făcut acelaşi gen de blănoşi experimentali de două ori, în medii diferite? Ca să aflaţi ce gen de modificare genetică îi poate face inofensivi? Doi din fiecare experiment?

- Patru, răspunse Beta.

Patru. Patru planete capabile să suporte viaţă raţională pe bază de ADN, care să respire amestecul de oxigen-carbon-azot. Ca blănoşii. Ca oamenii. Cât de departe căutaseră? De când se desfăşura acest experiment? Jake înţelegea, bineînţeles, modul în care dilatarea relativistă a timpului făcea ca pe planete să treacă sute de ani, în timp ce pe navă treceau numai câţiva, astfel lujerii fiind capabili să experimenteze pe generaţii de blănoşi. Dar aceleaşi sute de ani trebuie să fi trecut şi pe planetele lor mamă. Ce gen de specii puteau susţine un război care să ţină mii de ani?

Oamenii avuseseră odată, într-o arenă mult mai mică, un război care era numit "Războiul de o sută de ani".

Karim izbucni, ca şi cum nu ar mai fi putut reţine întrebarea:

- De ce nu aţi aruncat pur şi simplu în aer planeta blănoşilor, cu motorul cu vid de pe nava-mamă?

- Noi nu facem asta.

Din nou acel pacifism. Sau poate că era altceva.

- Voi vă construiţi nave spaţiale? întrebă Jake. Nava-mamă pe care o aveţi pe orbită?

- Nava-mamă e construită de blănoşi. Noi o folosim. Ei au multe. Noi folosim multe. Noi privim navele drept case, în soare.

- Dacă este o tehnologie furată, atunci blănoşii pot, bineînţeles, să contracareze efectul, îi spuse Karim lui Jake. Dar... cum au reuşit aceşti...

Se întoarse, stânjenit, spre Beta şi continuă:

- Cum aţi capturat atât de multe nave ale blănoşilor? Cum aţi făcut tehnologia să... să gândească în soare?

Beta rămase tăcut. Jake crezu că nu avea să răspundă, dar apoi văzu cum se deschidea fanta cartului şi din ea se strecură afară arma biologică. Beta vroia să deseneze şi asta avea să dureze ceva.

Jake se răsuci, să se uite în jurul lui. Mueller se ridicase şi făcea genuflexiuni. Arăta din nou bine. Doctorul Shipley era întins pe pământ, cu braţul peste faţă. Jake se duse repede la el.

- Doarme, zise Mueller. Domnule Holman, am armele. Dar ele nu funcţionează împotriva scutului blănoşilor. De ce?

Jake îşi aminti cum raza laser a lui Mueller dispăruse, pur şi simplu, înainte să-i lovească pe blănoşi sau nava acestora. Un alt mister.

- Nu ştiu, Franz. Poţi să-l întrebi pe Karim, dar nu cred că ştie nici el. Oricum, vreau să-ţi spun ceva foarte important. Blănoşii se vor întoarce şi nu vreau să-i ataci, *decât dacă îţi dau eu o comandă verbală clară*. Atacul nu va face decât să ne pună în pericol poziţia. Ai înţeles? Te avertizez, încălcarea unui ordin va fi considerată echivalentul trădării.

- Da, domnule! răspunse Mueller nefericit.

Jake se uită în jos, la Shipley, simţindu-se ca un impostor, pentru că aplica regulamentul militar, deşi el nu era militar. Bătrânul sforăia zgomotos. Poate că somnul era cel mai bun pentru el. Nimeni nu ştia ce-i aştepta.

Când Jake se întoarse la Beta, arma biologică se aplatizase, ca o felie vâscoasă, iar culorile erau formate prin pigmentarea a diferite celule. Aşteptă încă zece minute, înainte ca procesul să se termine.

- Este un sistem de sateliţi, spuse Karim. Cu orbite enorme, acoperind un întreg sistem solar!

Jake se uită la arma biologică. Văzu un cerc central mare,

patru cercuri mai mici, aflate la distanţe mari, care ar fi putut fi planete, şi sute de puncte mici, peste tot desenul.

- Nu cred că sunt sateliţi, Karim, zise Jake, cu o voce plină de îndoieli. Tehnologia lor nu este de acest tip şi cum ar fi putut ei să captureze atât de mulţi sateliţi de la blănoşi?

- Nu sateliţi, spuse Beta. Noi.

Ceea ce nu lămurea nimic. Jake se uită cu atenţie la imagine, memorând-o. Observă acum că al doilea cerc mai mic avea un filament fin care se întindea în spaţiu, asemănător cu o coadă.

- Beta, a doua planetă de la soare este căminul vostru?

- Da.

- Ce este acea... dâră? O coadă care porneşte în spaţiu?

- Nu coadă, răspunse Beta. Rampă.

- Oh! făcu Jake, fără să înţeleagă nimic.

Dinspre est se auziră strigăte. Jake sări în picioare, încercând să audă. Nan?

- Jake Holman? se auzi vocea lui Beta.

- Da?

- Poate William Shipley să stea cu noi?

- Îl aduc, răspunse Jake, surprins.

Dar înainte să poată întreba mai multe, Nan ţâşni dintre copaci şi alergă spre el, cât putea de repede. Jake porni în întâmpinarea ei.

- Jake! Se întorc. Gail şi ceilalţi. Peretele se oprea imediat la est de ei, numai la vreun *metru* distanţă. În consecinţă, cum blănoşii ştiau deja că ei erau acolo, Gail a decis că nu e nici o problemă dacă vin aici.

- Mulţumesc, Nan, spuse Jake.

Faţa şi braţele fetei erau acoperite cu zgârieturi şi vânătăi, dar ea nu părea să le observe. În părul ei tăiat erau prinse frunze.

Karim se apropie de Nan şi o întrebă:

- George vine aici? Trebuie să-i descriu ceva.

- Bineînţeles că vine. Crezi că l-au gătit şi l-au mâncat? Rămâi la fizica ta, Karim.

Jake se duse spre locul în care stătea întins doctorul. Îngenunche şi-l scutură încet, până ce acesta se trezi.

- Te simţi bine, doctore? Eşti chemat.

Shipley se ridică, uitându-se spre pădure.

- E cineva rănit?

- Nu. E vorba de Beta. Lujerul rămas. M-a rugat să te întreb dacă vrei să stai cu el. Cred că jeleşte.

Sau ceva de genul acesta.

Shipley se uită spre extraterestrul din dom. Ceva se mişcă în spatele ochilor lui.

- Ai tăi erau evrei, Jake?

- Nu. De ce?

- Ai auzit vreodată de statul la kadiş?

- Nu, recunoscu Jake.

Shipley rămase o clipă tăcut, după care zise, liniştit:

- Sunt tot mai uimit cât de mult seamănă lujerii cu oamenii.

Jake era tot mai uimit cât de diferiţi de oameni erau.

Shipley porni spre lujer. Privindu-l, Jake se gândi la faptul că lujerul îl ceruse în mod special pe Shipley. Doctorul fusese primul care sugerase ca oamenii să stea liniştiţi, lângă naveta extratereştrilor, când erau la turnul balizei. El fusese cel care-i învăţase pe lujeri o frază de genul "Aduce lumină în sufletul meu". Quakerii, ca şi lujerii, stăteau tăcuţi împreună, gândindu-se, visând sau ce altceva se desfăşura în mintea lor.

Iar el, Jake, era de părere că blănoşii erau mai asemănători cu oamenii. Războiul de o sută de ani. Forţa este bună. Tehnologie înseamnă fizică şi fizica înseamnă arme.

Porni neliniştit spre pădure, pentru a se întâlni cu Gail, Lucy, George şi Ingrid.

- Nu sateliţi, spuse George. *Spori*.

Studie reproducerea desenului făcut de Beta cu ajutorul armei biologice. Cu excepţia lui Shipley, stăteau cu toţii în jurul focului făcut de Gail. Ea luase un cuptor portabil din planor, dar probabil că-l păstra pentru cazul în care... În care ce? Cazul în care rămâneau în cuşcă o perioadă lungă de timp sau dacă erau obligaţi să meargă pe jos în Mira City. Jake nu credea că aşa ceva ar fi fost posibil, dar era genul lui Gail să facă oricum planuri pentru orice.

Noaptea bruscă de pe Greentrees venise. Toată după-amiaza o petrecuseră ridicând o tabără din ceea ce puteau găsi. Era destul de primitivă, pentru că nu aveau multe la îndemână. Gail luase din planor numai ceea ce putea fi transportat şi se concentrase asupra mâncării. Exista un cort gonflabil de o persoană, luat pentru a proteja mâncarea de vreme rea şi de

animalele de pradă. Aveau cinci pături de lână, cu fibre termice. Aveau mâncare uscată şi un vas mare în care să o gătească, nişte linguri, plus maşina de filtrare a apei şi un rezervor mare gonflabil, pentru a păstra în el apa potabilă. Prin cuşcă nu trecea nici un râu, dar Nan descoperise o băltoacă. Toţi, în afară de Shipley, se ocupaseră pe rând de sarcina enervantă de a umple vasul, a-l căra un kilometru şi jumătate, până în luminiş, şi a trece apa prin filtru, până umpluseră rezervorul.

Jake nu reuşise să mănânce prea mult. Îl ascultase parţial pe George, parţial examina întunericul, în direcţia în care Shipley stătea nemişcat, alături de lujer. Jake nu mai văzuse niciodată un întuneric atât de deplin. Cerul era înnorat şi singura lumină venea de la foc. Gail făcea economie şi la lanterne. Aerul devenea tot mai răcoros şi umed şi, dacă Shipley avea să mai stea mult acolo, urma să îngheţe de tot. Jake spera din tot sufletul că nu avea să plouă.

- Sigur, s-ar putea să fie, Karim, spuse George. Tehnologia lor este biologică, nu fizică. Ei pot crea molecule la care noi nici nu putem visa, cu un control aproape perfect. Aşa că au creat un gen de bacterie, care mănâncă metalul din care e făcută chila navelor blănoşilor. Sau o altă parte externă vulnerabilă a navelor lor. Le fac să se reproducă într-un ritm foarte rapid. Ele...

- De unde iau energia pentru această reproducere rapidă? întrebă Ingrid.

- De la soare, de unde o iau şi lujerii.

- Ar avea nevoie de apă.

- Ingrid, spuse George, iritat, de unde ştim că le trebuie apă? Nu ştim de ce au nevoie. Nu sunt organisme pe bază de ADN.

- Chiar şi aşa, îl contrazise Ingrid, trebuie să obţină substanţe chimice de construcţie de undeva, ca să trăiască şi să se reproducă. Şi cum au ajuns iniţial acolo?

George arătă spre desen.

- Vezi acest filament care porneşte de pe planetă? Ar putea fi un fel de lift spaţial.

- S-ar putea, acceptă Karim.

Luă desenul şi se uită mai atent la el, ca şi cum acea reprezentare aproximativă ar fi putut să-i spună efectiv ceva.

- Un fel de panspermie, zise Lucy. Numai că nu pentru a

crea viaţă, ci pentru a găuri chila navelor. Până când lujerii pot să urce şi să preia nava.

- Văd în teoria asta mai multe găuri decât pot număra, comentă Ingrid.

- Ştiu, spuse Karim. Dar nu uita, Ingrid, nu numai că există tehnologie extraterestră biologică în spatele acestui... acestui scut de sistem solar, dar există şi fizică extraterestră. Noi nu putem scoate energie din spaţiu pentru a ne alimenta navele.

- Dacă asta fac ei, de fapt, zise Ingrid.

Jake se ridică şi se întinse. Lucy ridică o privire întrebătoare spre el, dar Jake îi zâmbi şi îi făcu semn să rămână pe loc. Vroia să-l aducă pe Shipley în tabăra improvizată. Bătrânul stătea acolo de ore întregi, fără ca măcar să fi mâncat.

Shipley tocmai se ridica, când Jake se apropie de el, împleticindu-se prin întuneric. Abia putea distinge conturul mătăhălos al corpului doctorului.

- Doctore? Gail a spus să vii să mănânci,

Gail, nu Nan. Nan nu întrebase nici măcar o dată de tatăl ei.

- Da. Beta a adormit sau ceva de genul acesta.

Jake se întrebă cum putea doctorul să-şi dea seama de asta. Orbecăi după braţul lui Shipley.

- Dă-mi voie să te conduc, doctore.

- O clipă doar, Jake. Vreau să ştii ceva. Beta mi-a dat floarea morţii ei.

- Ce anume?

Shipley ghidă mâna lui Jake spre un pachet mic învelit în ceva ce păreau a fi straturi de iarbă, legate strâns.

- Asta. Este o floare a morţii. O bucată mică din Beta pe care acea armă biologică a scos-o prin fantă. Dacă apare ocazia, eu trebuie să o dau altor lujeri pe care-i vom întâlni. Dacă mi se întâmplă mie ceva, vrei să faci tu asta?

Jake se simţi cuprins de o emoţie complexă, pe care nu îndrăznea să o analizeze.

- Ai făcut un jurământ de moarte unui extraterestru? întrebă el, în schimb.

- Noii quakeri nu jură, răspunse Shipley. Cuvântul nostru este întotdeauna suficient, făcând să nu mai fie necesară nici o altă cerere suplimentară. Dar da, aş putea spune că asta am făcut. Beta se aşteaptă să moară, la întoarcerea blănoşilor. Dacă nu voi putea eu, vrei tu...

- Nu!

Shipley încercă să-l vadă, prin întuneric. Jake se auzi singur respirând mai rapid şi simţi cum totul revenea. Donnie. Doamna Dalton. Cereri în clipa morţii. *Nu*.

- Jake...

- Roag-o pe Gail. Sau pe George. Şi întoarce-te în tabără, înainte să faci hipotermie. Tremuri deja.

- Jake...

- Am spus să vii!

Shipley porni împleticit după el, în tăcere, spre locul unde se strânseseră oamenii, ca un trib primitiv ce nu avea nici măcar o peşteră sau un cort de pânză, în jurul unui foc preţios.

La scurt timp după apus, începu ploaia, rece şi deasă. Adăpostul era primitiv. Gail îi cedase lui Shipley micul depozit gonflabil şi insistase ca acesta să-l accepte.

- Nu te certa cu mine, doctore, am prea multe de făcut ca să te mai cocoloşesc şi pe dumneata.

Shipley se supusese. Jake îşi spuse că era singurul efectiv uscat, chiar dacă nu-i era şi cald. În compensaţie, doctorul refuzase să ia una dintre cele cinci pături termice.

Jake şi Lucy foloseau o pătură, Gail şi Nan alta. Mueller refuzase şi el pătura, după părerea lui Jake dintr-un exces de duritate soldăţească. Sau poate că Mueller avea îmbunătăţiri genetice necunoscute şi chiar nu avea nevoie de pătură. Ingrid, George şi Karim erau întinşi fiecare în câte una dintre celelalte trei. Stăteau cu toţii pe un adăpost rudimentar, făcut la indicaţiile lui Nan, din ramuri mari bifurcate, înfipte în pământ, ca suport, şi straturi de ramuri înclinate spre pământ, pe post de acoperiş şi adăpost de vânt. Era destul de eficient, cu excepţia momentelor în care vântul îşi schimba brusc direcţia şi ploaia rece bătea oblic. Toată lumea dormi pe apucate.

În capul lui Jake se acumula o presiune. O recunoscu, intensitatea şi finalul ei. Frica îl inunda, mai rece decât ploaia.

- Lucy, şopti Jake în urechea ei, aflată la câţiva centimetri de gura lui.

Inspiră parfumul dulce şi plăcut al părului ei murdar.

- Sunt trează.

- Vino cu mine afară.

- Acum? Afară?

- Ploaia s-a oprit.

De fapt, nu se oprise, dar se redusese la o burniţă măruntă, aşa că afară nu era mai ud decât în adăpost. Sau aşa îşi spuse Jake. Această nevoie bruscă de a vorbi cu Lucy îl speria prin tăria ei. Era din cauza lui Shipley şi a jurământului lui de moarte faţă de un extraterestru blestemat, a doctorului şi a amintirilor declanşate de acesta... Jake nu mai putea aştepta. Dacă aştepta, ar fi explodat.

Lucy se ridică, păşind în întuneric pe lângă Ingrid şi Karim. Jake orbecăi după mâna ei şi o prinse, în cele din urmă.

O conduse prin burniţă, fără să aibă o direcţie anume, şi ajunse lângă zidul invizibil, în spatele locului unde stătuse planorul. Cu douăsprezece ore în urmă? Sau paisprezece? Undeva, în întunericul umed, Beta stătea sub domul lui, pe marginile căruia şiroia apa pe care extraterestrul nu avea să o atingă vreodată. Jake o trase pe Lucy jos, cu spatele lipit de zid şi cu pătura termică semănând cu o glugă, peste capetele lor.

- *Ce* este, Jake?

- Trebuie să-ţi spun ceva.

Simţi că ea aştepta.

- Trebuie să-ţi vorbesc, dar nu este uşor de spus. Dar trebuie ca cineva... ca tu... să ştii adevărul, înainte să mor.

- Nu vom muri, îl contrazise ea, cu blândeţe.

Dumnezeule, era curajoasă! încercă să egaleze curajul ei.

- Poate că nu. Poate că vreau ca tu să ştii, oricum. Să ştii ce gen de persoană sunt.

Şi apoi nu mă vei mai iubi. Dar acesta era un risc pe care era obligat să şi-l ia.

- Am avut un frate. Cu doisprezece ani mai tânăr decât mine. Era... sălbatic. Părinţii noştri au murit când eu aveam nouăsprezece ani, iar Donnie şapte. Eram săraci, şi nu mai era nimeni altcineva, aşa că eu l-am crescut pe Donnie. Nu, asta nu e adevărat... Donnie s-a crescut singur. Eu eram prea ocupat cu colegiul şi apoi cu facultatea de drept, aşa că nu făceam decât să cumpăr alimente şi să-i dau bani de masă. Când a ajuns la zece ani, Donnie îşi petrecea cea mai mare parte a timpului pe străzi, rezultatul fiind previzibil...

- Jake, dar asta nu este...

- *Ascultă-mă*, te rog! Donnie a avut dosar la poliţie de la paisprezece ani. Eu tocmai trecusem examenul de intrare în barou şi încercam să stau mai mult acasă, dar era imposibil.

Atlanta, oraşul în care trăiam, devenea din ce în ce mai periculos, şi Donnie dispărea zile întregi. Aşa că l-am dus cu forţa într-o şcoală pseudomilitară din Virginia, unul din locurile acelea unde ar trebui să fie pregătiţi copiii-problemă pentru o carieră în spaţiu. Motivaţie, disciplină. Ţeluri, toate prostiile în care încă mai credeam pe vremea aceea.

Se opri o clipă, apoi continuă:

- Şi părea că asta dă rezultate. Şi-a făcut prieteni noi, nu gangsterii de pe stradă, ci copii din familii respectabile. A început să-şi petreacă timpul cu Hobart Sullivan Dalton al III-lea.

Jake aşteptă, dar nu urmă nici o reacţie din partea lui Lucy. Ploaia se înteţise din nou.

- N-ai auzit niciodată de uciderea lui Dalton? Acum douăzeci şi cinci de ani?

- Jake, aveam doar cinci ani atunci.

Dar ar fi putut, totuşi, să audă de ea. Jake nu comentă.

- Familia Dalton era foarte bogată. Mai mult de atât, erau cei la care se refereau oamenii, atunci când spuneau că bogaţii au luat atât de mult, încât i-au secătuit şi pe săraci, şi Pământul. Anna Standish Dalton era văduvă, iar Hobart era cel mai mic fiu al ei. Cei doi copii mai mari erau nişte vampiri mici, dar Hobart decisese că era mai amuzant să îşi enerveze familia, decât să se bucure de avantajele lui.

- Ca şi Nan Frayne, comentă Lucy.

- Nu este acelaşi... Nu contează. Poate. Hobart şi Donnie au făcut echipă şi au început să fure în şcoală, în afara şcolii, oriunde puteau. Au fost exmatriculaţi din şcoală. Donnie a venit acasă şi eu l-am făcut cu ou şi cu oţet, aşa că a dispărut în magherniţele de înaltă tehnologie din nordul Virginiei, cu Hobart. Îmi trimitea câte un e-mail din când în când şi în cele din urmă am folosit un dispozitiv de detectare a traseului electronic, ca să-l reperez. Am avut nevoie de câţiva ani ca să reuşesc, pentru că aveam şi eu problemele mele. Eram prins într-un divorţ urât cu soţia mea.

- Soţia... ta?

- Rania.

Era ciudat să se gândească la faptul că Rania era moartă şi îngropată de zeci de ani deja, acolo, pe Pământul înnegurat, pierdut în dilatarea timpului.

- N-aveam mulţi bani, dar ea vroia de toate. Iar eu nu vroiam să-i ofer. Petreceam enorm de mult timp certându-ne, iar Donnie s-a pierdut în fumul bătăliei. Dar când l-am descoperit în Virginia, am luat un taxi aerian până acolo, m-am cazat la un hotel şi am început procesul absolut inutil de a-l convinge să revină la o viaţă corectă. Era ca şi cum m-aş fi certat cu vântul. Îmi dădeam seama că Donnie, ca şi Hobart foloseau drogul neptun, iar acesta începuse deja să-i distrugă. Erau slăbănogi, cu ochi de nebuni şi murdari. Nu-i dădeam bani lui Donnie pentru droguri şi presupun că nici doamna Dalton nu-i dădea lui Hobart. Acesta nu avea dreptul la nici un ban al lui, până nu împlinea douăzeci şi unu de ani.

De data aceasta, când se opri, Lucy rămase tăcută.

- Am decis să mă duc să o văd pe doamna Dalton, să discute şi ea cu băieţii, şi i-am spus lui Donnie că aveam să o fac chiar în noaptea aceea. Am luat un taxi cu robot până la proprietatea lor. Tocmai mă apropiam de poarta din faţă a casei, fără să fiu reperat încă de camerele de supraveghere, când poarta s-a deschis brusc şi Donnie a ţâşnit afară. Era isteric. L-am obligat să-mi spună ce se întâmplase. Când a făcut-o, am gândit mai repede decât am făcut-o vreodată în viaţa mea. Eram procuror, Lucy. Ştiam cum merg lucrurile acestea.

Jake îşi simţi gura uscată, în ciuda ploii. Îşi linse buzele. Lucy stătea complet nemişcată.

- L-am obligat pe Donnie să-şi schimbe hainele cu mine. Cizme, salopetă, mască, mănuşi. I-am spus să se întoarcă în oraş, să fugă cât mai departe, înainte să fie prins de poliţie şi să nu se opună arestării, atunci când se va întâmpla asta. Hobart dezactivase sistemul de supraveghere video şi acesta era încă oprit. Ştia sau aflase codurile. Am intrat. M-am gândit că era posibil dă dau peste servitori, dar nu s-a întâmplat asta. Doamna Dalton şi Hobart zăceau în dormitor, acolo unde spusese Donnie că se aflau. Probabil că el trăsese primul şi avea încă arma în mână. Femeia fusese totuşi rapidă, trăseseră poate simultan, iar arma era căzută lângă ea. Poate că Hobart nu se aşteptase ca mama lui să o folosească. Una e să-ţi împuşti mama, alta e ca mama să-şi ucidă copilul, chiar dacă acel copil tocmai o forţase să-şi deschidă contul electronic şi să-i transfere un milion de dolari.

O nouă pauză, după care Jake reluă:

- Când am intrat, aveam de gând pur şi simplu să iau ceva, orice ar fi putut servi la apărarea lui Donnie. Ştiam că avea să fie prins. Criminalistica era mult prea sofisticată. Lăsase în locul acela fibre şi Dumnezeu mai ştie ce. Şi eu lăsasem urme, dar toate erau de pe hainele lui Donnie. Aveau să-şi dea seama că mai venise cineva, dar nu aveau cum să afle cine. Nici un centimetru din corpul meu nu era expus. Am ridicat o tabletă electronică, gândindu-mă să verific mai târziu a cui era sau dacă scria ceva pe ea. Apoi, am observat că doamna Dalton era încă în viaţă. Şi am mai văzut ceva.

Lucy se foi, şi Jake puse mâna pe braţul ei, ca să o oprească. Dacă îl întrerupea în clipa aceea, nu credea că el mai putea continua.

- Fusese împuşcată cu aproximativ zece minute în urmă. Eram destul de sigur că era pe moarte, dar inima ei bătea încă. Asta însemna că şi sângele circula încă. Atâta timp cât sângele circulă, circulă peste tot, inclusiv prin vasele capilare ale ochiului. Iar Hobart o forţase deja să deschidă contul electronic, pentru un transfer. Eu...

- Nu...

- Ba da. Am târât-o de păr lângă terminal şi i-am împins capul, aşa încât retina să ajungă la scanner. Astfel, transferul de bani a fost autorizat. Am lăsat-o să cadă şi am transferat zece miliarde de dolari în contul secret din Bolivia pe care-l deschisesem, ca să ascund bunurile de Rania, după care am părăsit casa. Fusese o conjunctură de circumstanţe majoră, ca o conjuncţie a planetelor şi la fel de rară. Pentru mine, asta însemna că era destinată să-l salveze pe Donnie. Am luat banii, care erau doar o fracţiune din averea familiei Dalton, ca să angajez cei mai buni avocaţi în apărarea fratelui meu. Poliţiştii aveau să bănuiască, bineînţeles, de unde proveneau banii, dar nu puteau dovedi nimic. N-aveau cum să mă plaseze pe mine la locul faptei. Cariera şi viaţa mea aveau să fie distruse, dar, în febra momentului, mi se părea că acea distrugere era corectă, pentru că-i datoram asta lui Donnie. Îl lăsasem baltă şi era sarcina mea să mă revanşez faţă de el. Lucy, am plecat din acea casă învăluit în strălucirea unei virtuţi păcătoase, iluminat de propria lumină interioară.

- Jake?

Vocea lui Gail se auzea din direcţia adăpostului.

- Lucy?

- Numai că nu a mers aşa, continuă Jake. Nu a fost nici o apărare. Conjunctura de circumstanţe a durat doar o clipă, după care planetele s-au mişcat mai departe. Donnie s-a dus direct într-o tavernă din oraş, a luat o supradoză şi a murit în ziua următoare.

- Jake! strigă Gail, mai insistentă. Eşti acolo? Eşti bine?

- Eu nu am fost niciodată suspectat. Poliţiştii au presupus că Hobart sau Donnie transferaseră banii, înainte să tragă. Conturile din Bolivia erau secrete şi absolut sigure. Dacă n-ar fi fost aşa, jumătate din companiile transnaţionale s-ar fi prăbuşit. Acele zece miliarde de dolari pur şi simplu dispăruseră de pe faţa pământului, din ce puteau dovedi ceilalţi.

- Jake...

- Mai e puţin. Am aşteptat cinci ani întregi. Apoi am cheltuit unul din cele zece miliarde ca să fac cel mai bun dispozitiv electronic criminalistic din lume să creeze un unchi bogat, care să-mi lase prin testament celelalte nouă miliarde. Când am terminat, unchiul meu elveţian John avea deja o întreagă viaţă înregistrată electronic, prieteni, foşti consilieri, totul. Apoi, am demarat Mira City şi am căutat investitori, dornic să scap de pe acea planetă coruptă. Primul investitor a fost William Shipley, conducătorul noilor quakeri, care vroiau să trăiască o viaţă mai pură şi idealistă, în altă parte.

- Jake! strigă din nou Gail, şi de data aceasta în vocea ei se simţea teamă.

- Suntem bine, Gail. Lasă-ne în pace! răspunse Jake.

Dar Gail, în loc să strige o scuză stânjenită, porni probabil spre ei. Jake văzu o lanternă bălăngănindu-se spre ei, prin întuneric.

- Restul îl ştii, Lucy. Iar acum ştii totul. Tu eşti o persoană pură şi idealistă. Poţi încă să iubeşti pe cineva care a făcut ceea ce am făcut eu?

Nu putea să-i vadă faţa. Lucy rămase tăcută şi Jake văzu, în tăcerea ei, de ce îi spusese totul. Nu din cauza cererii de moarte a lui Beta către Shipley sau a tupeului blestemat al lui Shipley de a o transmite mai departe lui Jake. Nu pentru ca cineva să ştie adevărul, înainte ca Jake să moară. Nici măcar pentru a testa sentimentele lui Lucy pentru el. Nu, îi spusese, pentru a scăpa de acele sentimente. *Iar după aceea nu o să mă*

mai iubeşti. Iar el avea să fie eliberat de povara de a trăi la nivelul acelor sentimente.

- Lucy? o chemă Jake încet, aproape mângâietor.

Ea tot nu se mişcă şi nu vorbi. Şi atunci Gail ajunse la ei, indiferentă, organizată, lipsită de menajamente, şi le lumina feţele cu lanterna:

- Hei, voi doi n-ar trebui să fiţi aici singuri, în ploaie. S-a întâmplat ceva?

- Nu, Gail, răspunse Jake, obosit. Nu s-a întâmplat nimic altceva, decât că suntem prinşi într-o cuşcă, în ploaie, de către nişte extratereştri războinici extraordinar de puternici, porniţi să comită un genocid. În afară de asta, lucrurile sunt exact ca înainte.

CAPITOLUL 22

Shipley se trezi cu toţi muşchii înţepeniţi, chiar dacă stătuse întins pe podeaua gonflabilă pufoasă, în singurul adăpost uscat. Avu nevoie de ceva timp ca să se târască afară şi să se ridice. Îşi îndoi genunchii şi umerii, ceea ce nu-l ajută deloc, apoi pipăi în buzunar. Era încă acolo.

Gail îi dăduse o cutie impermeabilă, sigilată electronic, de mărimea palmei lui, ca să ţină în ea "floarea morţii" a lui Beta, înlocuind astfel învelişul din iarbă de pe Greentrees. Shipley nu ştia ce aruncase Gail din cutie, ca să o elibereze. Orice ar fi fost, în mod sigur Gail depozitase în siguranţă, în altă parte. Ea dirija acum prepararea micului dejun, care era gătit pe cuptorul portabil. Poate că nu mai aveau suficient lemn uscat, după ploaie. Cerul era încă acoperit.

Toţi ceilalţi păreau treji şi ocupaţi cu ceva. Shipley se uită după Naomi, dar nu o văzu. Se îndreptă spre Beta.

Micul cart al lujerului stătea lângă o curbă a zidului invizibil. După multe discuţii, oamenii tot nu găsiseră răspunsul pentru care un lujer fusese lăsat în viaţă, chiar dacă numai temporar. Poate pentru o tortură viitoare, dacă era necesar? Shipley se cutremură.

Nici nu avea cum să-şi dea seama dacă Beta era treaz, presupunând că acesta putea trece şi în altă stare. Beta vorbise despre "vise", dar Shipley nu ştia dacă se referise la somn, la meditaţie sau la vreo stare extraterestră necunoscută.

- Bună, William Shipley, spuse translatorul, cu vocea lui uniformă.

- Bună dimineaţa, Beta.

- Stai cu noi în tăcere, William Shipley.

Doctorul îşi adusese scăunelul. Apăsă butonul să-l umfle şi se lăsă pe plastic, înclinându-şi capul. Stomacul i se agita, dar îl ignoră.

Tăcere. Pace.

Nu era sigur cât timp stătuse acolo. Nu simţea imboldul să vorbească. Beta însă, da.

- William Shipley, vom muri în această zi.

- Dacă Lumina alege asta, răspunse el, pentru că trebuia să spună ceva.

- Moartea este tristeţe pentru noi.

- Dar numai tristeţe, zise el şi de data aceasta cuvintele nu erau destinate doar să umple spaţiul.

Ceva se mişcase în Shipley, adânc şi din inimă. Doctorul închise ochii, recunoscător.

- Da, spuse Beta. Florile morţii vor creşte. Au crescut de două ori. Pot creşte de trei ori.

- Mi-ai zis asta noaptea trecută, Beta.

- Trebuie să-i spui lui Jake Holman.

Shipley deschise ochii.

- Să-i spun lui Jake despre biblioteca de gene? De ce?

- S-ar putea ca blănoşii să te ucidă pe tine, William Shipley. S-ar putea să ucidă toţi oamenii. Sau s-ar putea să ucidă o parte din oameni. Voi nu sunteţi ca noi. Nu sunteţi ca mobilii noştri. Voi sunteţi ca blănoşii. Ei au un conducător, unul care vorbeşte primul. Voi aveţi un conducător, unul care vorbeşte primul. Dacă ei lasă vreun om în viaţă, acesta va fi conducătorul. Spune-i lui Jake Holman despre florile morţii. Spune-i lui Jake Holman unde este planeta florii morţii. El ne va înapoia floarea morţii.

Era cel mai lung discurs pe care Shipley îl auzise de la un lujer. Câte "semnale chimice" de-ale lui George fuseseră necesare pentru a alimenta translatorul? Shipley realiză că Beta pregătise acel discurs toată noaptea. Cât putea trăi lujerul în acel dom, fără realimentare exterioară sau... altceva? George presupusese că ecosistemul închis se putea autosusţine o vreme, dar nu la infinit, altfel n-ar fi fost nevoie de tot acel

mucus din interiorul navetei lujerilor.

- Îi voi spune lui Jake Holman, zise doctorul şi tăcerea interioară, preţioasa pace interioară, dispăru. Beta...

- Mulţumesc. Acum, vom sta într-o tăcere comună.

Nu mai putea face nimic altceva.

Shipley şi lujerul încă stăteau acolo, tăcuţi, când zgomotul începu, crescu, deveni o lumină pe cer.

- S-au întors! strigă Jake. Toată lumea să vină aici!

Shipley nu se mişcă. Beta nu spuse nimic.

Naveta blănoşilor ateriză acolo unde se aflase satul. Rampa se deschise imediat şi cei trei blănoşi ieşiră. Femela se duse la Beta, iar ceilalţi doi se îndreptară spre oameni, strânşi în spatele lui Jake.

Shipley se ridică.

- Nu, te rog, întâi ascultă-mă...

Blănoasa îl ignoră. Ea nu avea translator. Pentru ea, cuvintele lui erau doar nişte sunete neînţelese. Doctorul făcu un pas spre ea, dar blănoasa nu-l băgă în seamă. Avea ceva în mână.

În spatele lui, Karim începu să fluiere, dulce şi încet, unul dintre cântecele care-i plăcuseră atât de mult lui Beta, cu o zi înainte.

- La revedere, William Shipley, spuse Beta.

Blănoasa trase. Lujerul şi cartul lui mic dispărură.

- La revedere, lujer Beta... şopti Shipley.

Femela blănoasă îi făcu semn lui Shipley să se ducă lângă ceilalţi. El se opri, năucit, lângă Naomi. Şeful spuse, prin translatorul în formă de ou de pe pământ

- Tu. Vino aici.

I se adresase lui Jake. Bărbatul ezită, apoi se duse în locul indicat, la numai câţiva metri de ceilalţi. Al doilea mascul blănos îl prinse de braţ şi începu să-i taie hainele, cu un instrument ţinut în mâna păroasă.

- Hei! strigă Naomi furioasă şi sări în faţă.

Gail încercă să o prindă, dar nu reuşi. Nu conta. Naomi se lovi de o barieră invizibilă. Erau din nou în cuşcă.

Naomi începu să înjure, un şir de cuvinte atât de vulgare, încât Shipley se holbă şocat la ea.

- Termină, Nan! şopti Gail, tăios. Translatorul oricum nu cunoaşte aceste cuvinte, aşa că singurul pe care-l deranjezi

este Jake.

Naomi se retrase, sprijinindu-se de perete, cu faţa schimonosită de o furie tăcută.

Blănosul continuă să taie, până ce Jake rămase complet dezbrăcat. În aerul rece al dimineţii, pielea i se făcu ca de găină. Shipley îşi îndepărtă privirea, până ce blănosul trecu un obiect întunecat curbat peste corpul lui Jake, în faţă şi în spate. Când termină, şeful întrebă:

- Ce eşti tu?

- Sunt om, răspunse Jake.

Stătea cu braţele întinse pe lângă corp, refuzând să se acopere. Organele genitale atârnau, moi şi palide.

Şeful îl plesni peste umăr, suficient de tare ca Jake să simtă durerea.

- Ce eşti tu?

Întrebarea, repetată de vocea inflexibilă a translatorului, sunase obscen.

Jake încercă din nou.

- Sunt conducătorul oamenilor.

Era evident că asta vroiau. Femela îl împinse pe Jake într-o parte. El se clătină, dar nu căzu, prins de o a doua cuşcă de pereţi invizibili.

Celălalt mascul întinse mâna spre grupul de oameni. Cea mai apropiată era Nan.

- Nu! strigă Shipley, cu o voce ascuţită pe care nu şi-o recunoscu.

Dar glasul lui Gail fu mai puternic.

- Nu te opune, Nan. Mă auzi? Nu te opune. Altfel vei fi omorâtă sau schilodită!

Vederea lui Shipley se înnegură. Dar, poate pentru prima dată în viaţa ei, Naomi ascultă de cineva. Ea rămase dreaptă, sfidătoare, dar liniştită, în timp ce blănosul îi tăia hainele şi trecea băţul curbat peste corpul ei. Era un detector de arme, realiză Shipley. Îşi îndepărtă privirea de corpul dezbrăcat al fiicei lui.

- Ce eşti tu?

- Eu sunt mesagerul oamenilor, mârâi Nan.

Femela o împinse lângă Jake.

Probabil că bariera invizibilă se deschidea şi se închidea când vroiau blănoşii, îşi spuse Shipley. Naomi...

George fu următorul. Botanistul între două vârste era puţin supraponderal, iar corpul lui dolofan era brăzdat de dungi bronzate şi albe. Stătea pe loc, cu stoicism, fără să se opună.

- Eu sunt un savant al plantelor.

- Eu sunt un savant al evoluţiei.

Urmă Lucy, cu corpul ei gol atât de slab, încât coastele se vedeau sub sânii mici. Oare translatorul înţelegea cuvântul evoluţie? Da, Lucy fu împinsă lângă George, Naomi şi Jake.

- Eu sunt un savant al stelelor şi planetelor.

Karim, cu un corp dur, maroniu şi bine construit, şi cu ceva periculos mişcându-se în spatele ochilor negri, răspunse.

- Eu sunt un savant al genelor, fu răspunsul lui Ingrid, pentru prima dată fără să se opună.

Mueller.

- Eu sunt soldat.

Shipley s-ar fi aşteptat ca el să iasă în faţă. Sau soldaţii se abţineau, aşteptând o şansă să atace? Dacă aşa era, Mueller nu găsise încă acea ocazie. Reconstruitul vorbise la fel de uniform ca translatorul. Cusături albe marcau cicatricele de pe corpul lui, în locurile în care fusese transplantate organele clonate.

Rămăseseră doar Shipley şi Gail. Toată procedura aceea obscenă îi amintea lui Shipley de ceva. Un punct din istorie, în care oamenii erau dezbrăcaţi de alţii şi forţaţi să se identifice, formând şiruri de supravieţuitori şi prizonieri care aveau să moară... Nu-şi amintea. Nu putea să gândească. Şi acolo nu erau şiruri, ci doar un grup de oameni dezbrăcaţi, care tremurau în spatele unui zid pe care nu puteau să-l vadă.

Shipley încercă, cam târziu, să păşească în faţa lui Gail, dar ea îl împinse cu cotul într-o parte. În timp ce Gail era dezbrăcată, doctorul o privi pe Naomi. Nu mai văzuse niciodată o privire atât de teribilă pe o faţă umană. Nu ştia că o faţă umană putea să arate astfel.

- Eu sunt administrator, răspunse Gail.

Translatorul rămase tăcut învăţase engleza prin intermediul lujerilor, iar aceştia nu induseseră şi cuvântul "administrator". Al doilea mascul o lovi pe Gail cu pumnul. Ea se clătină în lateral şi blănosul o prinse de braţul rănit cu o strânsoare crudă.

Gail nu cedă. Evident în dureri, spuse:

- Eu sunt păstrătorul numelor.

Ceva se schimbă pe faţa blănoasă a şefului, care până atunci rămăsese neclintită ca o piatră. Privirea lui se îndreptă rapid spre ea. Translatorul de la picioarele lui întrebă:

- Tu eşti păstrătorul numelor şi păsărilor?

Păsări? Shipley crezu că nu auzise bine. Dar Gail fu mai rapidă şi răspunse, cu fermitate:

- Eu sunt păstrătorul numelor şi păsărilor.

Şeful scoase un muget, ca acelea scoase la prima aterizare. Al doilea mascul lăsă braţul lui Gail să cadă. Apoi, toţi cei trei blănoşi se lăsară în genunchi, cu cozile lor puternice strânse sub ei.

Reverenţa - dacă asta era - dură doar o clipă. Apoi blănoşii se ridicară din nou, echilibrându-se cu cozile. Translatorul spuse:

- Îl onorăm pe păstrătorul numelor şi păsărilor. Poţi muri acum, dacă alegi să mori acum pentru păsări şi cerul dimineţii.

- Nu aleg să mor acum, răspunse Gail, tremurat.

- Ne vei spune când vei alege să mori pentru păsări şi cerul dimineţii.

- Vă voi spune când voi alege să mor pentru păsări şi cerul dimineţii, zise ea.

Şeful mugi din nou. Gail fu condusă, fără să fie împinsă, spre ceilalţi. Shipley era năucit de prezenţa ei de spirit

Apoi veni rândul lui. Rămase tăcut, privind în jos, în timp ce hainele îi erau tăiate. Curentul de aer brusc de pe pielea şi organele sale genitale era mai rece decât s-ar fi aşteptat. Se simţi copleşit de o ruşine primitivă şi nemeritată. Băţul curbat trecu fin peste corpul lui şi se opri la mână. O deschise de bună voie, ca să arate cutia de metal sigilată.

- Eu repar corpurile umane rănite, spuse Shipley.

Se îndoia că "doctor" exista în vocabularul lujerilor. Cu nivelul lor de stăpânire al geneticii, probabil că lujerii se vindecau singuri.

- Acesta este dispozitivul meu pentru reparat oameni. Trebuie să-l am, ca să repar oameni.

Blănosul luă floarea morţii lui Beta şi o aruncă pe teancul de haine zdrenţuite. Femela ridică arma, trase şi toate dispărură.

Identitatea genetică a lui Beta nu avea să mai ajungă vreodată în biblioteca ascunsă. Beta dispăruse pentru totdeauna. Shipley tot nu reuşea să-şi amintească unde citise

despre acea linie dublă de prizonieri dezbrăcaţi, cei care trăiau şi cei care mureau, ale căror linii ancestrale mureau odată cu ei. Îşi dori să fi reuşit să-şi amintească.

Îşi dorea şi mai mult să fi cunoscut numele adevărat al lui Beta.

Cei nouă oameni fură urcaţi la bordul navetei. Fie aceasta fusese construită cu două secţiuni, fie fusese modificată peste noapte, deoarece partea pe care o ocupau ei era lipsită complet de orice acces din altă parte. O cutie în formă de jumătate de ou, care nu conţinea nimic altceva, decât căptuşeala groasă de pe podea. Temperatura era mult mai scăzută decât afară.

- Încăpere pentru încărcătură? întrebă Ingrid, cu un glas tremurat. Dacă nu este presurizată...

- Sunt prea deştepţi pentru asta, răspunse George. Planeta lor este, probabil, mai rece decât a noastră. Uită-te la blana lor.

- Întindeţi-vă pe jos, toţi, îi sfătui Karim. Acum. Chestia asta nu are un motor McAndrew şi vom simţi acceleraţia.

Trebuiră să se lipească strâns unul de celălalt, ca să încapă. Shipley se trezi între zid şi Lucy, care era roşie la faţă. Era atât de strâns lipită de el, încât îi simţea sfârcurile mici întărite de frig, şi simţi cum se înroşise şi el, prosteşte.

- Ne ridicăm, zise Karim, deşi nu mai era necesar pentru că toţi îşi dăduseră seama de asta.

Se părea că savanţii îşi diminuau teama prin comentarii verbale.

Shipley simţi cum o greutate îl izbise în piept. Nu mai putea să respire. Orbitele îl ardeau şi corpul i se transformă în plumb, dar tot nu putea să forţeze aerul să intre în plămâni. Se simţea la limita leşinului şi apoi totul se termină şi începu să icnească, cu plămânii în flăcări.

- N-a fost prea rău, reuşi să spună George. Nu mai mult de şase G, şi rapid.

- Toată lumea e bine? întrebă Jake. Doctore?

- D... da, răspunse Shipley şi o parte a minţii lui observă că vocea lui Jake se auzise din cealaltă parte a cabinei micuţe.

Nu din partea cealaltă a lui Lucy.

Karim se ridică.

- Gravitaţie. Nu suntem în cădere liberă. Cum naiba fac asta?

- Această acceleraţie gravitaţională se va produce din nou,

Karim? întrebă Jake. Trebuie să mai stăm întinşi?

- Nu văd de ce, dacă vom andoca la nava-mamă.

Jake nu le spuse să se întindă din nou, pentru orice eventualitate. Shipley înţelese de ce. Stând în şezut, aveau măcar câţiva centimetri de spaţiu liber între ei.

Dar era frig, foarte frig. Se strânseră totuşi unii în ceilalţi, tăcuţi, tremurând. Corpul slab al lui Lucy părea de gheaţă. Shipley, mai gras, estimă că temperatura corpului său era cu vreo trei grade mai mare ca a ei. Îşi puse braţele în jurul ei şi, după câteva minute, erau o singură masă de came, tremurând în frigul pătrunzător.

Din fericire, nu durǎ mult. O zdruncinătură uşoară şi uşa se deschise. Şeful blănos şi cei doi locotenenţi ai lui stăteau în prag. Îi traseră cu brutalitate pe oameni afară din navetă, care părea să fie încastrată într-un compartiment închis şi întunecat. Fură împinşi printr-o uşă, care se închise în spatele lor. Din fericire, acolo era cald.

O altă cameră goală, cu excepţia căptuşelii de pe podea. Pe jos erau două ouă metalice. Unul era un translator, acelaşi de pe Greentrees sau un altul. Al doilea, deschis în partea de sus, era plin cu apă. Uşa se închise.

- Fără mâncare, spuse Ingrid.

- Toată lumea e bine? întrebă Jake.

Se auziră nişte aprobări chinuite.

- OK, spuse Jake. Nu ştim unde ne duc, de ce sau cât de mult va dura zborul. Dar nu suntem morţi încă. Asta e ceva.

Nu răspunse nimeni.

- Oriunde ne-ar duce, zise Gail vioaie, nu trebuie să stăm aici, fără să facem nimic. Karim, nu ai spus că nava asta are... Motorul cutare? Care poate accelera şi decelera, aşa încât să zboare între sistemele solare mult mai repede decât putem noi?

- Da, răspunse Karim. Motorul McAndrew. Este un disc din material superdens, care...

- Bine, îl întrerupse Gail. Deci nu vom avea parte de acele acceleraţii gravitaţionale, atunci când nava va părăsi orbita?

- N-ar trebui. De fapt, s-ar putea să fi părăsit deja orbita.

- Bine, spuse Gail, înclinând din cap. Atunci această căptuşeală de pe podea nu este absolut necesară. Hai să vedem cât material putem smulge, ca să rupem fâşii, cu mâna sau cu dinţii. Poate că putem încropi un minim de haine. Nu ştim ce

temperatură va fi acolo unde mergem. Şi asta ne va oferi o ocupaţie.

Ingrid se uita la Gail ca şi cum aceasta şi-ar fi pierdut minţile. Dar Jake zise:

- Este o idee bună, Gail. Haideţi, la treabă!

- Staţi! interveni Shipley, şi vocea lui se auzi ca un tremurat ascuţit.

Încercă din nou:

- Opriţi-vă! Vă rog!

Toţi se întoarseră spre el. Trebuia să fie atent. Dacă el cerea o întrunire pentru reculegere, sau chiar o tăcere comună, nimeni n-ar fi participat. Ar fi urmat zgomot, discuţii, certuri, speculaţii ştiinţifice. Ar fi fost o lipsă de credinţă dacă o numea altfel?

Nu. Şi era mare nevoie de asta.

- Înainte să începem să facem haine, putem să păstrăm un moment de tăcere pentru Beta? În... memoria lui?

Examină feţele celorlalţi. A lui Jake, încordată, a lui Gail, nerăbdătoare. A lui Lucy şi, surprinzător, a lui Karim, pline de compasiune. Mueller, impasibil, ca întotdeauna. Ingrid şi George, indiferenţi.

Nu îndrăzni să se uite la Naomi. Fiica sa, cu dispreţul ei pentru el, cu înclinaţia ei de a provoca durere. Nu era suficient de puternic în acel moment ca să-i reziste, aşa cum îi rezistase toată viaţa, încercând să-i arate un drum mai bun. Era atât de obosit. Beta era mort şi Shipley eşuase în ultimul lucru pe care i-l ceruse lujerul. Dacă Naomi îşi întorcea cruzimea împotriva lui acum, Shipley realiză, cu o oroare proaspătă, că nu credea că s-ar fi putut opri să se prăbuşească.

- Bineînţeles, doctore, răspunse Jake, cu blândeţe. Putem păstra câteva clipe de tăcere, pentru Beta. A fost... a fost tot timpul atât de amabil.

Ingrid se încruntă. Shipley ecrană imaginea închizând ochii şi înclinându-şi capul. Nu ştia dacă şi ceilalţi făcuseră la fel, dar nici unul dintre ei nu vorbi. Doctorul încercă să-şi cureţe mintea, să facă loc pentru pace şi lumină, dacă acestea aveau să vină. Era greu. Erau toţi acolo, tolerând tăcerea, dar neparticipând la ea, nerăbdători să treacă la deciziile şi acţiunile pe care se bazau ei. Nu era o întrunire pentru reculegere. Nu era o întrunire pentru nimic, nici măcar în

memoria lui Beta. Era o întrerupere pe care el le-o impusese prin aroganţa sa, prin încercarea greşită de a da, când el avea nevoie să primească, o impunere inutilă care nu aducea nimănui nimic, nici măcar lui...

Şi atunci, Karim începu să fluiere. O clipă mai târziu, Shipley simţi atingerea unor degete mici şi zgâriate, când mâna lui Naomi se strecură într-a lui.

CAPITOLUL 23

Gail nu ştia cât dormise. Dar fu smulsă din somn de deschiderea unei uşi.

În pragul uşii stătea un blănos, care-i privea impasibil pe oamenii ce se trezeau brusc pe podeaua navei. Câţiva, cu somnul mai adânc, nu auziră uşa şi continuară să doarmă, indiferenţi. Blănosul, care putea sau nu să fie unul dintre cei trei văzuţi înainte - lui Gail toţi i se păreau la fel nu manifestă nici o reacţie la benzile de material cenuşiu rupt din căptuşeala punţii şi înfăşurat acum în diferite puncte în jurul corpurilor umane. Cei mai mulţi îşi legaseră pur şi simplu fâşiile în jurul coapselor, ascunzându-şi organele genitale. Lucy şi Nan erau destul de mici ca partea ce le revenise să se întindă şi peste sâni, ca un sarong primitiv.

- Veniţi, le spuse blănosul, prin oul translator din mână.

Din oul neted ieşise acum un mâner. *Convenabil*, îşi spuse Gail. Îl scutură pe George, ca să-l trezească.

Cei nouă oameni îl urmară pe blănos prin acelaşi coridor îngust şi neted, sau poate pe un altul, spre navetă. Fură împinşi din nou în spaţiul claustrofobic. Gail, ultima care intrase, simţi un tentacul blănos pe braţ şi tresări.

- Păstrător al numelor şi păsărilor, poţi muri acum, dacă alegi să mori pentru păsări şi cerul dimineţii.

Nu se vedea nici un cer, nici al dimineţii, nici de altfel. Cu atât mai puţin păsări. Gail răspunse cât mai ferm posibil:

- Nu aleg să mor acum pentru păsări şi cerul dimineţii.

Blănosul o lăsă să treacă şi ea se urcă în navetă.

- Întindeţi-vă! vorbi cu fermitate Jake. Posibilă accelerare.

Abia terminase, când Gail simţi presiunea forţei gravitaţionale. O suportă, neavând de ales, fără să se opună. După câteva secunde, încetă.

- Cum vă simţiţi? întrebă Jake. Doctore?

- A leşinat, răspunse Nan. Încă respiră.

Îl privea pe tatăl ei, în timp ce Gail o privea pe ea.

Nan îl ţinuse de mână în.timpul "tăcerii comemorative" patetice şi lacrimogene pentru lujerul mort, dar îi dăduse drumul imediat după aceea şi nici nu se mai uitase la el. Orice s-ar fi întâmplat cu Nan, Gail îşi dori ca fata să poată trece peste asta. Nan trebuia să se hotărască dacă se purta decent cu Shipley sau dacă-l ignora. La fel cum trebuia să se hotărască în privinţa blănoşilor. Îi susţinea pe blănoşii experimentali de pe Greentrees şi îi ura pe blănoşii duri de pe navă. Asta părea suficient de clar pentru Gail, şi chiar rezonabil, dar Nan părea să complice totul, în mintea ei perversă. Din cine ştie ce motiv, ea avea nevoie de un set unificat de reacţii şi asta o măcina, iar Gail nu înţelegea de ce. Gail se simţea tot mai iritată de chinul la care se supunea Nan, din cauza extratereştrilor. Era un fel de autoindulgenţă.

Iar Jake... Între el şi Lucy se întâmpla ceva ciudat, ceva ce începuse în noaptea în care discutaseră în ploaie. Lucy îi evitase privirea şi nu se aşezase lângă el nici măcar o dată, în acea o zi şi jumătate petrecute la bordul navei blănoşilor. Chiar trecuseră o zi şi jumătate. Luminile nu scăzuseră niciodată şi nu puteau să se ghideze decât după ceasurile lor interne.

De ce nu puteau nici unul dintre ei - Nan şi Shipley, Jake şi Nan, probabil chiar şi Mueller, care încă era urmărit de faptul că fusese nevoit să-l ucidă pe Scherer - să recunoască faptul care era cu adevărat important? Acum nu conta decât supravieţuirea. Restul erau prostii. Gail ar fi vrut să-i scuture bine.

Îşi simţi stomacul răzvrătindu-se. Dumnezeule, murea de foame! Nu li se dăduse nici un fel de mâncare la bordul navei. Lucy şi Nan, care nu aveau grăsime suplimentară în corp, arătau deja trase la faţă. Ceilalţi, mai bine căptuşiţi, păreau doar flămânzi.

- Decelerare! strigă Karim şi toţi se prinseră de singurul obiect disponibil, adică unul de celălalt.

La oprirea navetei, oasele lui Gail trosniră.

Ce era afară?

Uşa se deschise, Jake se plasase aşa încât să fie primul care să iasă, urmat de Mueller. Gail rămase ultima, în spatele lui

Shipley şi a lui Karim, bătrânul sprijinindu-se de tânărul fizician.

O planetă diferită. Ceea ce era de aşteptat, bineînţeles, dar era totuşi un şoc. Îşi simţea corpul greoi, amorţit. Se uită în jur şi clipi.

Se aflau pe un platou larg, lângă un munte abrupt. Într-o parte se înălţau pante roşii stâncoase, pe jumătate acoperite de o vegetaţie verde. După atâta timp petrecut pe Greentrees, stânca roşie şi flora verde păreau ciudate, incorecte. Plantele ar fi trebuit să fie purpurii.

În cealaltă direcţie, Gail putea să vadă pe o distanţă de kilometri întregi o întindere de teren accidentat. Văi, râuri, alţi munţi. Soarele, aflat jos pe cer, era mic şi foarte strălucitor, iar umbrele aveau muchii ascuţite şi un colorit ciudat. Era acelaşi soare? Da, nu călătoriseră suficient de mult ca să părăsească sistemul solar al lui Greentrees.

Sufla un vânt slab şi rece. Aerul, care-i făcuse pielea de găină, mirosea puternic a... ceva. Ceva putrezit. Gail făcu un pas în faţă. Pământul o trase în jos. Pe cer nu erau păsări... O gravitaţie prea puternică? Gail simţi cum lacrimile îi înţepau ochii. Scena era extraterestră, austeră, sălbatică şi neprimitoare. Înfuriată pe propria slăbiciune, clipi repede ca să alunge lacrimile.

În stânga ei era o clădire mare triunghiulară, de piatră, ale cărei stânci roşcate dure nu erau cimentate în vreun tipar anume, şi mai multe clădiri mai mici. Dintr-o gaură a acoperişului se înălţa fum. Avea un miros acru. Ceva intens colorat era legat de stâlpii de lângă clădire, dar Gail nu avea idee ce era.

Doi blănoşi ieşiseră din navetă. Unul i se adresă lui Jake, ca şi cum ceilalţi nu ar fi existat.

- Aceasta este o altă planetă pe care inamicii i-au făcut pe ai noştri blasfemii. Noi vă vom lăsa pe voi, oamenii, aici. Inamicul va veni aici să viziteze blasfemiile. Vă vor lua în nava lor, dacă le veţi cere să vă ia în nava lor. Vă vor duce pe planeta lor. Nu le veţi spune că noi am găsit această lume. Nu le veţi spune că am găsit cealaltă lume, pe care eraţi voi. Le veţi spune că aţi fost lăsaţi aici de alţi oameni, să muriţi. Vă vor lua pe planeta lor. Pe planeta lor veţi fi sub scutul lor. Veţi distruge scutul lor ca noi să putem ataca. Nu le veţi spune de ce le veţi distruge

scutul. Ne veţi spune unde sunteţi şi ce faceţi pe...

Translatorul lătră un sunet retradus.

Simultan, blănosul îi întinse lui Jake o tabletă metalică, pe care Gail o recunoscu imediat. Ecranul din versiunea portabilă a emiţătorului-receptor de transmisie cuantică din Mira City, tăiat de pe sursa lui de energie, fusese transportat la locaţia balizei, pentru cazul în care se producea o confruntare finală, fatală, reprezentând astfel ultima şansă de transmitere a unor veşti prin cuantică spre Pământ, referitoare la soarta coloniştilor de pe Greentrees. Probabil că blănoşii îl luaseră din planor, înainte să-l arunce în aer.

- Dacă nu faceţi toate aceste lucruri, vom distruge Greentrees, şi oraşul vostru şi toţi oamenii de pe Greentrees. Dacă nu veţi face toate aceste lucruri, vom găsi Pământul şi-l vom distruge. Pământul nu va fi greu de găsit.

Blănosul se întoarse să plece.

- Aşteaptă! strigă Jake. Avem întrebări!

Blănosul se întoarse, fără să-şi schimbe expresia. Cel puţin din câte îşi putea da seama Gail.

- Cum distrugem scutul? întrebă Jake. Nu ştim cum să facem asta!

- Atunci trebuie să învăţaţi cum.

- Dar... nu avem arme!

- Trebuie să învăţaţi cum, repetă blănosul.

- Transmiţătorul cuantic pe care ni l-aţi dat, interveni Gail. Cel cu care trebuie să vă trimitem informaţii, zise ea, arătând spre dispozitivul din mâna lui Jake, nu are energie! Nu va transmite fără energie!

- Punem noi energie în el, zise blănosul. Va transmite la noi, Păstrător al numelor şi păsărilor.

- Dar...

- Dacă nu faceţi toate aceste lucruri, vom distruge Greentrees, şi oraşul vostru şi toţi oamenii de pe Greentrees. Dacă nu faceţi toate aceste lucruri, vom găsi Pământul şi-l vom distruge.

Gail îl văzu pe Jake revenindu-şi.

- Şefule, ai spus că trebuie să distrugem scutul de pe planeta inamică. Dar gândeşte-te puţin. Noi nu avem o tehnologie atât de avansată ca a voastră. Ştii asta pentru că ai văzut planorul, armele noastre, sursa de putere a transmiţătorului cuantic,

care este mult mai mică şi mai rudimentară ca a voastră. Sunteţi clar superiori nouă ca tehnologie. Prin urmare, dacă voi nu puteţi distruge acest scut, cum am putea noi, oamenii, care...

- Dacă nu faceţi toate aceste lucruri, repetă blănosul, vom distruge Greentrees, şi oraşul vostru şi toţi oamenii de pe Greentrees. Dacă nu faceţi toate aceste lucruri, vom găsi Pământul şi-l vom distruge.

Se întoarse din nou, insensibil la flatările sau logica lui Jake. Gail simţi cum panica îi creştea.

Primul blănos dispăru în navetă. Al doilea i se adresă direct ei.

- Păstrător al numelor şi păsărilor, poţi să mori acum, dacă alegi să mori pentru păsări şi cerul dimineţii.

- Nu aleg să mor acum, la naiba! exclamă Gail, fără să se poată abţine.

Blănosul nu reacţionă. Dispăru în navetă şi, o secundă mai târziu, aceasta începu să se înalţe. Gail simţi valul de căldură, mai mic decât în cazul unei nave umane, totuşi perceptibil, şi se aruncă la pământ, cu braţele deasupra capului. Când se ridică, nevătămată, naveta dispăruse.

- în regulă, zise Jake, se opri şi apoi continuă. Avem nevoie de adăpost şi mâncare. Voi doborî poarta acelui încântător castel şi voi vedea dacă putem obţine o invitaţie la ceai. Franz şi George, voi veniţi cu mine. Gail, du-i pe toţi ceilalţi... undeva. În spatele bolovanului, cred, sau în râpa aceea. Şi ia asta.

- Merg cu tine, Jake, spuse Nan. Eu am trăit cu blănoşii de pe Greentrees.

El nu comentă, fie pentru că ar fi însemnat prea multă bătaie de cap, fie pentru că era de acord că ea ar fi putut fi utilă. Gail îşi spuse că ambele motive erau plauzibile. Acei blănoşi - dacă se dovedeau a fi aşa ceva - nu erau ca aceia de pe Greentrees. Şi rolul unui conducător era să-şi susţină deciziile.

- Dă-mi cuantica, îi spuse ea lui Jake.

Deseori, deşi nu tot timpul, ea fusese cea care o utilizase, atât la bordul lui *Ariel*, cât şi în Mira City. Jake i-o întinse. Transmiţătorul părea anormal de uşor, desprins de baza lui mare şi rudimentară. Oare era acolo suficientă energie pentru o legătură cu echipamentele echivalente pe care le aveau blănoşii pe nava lor? Şi cum aveau să citească acei extratereştri

nebuni scrisul în engleză trimis de ea? Nimic nu avea sens. Nimic nu avea sens, încă de când descoperiseră prima colonie de blănoşi, pe Greentrees.

- Gata, toată lumea, să mergem, spuse ea.

Terenul aspru, stâncile roşii amestecate cu plante mici spinoase, cu boabe mari, albastre şi înţepătoare, îi răneau picioarele goale. Şi numai Dumnezeu ştia pe ce agenţi patogeni călcau sau respirau. Dacă nu erau ucişi de expunerea la frig, era posibil să-i ucidă bolile.

Nu trebuie să gândeşti aşa!

- Te descurci, doctore Shipley? întrebă ea.

Bătrânul arăta ridicol şi îngrozitor, cu burta lui uriaşă atârnând peste banda de pânză cenuşie legată în jurul coapselor, cu pieptul acoperit de păr cărunt, cu pielea ca de găină, din cauza frigului. Fiecare linie de pe faţa lui devenise mai adâncă.

- Da, Gail. Mulţumesc.

Lucy şi Karim îl ajutară să coboare pe pantă, în spatele unui bolovan. La bază, Gail văzu că era un fel de adâncitură în zidul stâncii. Nu chiar o peşteră, mai curând o protuberanţă. Era suficient.

Se lăsară să alunece pe pantă, cu pietricelele fugind de sub picioarele lor. Gail îşi simţea corpul prea greu. Păşi pe ceva ascuţit şi înjură. Dar în interiorul acelei adâncituri erau protejaţi de vânt, iar stânca era caldă de la soare. Se aşeză, recunoscătoare.

Karim începu imediat să vorbească.

- Cred că este o stea clasă F, poate o F7 sau F8. Din nivelul luminii soarelui, aş spune că suntem mai departe de steaua primară, decât este Terra de Sol, aşa că nu primim suficientă energie. Gravitaţia pare să fie cam cu o treime mai mare decât pe Pământ. Presiunea aerului este mai mare, şi de aceea avem probleme cu respiraţia. Iar...

- Karim! îl întrerupse Gail. Ne este vreuna dintre aceste informaţii utilă?

El se gândi o clipă.

- Probabil că există mai multe raze ultraviolete, raze X, şi particule încărcate decât suntem noi obişnuiţi. Ar trebui să ne ferim de soare.

- Grozav! exclamă Gail. Soarele este singurul lucru care ne

împiedică să îngheţăm.

- Şi nu vă mişcaţi prea repede. Va dura ceva până să ne obişnuim cu această presiune mai mare a aerului.

Gail îşi examină tălpile. Acel ceva ascuţit îi sfâşiase pielea.

- Am văzut un fel de grădină, în spatele acelei lespezi de stâncă, zise Lucy. Aş putea să mă duc să aduc nişte mâncare. Dacă blănoşii o pot mânca, poate că putem şi noi.

- Nici nu ştii dacă blănoşii sunt forma de viaţă de aici! replică Ingrid tăios.

Era adevărat. Fără informaţii, fără tehnologia necesară ca să testeze plantele noi, să excaveze tuneluri, să-i apere de animalele de pradă şi să-i vindece în caz de accidente, erau total neajutoraţi. Ca nişte copii aproape goi, care nu puteau face altceva decât să aştepte.

Din fericire, aşteptarea nu dură mult. George reapăru, cu o faţă incitată şi total ridicol, cu acea pânză cenuşie ce-i acoperea coapsele.

- Gail! Toată lumea! Haideţi, este mâncare în colibă.

Se căţărară pe panta mică, Lucy şi Karim ajutându-l pe doctorul Shipley. Bătrânul răsufla din greu. Pe platou, vântul rece îi lovi din nou. Gail se bucură să intre în coliba de piatră.

Înăuntru era cald, fum şi aglomerat. Un foc deschis ardea în centrul camerei, fumul urcând prin gaura din acoperiş. Pe nişte grinzi de lemn erau atârnate grămezi de plante ce nu puteau fi recunoscute şi hălci din ceva ce semăna a carne, în nişte membrane transparente. O duzină de blănoşi stăteau strânşi grămadă, într-o parte a focului, jumătate din ei fiind copii. Gail nu reuşi să le descifreze expresia, ca de obicei, dar nu se putea înşela asupra poziţiei lor. Mai văzuse acea atitudine la câini, pisici, şoareci prinşi la colţ, ca şi la fiinţele umane. Acei blănoşi erau îngroziţi de ceva.

De cealaltă parte a focului stăteau ceilalţi oameni, în afară de Nan, mâncând ceva verde-cenuşiu. Nan stătea ghemuită lângă blănoşi, copiind cu grijă poziţia lor, mârâind încet la unul dintre adulţi.

- Par să fie îngroziţi de noi, spuse Jake. Ingrid crede că modificarea virală produsă acestui grup poate fi ceva analog cu tratamentul uman pentru evitarea a ceea ce este nou. Orice este nou îi sperie până la stadiul de paralizie.

- Crezi că e bine să mâncaţi aia? întrebă Gail.

Gura i se umpluse de salivă numai la vederea hranei.
- Nu prea avem de ales, răspunse George, serios. Fie mâncăm, fie murim de foame. E făcută de blănoşi, un fel de terci din plante uscate, cred. Sunt grămezi întregi, în gaura de acolo. Nu au obiectat când am luat şi noi.
- Nu ar obiecta nici dacă aţi lua tot ce le aparţine! replică acid Nan, din cealaltă parte a focului. Nu înţelegeţi? Au fost mutilaţi, în creierul şi în instinctul lor de supravieţuire, aşa încât lujerii să poată crea blănoşi cărora să le fie atât de frică, încât să facă orice încât să evite obiecte noi, experienţe sau fiinţe noi. Este un viol experimental.
Deci Nan îşi rezolvase conflictul referitor la extratereştri. Descoperise un nou grup de victime pe care să le susţină, iar lujerii erau din nou diavolii dezumanizaţi.
Gail se uită în gaura indicată de George. Acolo erau aliniate mai multe membrane transparente, pline cu bucăţi din mâncarea aceea verde-cenuşie. Ridică o bucată şi o linse. Era uşor amară, dar nu respingătoare. Stomacul ei avea contracţii de foame. Mestecă bucata şi se aşeză să se bucure de căldura binevenită a focului.
- Dacă murim cu toţii în noaptea asta, se va rezolva problema a ce vom face în continuare, spuse George.
- Nu vom muri în noaptea asta, zise Gail.
Acum aveau mâncare, adăpost, posibili mentori. Exista ceva cu care se putea lucra.
- Gail, trezeşte-te! o zgâlţâi Jake. Au plecat.
- Cum?
Era întinsă pe podeaua colibei, învelită cu o pătură făcuta dintr-o blană cenuşie pe care nu o putea identifica, dar care îi provoca mâncărimi. Şi mirosea ciudat. Dar nici mirosul, nici mâncărimea nu o împiedicaseră să doarmă. După trei nopţi cu ploaie, tensiune şi frig, somnul în acea piele îmblănită, în spaţiul acela plin de fum păruse cel mai mare lux imaginabil. Aşa că, bineînţeles, nu durase prea mult.
- Au plecat, repetă Jake. Blănoşii. Toţi.
Gail se ridică. Coliba era plină de o lumină palidă: răsăritul. Toţi dormeau, în afară de Jake, Karim şi...
- Unde e Nan?
Oh, Dumnezeule, plecase cu ei, mica nebună idealistă!...
- Afară. Karim a vrut să vadă dacă lumina produce aurore, A

plecat fără să observe dacă blănoşii erau aici sau nu, dar Nan s-a trezit la întoarcerea lui şi ea a observat imediat. Ea m-a trezit pe mine.

- Şi tu pe mine, completă Gail, încercând să-şi ascundă uşurarea că Nan nu fugise pentru a trăi cu băştinaşii. De ce?

- Pentru că, atunci când Karim se uita la stele, i s-a părut că vede un obiect mişcându-se printre acestea. A spus că e posibil să fi fost o cometă sau un meteorit. Dar ar putea fi şi o navă.

- *Deja*?

- E posibil ca blănoşii să fi plănuit totul bine, zise sec Jake. Gail, dacă este o navă şi dacă este a lujerilor, şi dacă ei intenţionează cu adevărat să ne salveze, trebuie să decidem dacă mergem cu ei sau nu.

- Ştiu, spuse Gail.

Fusese un adevărat lux să se concentreze numai asupra supravieţuirii. Mâncare, apă, haine, adăpost. Ţinea departe aspectele mai serioase. Genocid, trădare, sabotaj planetar, distrugerea Mira City. Nimeni nu ar fi trebuit să fie obligat să ia decizii atât de serioase.

- N-am putea să o facem nici dacă am vrea, Jake, vorbi ea încet. N-am avea idee cum.

- Crezi? întrebă el, cu amărăciune. Nici măcar tu? Păstrătorul numelor şi păsărilor?

- Du-te dracului! ripostă ea şi se simţi puţin mai bine. Există aurore acolo?

- Spectaculoase. Pe tot cerul. Îţi sugerez să le vezi acum, înainte să răsară soarele.

- Nu, spuse Gail. Aş prefera să-i scol pe toţi şi să preparăm micul dejun.

Mâncară repede, în tăcere, acum mai mult ca o sarcină necesară, în locul binecuvântării din noaptea precedentă. Chiar şi Mueller mâncă, deşi fără chef. Părea să se cutremure, de câte ori mâncarea extratereştrilor îi atingea buzele. Ingrid mai aruncă un buştean pe focul aproape stins. Mulţi dintre ei erau înveliţi în păturile din blană. Gail, George şi Lucy începuseră deja să le taie şi să le lege, încropind nişte haine mai potrivite.

Gail aşteptă ca Jake să înceapă. Acesta arăta mai bine decât se aşteptase, destul de odihnit şi sătul, dar o disperare controlată îi brăzda faţa.

- Bun, iată care sunt opţiunile noastre, aşa cum le văd eu. Fie lujerii vin după noi, aşa cum au spus blănoşii, fie nu. Nu putem controla asta. Dar putem să alegem una dintre următoarele trei variante. Putem să dispărem în sălbăticie şi să ne ascundem de extratereştrii care apar, fie ei lujeri, fie blănoşi. Supravieţuirea ar fi problematică, pentru că nu avem tehnologia necesară ca să aflăm ce putem să consumăm. Dar, deşi dispunem de o tehnologie atât de redusă, dacă mergem suficient de departe, probabil nu vom fi detectaţi de nici un extraterestru. In definitiv, ei nu au folosit decât o fracţiune mică din planetă pentru colonii experimentale. Aceasta este prima variantă.

- Nu cred că şansele noastre de supravieţuire ar fi prea mari, zise George. Nu avem idee ce animale de pradă, insecte sau plante otrăvitoare vom întâlni. Şi, chiar dacă am merge, dacă obiectul văzut de Karim era o navă, s-ar putea ca lujerii să ajungă aici destul de curând. Cine ştie câte colonii au pe această planetă şi când va fi controlată cea de aici?

- Asta, totuşi, nu exclude total prima variantă, spuse Gail.

- Varianta a doua, reluă Jake. Să facem ceea ce au spus blănoşii. Să mergem cu lujerii, să le spunem că am fost exilaţi aici de semenii noştri, să intrăm sub scutul planetar. Apoi să sperăm că vom găsi o cale de a distruge scutul.

Nimeni nu comentă.

- Varianta a treia. Ne întâlnim cu lujerii şi le spunem adevărul, inclusiv ceea ce vor blănoşii să facem. Apoi, să sperăm că ei ne vor ajuta.

- Să ne ajute să facem *ce*? izbucni Nan. Ei nu pot distruge nimic, altfel ar fi distrus deja planeta blănoşilor interstelari. Vor sta şi vor discuta despre toate astea. Ei nu ştiu decât să vorbească. Între timp, blănoşii stăpâni vor dezintegra coloniile de pe această planetă, aşa cum au tăcut pe Greentrees.

Oh, Nan! îşi spuse Gail. Iar lua partea sclavilor. Chiar şi cu preţul vieţii celor din neamul ei.

- O întrebare-cheie, spuse Gail, este dacă noi credem cu adevărat că blănoşii vor distruge Mira City, în eventualitatea că nu vom coopera. Ameninţarea de a distruge Pământul poate fi o cacealma, dar Mira City le este accesibil.

- Vor distruge oraşul, vorbi sobru George.

- Sunt de acord, zise şi Karim.

- Atunci, opţiunea noastră este clară, concluzionă Gail, fără să se uite la Nan. Trebuie să facem ceea ce ne-au spus blănoşii. Poate că putem să ne dăm seama cum să distrugem scutul din interior, poate nu. Dar, dacă nici nu încercăm, cinci mii dintre semenii noştri, fiinţe umane, vor muri. Şi mai mulţi chiar, dacă-i vor ucide şi pe cheyennii lui Larry.

- În schimbul unei planete întregi, pline de fiinţe ca lujerii! spuse George.

- Ei nu sunt ai noştri! zise Gail răspicat.

Era foarte sigură în privinţa asta.

- Loialitatea noastră este faţă de oameni.

- *Ja*, întări Franz Mueller. Eu spun la fel.

Toţi îl priviră surprinşi. Soldatul vorbea foarte rar.

Ingrid zise, părând tulburată:

- Nu văd nici o posibilitate de a distruge un scut, pe care nici măcar nu-l înţelegem. Aşa că, chiar dacă ajungem la lujeri, tot am fi ineficienţi, iar blănoşii vor distruge Mira City. Poate şi Pământul...

- Dar, dacă nu încercăm să distrugem scutul, putem fi siguri că vor nimici Mira City, conchise Jake.

- În ambele cazuri, şansele de a evita distrugerea lui Mira City sunt minime! izbucni Nan. Dar putem să salvăm aceste biete creaturi de aici, de la moarte sau alte experimente! Dacă fugim în sălbăticie şi le găsim, cu timpul se vor obişnui cu noi. Putem să le învăţăm. Împreună, putem supravieţui!

- Nu! o contrazise Gail. Mira City e pe primul loc, chiar dacă şansele sunt mici. Dumnezeule, Jake, eu, George şi doctorul Shipley suntem cu toţii în Consiliul Guvernatorilor! Crezi că-i putem vinde pe oamenii noştri, doar ca să ne salvăm propriile vieţi?

- Ne-am salva vieţile dacă am merge cu lujerii, remarcă Ingrid. Chiar dacă nu am distruge scutul, am fi în siguranţă sub el, atâta timp cât funcţionează.

- Loialitatea noastră faţă de Mira City este pe primul loc, repetă Gail.

- Nu mai fi atât de şovină, Gail! exclamă Nan, înfierbântată. Şi blănoşii experimentali sunt fiinţe raţionale! Prin ce este faptul că-i pui pe ai tăi deasupra lor diferit de toate acele momente din istorie în care un grup de oameni a decis că un alt grup este inferior şi s-a simţit liber să facă experimente pe el

sau să-i ucidă?

- Calmează-te, Nan, interveni Jake. Şi voi, ceilalţi. Trebuie să discutăm raţional şi să luăm cea mai bună decizie, şi asta cât mai rapid.

- Nici măcar nu e vorba de o problemă raţională! ripostă Nan. Sunt implicate vieţi!

- Da, spuse Ingrid. Ale noastre.

- Soţul tău nu este în Mira City, Ingrid? întrebă Gail.

Ingrid îşi încleştă pumnii şi se încruntă la ea.

- Scutul..., începu Karim, dar fu întrerupt de o hărmălaie de voci.

- Mira City...

- Blănoşii...

-... cea mai bună şansă de supravieţuire...

- Lujerii...

- Loialitatea...

- Stop! ţipă Shipley şi încercă să se ridice.

Dar se clătină şi căzu. Lucy încercă să-l prindă, dar se prăbuşiră amândoi la pământ. Shipley se ridică, cu pătura alunecată de pe umeri, un bătrân gras, tremurând, dar hotărât să vorbească.

- Ajunge! Vă rog. Ascultaţi.

- Dă-i drumul! îi zise Jake. Lăsaţi-l să vorbească.

Gail se uită la Jake. Nu-i convenea că era nevoit să-l lase pe Shipley să vorbească. Încă nu-l plăcea şi nu avea încredere în noul quaker. Dar Jake era corect. Gail ştia cât îl costa asta şi aprobă din cap. Shipley putea să vorbească.

Dar se îndoia că aceasta avea să schimbe ceva. Aveau nevoie de un plan practic, nu de o filosofie religioasă. Spera doar ca Jake să nu-i acorde lui Shipley mai mult de două minute. Altfel, avea să-l întrerupă chiar ea.

Era prea important ca să lase totul în seama excentricilor.

CAPITOLUL 24

Shipley se opri câteva clipe preţioase ca să-şi adune gândurile. Dar descoperi că nu era necesar. Cuvintele ţâşneau din el, prin el, cu toată claritatea şi simplitatea adevărului. Vorbea Lumina din el, şi nu trebuia decât să se deschidă spre ea şi să fie recunoscător că era folosit pentru asta.

- Am vorbit despre loialitate faţă de umanitate, faţă de Mira City, faţă de alte specii raţionale, faţă de vieţile noastre. Dar aici este implicată o altă loialitate. Cea faţă de adevăr. Adevărul este cel care ne eliberează - de înşelăciune, de aroganţă, de teamă. Adevărul este ceea ce este mai bun în fiecare dintre noi. Aceasta este definiţia adevărului: partea din noi care este atrasă în mod natural spre bine. Dacă acţionăm conform adevărului, atunci se întâmplă ceva minunat.

Îşi trase repede respiraţia, de teamă să nu facă o pauză în care Jake să poată interveni, dar cu o teamă la fel de mare că, dacă nu respira adânc, apăsarea constantă a acelei planete asupra plămânilor şi inimii lui bătrâne putea să-l împiedice de tot să mai spună ceva.

- Dacă acţionăm conform adevărului, atunci putem ajunge la adevărul care e în alţii. Numai când suntem sinceri cu alţii, orice acţiune comună poate face apel şi la cea mai bună parte *din ei*. Lujerii sunt sinceri. Am văzut asta, în modul în care au răspuns la întrebările noastre, fără ezitare şi cu răspunsuri care s-au dovedit toate a fi adevărate. Ştim că sunt curajoşi, din modul în care a murit Beta. Şi sunt buni, nu ei sunt agresorii în acest război. Dacă acţionăm conform adevărului faţă de lujeri, dacă le *spunem* adevărul, atunci vom avea, împreună, resursele a două specii, care să decidă ce este cel mai bine să facem. Dacă nu le spunem adevărul, dacă minţim, ne retezăm orice posibilitate. Pierdem toate avantajele unei cooperări adevărate. Şi ne separăm şi de ceea ce e mai bun în noi. Vă rog, Jake, Gail, spuneţi-le toată povestea lujerilor care vor sosi! Totul, şi atunci vom avea cale liberă spre decizii, pe baza realităţii, nu a minciunilor. Aveţi încredere în aceşti lujeri buni! Aveţi încredere în noi!

Rămase fără respiraţie, fără cuvinte. Îl dureau plămânii, dar privi plin de speranţă la feţele lor. Lumina venise prin el atât de puternică, atât de clară... Era sigur că-i va convinge!

Atunci, Naomi spuse sec:

- Sigur că lujerii sunt buni. Sunt buni, pentru că experimentează pe alte rase, pentru a crea arme biologice.

Shipley simţi cum faţa i se contorsiona. Propria fiică!...

Dar, în definitiv, decizia nu-i aparţinea lui Naomi. Se uită la Jake şi la Gail, sperând, pledând în gând.

- Este cineva de acord cu doctorul Shipley, că ar trebui să le

spunem lujerilor totul? Cine e de acord?

Lucy ridică mâna. Lucy, cu idealismul pe care el îl văzuse pe *Ariel*, chiar şi prin nebunia ei temporară.

După o clipă, Karim ridică şi el mâna.

- S-ar putea să aibă resurse ştiinţifice de care noi nu ştim încă şi care să ne fie de folos, dacă suntem sinceri cu ei.

- Eu votez să ne ascundem pe această planetă, spuse Naomi, cu asprime.

- Aici nu suntem într-o democraţie, Nan! replică Jake. Vă cer părerea numai ca să mă ajute să decid. Voi...

- Aici nu suntem în blestemata ta de corporaţie, Jake! Aici nu mai eşti preşedinte!

- ... ceilalţi credeţi că ar trebui să încercăm să îndeplinim ordinele blănoşilor, ca fiind cea mai bună şansă a noastră de a salva Mira City şi poate chiar Pământul, dacă partea asta nu a fost o cacealma?

Ingrid aprobă cu tărie din cap, urmată de Franz Mueller, George şi Gail.

- Şi eu cred aşa, spuse Jake. Asta înseamnă cinci. Nan, chiar dacă am fi într-o democraţie, am avea majoritatea. Le vom spune lujerilor care vor veni aici că am fost abandonaţi de semenii noştri, ca pedeapsă pentru vreo crimă. La bordul navei lor, vom încerca să aflăm tot ce putem despre acel scut. Ţinem legătura cu blănoşii prin cuantică. Gail, tu poţi face asta. Şi, odată ce ajungem pe planeta lujerilor, vom încerca să distrugem scutul, pentru a salva oamenii de pe Greentrees. Pentru a nu ne contrazice singuri, numai eu voi vorbi cu lujerii despre Greentrees, despre aşa-zisele crime şi despre aproape tot ce nu este total inofensiv. Dacă lujerii vă întreabă ceva, îi veţi trimite la mine.

- De unde ştim că lujerilor care ar trebui să apară aici nu li s-a spus deja totul despre noi, prin cuantică? întrebă Ingrid.

- Pentru că lujerii nu au cuantică, răspunse Karim. Ştiu asta de la Beta.

- Atunci, de unde ştim că lujerii care vor veni aici nu au fost mai întâi pe Greentrees, unde au găsit coloniile blănoşilor distruse şi au dedus planul pe care-l au aceştia cu noi?

- Nu contează dacă au fost acolo mai întâi, spuse Jake, pentru că eu le voi spune că am fost abandonaţi aici de oamenii noştri din Mira City şi că nu am văzut nici un fel de

extratereştri, cu excepţia blănoşilor bolnavi de pe Greentrees. Ne vom preface extrem de surprinşi când ne vor spune că există bănoşi interstelari. Şi nu vor ghici ce ne-au spus blănoşii să facem. Lujerii vor crede că suntem exilaţi de propriii semeni.

- De unde ştii asta? întrebă Ingrid.

- Pentru că lujerii sunt o specie de fiinţe sincere, replică Jake.

Shipley se ridică şi ieşi.

Se deplasă greoi pe terenul dur, îndreptându-se spre o stâncă, departe de colibă, şi se aşeză, cu spatele la clădire. Acum nu mai simţea frigul, abia dacă mai sesiza încordarea muşchilor şi presiunea din plămâni. Aveau să folosească bunătatea lujerilor împotriva acestora, construind minciuni pe scheletul sincerităţii lor.

Îşi înclină capul şi închise ochii. Era o greşeală. Simţea asta în toate oasele sale, ca un frig ce distrugea viaţa. Dar ei aveau să o facă. Să mintă acum şi, dacă puteau, să ucidă, mai târziu. Să ucidă o planetă întreagă de fiinţe raţionale.

Se blamă că nu reuşise să-i convingă. Ar fi putut să mai spună atât de multe! Ar fi putut să le vorbească despre numeroşii quakeri vechi care fuseseră îndemnaţi de Lumină să meargă printre indienii americani, cu cinci sute de ani în urmă, pentru comerţ sau pentru stabilirea unor relaţii de prietenie. Despre numeroasele cazuri în care băştinaşii, care capturau şi torturau alţi emisari, îi acceptaseră pe quakeri, fără a-i trata cu violenţă, pentru că ei, quakerii, nu aduceau violenţă. Despre puterea cu care putea schimba situaţia o mărturie sinceră de pace. Despre John Woolman, care-i vizitase pe indienii violenţi "pentru că puteam învăţa ceva de la ei". Despre întâlnirea dintre doctorul Lettsom şi bandit, despre Caydee Umbartu şi despre rebeliunea din Africa de Vest…

Shipley rămase mult timp pe stânca rece. Nimeni nu se apropie de el, nici măcar Lucy. Ştia că mintea lui era acum tulbure, că adevărul şi claritatea Luminii dispăruseră. Dar, în toată acea confuzie, un gând rămânea vizibil, ca o sabie, în mintea sa.

Jake spusese că-i va minţi pe lujeri. Asta avea el să facă. Dar Jake nu întrebase, pentru că nu se gândise la această posibilitate, ce avea să facă Shipley. Jake nu întrebase dacă Shipley, acţionând conform propriei conştiinţe, nu avea să le

spună oricum adevărul lujerilor. Dar nu ar fi contat dacă Jake ar fi întrebat.

Shipley nu ştia răspunsul.

O oră mai târziu, Nan dispăru. Bineînţeles, Gail observă prima, pentru că ea observa întotdeauna totul.

- Ai văzut-o pe Nan, doctore Shipley?

Doctorul realiză că el era ultima persoană pe care o întrebase. Simţi o răceală în stomac.

- Nu. Nu este... Nu este cu grupul care a mers după lemne?

Gail făcea pregătiri pentru o şedere lungă în colibă, pentru orice eventualitate.

- Nu. Ei s-au întors. Şi ea s-a întors cu ei, dar acum a dispărut iar.

Se priviră fix unul pe celălalt. Shipley se ridică, tremurând.

- A plecat să-i găsească pe acei blănoşi. Pe cei primitivi, pe care i-am alungat din această colibă.

- Dumnezeule, este o adevărată belea! explodă Gail. Dacă n-ar fi fost...

Nu-şi termină cuvintele, ci se repezi la Jake, care încerca, nepriceput, să facă haine dintr-o pătură.

- Jake...

Shipley simţi, brusc, cum i se tăiau picioarele. Se aşeză din nou, dar numai pentru o clipă. *Naomi.*

- Un grup va pleca s-o caute, raportă Gail. Karim, Lucy şi Franz. Lucy crede că se va întoarce pe urmele celor care au fost după lemne, pentru că este cel mai evident drum pe care ar fi putut să o ia blănoşii, după care va continua de acolo. Lucy va fi curierul. Dacă vor fi plecaţi mai mult de două ore, Lucy se va întoarce aici, să afle dacă s-a întors naveta.

- Merg şi eu, interveni Shipley.

- Doctore...

- Măcar atât cât pot. Dacă este rănită? Sau dacă se răneşte altcineva?

- Lucy e obişnuită cu siturile arheologice, Franz este un soldat bine antrenat, iar Karim este într-o formă perfectă. Dumneata...

- Sunt un bătrân gras. Ştiu. Dar este fiica mea. Gail, mă duc şi eu.

Gail nu mai spuse nimic. Shipley li se alătură celorlalţi, cu

pătura strânsă în jurul corpului. Era conştient cum arăta.

- Plecăm! decise Franz Mueller. Doctore, dacă nu poţi ţine pasul, te lăsăm în urmă.

Din fericire, înaintarea nu era prea rapidă, căci, de câte ori ajungeau la un loc unde Nan ar fi putut părăsi cărarea, Franz împărţea grupul, pentru a căuta semne ale trecerii ei: crenguţe rupte, pământ călcat. Fiecare oprire îi dădea timp lui Shipley să se apropie. Doctorul se străduia să nu gâfâie prea evident. Cărarea principală fusese probabil bătătorită de blănoşii de la colibă. Ducea la vale, în lungul unui pârâu de munte care le oferise probabil apă şi pe malurile căruia creşteau copaci cu aspect ciudat, sau echivalentul unor copaci, ce arătau ca şi cum ar fi fost folosiţi ca sursă de lemn de foc. Erau mici şi groşi, cu frunze late, atârnând spre pământ, iar doctorului i se părea că semănau cu nişte pitici morocănoşi. Cu cât echipa de căutare cobora mai mult pe cărare, cu atât era mai puternic mirosul înţepător de putregai.

Cărarea se oprea în locul în care pârâul se unea cu un râu mic. Se aflau, probabil, la vreo treizeci de metri sub nivelul platoului pe care era coliba. Deasupra lor se înălţau nişte creste roşcate neregulate. De această parte a râului era doar o fâşie îngustă între stâncă şi râu, dar pe malul opus terenul se lăţea.

- Karim, traversează râul, spuse Franz. Vezi dacă a trecut pe acolo. Lucy, tu ia-o pe această parte a râului. Eu merg în sus, pe creastă.

- Naomi ar fi putut să urce acolo? întrebă Shipley.

Franz nu se obosi să răspundă. Shipley se uită cu groază la creastă. Dar, da, se vedeau nişte protuberanţe, şi Nan, cu corpul ei vânjos şi cu indiferenţa faţă de durere pe care o avea încă de copil, s-ar fi putut urca acolo, ca să vadă mai bine terenul de dedesubt.

Shipley se aşeză pe pământ, lângă o băltoacă unde râul se adâncea. Ce făcuse Naomi? Dacă nu o găseau şi dacă naveta lujerilor ateriza, Jake avea să o lase acolo. Şi ar fi avut dreptate să facă asta. Chiar dacă o găseau, cum o puteau convinge să meargă înapoi? Pe el nu-l ascultase vreodată. De ce nu venise Gail? Pentru că misiunea cu lujerii era mai importantă, chiar şi pentru Gail, decât o fată arogantă şi încăpăţânată.

Shipley îşi prinse capul cu mâinile. Nu văzu animalul decât

când acesta ajunsese aproape de el.

Auzi un zgomot, ceva între un mârâit şi un cârâit. Shipley ridică privirea. Se târa afară din râu, un fel de bestie extraterestră, maronie, lungă, cu un corp lucios şi nişte dinţi maronii curbaţi. Venea spre el.

Shipley se strădui să stea total nemişcat. Unele animale terestre nu atacau decât dacă te mişcai. Dar acesta nu era terestru şi continuă să se târască.

Poate că putea să fugă mai repede decât animalul. Dar nu înapoi, pe cărarea de munte. Era prea abruptă. Ar fi trebuit să alerge pe acea parte a râului, pe banda stâncoasă îngustă dintre apă şi creastă Sau poate era mai bine să se retragă încet. Parcă citise odată că aşa trebuia să procedezi, ca să scapi de urşi? Când pe Pământ mai erau urşi.

Shipley începu să se retragă încet. Îşi auzea propria respiraţie, puternică şi chinuită. Pietrele îi răreau picioarele goale. Animalul începu să se târască mai repede spre el.

Se întoarse şi o luă la fugă. După patru paşi se împiedică, căzând pe pietre, şi ţipă tare. Animalul îl prinse de antebraţ şi simţi cum dinţii acestuia i se înfigeau în carne. Trase braţul şi se rostogoli, încercând să se elibereze. Durerea era agonizantă.

- La naiba! ţipă cineva şi, dintr-o dată, Naomi apăru acolo, lovind animalul cu un băţ, încercând să-i prindă fălcile şi să le deschidă cu forţa.

Animalul nu vroia să-i dea drumul, iar loviturile cu băţul nu aveau nici un efect.

Durerea îi înnegură doctorului vederea. Dar era ceva deasupra lui, ceva care sări de pe creastă...

Franz Mueller. Soldatul sări de pe creastă. În aer, făcu o rotaţie pe trei sferturi, nu chiar o tumbă completă, aşa încât ateriză în mijlocul unui tufiş gros, cu spatele în jos şi cu corpul arcuit în "V". În clipa următoare, ieşi dintre tufe. Luă un băţ şi-l înfipse în târâtoare, în loc să lovească. Animalul îi dădu drumul lui Shipley.

Acesta încercă să se rostogolească, dar nu reuşi. Naomi îl trase de braţul nerănit. Era uimitor de puternică. Doctorul simţi cum era tras în sus şi încercă să ajute, împingându-se în picioare. Fata îl trase departe, în timp ce doctorul încerca să-i vadă pe Franz şi pe animal.

Soldatul continua să împungă animalul, precis şi rapid, aşa

încât acesta să nu-l poată prinde cu fălcile. Shipley văzu cum, la ultima împunsătură, băţul se înfipse într-o gaură din capul animalului. Probabil că Franz îl orbise.

Creatura se întoarse în apă, în linişte.

- E rănit, spuse Nan, gâfâind. Apucă-l de cealaltă parte...

- *Nein*. Eu păzesc spatele, de alte animale. Vine Karim. Urcă pe cărare. Unde e Lucy?

- Aici, auzi vag Shipley.

Cuvântul ieşi tremurat. Doctorul pierdea sânge din braţ, trebuia să facă un garou. Microbii... multe animale cărau o mulţime de microbi în gură... Nu le putea spune nimic din toate acestea. Braţele lor îl trăgeau în sus pe cărarea de munte, poticnindu-se şi clătinându-se, iar el nu putea să vorbească. Vederea i se tulbură.

- Vine un alt animal. Mergeţi mai repede, spuse Franz.

Apoi, doctorul nu mai văzu şi nu mai auzi nimic.

Se trezi pe podeaua colibei. Gail, Jake şi Naomi stăteau lângă el. Unul dintre ei spuse:

- Şi-a revenit.

- Doctore Shipley?

Gail se aplecă peste el, cu o faţă îngrijorată.

- Mă auzi?

- D..,da.

- Bine. Te vei înzdrăveni

Shipley văzu cum sinceritatea o făcu să adaugi.

- Cred.

- Garou? întrebă doctorul, cu o voce şoptită.

- Franz l-a făcut. Se pricepe la asta.

Aşadar, Franz supravieţuise. Shipley spuse o rugăciune de mulţumire.

- El a intervenit.

- Poţi fi sigur, la naiba! zise Naomi, cu o voce plină de admiraţie. Şi s-a luptat cu chestiile alea.

- Lucy?

- E bine, răspunse repede Gail. Nimeni nu e rănit, cu excepţia ta. Cred că, dacă vom mai sta mult aici, ar fi bine ca Franz sa înceapă să ne dea tuturor lecţii de supravieţuire.

- Dacă mai stăm mult aici, multe lucruri vor trebui să se schimbe, adăugă Jake.

Shipley simţi furia din vocea lui Jake. Naomi... Se referise la modul în care fugise Naomi. Ea pusese în pericol alţi trei oameni. Iar acum, Naomi avea să contraatace furios şi tot ritualul acela dureros, atât de familiar pentru el încă de când fiica sa era doar un copil, avea să se repete. Ea avea să găsească repede ceva cu care să rănească şi apoi, în timp ce sângerai şi încercai să-ţi păstrezi răbdarea şi bunăvoinţa, ea găsea ceva şi mai dureros, ţintit spre o zonă şi mai vulnerabilă...

- Ştiu, Jake, recunoscu Naomi. Tati, îmi pare rău! A fost greşeala mea.

Pentru o clipă, Shipley crezu că nu auzise bine. Dar faţa ei, încă sfidătoare, cu buzele strâns lipite şi ochi furioşi, arăta cumva altfel. Îi era ruşine. *Chiar* îi părea rău.

- N... Naomi...

- Nu încerca să vorbeşti, zise Jake. Asta poate aştepta. Naomi, cred că ar fi mai bine să pleci acum. Stăm noi cu el. Du-te să-i cauţi pe Karim, Lucy şi Franz.

Ca să le ceară scuze, pentru că şi ei îşi riscaseră viaţa. Şi, surprinzător, Naomi se ridică şi plecă.

- Nu pot..., începu Gail. Doctore? Ce este?

Un spasm neaşteptat de durere îi fulgerase braţul rănit. Spre inimă... Shipley aşteptă, dar spasmul scăzu în intensitate şi inima lui nu se opri.

- Microbii..., şopti el.

- Ştiu, zise Gail. George spune că nu avem cum să ştim ce ai luat de la acea muşcătură. Dar a spus că acelaşi lucru care ne-a protejat pe Greentrees va acţiona, probabil, şi aici. Orice microb ai contractat, probabil că nu va putea să se înmulţească folosind ADN-ul nostru şi nu se poate hrăni cu celulele noastre. Genele sunt foarte diferite, chiar dacă sunt ambele pe bază de ADN. El spune că nu putem decât să aşteptăm. Ar trebui să dormi, dacă poţi.

Shipley dormi, dar cu întreruperi. Între fazele scurte de somn dureros, se trezea pe jumătate şi de fiecare dată Gail şi Jake erau acolo, discutând încet. Trecuseră oare doar câteva minute sau ore? Nu avea cum să-şi dea seama. Dar auzea fragmente din conversaţia lor, ajungând la el printre vise încâlcite, cu creaturi care se târau afară din râu, se apropiau de el, înfigându-şi colţii în braţul lui. Acelaşi vis, iar şi iar.

- ... poţi să fii sigur, spunea Gail. Va dura?

- Cred că da, răspundea Jake.

- Dar de ce acum? L-a urât cu atâta tărie, de...

- Nu l-a urât. Nu cu adevărat. Tu trebuie să ştii asta, ai văzut cum s-a înmuiat pentru câteva clipe, când a murit Beta, şi Shipley era atât de necăjit.

- Bine. Nu l-a urât. Dar nici acea "înmuiere" nu a durat. De ce crezi că acum va dura?

- Ea a riscat pentru el, răspundea Jake. O tehnică de bază a negocierii, Gail. Îl faci pe celălalt să-ţi facă o favoare. Asta îl face să se simtă responsabil, şi într-o dispoziţie mult mai favorabilă ca să-ţi ofere orice altceva vrei. Avem sentimente bune faţă de oamenii pe care-i ajutăm, cu condiţia ca acel ajutor să nu fie prea disproporţionat. Dar nu şi faţă de cei care ne ajută. Faţă de ei avem resentimente, pentru că le suntem obligaţi. În sfârşit, Nan a ajuns să ofere ceva, la scară mare, tatălui ei.

Deci asta era, îşi spuse Shipley, înainte să adoarmă din nou. În toţi acei ani dureroşi, el nu văzuse asta, nu înţelesese...

- Doarme încă, spuse Gail.

Dar el nu dormea, pentru că auzi clar paşii ce alergau pe podeaua de piatră a colibei, auzi clar vocea agitată a tânărului Karim Mahjoub.

- Jake! Ar fi bine să vii, acum! O navetă a început să coboare!

CAPITOLUL 25

Aşadar, venise momentul. Jake ieşi calm din colibă, în spatele lui Karim, care arătă spre platoul montan de dincolo de colibă - părea prea sterp ca să fie numit "pajişte".

- Probabil că vor ateriza acolo.

- Bine. Spune-i lui Gail să-i strângă pe toţi înăuntru. Nu vrem să-i copleşim cu imaginea a nouă oameni, dintr-o dată. Tu şi George rămâneţi cu mine.

Un fizician, un biolog şi... el, Jake, ce era? Conducătorul? Negociatorul? Viitorul trădător?

Nu-şi putea permite să gândească aşa.

- Şi Franz nu? întrebă Karim. Va dori să fie şi el aici.

Probabil că-şi câştigase acest drept, se gândi Jake, dar nu

vedea ce avantaj ar fi adus un soldat, chiar dacă era unul curajos şi care gândea rapid. Dacă în acea navetă erau blănoşi, oamenii primiseră deja o demonstraţie relativ la cât de inutilă era agresiunea umană împotriva acestora. Dacă în navetă erau lujeri, nu era nevoie de agresiune.

- Nu, Franz nu. Spune-i că trebuie să stea cu ceilalţi, conform ordinului meu direct. În calitate de comandant al lui, adăugă Jake şi chiar şi Karim sesiză, probabil, amărăciunea din ton, pentru că tânărul fizician îi aruncă o privire surprinsă, înainte să o ia la fugă.

În regulă, Holman! Stăpâneşte-ţi sarcasmul. Fără alte declaraţii teatrale.

Urmări aterizarea navetei, a oului din metal mat devenit deja familiar, care nu se înnegri în momentul reintrării în atmosferă şi nici nu carboniză pământul la aterizare. Tehnologia blănoşilor. Când uşa se deschise şi rampa coborî, Karim şi George ajunseseră deja lângă el, amândoi îmbrăcaţi în tunici rudimentare, croite din pături. Arătau ca nişte primitivi nespălaţi, mai incapabili să aibă grijă de ei înşişi chiar şi decât extratereştrii sălbatici cărora le luaseră locul.

Lujeri sau alţi blănoşi?

Erau lujeri, coborând rampa prea abruptă în carturi cu dom, identice cu cele ale lujerilor care muriseră pe Greentrees. Exista vreun translator într-unul din acele carturi? Dacă da, atunci nu era încă programat pentru engleză. Dacă nu... avea să se gândească la această variantă, dacă era nevoie. Jake păşi în faţă.

- Salut. Eu sunt Jake Holman şi sunt om. Suntem paşnici. Salut.

Vehiculele se opriră şi apoi două dintre ele se întoarseră rapid în navetă. Al treilea rămase pe loc.

Jake se apropie foarte încet, cu Karim şi George reglându-şi paşii după al lui. Apoi, la fel de încet, se aşeză pe terenul stâncos, la trei metri de vehicul. Avea să se repete ce se întâmplase pe Greentrees. Să stea cu ei, în tăcere, aşa cum îi învăţase Shipley. Apoi, a doua sau a treia zi, vor începe să vorbească, rar şi constant, până ce translatorul crea un vocabular englezesc şi noţiuni gramaticale suficiente pentru ca lujerii să răspundă, şi până când extraterestrul căpăta suficientă încredere în oameni ca să deschidă dialogul. Să

continue conversaţia, pe măsură ce încrederea creştea, de ambele părţi.

Apoi să le spună minciunile care aveau să ducă la distrugerea întregii lor planete.

Şi exact aşa se desfăşură totul.

La apus, lujerul se întoarse în naveta lui şi închise uşa. Jake, înfrigurat până la oase, în ciuda păturilor suplimentare pe care le adusese Gail pentru fiecare, şi mai obosit de statul jos decât ar fi crezut că era posibil, se ridică înţepenit şi se duse în colibă. Focul era binevenit. Nu-şi mai simţea mâinile şi picioarele.

- Cum se simte doctorul Shipley? o întrebă pe Gail.

- Nu ştiu. Doarme mult şi nu se plânge, dar, în afară de asta, nu pot spune nimic. Nu ştiu după ce să mă uit. Mănâncă, Jake. Nu riscăm decât cu chestia asta cărnoasă, dar e puţin mai gustoasă dacă e încălzită.

Peste foc era întins un grătar făcut din lemn verde, acoperit cu mâncarea verzui-cenuşie pe care Nan o întorcea cu un băţ ascuţit. Jake primi o bucată într-un vas rudimentar de lemn şi o mâncă repede cu degetele. Nan îi evită privirea. Fata părea mai disciplinată decât ar fi crezut că era posibil.

- Apusul durează mai mult decât pe Greentrees, spuse Karim, ceea ce înseamnă că nu suntem aproape de ecuatorul acestei planete. Mă întreb dacă acest sezon este iarnă sau vară.

- Eu aş spune vară, zise George, judecând după numărul de plante "înfrunzite" sau chiar în floare.

- Atunci este bine că nu am fost lăsaţi aici iarna. Am fi îngheţat.

- De acum încolo, spuse Jake, fiţi cu toţii atenţi ce vorbiţi, chiar dacă sunteţi în interiorul colibei sau departe de navetă. Nu ştim ce pot ei să audă şi ce nu. A înţeles toată lumea?

Aprobări din cap, inclusiv una ursuză, din partea lui Nan.

- Ne trebuie un program pentru serviciul de gardă, spuse Franz. Jake, poate tu şi ceilalţi observatori dormiţi, fără să faceţi serviciu de gardă.

Observatori. Deci asta era el. Sugestia lui Mueller era bună. Avea nevoie să fie cât mai în formă posibil.

- Bine, Franz. Bună idee. Aranjează tu programul de gardă.

Putea să-i acorde măcar atât. Era bine că putea transfera o mică parte a responsabilităţii sale altcuiva. Jake simţea o

nevoie disperată să doarmă.
Dar nu putu. Dormi câteva ore, apoi se trezi şi nu reuşi să se forţeze să uite. Când le auzi pe Ingrid întorcându-se din postul de gardă şi pe Lucy ieşind, aşteptă ca Ingrid să înceapă să sforăie convingător şi apoi o urmă pe fată, afară.
Unica lună a planetei strălucea printre stelele nefamiliare. Sufla un vânt rece şi lent. Mirosul dulce nocturn de pe Greentrees era înlocuit de o duhoare grea. Lucy stătea sprijinită de latura adăpostită a colibei, cu două pături peste tunica rudimentară şi cu picioarele înfăşurate într-o a treia.
Jake era cu picioarele goale. Îi şopti:
- Lucy.
Fata tresări.
Jake pătrunse în adăpostul binevenit de după colibă. Naveta nemişcată a lujerilor era vizibilă clar, dar expresia lui Lucy nu se distingea în umbre.
- Lucy, de când ţi-am spus despre... ce am făcut, ai stat mereu la distanţă de mine. Te gândeşti încă la asta sau ai decis deja că nu vrei să mai ai de-a face cu mine?
Ea nu răspunse nimic, ceea ce lui îi spuse totul.
- Eşti foarte dură, adăugă Jake încet.
- Nu pot altfel! strigă ea.
Poate că era adevărat. Poate că oamenii puteau oferi numai o anumită cantitate, puteau suporta numai o anumită povară. Dacă mai adăugai ceva, se prăbuşeau. Oamenii erau ceea ce erau. Shipley era un pacifist nu din convingere, ci prin temperament. Credinţa era îmbrăţişată, în mod inconştient, pentru a se potrivi temperamentului. Nan era o rebelă, Gail o bună organizatoare, Mueller, soldat. Toţi în acelaşi fel: mai întâi temperamentul, abia apoi credinţa, care să justifice acţiunile inevitabile. Poate că lujerii şi blănoşii nu-şi puteau depăşi natura lor fundamentală, la fel cum plumbul nu putea deveni aur. Lucy era o femeie cu credinţa pasionată de a face ceea ce era etic. Era virtuoasă sau cazuistă, dacă vroiai să priveşti din alt punct de vedere, dar, oricum o luai, ea nu putea accepta o faptă pe care o considera a fi neetică, fără să violeze ceva în propria fiinţă, ceva atât de adânc şi de esenţial, încât puteai foarte bine să spui că era vorba de "suflet".
Dar el, Jake, ce era?
- Îmi pare rău, şopti Lucy.

- Ştiu, replică Jake şi intră din nou în colibă, ca să încerce să adoarmă.

Ziua următoare trecu aşa cum se aşteptase, cu un grup de oameni care stăteau prin rotaţie pe sol şi vorbeau neîncetat lujerului din dom, sperând că acesta avea un translator în cart. George spunea că avea în mod sigur, întrucât era necesar pentru ca să poată vorbi cu blănoşii lor experimentali. Jake se îndoia de asta. Continuară rotaţia oamenilor, trei fiind afară tot timpul, pentru ca nimeni să nu sufere prea tare de frig. Măcar dispăruse duhoarea nopţii, odată cu o schimbare a direcţiei vântului.

Spre după-amiază, starea lui Shipley se înrăutăţi. Murmura ceva, într-un fel de delir, tot felul de cuvinte indescifrabile. Corpul lui mare părea lipicios şi rece. Nan îl îngrijea în tăcere, făcând tot ce-i spunea Gail, dar nu prea aveau ce face, în afară de a-l încălzi şi hidrata.

Jake se alătură grupului de afară, făcându-i semn lui Ingrid să se întoarcă în colibă. Ea plecă, recunoscătoare. Karim vorbise despre stele şi planete. Jake îi făcu semn să tacă.

- Vizitatorule, vreau să-ţi spun ceva important, zise el, vorbind rar şi clar şi alegând cuvinte simple, aşa cum stabiliseră, pentru a putea fi folosite de programul translator. Un om este bolnav. Corpul lui nu funcţionează corect. Ceva este în neregulă cu corpul lui. Un animal de pe această planetă l-a atacat. Animalul l-a muşcat de braţ.

Jake îşi atinse braţul şi continuă.

- Este bolnav. Noi nu avem instrumente, ca să-i reparăm corpul.

Jake se opri. După câteva minute, îşi spuse că grăbise degeaba ritmul discuţiei. Dar întârzierea se datora doar stilului lent specific al lujerilor. Într-un târziu, extraterestrul spuse primele cuvinte.

- Unde sunt instrumentele voastre ca să vindecaţi omul bolnav?

Programase vocabularul. Vocea era aceeaşi, mecanică şi fără inflexiuni, a translatorului blănoşilor. Probabil că şi acela era o piesă capturată şi adaptată.

- Instrumentele noastre de vindecare a omului bolnav sunt pe o altă planetă, răspunse Jake. Oamenii au o colonie pe acea

planetă. Noi am trăit acolo, înainte să venim aici.

- De ce nu veniţi aici cu instrumentele voastre de pe cealaltă planetă ?

Încă nu rezolvase cu timpii verbelor. Apoi, Jake realiză ceea ce fusese întrebat şi nu se mai gândi la gramatică. Asta era. Momentul minciunilor venise. Îşi simţea pieptul, deja solicitat suplimentar de gravitaţia planetei, de parcă ar fi fost de piatră. Spera că tânărul Karim va reuşi să-şi menţină o faţă neutră. Deşi asta nu conta. Lujerii nu puteau, probabil, să citească sentimentele de pe o faţă umană. Karim nu trebuia decât să tacă.

- Noi, oamenii, am venit aici fără instrumente ca să vindecăm oameni pentru că am ajuns aici fără nici un fel de instrument. Am fost lăsaţi aici de oamenii de pe planeta noastră. Ei nu au vrut ca noi să fim cu ei, pe acea planetă. Am fost lăsaţi aici să murim.

- De ce?

- Pentru că am vrut să construim alte lucruri faţă de ceilalţi oameni. A fost un război. Noi am pierdut războiul.

Dacă era un lucru pe care lujerii îl puteau înţelege, acela era războiul. Avuseseră parte de mii de ani de război.

Lujerul rămase tăcut mult timp. Într-un târziu, spuse:

- Noi suntem în război.

- Cu cine?

Inima lui Jake bătea cu putere în pieptul ca de plumb.

- Cu fiinţe ca acelea care au trăit în această colibă. Unde sunt fiinţele care au trăit în această colibă? Noi le-am făcut. Nu le vedem.

- Au fugit, când am venit noi, răspunse Jake, sincer. S-au temut de noi.

- Da. Se tem de tot ce este nou. Noi i-am făcut să se teamă de tot ce este nou.

Aceşti lujeri aveau să fie la fel de sinceri şi deschişi cum fusese Beta. *Poţi foarte bine să-i spui "suflet", şi gata.*

După una dintre pauzele lui lungi, lujerul adăugă:

- Adu omul bolnav aici. Avem noi grijă de omul bolnav.

- Da, spuse Jake. Karim, rămâi pe loc.

Jake se întoarse încet la colibă. Ceilalţi erau strânşi în jurul focului, împletind nişte sfori din frunze. Gail veni repede în întâmpinarea lui.

- Gail, lujerii vor să-l vadă pe Shipley. Este posibil să poată face ceva pentru a-l ajuta. În definitiv, George a spus că sunt biochimişti

- A vorbit cu tine? întrebă George, cu o faţă nerăbdătoare.

- Da. Nan, trebuie să-l ducem pe tatăl tău afară, la lujer.

Ea se încruntă la el.

- Ca să facă experimente pe el? Aşa cum au făcut cu blănoşii?

- Ca să încerce să-i salveze viaţa. N-am timp pentru scene dramatice din partea ta. Dacă nu ai fi fost tu, el n-ar fi ajuns în starea asta.

Nan se înroşi.

- Ingrid, spuse Gail, adu-l aici pe Karim. Franz, tu, împreună cu Karim şi George, puteţi să...

- Nu e necesar, interveni Mueller.

Se apleacă deasupra lui Shipley şi-l ridică. Apoi îl cără afară, fără să fie măcar nevoie să-l arunce pe umăr. Îl cără pe braţe.

- Ştiai că poate să facă asta? îl întrebă Gail pe Jake.

- Intensificări musculare pe durată scurtă, explică sec George. Îi oferă o explozie de energie. Dumnezeule, oare ce altceva poate să facă?

Jake nu ştia. Dar nu era acum momentul să întrebe.

- George, tu şi Nan veniţi afară. Ceilalţi staţi aici, iar eu îl voi trimite pe Karim. Vom încerca în continuare să nu-i ameţim sau speriem pe lujeri cu prezenţa prea multor oameni.

Ar fi preferat să-l aibă lângă el pe Karim, nu pe Nan, dar ştia că ar fi fost inutil să-i interzică fetei să meargă. Devotamentul ei faţă de Shipley era acum la fel de exagerat pe cât fusese de indiferentă, înainte. Nan nu cunoştea termenul "moderaţie".

Mueller îl aşezase pe Shipley pe pământ, exact lângă vehiculul lujerilor. Jake se bucură, în mod iraţional, să vadă că soldatul gâfâia. Shipley avea o greutate de cel puţin 110 kilograme, iar gravitaţia era acolo cam cu o treime mai mare decât pe Pământ.

Lujerul nu spuse nimic, dar fanta din cartul lui se deschise şi arma biologică ieşi şi se îndreptă spre Shipley. Nan făcu un pas în faţă. Jake puse o mână pe braţul ei, în semn de avertizare, iar fata se opri, încruntată.

Arma biologică ajunse, încet, la doctor. Îl prinse de mână. Jake privea, dezgustat şi fascinat. Ce putea lucrul acela să afle,

doar din mână? Lua probe de piele? Trecea sub piele, prin pori? Introducea vreun fel de ac microscopic? George saliva efectiv din dorinţa de a studia totul.

Trecură cincisprezece minute. Lui Jake i se făcuse frig. Nan spuse, brusc:

- Îl laşi să se răcească prea rău!

- Da, zise lujerul, pe tonul lui impersonal. Acest om trebuie să devină mai cald. Acest om trebuie să devină fix. Acest om trebuie să vină cu naveta, pe nava noastră.

- Trebuie să merg şi eu. Eu sunt conducătorul, zise Jake, repede.

Era sigur că ştiau acel cuvânt, de la blănoşi.

- Da, acceptă lujerul, după care adăugă. Toţi oamenii trebuie să meargă. Oamenii nu pot sta pe această planetă. Veţi muri. Toţi oamenii trebuie să meargă cu noi.

Atât de uşor. Ca şi cum i-ar fi dat o bomboană unui copil.

- Unde să mergem? întrebă Jake.

- Vă putem duce pe cealaltă planetă a voastră. Putem să vă ducem într-un alt loc de pe cealaltă planetă a voastră. Unde alţi oameni nu vă vor găsi.

- Ne vor găsi, zise Jake. Au instrumente foarte puternice. Tehnologie. Vom muri acolo. Vom muri aici. Noi vrem să trăim. Putem merge pe planeta voastră?

O tăcere lungă. Braţul biologic continua să ţină mâna lui Shipley. Într-un târziu, lujerul răspunse:

- Veţi avea nevoie de alt aer. Veţi avea nevoie de altă mâncare. Putem face pentru voi aer diferit. Putem face pentru voi mâncare diferită. Va deveni foarte ciudat pentru voi.

- Ştiu, zise Jake. Dar vom merge, totuşi. Vă mulţumim. Măcar vom fi în viaţă.

Până când aveau să distrugă scutul planetei. Dacă reuşeau…

Îi luară întâi pe Shipley, împreună cu Nan, care nu vroia să-l părăsească. Când îl urcau pe doctor în navetă, Jake îşi spuse că Nan era singura dintre ei care putea intra acolo fără să vomite. Tot interiorul era acoperit cu un mucus similar cu braţul biologic. În spaţiul închis era un miros respingător. Dacă acea chestie producea atmosfera lujerilor, cum aveau oamenii să o respire? Probabil că lujerii se gândiseră la asta. Dar, pentru moment, cum aveau să intre ei în ceea ce semăna cu interiorul unui stomac uman?

- Avem o problemă, îi spuse Gail lui Jake. Dacă am fost aruncaţi aici de cei din propria specie şi nu ştim nimic despre blănoşi, lujeri sau războaie spaţiale, cum vom explica legătura cuantică?

Legătura cuantică... Jake uitase de ea. Trebuiau să o folosească pentru a ţine legătura cu stăpânii lor blănoşi... Mintea lui se răzvrăti la acel cuvânt, dar acela era adevărul. Erau păpuşile unor stăpâni blănoşi.

Jake îi luă transmiţătorul din mână şi-l examină. Părea să mai fi rămas doar ecranul din tot echipamentul greoi care existase iniţial pe *Ariel* şi care fusese încărcat după aceea în planor. Ecranul era surprinzător de uşor, având cel mult două kilograme. Oare blănoşii stocaseră suficientă energie în el ca să-i poată contacta de mai multe ori, de la ani-lumină depărtare?

Îşi coborî vocea şi şopti:

- Nu este tehnologie a blănoşilor, indiferent cum arată. Este un dispozitiv uman. Dacă lujerii întreabă de el, le voi spune că oamenii care ne-au exilat aici ne-au lăsat acest ultim contact cu ei, ca să nu fim izolaţi total.

- Crezi că vor crede asta? întrebă Gail, sceptică.

- De unde naiba să ştiu? Dar, dacă sunt cu adevărat atât de interconectaţi cum spune George, atunci poate ideea unei izolări totale este atât de oribilă pentru ei, încât vor accepta că ni s-a dat o legătură de siguranţă.

Îi întinse transmiţătorul înapoi lui Gail, care înţelese că nu avea rost să mai comenteze.

La întoarcerea navetei, după câteva ore, interiorul fusese curăţat. Numai un lujer coborî la sol. Era posibil să fie cel cu care vorbise Jake mai devreme. Toţi arătau la fel. Acest extraterestru stătea sub un dom, dar nu şi în cart. Nu se vedea nici un translator, iar lujerul nu spuse nimic pe drumul până sus. Şi nu apăru nici un pilot. Karim se uită atent la consolele nefolosite, studiindu-le.

Încăpeau toţi şapte, deşi spaţiul era cam strâmt. Gail ducea transmiţătorul de legătură cuantică. Spre deosebire de naveta blănoşilor, aceasta era încălzită. Urmă aceeaşi smucitură şi apoi apăsarea suplimentară a acceleraţiei. Cum suportase doctorul Shipley asta? Fără translator, nu avea cum să întrebe.

O călătorie rapidă, bufnitura surdă a andocării şi ajunseră.

Ieşiră din navetă în ceva ce semăna cu o cameră de presurizare. Mică şi goală, avea totuşi şapte obiecte care aşteptau pe podea. Nişte boluri transparente, cu inele groase de prins la gât: *căşti.*

- Puneţi-vă acestea pe cap, spuse lujerul, vocea metalică venind de pretutindeni.

- Dumnezeule! exclamă George. Nu-mi vine să cred!

Ridică acea cască aproape de faţă şi se uită atent la ea, o mirosi, o ascultă, o pipăi şi chiar o gustă.

- Cred că inelul de la gât este plin cu o formă de viaţă. Probabil că va recicla sau va înlocui aerul nostru, fără să fie nevoie să cărăm rezervoare sau pompe. Iar bolul...

- Eu nu-mi pun asta în cap! zise Gail sec.

- Ai prefera să respiri metan sau ce altceva este la bordul lor? întrebă Ingrid.

- Nu e metan, spuse George. Cred că bolurile sunt făcute dintr-un fel de substanţă secretată, aşa cum o scoică secretă sidef, ca să formeze o perlă. Toată treaba asta trebuie să fie biofabricată din corpuri vii, care...

- Taci din gură, George! îl întrerupse Jake. Nu este momentul acum. Toată lumea să se echipeze.

El o făcu primul, suprimându-şi un tremur când îşi coborî casca pe cap. O clipă mai târziu fu gata să o arunce, când simţi ceva cald şi umed atingându-i gâtul. Se sili să îndure sigiliul etanş care se forma. Aerul pe care îl respira era proaspăt şi dulce.

- Tu eşti următorul, George.

Privind în jos, putea să vadă membrana fină din dreptul gurii vibrând când vorbea.

- Poţi să mă auzi?

- Perfect, cu "P" mare! răspunse George, fericit şi îşi puse şi el casca.

Viaţa ar fi fost mult mai uşoară, dacă toţi cei din echipă ar fi fost nişte biologi exuberanţi, îşi spuse Jake. Sau poate că nu.

Urmară Ingrid, Karim şi Lucy, toţi trei oameni de ştiinţă, fiecare tresărind doar foarte uşor la închiderea sigiliului ermetic de pe gât. Franz Mueller privea cu atenţie. Îşi coborî casca bănuitor, dar, odată ce şi-o puse, aprobă din cap.

- În regulă, Gail. Acum tu.

- Nu! protestă Gail.

Jake observă că era cu adevărat îngrozită. Lui Gail nu-i plăcuse nici o clipă ideea existenţei unor extratereştri, încă de la început. Ea nu mersese pe Greentrees aşteptându-se să întâlnească extratereştri. Cum avea să trăiască tot restul vieţii alături de ei, pe planeta lujerilor?

- Gail..., zise Ingrid.

- Taci! îi reteză cuvintele Gail.

Ridică şi ea casca, închise ochii şi şi-o puse pe cap. Jake puse o mână fermă pe creştetul căştii. În momentul în care inelul de la gât se strânse, Gail încercă să-şi smulgă casca de pe cap. Dar Jake prevăzuse asta. Văzu prin bolul transparent cum faţa ei devenea cenuşie, apoi uşor verzuie.

- George... Ce se întâmplă dacă vomită acolo?

- Probabil că acele organisme vor curăţa totul, răspunse George, nesigur.

Gail nu vomită. Jake o văzu calmându-se, deşi culoarea ei rămăsese îndoielnică.

- Eşti tare, îi spuse el, cu blândeţe.

Gail se încruntă la el.

Uşa camerei presurizate se deschise. Jake porni primul spre nava lujerilor. Şi se opri, prea uluit ca să mai înainteze.

George se uita nerăbdător peste umărul lui.

- Oh, Dumnezeule! strigă el.

Jake păşi într-o parte, parţial ca să-i lase pe ceilalţi să intre, parţial ca să o prindă pe Gail, dacă aceasta leşina sau o lua la fugă, la vederea navei.

CAPITOLUL 26

Gail se împletici în prag, apoi se forţă să inspire adânc, până îşi aminti faptul că fiecare inspiraţie venea de la microbii vâscoşi din inelul de la gât. Asta o făcu să ajungă din nou în pragul stării de vomă, dar se forţă să se abţină. Avea să stea acolo o vreme. Era o problemă practică în a se obişnui cu împrejurimile. Jake stătea în preajmă, parcă fiind gata s-o prindă, dacă făcea ceva stupid, de genul leşinatului. Deşi Jake ar fi trebuit să aibă bunul simţ să ştie că ea nu va face aşa ceva. Trecu pe lângă el şi intră în navă.

Era o cameră circulară de aproximativ 100 de metri diametru. Şi toată - *fiecare centimetru al ei* - era o grădină

zoologică. Nu, o grădină simplă: era mult mai bine să se gândească la ea ca la o grădină simplă. Un strat de mucus, ce părea să aibă cel puţin cinci centimetri grosime, acoperea toată podeaua şi se căţăra pe pereţi şi tavan. Lujerii stăteau împreună, în grupuri, cu ramurile, sau braţele sau ce erau acestea, împletite. Nu puteai să-ţi dai seama unde se termina o creatură şi de unde începea alta. Prin mâzgă treceau mlădiţe care conectau diversele grupuri de lujeri. Lumina era foarte puternică, camera sufocant de caldă şi umedă. Gail începu instantaneu să transpire, sub tunica ei din pătură.

Nu era o grădină. Era o seră dintr-un coşmar produs de febră.

- Gail? întrebă Jake. Te simţi bine?

Gail îl ignoră. În locul unde stăteau oamenii, mâzga fusese retrasă, probabil ca să nu fie călcată în picioare. Podeaua de dedesubt părea să fie din metal, dar un metal găurit, corodat şi neregulat, poate pentru a oferi un punct de prindere mucusului.

- Unde sunt Nan şi doctorul Shipley?

- Nu ştiu, acum am ajuns şi eu aici, răspunse Jake.

- Îţi arătăm noi, spuse o voce metalică uniformă.

Gail coborî privirea. Un translator se afla la baza unui lujer.

- Te rog să-mi arăţi, spuse ea, cu cât de multă fermitate putea.

O parte din mâzgă începu să se târască, de o parte şi de cealaltă a unei benzi înguste. Fu nevoie de cinci minute întregi, dar o cărare deschise spre partea cealaltă a camerei. În acest interval, Gail îşi scoase tunica. Nu avea de ales. Ori se dezbrăca, ori leşina din cauza căldurii. Pe dedesubt, purta o bandă din pătură, legată în jurul coapselor. Jake le spusese să lase în urmă benzile de pânză din cealaltă navetă, pentru ca lujerii să nu identifice acele pânze ca fiind de origine blănoasă

Cărând pătura şi transmiţătorul, Gail păşi prin zona lăsată liberă de mâzgă. (Parcă exista o legendă veche, despre o mare care se separa în faţa cuiva?) Cărarea şerpuia printre grupurile de lujeri ce se îmbrăţişau în linişte, fără să se mişte. George spunea că ei comunica prin schimbul de molecule purtătoare de informaţii. Oare ce-şi spun acum?

Încercă să nu tremure. Chiar şi naveta rece şi neprimitoare a blănoşilor fusese mai bună decât aceasta.

La capătul îndepărtat al camerei, în spatele unui perete vâscos, doctorul Shipley era întins pe podea, dezbrăcat complet, cu excepţia benzii din jurul coapselor lui late. Nan, care-şi scosese tunica, stătea aplecată deasupra lui. Fata întinsese cele două pături ale lor una lângă alta, pentru a forma o insulă în mâzgă, iar Gail păşi pe ele, recunoscătoare.

- Nan? Cum se simte?

- Nu ştiu. Doarme mult, dar cred că e un somn mai bun. Sau poate e doar un leşin. Nu ştiu ce-i fac aceste plante! Introduc mereu braţe biologice în corpul lui şi unul lung, exact în nas.

Gail se cutremură.

- Probabil că trebuie să-şi dea seama care sunt mecanismele lui biochimice, înainte să poată produce nişte medicamente. Nu uita că n-au mai văzut oameni înainte.

- Spui prostii, zise Nan direc Nu ştii mai mult decât noi ce-i fac.

Era adevărat. Gail se aşeză lângă Nan şi începu să rupă o bucată din pătura ei. Nan putea să meargă aproape dezbrăcată, dar Gail era o femeie între două vârste, cu sâni mari, care se tot ridicau şi coborau inconfortabil, aşa că vroia un fel de sutien, chiar dacă avea să-i fie cald.

Dintr-o dată, podeaua de sub Gail începu să se curbeze.

Ea îşi înăbuşi un ţipăt şi se aruncă pe pătură, dar nu era un cutremur, bineînţeles. Nu era ceva care să poată fi explicat atât de uşor. Podeaua continuă să se încovoaie, dar… dar…

Trecu un moment, înainte să identifice ce era atât de ciudat. Nimic, inclusiv ea însăşi, nu se rostogolea la vale, deşi îşi dădea seama că tot centrul camerei circulare se ridica. Sau marginile coborau. Sau ceva de genul acesta.

Se aşeză încet. *Perfect stabilă*, parcă spuseră picioarele ei. *O podea perfect plată*. Dar ochii ei parcă adăugau: *Această cameră este acum convexă*.

Karim veni pe cărare, cu o faţă încântată:

- Exact cum credeam! Minunat!

- Ce este minunat? Întrebă Gail, iritată.

- Capsula vieţii îşi reglează forma în timp ce coboară prin puţ, spre placa de masă mare. *Trebuie* să facă asta, pentru a menţine în toate punctele zonei locuite o forţă gravitaţională egală cu cea din centrul gravitaţional al plăcii. Înţelegi, în timp ce accelerăm...

- Lasă, îl întrerupse Gail.

- Oh, dar e fascinant! Să presupunem o zonă locuibilă cu o rază egală cu o zecime din raza plăcii de masă. Apoi, la acceleraţie maximă, când zona de viaţă este în poziţia cea mai apropiată de placă, te poţi aştepta la o curbură de 20%, pentru că...

Gail se întoarse cu spatele la el şi i se adresă lui Nan:

- Mâncare? Apă?

- Apa este făcută acolo, zise Nan, arătând spre ceva ce semăna cu o ceaşcă tare şi transparentă, modelată din mucus, la baza unui lujer uriaş. Apa apare, pur şi simplu. Din ce crezi că e făcută?

- H_2O.

- Ha, ha! făcu Nan, morocănoasă, deşi păru puţin mai liniştită.

Măcar ea.

- Cum putem să bem prin aceste căşti?

- Habar n-am, răspunse Nan.

Dar, bineînţeles, atunci când exista un risc în a face ceva, Nan îşi asuma imediat acel risc. Ridică repede ceaşca şi o duse la buze. Când casca şi ceaşca se atinseră, casca se curbă în interior şi fuzionă cu ceaşca. Deveniră instantaneu un corp comun şi apa - sau ce era - curse în gura lui Nan. Când trase ceaşca, aceasta se separă de cască, iar casca îşi reluă forma rotundă originală.

- Se gândesc la tot, spuse Nan, şi tonul ei nu era deloc admirativ.

Se dezvoltă o rutină, oricât de bizară îi părea acea idee lui Gail. Creară trei insule din pături în mijlocul mucusului care se umfla constant. Cea mai mare era lângă singurul lujer care avea translator, alături de uşa camerei de presurizare. A doua era la douăzeci de metri depărtare, pentru cei care doreau să doarmă, fără să vorbească. Avură nevoie de ceva timp să se obişnuiască să doarmă având căştile pe cap, dar reuşiră. A treia insulă, denumită "infirmerie", era în partea îndepărtată a camerei, acolo unde doctorul Shipley zăcea inconştient. Acel loc fusese ales de lujeri, atunci când veniseră la bord Nan şi Shipley. Nimeni nu cunoştea semnificaţia acelei locaţii, dacă exista vreuna.

Cărări înguste încât se putea merge merge în şir indian conectau cele trei insule. Cărările duceau "în sus", sau cel puţin aşa păreau, când te uitai la ele, deşi nu exista nici o senzaţie musculară de "urcare" sau "coborâre".

- Asta din cauză că, oriunde ai păşi, forţa este perpendiculară pe podea, explicase Karim, care petrecea ore întregi făcând calcule.

O cărare separată ducea la un punct neacoperit cu pături, pe care oamenii îl foloseau pe post de latrină. Acesta era separat de insule printr-un grup înalt de lujeri. Lui Gail îi repugna total să o folosească. Ura şi mai mult faptul că, de câte ori se întorcea, locul era curăţat complet. Ce făceau lujerii?... Mâncau totul? încercă să nu-şi imagineze asta.

Lângă fiecare cărare apăruseră mai multe ceşti dure şi transparente, cu indentaţii pentru fiecare, în mâzgă. Când ceaşca era pusă jos, în ea începea să curgă încet apă.

George era fascinat.

- Ceştile sunt făcute din materialul din care sunt realizate căştile noastre, un fel de compus ne-viu. Asta nu este surprinzător. Buretele marin pământean *Rosella racovitzae* construieşte fibre de sticlă pentru suport scheletic din dioxidul de siliciu găsit în apa de mare. Scoicile produc perle, insectele produc chitină. Bineînţeles, lujerii au un control conştient asupra acestui proces.

- Bineînţeles! repetă Gail, dar sarcasmul ei fu ignorat de entuziasmul lui George.

Gail stătea pe pătura mare, cu toţi ceilalţi, cu excepţia lui Lucy. Aceasta dormea pe cealaltă insulă, faţa ei mică fiind marcată şi slăbită, din cauze mai profunde decât epuizarea. Nan şi doctorul Shipley fiind adormiţi amândoi, Gail păşi repede pe cărare, sperând cu disperare că aceasta n-avea să se închidă peste ea, spre insula mare, unde George încerca să discute cu lujerul translator. Procesul era îngreunat de dorinţa lui George de a folosi termeni ştiinţifici pe care programul de traducere nu putea încă să-i înţeleagă.

- Voi faceţi aceste ceşti pentru noi, spunea acum George, încercând evident să fie înţeles.

- Da, răspunse vocea plată a lujerului.

- Tu ai un nume? întrebă Karim, cu timiditate.

- Voi ne numiţi lujeri.

- Da, spuse Jake, aşa este. Dar tu, tu singur, ai un nume individual? Un nume numai pentru tine?

- Noi nu înţelegem, răspunse lujerul.

- Nu cred că au noţiunea de indivizi, zise George. Este un... un întreg de grup. Semidiferenţiat, dar nu separat psihologic. Aşa cum organele din corpul nostru sunt diferenţiate, dar nu au o conştiinţă individuală.

Jake se uită la el.

- Bineînţeles, acestea sunt doar presupuneri, completă George, repede.

Gail îşi simţi stomacul forfotind.

- Lujer, poţi să faci... Oamenii au nevoie de mâncare. Altfel, vom muri.

Jake avea o faţă care spunea că ea încălcase din nou "procedurile lui rituale de negociere". Asta era. Îi era foame şi cu toţii, mai ales doctorul Shipley, trebuiau să mănânce, curând.

- Da, răspunse lujerul. Oamenii au nevoie de mâncare. Putem face mâncare pentru oameni. Vă analizăm acum. Apoi facem mâncare pentru oameni.

O analizau? În clipa aceea? Ce făceau? Gail îşi examină nervoasă corpul, dar nu văzu nici un pic de mâzgă pe ea sau aproape de marginea păturii.

- Nu poţi să vezi nimic, Gail, îi explică George. Ei folosesc urme ale paşilor noştri, de pe cărare. În plus, îl au pe doctorul Shipley.

- Vom face mâncare curând, spuse lujerul. Vă analizăm acum.

Stomacul lui Gail forfoti din nou.

- Lujer, pot să ating puţin din... mucusul tău? întrebă George. Ceea ce acoperă podeaua?

- Ceea ce acoperă podeaua suntem noi.

- Oh, scuză-mă! zise George.

Gol, cu excepţia legăturii de pe şolduri, stând cu picioarele încrucişate, cu burta lui micuţă căzută, semăna cu un Buddha stânjenit.

- Îţi dăm mucus să analizezi, spuse lujerul.

O bucată de mâzgă se târî spre pătură şi se separă de restul.

Gail se trase în spate. Observă că Franz făcuse la fel, a cărui aversiune părea la fel de mare ca a ei. Dar George întinse mâna

şi mucusul urcă încet în palma lui. George îl ridică la nivelul ochilor.

- Uimitor! Ingrid, uită-te la asta! Are cili - multifuncţionali, cred, mişcare şi detecţie chimică. Dar uită-te la structurile interne! Nu este o peliculă biologică, ci mai mult... Un fel de organism multicelular superflexibil.

- Poate fi co-evolutiv cu lujerii, zise Ingrid. Crezi că are raţiune?

- Dacă ei nu se diferenţiază total faţă de formele ca nişte plante, probabil că nu o fac nici faţă de asta. Este raţională prin faptul că este o parte din ei.

- Dar dacă...

Ingrid începu o discuţie tehnică lungă şi Gail încetă să mai asculte.

Puţin mai târziu, mâzga - nu putea să se gândească la ea ca fiind altceva, indiferent ce spunea George - începu să se agite alarmant. Se întâmpla ceva. Cupele transparente se umplură acum nu cu apă, ci cu o substanţă cenuşie vâscoasă.

- Vine mâncarea pentru voi, îi anunţă lujerul.

- Categoric nu! se opuse Gail.

Terciul cenuşiu arăta absolut dezgustător. Stomacul îi gemu.

- Lujer, această mâncare este făcută din substanţele nutritive care ne sunt necesare nouă? întrebă George.

- Această mâncare este făcută din substanţele nutritive care vă sunt necesare.

- Sigur nu are fibră, spuse Ingrid. Mă îndoiesc că ne va potoli foamea, completă ea, dar îşi ridică până la urmă cupa.

George o luă pe a lui şi bău, casca lui modelându-se într-o formă care să accepte cupa. Gail se cutremură.

- E bună! zise George. Are gust de pui.

- Pui? întrebă Jake.

- E o glumă veche, Jake. Lasă. De fapt, are gust dulce şi înţepător. Ca limonada.

Jake ridică şi el cupa. Avea o privire hotărâtă, pe care Gail o recunoscu imediat. Jake considera că trebuia să dea un bun exemplu, chiar dacă nu dorea asta. Dar el bău tot, părând surprins după aceea.

- Nu e rea, dacă nu te uiţi la ea. Este un fel de limonadă.

- Cred că include hormoni de suprimare a foamei, zise Ingrid. Mie nu-mi mai e foame.

Karim îşi bău cupa şi înclină din cap, aprobator. Gail simţi cum de foame gura i se umezea. Ridică la rândul ei cupa, închise ochii şi sorbi puţin. Jake avea dreptate. Dacă nu te uitai la ea, nu era rea. Bău şi restul, cu ochii închişi.

- Franz? zise Jake.

- *Nein*! Niciodată!

Gail îşi coborî cupa şi-l privi pe soldat. Acesta pălise şi corpul lui puternic, vizibil prin sarongul scurt, devenise rigid.

- Extratereştrii vă manipulează minţile prin asta, spuse Franz. Eu nu beau.

- Dacă vroiau să ne manipuleze minţile, zise George cu blândeţe, puteau să o facă prin molecule aeriene, Franz. Nu aveau nevoie şi de indigestie.

- Eu nu beau!

Mueller se ridică şi porni pe cărare, spre pătura infirmeriei.

- Putem să facem alt fel de mâncare pentru el, zise lujerul.

- Mâncarea aceasta este bună, spuse Jake. Vă rog să nu vă simţiţi ofensaţi, lujer. El este... nervos. Locul acesta este foarte ciudat pentru noi.

- Da, spuse extraterestrul, pe un ton neutru.

Gail se ridică.

- Mă duc să văd ce face doctorul Shipley.

Şi Franz. Un reconstruit "nervos", cu o posibilă paranoia în formare, i se părea ceva foarte periculos. Dacă Jake nu ar fi fost atât de deprimat din cauza minciunilor necesare pe care le spunea - chiar aşa, de ce trebuia un negociator să resimtă faptul că spunea minciuni? Era o parte a lui Jake pe care nu o cunoscuse înainte şi nu-i plăcea. Dacă n-ar fi fost atât de preocupat cu asta, ar fi reacţionat chiar el la izbucnirea lui Franz. Ce făcea Franz acum?

Nimic. Stătea liniştit pe pătura infirmeriei, uitându-se fix la perete. Ochii doctorului Shipley erau deschişi.

- E conştient, spuse Nan. Ei... au băgat ceva în el. Un fel de medicament.

Gail sesiză repulsia profundă din vocea lui Nan, amestecată cu uşurare faţă de starea tatălui ei. Gail se aşeză. Era conştientă de seminuditatea ei şi de a lui Nan, numai în prezenţa lui Shipley. Bărbatul solid transpira abundent.

- Cum te simţi?

- Mai bine. De fapt, aşa de bine cum nu m-am mai simţit de

mult. Îmi administrează o medicaţie foarte eficientă.

Gail zâmbi.

- Ei bine, poţi să-i întrebi pe lujeri ce medicamente folosesc, dacă eşti dispus să te lupţi cu George pentru timpul de comunicare.

Shipley se ridică în şezut. Îi zâmbi fiicei sale, apoi se uită în altă direcţie.

- Naomi... N-ai nişte haine să pui pe tine?

- Se simte mai bine, zise Nan, cu un amestec de emoţii atât de complex, încât Gail ar fi râs, dacă n-ar fi ştiut că astfel ar fi înfuriat-o.

Întinse mâna spre una dintre cele două cupe pline de lângă pătură.

- Ar trebui să bei asta, doctore Shipley. Este "mâncarea" pe care lujerii au pregătit-o pentru noi. N-are gust rău, dacă nu te uiţi la ea.

- Tu ai băut asta? întrebă Nan.

- Fără plăcere. Dar acum mă simt bine. Şi fortificată.

- Prefer să mor de foame! ripostă Nan, înfierbântată.

Shipley luă cupa de la Gail, o mirosi şi gustă

- Are gust de limonadă.

- Toată lumea a spus la fel, zise Gail.

- Nu bea, tati!

Shipley mai luă o sorbitură, apoi îşi termină cupa. Îi zâmbi lui Nan, în semn de scuză.

- Trebuie să mâncăm, inimioară!

- Eu nu!

Nan se întoarse cu spatele la ei.

- Ar putea fi otrăvită, interveni Franz.

- S-ar putea să stăm mult timp aici, Franz, spuse doctorul Shipley. Va trebui să mănânci la un moment dat, şi asta este ce ţi se oferă.

Soldatul se uită la el, impasibil. Gail începu să spună:

- Dacă...

Dar Nan o întrerupse.

- Gail! A pornit cuantica!

Transmiţătorul fusese lăsat la marginea infirmeriei, cât mai departe posibil de translatorul lujer. Deşi, bineînţeles, ceilalţi lujeri, aflaţi mai aproape, puteau să audă oricum şi să transmită veştile în întreaga sera. Gail le aruncă o privire de avertisment

lui Shipley, Nan şi Franz. Să nu spună nimic compromiţător. Când văzu pe feţele lor că înţeleseseră, luă tableta de transmisie de la Nan.

I se părea ciudat să ţină în mână tableta care, la bordul navei şi al planorului, fusese fixată pe sursa ei de putere finită. Dar, în rest, partea tehnică a transmiţătorului părea neschimbată. Bâzâi încet, ca să anunţe un mesaj, iar lumina ei roşie începu să strălucească. Trase capacul tabletei, ţinând ecranul într-un unghi care, posibil, să-i împiedice pe lujeri să vadă mesajul. Oare cu ce "vedeau" ei? Vedeau cu ceva, probabil, pentru că-i "văzuseră" pe oameni. Probabil prin amprentă termică.

Mesajele prin cuantică nu emiteau amprentă termică, deşi echipamentul o făcea. Mesajele erau fluctuaţii ale unor particule codate la nivel de cuantă. Informaţia era capturată şi înmagazinată mult timp, cel puţin în măsurile temporale incredibil de scurte ale lumii cuantice, înainte să apară ceva pe ecran. Blănoşii codaseră acest mesaj cu un transmiţător cuantic propriu şi se părea că rezolvaseră problema traducerii. Pe ecranul luminos verde apărură cuvintele în engleză.

Sunteţi la bordul navei inamice?

Gail deschise butonul de răspuns. Transmisia se făcea printr-un cod alfanumeric. Tastă. *Da.*

Ecranul se stinse.

Gail spuse, cât de calm putea:

- Familiile noastre de acasă ne salută.

Undeva, în încâlceala de foliaj extraterestru, Lucy urlă.

Infirmeria era în capătul opus al cărării, faţă de insula păturii pentru dormit. Când ajunse Gail, în spatele lui Franz şi Nan, toţi ceilalţi erau deja acolo, îngrămădindu-se pe spaţiul format de cele trei pături în mijlocul mucusului. Nimeni nu părea speriat, iar Lucy se oprise din urlat.

- S-a suit pe mire, făcu ea, cu ochii mari.

Atunci, Gail îl văzu. Un *om* de mărimea unui deget se mişca printre picioarele lor. Nu, nu era om, dar... dar ce? Gail rămase pe cărare, nevrând să se apropie mai mult. Chestia aceea micuţă începu să se caţere pe piciorul lui George, trăgând de părul excesiv al acestuia. Măcar alesese persoana care trebuia. George îşi făcu palmele căuş sub creatură şi o ridică grijuliu.

Pentru prima dată, Gail îl văzu pe biolog rămas fără cuvinte.

Creatura de cinci centimetri înălţime arăta ca un om, sau, oricum, mai umană decât orice văzuse Gail în rândurile extratereştrilor. Era simetrică, bipedă, cu un cap clar conturat. Capul avea ochi şi o gaură care ar fi putut fi gura. Adevărat, în loc de braţe avea un singur tentacul lung şi flexibil, cu aspect vâscos, care-i ieşea din piept, şi nu avea organe genitale. Dar proporţiile erau aceleaşi ca la oameni, pielea părea moale şi maronie deschis. Lui Gail îi veniră în minte poveştile pentru copii, pe care i le citea dădaca ei, despre zâne şi spiriduşi.

Micuţul ciripi la George.

- Salut! spuse George, dar nu primi nici un răspuns.

- Uite! zise Ingrid.

Alte creaturi ieşeau din foliaj. Gail văzu o "frunză" lată şi cărnoasă - un fel de mână - deschisă la baza unui lujer. Un ciripitor coborî în fugă pe ea. Chestiile acelea se învârteau în apropierea oamenilor.

- Gail, lasă-mă să trec, spuse George. Trebuie să-l întreb pe lujer ce e cu ei!

Creatura din palma lui continua să ciripească la el, părând să nu se teamă deloc.

Toată lumea porni după George la insula principală, unde el întrebă:

- Lujer! Ce este acesta?

- Aceia sunt mobilii noştri, răspunse lujerul.

Un ecou răsună în mintea lui Gail, ceva ce-i relatase Nan că spusese Beta: *" Voi sunteţi toţi mobili, toţi sunteţi mobili? Noi credem că da. Mobilii trebuie să alerge, să meargă şi să plece. In lumea noastră, mobilii noştri nu vorbesc. Ei nu stau cu noi. Noi îi iubim ca mobili."*

- Mobili, spuse George. Sunt... Pot ei să gândească? Să raţioneze?

- Ei nu au nevoie să raţioneze, răspunse lujerul.

- Oh!....

Chiar şi George părea pierdut. Până la urmă, reuşi să întrebe:

- Ei sunt o parte a ciclului vieţii voastre? Acest mobil va deveni un lujer?

- Nu.

- A fost mucus, înainte?

- Noi toţi am fost mucus, înainte.

Gail văzu pe faţa lui George că acesta nu se lămurise deloc. O duzină de creaturi alergaseră pe pătură şi încercau să se urce pe oameni. Franz îl împinse pe al lui de-o parte, se ridică şi se întoarse în infirmerie.

- Sunt curioşi, zise lujerul. Vă vor gusta. Apoi se vor întoarce la munca lor.

George văzu o ocazie favorabilă.

- Care este munca lor?

- Este timpul ca noi să facem dragoste, răspunse inexpresiv lujerul.

Gail se ridică şi-şi făcu loc prin mulţimea strânsă pe cărare. Lujerul şi George se angajaseră din nou într-o altă conversaţie lungă şi toţi, cu excepţia ei, ascultau fascinaţi. Chiar şi Nan stătea cu un mobil ciripitor în palmă. Indiferent de repulsia ei faţă de lujeri şi mucus, această a treia fiinţă era clar că-i trezise interesul. Gail aproape că putea înţelege de ce. Acele fiinţe semănau mai mult cu oamenii decât blănoşii şi, spre deosebire de blănoşi, aceştia răspundeau bucuroşi la mângâieri.

Doctorul Shipley stătea în şezut, în infirmerie. Franz stătea în celălalt capăt al păturii, privind în gol.

- Doctore? Cum te simţi?

- Anormal de bine, mulţumesc. Ce se întâmplă acolo?

- Au apărut nişte creaturi micuţe, pe care lujerii le numesc "mobili". Spune că fac parte din procesul lor de împerechere.

- Da?

Shipley părea la fel de interesat ca Nan. Gail oftă. Oare ea era singura căreia nu-i păsa când, cum sau dacă lujerii se împerecheau? Ceea ce se pare că se pregăteau să facă.

- Cred că pot să stau în picioare, zise Shipley şi încercă.

Se prăbuşi înapoi pe pătură.

- Stai liniştit. Încă nu te simţi bine, zise Gail tăios, înainte să-şi amintească faptul că vorbea cu un doctor.

Shipley zâmbi, cu durere.

- Da, draga mea. Ai dreptate. Numai că mă simt extraordinar, după tratamentul lujerilor. Vreau să-i întreb cum... Dar pot face asta mai târziu şi pot să aflu şi despre mobili mai târziu.

- Spune-le plantelor să ţină chestiile acelea departe de mine, îi avertiză Franz violent, altfel le zdrobesc! Spune-le!

Gail se uită lung la el. Franz nu-şi ceru scuze. În loc de asta,

adăugă:

- Nimeni de aici nu-şi mai aminteşte de Mira City.

- Eu da, răspunse Gail calm şi simţi o bruscă legătură cu soldatul furios.

Toţi ceilalţi erau *prinşi* în misterele biologiei extraterestre. Gail nu înţelegea asta. Mira City nu-i părăsise nici o clipă gândurile. Dacă Jake, Karim şi George nu reuşeau să distrugă scutul lujerilor, după ce aterizau pe planeta acestora, atunci Mira City avea să fie distrus. Cinci mii de vieţi, printre care şi familia lui Gail. Plus toate lucrurile pentru care muncise, în care crezuse şi pentru care îşi pusese viaţa în joc, timp de cincisprezece ani.

- Eu mă gândesc la Mira City, zise ea, ştiind că nu putea adăuga mai mult, fără să compromită planul lui Jake.

Dar era suficient. Franz se uită la ea şi aprobă din cap, îmblânzit

Dar Shipley îi studia pe amândoi, cu toată acuitatea şi puterea de percepţie revenite în ochii lui bătrâni şi ageri.

CAPITOLUL 27

Shipley ajunse târziu la discuţia despre mobili şi fu nevoit să pună cap la cap ceea ce spuneau ceilalţi cu ceea ce putea observa singur. Îşi spuse că era interesat din punct de vedere medical, ştiind că, de fapt, nu făcea altceva decât să-şi distragă atenţia, cât de mult timp putea.

Nimeni nu aşteaptă cu nerăbdare durerea şi trădarea.

Aşa că-l studie pe mobilul care stătea fericit pe piciorul lui masiv şi se minună de infinita varietate a universului.

Mobilii erau polenizatori sau ceva analog acestora. Alergau de la un lujer la altul, transferând "polen" pe tentaculele lor lipicioase. Lujerii produceau nişte molecule care satisfăceau o anumită dorinţă a mobililor, dar nu de hrană.

- Plantele terestre fac acelaşi lucru, explică George. Cel puţin speciile domesticite. Ele ne-au învăţat să le cultivăm, să le protejăm, chiar să le modificăm genetic şi să le altoim, satisfăcându-ne dorinţa de frumuseţe şi de miros a parfumului florilor. Noi suntem doar nişte albine mai mari şi mai deştepte.

Făcu o pauză şi adăugă:

- Sau nişte mobili mai mari şi mai deştepţi.

- De ce nu lasă polenul singuri? întrebă Naomi.

- Autopolenizarea nu ar amesteca suficient genele. Multe specii terestre şi-au dezvoltat diverse moduri de evitare a autopolenizării. Unele produc ovule şi polenizează seminţe incompatibile din punct de vedere chimic. Altele amână momentul în care staminele lor produc polen, faţă de cel în care pistilul lor este receptiv. Sexul are nişte avantaje evolutive fantastice.

- Sexul? întrebă Naomi, privind în jur după Gail, care nu era acolo. Lujerii sunt împărţiţi în masculi şi femele?

- Nu neapărat, răspunse George.

Mobilul din palma lui încercă să sară jos şi George îl lăsă, cu grijă, pe pătură. Mobilul fugi în foliaj.

- Poţi să faci sex fără să fii de sexe diferite.

- Ştiu, spuse Naomi şi Shipley îşi păstră faţa imobilă.

Naomi nu renunţase încă să încerce să-l irite.

- Noi numim "femele" acei gameţi care reţin alte structuri celulare purtătoare de ADN, cum ar fi mitocondriile, reluă George, încingându-se, şi "masculi" pe aceia care nu le reţin. Dar poate că lujerii nu conţin astfel de gameţi. Ei nici măcar nu folosesc ADN.

- Eu nu înţeleg aceste cuvinte, spuse lujerul.

Înainte ca George să poată explica, Shipley zise, liniştit:

- Eu mă gândesc la altceva. Dacă lujerii se împerechează prin polenizare, atunci orice organism poate fi purtătorul genelor altui organism. Poate că de aceea nu au evoluat niciodată până la crimă. E ca şi cum ţi-ai ucide propriii descendenţi.

Naomi păru, dintr-o dată, furioasă. Jake îl privi dur pe Shipley, evident gândind că acesta nu ar fi trebuit să menţioneze orice cunoştinţă anterioară referitoare la pacifismul lujerilor sau la orice altceva legat de ei. George părea nemulţumit, ca şi cum Shipley ar fi schimbat subiectul discuţiei.

Dar lujerul spuse:

- Da, bineînţeles. Noi murim, dar noi nu înţelegem omorul. Inamicii noştri ucid.

- Care inamici? întrebă Jake, încruntându-se încă la Shipley. Despre ce vorbeşti?

Shipley se ridică greoi în picioare. Nu era dorit acolo. Şi nu se mai putea distrage de la decizia pe care trebuia să o ia,

curând.

Merse greoi pe cărarea spre infirmerie. Acolo nu era decât Franz. Gail plecase pe insula pentru somn, în sfârşit epuizată suficient de mult ca să poată adormi. Franz descoperise că mobilii nu veneau pe insula infirmeriei (oare lujerii le spuseseră să nu facă asta?) şi acum îşi petrecea tot timpul acolo. Refuza în continuare să mănânce, ca şi Naomi. În acel moment, soldatul era lungit în infirmerie şi dormea adânc, corpul lui magnific fiind, în sfârşit, relaxat ca al unui copil.

Shipley se aşeză, îşi înclină capul şi închise ochii. Încercă să-şi elibereze mintea, dar imaginea lui Beta nu vroia să dispară.

- Aceasta este floarea morţii noastre, William Shipley. O vei da altor lujeri, aşa încât Beta să poată creşte din nou?

- Să creşti din nou, Beta?

- Da, răspunsese Beta Florile morţii ale tuturor lujerilor sunt în siguranţă, pe planeta secretă. Florile morţii vor creşte. Au crescut de două ori. Pot creşte de trei ori.

- Ai făcut un jurământ de moarte unui extraterestru? întrebase Jake.

- Noii quakeri nu jură, spusese Shipley. Cuvântul nostru este întotdeauna suficient.

Iar cuvântul lui Shipley nu fusese de ajuns. Blănoşii distruseseră floarea morţii lui Beta, o vaporizaseră, la fel cum îl vaporizaseră pe lujer. Iar acum, Shipley accepta minciuna, nespunându-le acelor lujeri de la bordul navei, care-i salvaseră pe oameni şi aveau încredere în ei, adevărul care le putea salva planeta.

Sub conducerea lui Jake, Shipley devenise unul dintre oamenii din interiorul unui cal troian. Înşelarea inamicului, prefăcându-te că eşti altceva decât erai. Strecurarea în spatele liniilor lui de apărare. Distrugerea din interiorul zidurilor.

Cu excepţia faptului că lujerii nu erau inamicii lor. Prin tăcerea lui, Shipley ajuta la distrugerea unor prieteni. Dar, dacă el nu tăcea, blănoşii aveau să nimicească Mira City.

"Adevărul este calea şi calea este adevărul", spuneau quakerii de pe vremuri, şi nu numai ei. Cum era acel citat din Platon? *"Adevărul este începutul fiecărui lucru bun."* Nimic bun nu putea rezulta pentru lujeri dacă Shipley nu le spunea adevărul.

Dacă le spunea adevărul, cel puţin cinci mii de oameni aveau

să moară.

Dacă nu le spunea adevărul, nu mai exista nici o şansă să găsească o soluţie mai bună, una care să salveze pe toată lumea. Şi, în plus, viaţa şi credinţa lui Shipley ar fi fost distruse. "Lasă-ţi viaţa să vorbească", îi spusese el cu infatuare lui Lucy, cu atât de mult timp în urmă, pe *Ariel*. O viaţă trebuia să spună adevărul.

Iar el nu putea spune adevărul. Se învârti în jurul aceloraşi idei, până când capul începu să-l doară şi ochii să-l ardă. Întinse mâna după cupa lui şi sorbi mâncarea hrănitoare oferită de lujeri. Se întinse în nava salvatoare oferită de lujeri, respirând aerul dulce din cască, asigurat de lujeri, şi încercă să doarmă. Dar întrebarea rămăsese înfăşurată în jurul minţii lui obosite, ştrangulând-o, fără să primească vreun răspuns.

- Sunt stăpâni de sclavi, spuse Naomi, furioasă. Cum poţi să te îndoieşti de asta?

- Eu cred că există mai multe moduri de a privi problema, zise Gail, neutră.

Shipley rămase întins. Avea senzaţia că dormise foarte mult timp. Din cauza a ceva din mâncare sau doar din cauza epuizării unui corp bătrân care-şi revenea după o boală? Gail şi Nan stăteau pe marginea păturii infirmeriei, vorbind încet. Franz Mueller plecase. Shipley era singur cu cele două femei. Naomi arăta groaznic: slăbită, cu găuri adânci în obraji. Nu mâncase nimic de... de câte zile erau la bordul acelei nave? Shipley nu ştia. În spatele lui Naomi se înălţau doi lujeri care nu auzeau nimic. Poate.

- Nu există alt mod de a privi problema! zise Naomi. Aceste plante blestemate i-au transformat în sclavi pe micii mobili, ţinându-i prizonieri în frunze, până ce lujerii au nevoie de serviciile lor, ca scule mobile! Cum altfel ai putea numi asta, decât sclavie?

Shipley sesiză efortul lui Gail de a păstra o voce neutră.

- Mobilii nu par nefericiţi.

- Oh, la naiba! Gail, încă de la începutul timpului au existat sclavi "fericiţi", care nu cunoşteau altă stare, în toate culturile care au practicat sclavia. Ştii asta. Şi nu este corect!

- Ei nu sunt oameni. Nu poţi aplica gândirea umană la biologia extraterestră.

- Ştii, abia în clipa asta am realizat că eşti o bigotă, spuse

Nan rar.

Atunci, Gail îşi pierdu răbdarea:

- Sunt pe naiba! Sunt doar rezonabilă. Mobilii nu sunt doar nişte mici fiinţe umane, indiferent cum arată. E posibil nici să nu fie raţionali. Nimeni altcineva nu se complace în acest gen de antropomorfism.

- Franz e de acord cu mine.

- Oh, minunat! Un reconstruit care devine din ce în ce mai xenofob, cu fiecare oră care trece. L-ai văzut cum a plesnit acel lujer, când o ramură i-a atins accidental piciorul?

Naomi tăcea. Plesnit? se întrebă Shipley. Cu ce? Dacă Franz Mueller arăta semne ale paranoiei care-i dezechilibrase pe Rudy Scherer şi Erik Halberg, atunci Shipley trebuia să ştie asta. Încercă să se ridice, dar parcă o letargie şi mai mare îi presa corpul.

- Nan? făcu Gail.

- Nu vreau să vorbesc despre asta.

Naomi se ridică şi plecă.

- Ei bine, eu vreau! exclamă Gail. M-am săturat de ieşirile tale melodramatice, cu un aşa-zis înalt nivel moral!

Sări în picioare şi se luă după Naomi, pe cărare.

Shipley tot nu putea să se mişte. Camera vastă era liniştită acum. Masa biologică densă, sau poate altceva, atenua sunetele. Vocile din celelalte două insule nu ajungeau în infirmerie. Iar lujerii nu făceau nici un zgomot. Shipley nu mai auzea nici un ciripit al mobililor - asta însemna că se întorseseră cu toţii în ceea ce Naomi numise "închisorile-plante"?

Apoi, Shipley auzi ceva.

Sunetul veni exact în clipa în care amorţeala îi părăsi în sfârşit membrele şi se putu mişca din nou. Un sunet slab, dar clar. Poate că ajunsese la el numai pentru că era mult mai înalt decât vocile umane. Un sunet dulce, care evoca puternic un alt loc, un alt moment, nişte circumstanţe complet diferite.

Karim Mahjoub fluiera rondoul din concertul pentru vioară al lui Beethoven.

Beta, ascultându-l pe Karim cum fluiera Strauss şi apoi Mozart. "Aduce lumină în sufletul meu."

Lumină.

Shipley se ridică pe pătura aspră. Se hotărâse.

Nu era o decizie uşor de dus la îndeplinire. Trebuia să fie singur cu lujerul, cu extraterestrul cu translator. Nimeni nu ştia dacă şi ceilalţi lujeri puteau auzi sau înţelege ceva din interacţiunea om-lujer. Poate că împărţeau totul între ei, ca o entitate unică. Sau poate nu.

Pe pătura-insulă de lângă camera de presurizare se aflau mereu între trei şi opt oameni. Franz nu mergea niciodată acolo, dar George nu pleca niciodată. Biologul chiar şi dormise lângă translator, în loc să se ducă pe insula pentru somn. "Nu mă deranjează că voi, ceilalţi, vorbiţi, eu pot dormi în orice condiţii", spusese George. Ceea ce vroia să spună de fapt era că nu vroia să piardă nimic.

Shipley se alătură grupului de lângă translator. Trebuia să-l observe pe Franz, dar acesta putea să mai aştepte. Asta era mai important.

- Te-ai trezit, spuse Lucy, cu blândeţe. Bine ai revenit, doctore. Cum te simţi?

- Bine, răspunse Shipley. Cât timp am dormit?

- Două zile. Lujerii a spus că ai nevoie de somn, ca să te refaci.

Două zile! Nu era de mirare că Naomi arăta atât de înfometată. Jake slăbise şi el şi avea ochii adânciţi în orbite, deşi Shipley ştia că el mâncase. Jake părea urmărit de ceva ce nu avea legătură cu mâncarea.

Şi asta trebuia să aştepte o observare mai atentă. Dar acum, Shipley trebuia să rămână singur cu lujerul. Însă extraterestrul nu era niciodată singur.

George şi lujerul discutară despre formarea moleculelor.

Ingrid, lujerul şi George discutară despre ereditatea genetică, Jake şi Lucy nu discutau unul cu celălalt, o tăcere atât de puternică, încât lui Shipley îi apărea ca o acuzaţie.

Karim fluieră până începură să-l doară buzele.

Naomi apărea rareori, dar Gail se deplasa constant între infirmerie şi insula principală. Un alt mesaj de "acasă" anunţă ea, şi Shipley simţi în vocea ei o furie pe care lujerul, probabil, nu putea să o distingă sau să o interpreteze.

George şi lujerul vorbiră despre evoluţia speciilor.

Jake plecă, se întoarse şi rămase tăcut ca moartea.

Karim şi lujerul vorbiră despre fizica stelei din sistemul de

origine al extratereştrilor.

Până la urmă, Shipley nu mai putu să aştepte. Nu ştia când avea să ajungă nava la destinaţie sau ce avea să-i aştepte acolo. Nu ştia nici cât mai aveau să aştepte blănoşii, înainte să decidă că oamenii nu-şi respectaseră partea lor din "înţelegere". Fiecare minut conta.

Se ridică greoi. Lucy ridică privirea spre el.

- Cred că mă voi duce să văd ce e cu Franz, spuse doctorul şi plecă de pe insula principală spre infirmerie, pe cărarea îngustă, liberă de mâzgă.

Cărarea trecea printre mănunchiuri de lujeri, petice de mucus mişcător. Cam o treime din lungime, cărarea nu era vizibilă nici de la infirmerie, nici de pe insula principală. Shipley se opri în acel loc retras, lângă un grup de patru lujeri ce creşteau aproape unul de celălalt. Puse o mână pe trunchiul celui mai apropiat dintre ei, fără să ştie dacă era cu adevărat necesar să-i atragă atenţia în acel mod. Fără să ştie nimic.

- Lujer, vorbi el încet. Sunt William Shipley. Nu ştiu dacă mă poţi auzi sau detecta în vreun mod. Trebuie să vorbesc cu lujerul care are translatorul inamic. Trebuie să vorbesc singur, fără ceilalţi oameni. Este foarte important. Te rog!

Shipley aşteptă. Nimic. Fiinţa de sub mâna sa se simţea vâscoasă, acoperită cu o variantă a peliculei biologice de pe podea şi pereţi. O "frunză" cărnoasă îi atinse încheietura, mişcată poate de adierea uşoară permanentă din acel loc ciudat. Poate că, chiar dacă acea creatură nu putea înţelege cuvintele lui Shipley, putea simţi sensul lor, din chimicalele din palma sa.

- Te rog! şopti el din nou.

Nimic.

Dar când se întoarse pe insula principală, neştiind exact ce altceva să facă, toţi cei prezenţi se ridicară, agitaţi. George, Ingrid, Jake, Lucy, Karim.

- Uite, doctore! exclamă Ingrid. O cărare nouă.

Mucusul se despărţea într-o direcţie nouă. Se mişca încet, parţial alunecând, parţial târându-se, şi formă pe podea o nouă cărare de treizeci de centimetri lăţime. Noua cărare dispărea într-un grup de lujeri deosebit de deşi şi înalţi. Pentru o clipă, Shipley se temu. Ce făcuse? Prin minte îi trecură imagini ale unor plante carnivore de pe Pământ, ale târâtoarei roşii de pe

Greentrees.

- Lujerul spune că are ceva cu totul nou să ne arate, legat de cultura lui! exclamă entuziasmat George.

- Mergeţi acum, le zise lujerul, cu vocea lui plată, lipsită de expresie, şi George nu aşteptă să i se spună de două ori.

Porni repede pe noua cărare, urmat îndeaproape de Ingrid şi Karim. Jake îi urmă mai încet şi, la plecarea lui, Lucy porni pe cărarea veche, spre insula de somn.

- O să văd asta mai târziu, îi spuse ea lui Shipley, cu o voce forţată, neconvingătoare. Prea multă aglomeraţie.

Încercă să zâmbească, nu reuşi şi porni spre pătura de dormit.

Shipley rămăsese singur cu lujerul.

Se aşeză şi începu, cu mâinile împreunate în faţă. Deşi vorbea şoptit, vocea îi răsuna puternic în propriul cap.

- Lujer, noi... Trebuie să-ţi spun ceva nou. O informaţie nouă şi importantă. Foarte importantă. Am cunoscut înainte câţiva din specia voastră. Unul mi-a dat floarea morţii lui ca să v-o aduc, aşa încât să o puteţi pune în biblioteca secretă de mostre genetice, pentru ca să poată creşte din nou. Dar blănoşii au distrus floarea morţii, înainte să o pot aduce la voi şi îmi pare foarte rău.

Lujerul nu spuse nimic. Nu avea cum să-i judece reacţia. Totuşi, Shipley îşi simţi vocea mai puternică şi inima mai uşoară, datorită convingerii că asta era corect să facă.

- Noi, oamenii, am cunoscut un grup de lujeri care au venit pe planeta noastră. Veniseră să verifice coloniile experimentale cu inamici ai voştri - noi îi numim "blănoşi" - pe care le-aţi lăsat pe planetă. Nu pe planeta pe care ne-aţi găsit, ci celelalte colonii ale voastre. Blănoşii veniţi în nava spaţială au distrus aceste colonii, au distrus lujerii care veniseră şi ne-au dus pe planeta pe care ne-aţi găsit. Ne-au spus să facem un lucru îngrozitor. Noi facem acel lucru îngrozitor. Nu v-am spus despre asta înainte. V-am minţit.

Shipley păstrase pentru final acel cuvânt: "minţit". N-avea nici un motiv să creadă că lujerii îl înţelegeau.

- V-am spus lucruri care nu sunt adevărate. V-am spus că semenii noştri oameni ne-au forţat să părăsim planeta. Asta nu este adevărat. Blănoşii ne-au luat de acolo. Ne-au dus într-un loc în care să ne găsiţi. Au vrut să ne luaţi pe nava voastră. Au

vrut să ne duceţi pe una din planetele voastre.

Shipley se opri. În acel moment al istorisirii sale, un om, orice om, ar fi întrebat: "De ce?" Lujerul nu reacţionă. Privind forma lui extraterestră, carnea care nu era nici carne, nici lemn sau chitină, mucusul ciudat, posibil inteligent care-l învelea, Shipley nu se simţi descurajat de tăcerea extraterestrului. Doctorul spunea adevărul şi din asta putea ieşi numai bine, până la urmă.

- Blănoşii au vrut să ajungem pe una dintre planetele voastre. Vor ca noi să fim sub scutul pe care l-aţi creat în jurul planetei voastre, scutul care le capturează navele, înainte să vă poată ataca. Blănoşii ne-au spus să vă distrugem scutul. Dacă nu distrugem scutul, blănoşii vor ucide toţi oamenii rămaşi pe planeta noastră. Cinci mii de oameni într-un oraş, altă o mie, în altă parte. V-am minţit, ca să ne salvăm oamenii. Am fost de acord să vă distrugem scutul. Dar asta nu este corect. Corect este să vă spunem adevărul şi împreună să facem un plan ca să-i salvăm pe ai voştri şi pe ai mei.

Shipley se opri. Inima îi bătea atât de repede, încât îi fii teamă să nu leşine. Se forţă să inspire adânc, ca să se calmeze. Lujerul nu spuse nimic.

Nu înţelesese? Beta părea să înţeleagă atât de multe! Oare acest lujer îi distrugea chiar în acea clipă pe oamenii lui Shipley, ca răzbunare, într-un loc în care doctorul nu putea să-i vadă? Naomi... De ce extraterestrul nu spunea nimic? Oh, Dumnezeule, poate vocabularul lui fusese prea avansat, structura propoziţiei prea complexă? Oare ce înţelesese extraterestrul din tot ce auzise?

- Lujer! spuse el, cu disperare în glas. Ai înţeles ce ţi-am spus? Da?

- Care este informaţia nouă? întrebă vocea metalică.

Shipley se holbă la el.

- Nu înţeleg care este informaţia nouă, William Shipley. Aceasta nu este o informaţie nouă. Jake Holman ne-a spus această informaţie înainte.

- Aşa este, doctore, se auzi vocea liniştită a lui Jake, din spatele lui Shipley. Le-am spus toate acestea înainte.

CAPITOLUL 28

Ridicol şi irelevant, Jake îşi dori să fi avut o cameră video. Expresia de pe faţa lui Shipley...

Momentul de pauză trecu rapid. Peste amuzamentul lui Jake reveni din nou furia, acea furie pe care avea s-o poarte în suflet pentru totdeauna. Shipley le spusese adevărul lujerilor, dar la fel făcuse Jake. Acum, Mira City avea să fie distrus. Nu chiar în clipa aceea, dar curând, când blănoşii aveau să-şi dea seama că oamenii nu vroiau să distrugă scutul lujerilor din interior, pentru că ei, oamenii, nu aveau să ajungă niciodată "în interior".

- Nu ne vor duce pe nici una dintre planetele lor, doctore, spuse Jake. Nu sunt proşti.

Shipley se holbă la el, apoi la lujer, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca acesta să vorbească. Ceea ce extraterestrul nu făcu, bineînţeles. Lujerii vorbeau numai atunci când aveau ceva de spus. O altă trăsătură ce-i diferenţia de oameni.

- Tu de ce le-ai spus, Jake? întrebă Shipley încet.

- Din acelaşi motiv ca tine. Ca să mă asigur de ajutorul lor, cu vreun superplan care să salveze totul.

- Nu acesta a fost motivul meu, zise Shipley.

Nici al meu, replică Jake în gând. Nu mai ştia care erau motivele lui. Oportunitatea, speranţa, adevărul, cinismul, Lucy... Toate acestea se amestecaseră cumva. Dumnezeule, cât de obosit era! Trecuse atât de mult de când nu mai dormise bine.

- Dar important este că *le-ai spus*, zise doctorul. Le-ai spus lujerilor despre calul troian şi...

Jake simţi atacul înainte să-l simtă efectiv. Mueller era în spatele lui, stând pe cărarea ce ducea la infirmerie. Jake se întoarse pe jumătate, când Mueller îl prinse de mână şi-l învârti pe loc complet.

- Tu! Tu le-ai spus! Ai ucis Mira City! *Scheisse*!

Jake simţi pumnul lui Mueller izbindu-l în stomac şi-şi pierdu capacitatea de a respira. În corp nu mai intra nici un pic de aer, ci doar foc, tot corpul lui era în flăcări...

Ceva îl smulse pe Mueller de pe el.

Jake se prăbuşi, icnind, suferind mai mult decât credea că este posibil. Cu colţul ochiului văzu că Mueller era înfăşurat într-o... Într-un lujer. Doi lujeri. Fiinţele acelea îl încolăceau cu nişte funii vii extraterestre puternice.

Dar Mueller, reconstruitul, era mai puternic. Se desprinse cu un muget de lujeri şi călcă în picioare lianele rupte. Acest lucru îi salvă viaţa lui Jake. În acea pauză apărută, înainte ca Mueller să se arunce din nou asupra sa, se întâmplă ceva. Jake încă nu putea să respire şi simţea că-şi pierdea cunoştinţa. Dar nu înainte să-l vadă pe doctorul Shipley prinzându-l pe Mueller de glezna stângă. Mueller nu se aşteptase la o ripostă din partea lui Shipley şi se dezechilibră. Smucitura disperată a lui Shipley îl făcu să se împiedice. Soldatul căzu într-o parte şi ateriză, cu faţa în jos, dincolo de marginea păturii.

Nu rămase la pământ decât câteva secunde. Mueller sări în sus cu o viteză formidabilă, dar, în acele câteva clipe, casca lui se dizolvase în contact cu mâzga de pe sol. Acum, faţa lui Mueller era mânjită cu mâzgă. Acesta şi-o smulse nebuneşte de pe piele, dar faţa începuse să i se dizolve şi ea. Jake, cu vederea înnegurată de durere, văzu cum pielea, ochii, gura reconstruitului erau mâncate... totul se înnegură.

Când îşi reveni, aerul îi pătrundea din nou în plămâni. Pieptul îl durea, dar nu mai ardea. Gail stătea aplecată deasupra lui, cu o cupă în mână.

- Ţi-ai revenit. Bine. Bea asta, Jake, m-am săturat să mă chinuiesc să-ţi picur din ea în gât. Nu, la naiba, *nu te mişca*! Ai trei coaste rupte. Doar bea.

Jake bău, vărsând jumătate din lichid pe piept. Durerea din corp dispăru aproape instantaneu. Întoarse încet capul. Era întins pe pătura principală. George stătea lângă lujer, dar nimeni altcineva nu mai era prezent Jake văzu câteva răni pe trunchiul lujerului, în locurile din care fuseseră rupte lianele groase.

- Mueller?

- Mort, răspunse Gail, pe un ton sumbru. George spune că a fost, probabil, o versiune a acelui compus pe care l-au folosit ca să-l dizolve pe camaradul lor mort, pe Greentrees.

Greentrees. O altă viaţă.

- Lujerul ţi-a pregătit acel calmant, zise George.

- Lujerul?

Extraterestrul îl ucisese pe Mueller. *Noi nu ucidem*, îi spusese acesta lui Jake.

George înţelese greşit întrebarea lui Jake.

- Lujerul va fi bine. Poate să-şi regenereze membrele. Doar

că va dura o vreme.

- Şi coastele tale se vor face bine, zise Gail. Doctorul Shipley le-a legat şi trebuie să te mişti cât mai puţin posibil.

Ezită şi adăugă:

- Shipley se autoînvinovăţeşte, Jake. Se pare că el i-a pus piedică lui Franz, care a căzut în... care a căzut. Shipley consideră că el l-a ucis pe Franz.

- Şi se autoblamează că mi-a salvat viaţa, spuse Jake, cu amărăciune.

Punctul de vedere al lui Shipley era iraţional. Nu căderea îl ucisese pe Mueller, ci mucusul.

- Shipley crede că ar fi fost mai bine dacă Mueller m-ar fi ucis pe mine?

- Nu ştiu ce crede, răspunse Gail. Niciodată n-am ştiut. Dar a spus că şi el, şi tu le-aţi spus lujerilor despre planul nostru. Asta nu e adevărat, nu-i aşa?

- Este adevărat.

Gail îl privi rece.

- Atunci, ar fi fost mai bine ca Franz să te fi ucis pe tine. Ai distrus Mira City.

- Gail, interveni George, cu blândeţe.

- *De ce*? izbucni ea brusc într-un vaiet. Oh, Dumnezeule, Jake... *De ce*?

Aceeaşi întrebare pe care o pusese Shipley. Înainte să poată să răspundă, ea îl plesni peste cască atât de tare, încât capul îi zvâcni într-o parte şi simţi o durere ascuţită în coaste.

- Uite! ţipă ea. Şi eu l-am atacat pe Jake! De ce nu mă dizolvi şi pe mine, extraterestru ticălos?!

- Gail! strigă George şi se repezi să o oprească. Nu!

- Nu-mi pasă, George! El i-a ucis pe toţi, pe toţi cei din Mira! strigă Gail şi începu să suspine.

- Aşteaptă, zise lujerul.

George îi dădu drumul imediat lui Gail.

- Vorbeşti din nou cu noi!

Jake, încă simţind durerea ascuţită din coaste, reuşi să spună:

- Nu a mai...

- Nici un cuvânt, îl întrerupse George. Dar ţi-a preparat calmantul, aşa că am sperat că...

- Taci, George, te rog, interveni lujerul.

Jake nu mai auzise vreodată un lujer dând ordine. Sau cerând ceva. Sau ce orice altceva reprezenta acea frază. Nu-ţi puteai da seama din vocea impersonală a translatorului.

George rămase nemişcat, aşteptând. Lacrimi tăcute curgeau pe obrajii lui Gail. Jake stătea întins pe pătura aspră. Toţi aşteptau.

În cele din urmă, lujerul zise:

- Vom aduce toţi oamenii înapoi acum. Vom vorbi cu toţi oamenii o dată. Avem o idee.

O idee. Extraterestrul avea o idee. Jake se chinui să se ridice. Gail nu-l ajută şi nici măcar nu se uită la el. Nici George, a cărui atenţie era îndreptată în totalitate asupra lujerului.

Calea spre infirmerie era încă liberă, dar cărarea nouă, cărarea spre "lucrul nou" pe care lujerul se oferise să-l arate tuturor, dispăruse. Când se întâmplase asta? Sub ochii lui Jake, cărarea reapăru. Mucusul se retrăgea, de o parte şi de cealaltă a ei. *Mucusul*, Jake încercă să nu-şi amintească faţa lui Mueller.

- Cărarea s-a închis după ce am ajuns la noul eveniment biologic, îi spuse George. Era... lasă, nu contează. Tu te întorseseşi deja. Cred că lujerul s-a bazat pe asta. Vroia să ne ţină pe toţi departe, cât timp doctoral Shipley vorbea în particular cu el. Dar tu l-ai auzit pe Shipley, nu-i aşa?

Jake aprobă din cap.

- După ce te-a atacat Franz, continuă George, lujerul m-a adus înapoi numai pe mine. Shipley era... este... hm, vei vedea. Lujerul vroia pe cineva căruia să-i explice. Apoi, m-am dus la infirmerie şi le-am adus pe Nan şi Gail.

- Unde este Nan acum? întrebă Jake.

- Cu tatăl ei. Lujer, vrei să vină aici şi doctoral Shipley şi Nan?

- Toţi oamenii.

Toţi oamenii rămaşi în viaţă, de fapt.

- Îi aduc eu, zise George.

Imediat ce cărarea deveni suficient de largă, Karim, Ingrid şi Lucy veniră repede pe ea.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Ingrid. Dumnezeule, Jake, ce i-ai făcut lujerului?

- L-a curăţat de crengile uscate, răspunse Gail, cu amărăciune.

- Ce...

- Linişte, zise Gail. George se va întoarce într-o clipă. Vă va explica el.

- Gail, *plângi* ? spuse mirată Lucy.

Gail se întoarse cu spatele la toată lumea.

- Îl aduc pe George, zise Karim, cu fermitate, după care dispăru, alergând.

Jake închise ochii. Îşi dorea să fi putut dormi. Îşi dorea ca Franz Mueller să fi reuşit. Mira City...

- Suntem toţi aici, zise lujerul. Vom sta în tăcere comună.

- Nu acum, se auzi Jake spunând cu voce tare. Noi suntem oameni. Lujer, noi... nu putem aştepta ca voi. Spune-ne ideea ta!

Urmă o pauză suficient de lungă ca să-i înnebunească. Apoi, lujerul spuse:

- În regulă.

Jake deschise ochii şi se trezi privind direct la Shipley. Bătrânul era cenuşiu la faţă. Părea prăbuşit, ca şi cum masivitatea lui se scufundase în ea însăşi. Dumnezeule, dacă asta făcea credinţa unui om, ca pedeapsă că salvase o viaţă, atunci el, Jake, avea să rămână agnostic!

Nan stătea lângă tatăl ei, cu oasele ieşindu-i în afară ca nişte cuţite de sub pielea slabă. Gail încă stătea cu spatele la toată lumea. Ingrid, întrebă, furioasă:

- Vrea cineva să ne spună, vă rog, ce s-a întâmplat?

Cu o voce joasă, George le relată evenimentele lui Ingrid, Karim şi Lucy. Grozav! îşi spuse Jake. *Acum toată lumea ştia tot. E bine întotdeauna să ai un juriu informat*.

- Avem o idee, spuse lujerul. Aceasta este ideea noastră. Putem salva Mira City. Putem salva planeta noastră. Puteam să oprim uciderile.

- Cum? întrebă Nan. Cum naiba poţi face tu toate astea?

Lujerul le spuse.

- Nu! strigă Nan. Nu se poate!

- Mă ofer voluntar să merg primul, zise Jake. Lujer, dă-i drumul. Acum. Fă-mă pe mine primul.

Se simţea plin de energie. Exista un plan. Sau poate că energia lui izvora din băutura pe care i-o preparase lujerul. Dar lui Jake nu-i mai păsa de unde provenea acea energie. Pentru

prima dată de când plecaseră de pe Greentrees, Jake avea speranţe. La fel Karim, George, Ingrid, Lucy şi Gail, deşi speranţa lui Gail era la limita unei frici isterice, care lui Jake nu-i plăcea. Ea nu avusese vreodată încredere în extratereştri, iar acum întregul lor plan depindea de cei mai extratereştri dintre extratereştri.

Mai rămâneau Shipley şi Nan. Nici unul dintre ei nu era de acord.

Jake nu-l înţelesese vreodată pe Shipley. Noul quaker încă se autotortura din cauza morţii lui Franz Mueller, ca şi cum el l-ar fi ucis pe reconstruit, şi nu lujerul. Iar acum, Shipley scotea cuvinte incendiare, cum ar fi "genocid".

- Nu-i vom ucide pe blănoşi, explică Jake, pentru a treia sau a patra oară. Doar îi vom face mai puţin periculoşi.

- Îi vom castra, ripostă Nan, furioasă. Asta vom face, de fapt!

- Ba nu, zise Jake. George, eu nu am timp de asta. Explică-le tu.

- Le-am explicat deja, răspunse George.

- Atunci mai fă-o o dată!

Jake traversă insula principală spre infirmerie, unde Gail ţinea cuantica. Când pleca, îl auzi pe George spunând:

- Vor fi mai fericiţi decât înainte. Aşa au spus lujerii. Şi nu fericirea este scopul vieţii?

- Nu! replică Shipley. Nu este!

Shipley avea dreptate, îşi zise Jake, deşi nu aşa cum credea el. Shipley vroia să spună că scopul vieţii era un fel de împlinire spirituală, o anumită pace interioară. Jake ştia însă mai bine care era adevărul. Scopul vieţii era supravieţuirea. Fericirea era un efect secundar incidental. Dacă planul funcţiona, toţi aveau să supravieţuiască. Oamenii, lujerii, chiar şi blănoşii.

Doar dacă nu mergea ceva prost. Cel mai bun mod de a evita aşa ceva era să plănuiască atent toate detaliile. Şi nimeni nu se pricepea mai bine la astfel de planuri decât Gail.

Ea avea deja transmiţătorul cuantic în poală, deşi nu-l activase. Jake presupuse că Gail repeta în minte ceea ce avea să trimită, refăcea şi comprima. Ingrid era cu ea.

- Unde e Lucy? întrebă Jake.

- Lujerul a vrut ca ea să meargă undeva. A deschis o cărare special pentru ea, după care a închis-o, în urma ei.

În vocea lui Ingrid se citea resentimentul: de ce Lucy şi nu

ea?

Unele lucruri nu se schimbau niciodată.

- Cum a putut lujerul să-i spună lui Lucy că vroia ca ea să meargă undeva? Singurul translator rămas este pe insula principală.

- A deschis o cărare şi o liană s-a înfăşurat în jurul mâinii lui Lucy şi a tras-o în acea direcţie, răspunse Ingrid. Nu cu forţa, adăugă ea repede, văzând faţa lui Jake. Lucy nu a fost obligată să meargă. A mers de bună-voie.

Franz Mueller, ochii lui şi carnea care se dizolva... Dar Jake nu trebuia să gândească aşa. Trebuia să aibă încredere în lujeri. N-avea de ales.

- Lujerii l-au luat şi pe Karim?

- Da, dar într-o altă direcţie.

Spre locul în care era puntea, îşi spuse Jake. Karim avea să facă un curs intensiv de pilotare a unei nave a blănoşilor. Dacă era posibil. Ar fi trebuit să fie. În definitiv, lujerii pilotau o astfel de navă şi ei nici măcar nu aveau *ochi*.

- Vreau să-i aduci pe Shipley şi pe Nan aici, în infirmerie, ca să pot vorbi singur cu lujerul, îi spuse el lui Gail.

- Nan nu va merge nicăieri doar pentru că i-o ceri tu! replică Gail pe un ton rece. Ea consideră că tot ceea ce facem noi este identic cu ceea ce fac lujerii, un experiment asupra unor specii avansate, în scopul unui genocid. Cum au făcut Rebelii Savanţi ai Eliberării, în Dakar.

- Ştiu. Exact de aceea vreau să vorbesc cu lujerul, fără ca ea să fie de faţă.

- De ce nu...

- Jake, o întrerupse Ingrid pe Gail. Nu cred că este necesar să fii lângă translator pentru ca lujerul să te audă. Probabil că doctorul Shipley l-a rugat să ne îndepărteze pe toţi, ca să poată vorbi singur cu el, şi asta a făcut-o din altă parte, căci noi, ceilalţi, eram lângă translator.

- Da, zise Jake.

Dedusese deja asta.

- Aş putea să vorbesc cu lujerul de oriunde. Dar el nu-mi poate răspunde decât prin translator. Gail, dacă tu nu poţi să-i iei de acolo pe Nan şi Shipley, cine altcineva ar putea?

- Nimeni nu o poate clinti pe Nan, dacă ea se încăpăţânează.

- Atunci poate îl poţi clinti pe Shipley, iar Nan îl va urma.

Du-te şi spune-i doctorului că Ingrid a leşinat, iar el va veni imediat. Ingrid, leşină.

Ingrid deschise gura ca să protesteze, dar se răzgândi şi se întinse pe pătură. Gail o luă la fugă.

Când apărură Nan şi Shipley, doctorul părea alarmat, dar, în acelaşi timp, mai puţin chinuit. Îi prindea bine să facă şi altceva, în afară de a se gândi la Franz Mueller. Cel puţin pentru o vreme. În timpul agitaţiei create în jurul lui Ingrid, Jake se strecură şi alergă pe cărare la pătura principală, unde mai rămăsese doar George. Alergarea îl făcea să simtă dureri în coaste, în ciuda calmantului. Încetini pasul.

- Lujer, zise Jake repede. Doctorul Shipley şi Nan nu vor fi vreodată de acord cu acest plan. Ei le vor spune adevărul blănoşilor.

Aşa cum Shipley le spusese adevărul lujerilor.

- Cred că ar trebui să prepari un medicament care să-i aducă într-o stare de inconştienţă, fără a le produce alt rău, şi să-i menţii aşa atât cât este necesar.

George făcu ochii mari, dar nu spuse nimic.

- Da, zise lujerul.

Trecuse de primul obstacol.

- Shipley va bea orice îi oferi, spuse Jake, dar Nan nu ar mânca nimic şi de-abia dacă a băut câte ceva. Cum îi poţi administra medicamentul?

- Putem transforma moleculele în gaz. Toţi ceilalţi trebuie să plece de pe pătura infirmeriei.

- În regulă. Însă gazul nu va trece prin căştile lor.

- Acest gaz va trece prin căştile lor.

Nu era un gând prea liniştitor. Dar Jake se mulţumi să întrebe:

- Poţi prepara repede gazul?

- Avem deja aceste molecule.

Eraţi pregătiţi şi gata să ne doborâţi pe toţi, dacă o luam razna, însă nu e cazul să menţionăm asta, gândi Jake şi spuse:

- Ce faceţi cu Lucy?

- Experimentăm pe ea, răspunse Lujerul şi inima lui Jake se opri în loc.

- Ce experiment? Ea e bine?

- Nu ştim dacă vreun om nu va suferi, cu acest plan. Ştiţi asta. Creăm testele cu Lucy.

- Ea... ea este nervoasă, se forţă Jake să spună.
- De aceea creăm testele cu ea.
- Aş fi preferat să mă folosiţi pe mine, zise George, fără a părea prea convins.
- Sistemul tău nervos nu răspunde la fel de bine.
- Cât va mai dura până când veţi începe şi cu noi, ceilalţi?
- Nu ştim. Moleculele pe care trebuie să le creăm nu sunt simple. Ele trebuie să afecteze două specii diferite, în două moduri diferite.
- Corect, zise Jake şi se simţi din nou neajutorat.
Dar respinse acea senzaţie. Nu şi-o putea permite, în clipa aceea.
Se întoarse în infirmerie. Ingrid se ridică, încercând să pară că tocmai îşi revenise din leşin. Dar nu era un actor prea bun.
- Cred că a fost doar stresul de vină, zise doctorul Shipley. Deşi nu arată nici un altfel de simptome de anxietate acută, completă el, privindu-l cu suspiciune pe Jake.
- Atunci, Ingrid, dacă eşti bine, vreau să vii cu mire. Lujerul este pregătit să înceapă să ne infecteze. El...
- Deja? întrebă Shipley. Cum a putut crea serul atât de repede? Moleculele trebuie să fie atât de complexe, încât...
- De unde să ştiu ce a făcut lujerul? îi reteză Jake fraza. Dar a făcut-o. Ar fi bine să te decizi, doctore. Tu la fel, Nan. Fie veniţi cu noi şi sunteţi infectaţi, fie rămâneţi aici.
- Ceea ce faceţi voi este greşiţi îl refuză Nan, cu pasiunea unui idealist ce acţiona greşit, până la capăt.
- Ingrid?
- Vin, zise ea, şi plecă împreună cu Jake.
Când ajunseră la insula principală, ea spuse:
- Sunt gata.
- Dar agentul de infectare nu este, replică George. Nu încă.
Ingrid se întoarse acuzator spre Jake.
- Ai spus...
- Trebuia să te iau de acolo. Lujerii îi droghează pe Shipley şi Nan, pe durata procesului. Nu ne putem permite lipsa lor de cooperare.
Gura lui Ingrid se transformă într-un "O" mic şi rotund.
Gail se uita nesigură la cărarea spre infirmerie, ţinând transmiţătorul prin cuantică în mână.
- Vor... Vor fi bine? Nu vor suferi o modificare permanentă?

- Sigur că nu, răspunse Jake. Noi suntem cei care ne asumăm acest risc.

- Şi noi ce facem acum? întrebă George.

- Aşteptăm, răspunse Jake. Ca lujerii să-şi facă numărul lor de magie biochimică.

Lucy se întoarse după mai multe ore. Timpul trecuse foarte încet, fiind petrecut în cea mai mare parte în tăcere. Gail se dusese să verifice ce făceau Shipley şi Nan şi îi găsise pe amândoi dormind profund. Fusese nevoie de toţi cinci: Jake, George, Karim, Ingrid şi Gail, ca să-l transporte pe Shipley pe cărare spre insula principală. Jake vroia ca toţi cei opt oameni să fie împreună în permanenţă. Apoi o transportă singur pe Nan, corpul ei slab şi înfometat fiind uşor ca al unui copii. O aşeză cu grijă lângă tatăl ei.

- Cred că e prima dată, în ultimele două decenii, când ei doi stau liniştiţi unul lângă celălalt, mai mult de o oră..., comentă acid Ingrid. Hei! Uite-o pe Lucy!

Lucy se apropie de ei, mergând peste mucus, nu pe cărare. Jake realiză că nici unul dintre ei nu făcuse asta până atunci. Picioarele ei mici şi goale se scufundau cinci centimetri în pelicula biologică, dar ea nici nu privea în jos. Era un comportament atât de anormal, încât Jake se temu imediat de ce era mai rău. Dar, când se aşeză lângă ei, pe pătură, Lucy părea absolut normală.

- Gata, zise ea. Sunt infectată.

- Lujeri vorbi Jake, furios. Ţi-am spus că vreau să fiu eu primul.

- Nu, răspunse translatorul cu voce indiferentă. Tu trebuie să iei decizii. Tu nu trebuie să te îmbolnăveşti.

- Are dreptate, zise George, înainte ca Jake să poată răspunde. Cineva trebuie să rămână neinfectat, pentru cazul în care suntem...

Nu-şi termină fraza.

- Ştiu asta. Lujer, vreau să fiu infectat, zise Jake. Gail va rămâne neinfectată, ca să ia decizii, dacă este necesar.

Gail îl privi uimită, apoi păru ruşinată. Dar nu protestă. Jake ştia că xenofobia ei nu era ideologică, precum a lui Nan. Era biologică. Ea avea să fie mai utilă dacă rămânea neinfectată, răspunzând de transmisia cuantică.

Infectată. Se uită la Lucy. Aceasta stătea cu picioarele întinse copilăreşte în faţă, cu pieptul acoperit cu sarongul gri improvizat. Avea o faţă calmă. Datorită calmantelor?

- Lujer, spune-ne la ce să ne aşteptăm. Pentru noi şi pentru blănoşi. Spune-ne totul.

- Lucy a băut cele mai bune molecule pe care le-am putut crea, într-un timp atât de scurt. Nu putem visa la soare despre asta, aşa cum ar trebui. Curând vom avea suficient cât să bea Jake, George şi Ingrid. Moleculele vor infecta pe toată lumea. Infecţia va fi expirată în aer. Inamicul nostru respiră aceeaşi atmosferă ca voi. Când inamicii noştri vă vor duce pe nava lor, îi veţi infecta. Ei vor duce această infecţie pe planeta lor. Infecţia se răspândeşte foarte rapid.

- Dar ce face ea? întrebă Ingrid, uitându-se lung la Lucy.

- Am creat această moleculă pentru inamicul nostru. Am testat-o timp de două sute de ani, pe inamicul nostru experimental de pe planeta unde v-am găsit. Voi nu aţi văzut acea colonie experimentală. A fost cel mai bun experiment al nostru. Inamicul era fericit. Stăteau la soare şi visau. Au făcut mulţi copii şi au avut grijă de ei. Copiii au stat la soare şi au visat. Dar nu au murit de foame. Toată lumea cultiva suficientă mâncare şi construia suficiente acoperişuri. Însă nu au construit maşinării şi nave. Nu le place să se deplaseze mai mult decât este necesar. Erau fericiţi să viseze la soare, în tăcere împărtăşită.

Dumnezeule, îşi spuse Jake, lujerii îi vor transforma pe blănoşi în ceva cât mai apropiat de plante!

- Inamicii infectaţi vor face mai mulţi copii decât ceilalţi, continuă lujerul. Copiii infectaţi sunt doriţi din punct de vedere sexual de cei la fel ca ei.

După o tăcere uluită, George spuse:

- Ca... florile. Feromonii atrag albinele şi ne atrag chiar şi pe noi, numai pentru scopul de a creşte avantajul lor reproducător.

- Da, spuse lujerul. Ca florile.

- Asta vor face moleculele cu blănoşii, interveni Ingrid, cu o voce nesigură. Ce ne vor face nouă?

- Nu ştim, spuse lujerul. Voi sunteţi purtătorii. Am recreat aceste molecule ca să trăiască în corpul vostru şi să fie răspândite de voi. Asta a fost dificil. Nu avem timpul necesar să

facem mai multe.

- Dar dacă Lucy..., zise Jake. Dacă aceste molecule ne vor ucide?

- Nu ştim, răspunse lujerul. Lucy e încă în viaţă. Dar trebuie să beţi agentul infecţios chiar înainte să urcaţi la bordul navei inamice. Veţi trăi suficient ca să-i infectaţi.

Jake îşi repetă în gând că lujerul nu era un individ cu sânge rece. Suna aşa numai din cauza combinaţiei dintre vocea lipsită de sentimente a translatorului şi calmul extraterestrului. Totuşi, nu se putu abţine să nu comenteze, sarcastic:

- Ei bine, voi v-aţi îndeplinit partea voastră! Voi, lujerii, n-ar trebui să urcaţi curând în nava voastră de rezervă, înainte să luăm legătura cu blănoşii prin cuantică?

Lujerul nu răspunse. În regulă. Plantele puteau să fugă când vroiau. Ele îşi cunoşteau mai bine strategiile de supravieţuire. Preocuparea lui Jake era supravieţuirea oamenilor, a celor din Mira City măcar, dacă nu a lui şi a echipei sale. Se uită la Lucy, care-i privea pe ceilalţi calmă, cu curaj. Nu prezenta încă nici un simptom de boală.

Cât de curând aveau să apară simptomele? George le explicase că puteai infecta o specie cu o boală proiectată pentru o alta, astfel încât prima specie să nu se îmbolnăvească deloc. Ţânţarii nu mor din cauza malariei. Şobolanii nu mor din cauza virusului Hanta. Pisicile nu mor de boala lui Corin, oribila armă biologică obţinută prin modificări genetice, care secerase cea mai mare parte a regiunii mediteraneene africane, lăsând în urmă doar armate de pisici sănătoase.

Pe de altă parte, adăugase George, unele specii mureau din cauza acelor infecţii inter-specii. Refuzase să dea exemple.

- Trimite mesajul prin cuantică, Gail, spuse Jake.

Ea aprobă din cap. Toţi, cu excepţia lui Shipley şi Nan, care dormeau, o priviră pe Gail codând mesajul. Acesta avea să fie recepţionat instantaneu pe nava blănoşilor şi tradus în simbolurile echivalente pe care le folosea receptorul lor.

Am constatat că nu putem distruge scutul inamic. Am aflat locaţia bibliotecii genetice pe care inamicul a folosit-o de două ori ca să-şi regenereze specia. Biblioteca poate fi distrusă cu uşurinţă. Vă vom spune locaţia ei, dacă acceptaţi să duceţi oamenii înapoi la colonia lor şi să nu ne distrugeţi oraşul.

- Îşi vor da seama că este o şmecherie pe undeva, spuse

George, cu un pesimism care nu-l caracteriza. Este evident.

- Am discutat deja asta, zise Jake. Vor bănui o şmecherie. Dar vor crede şi că am aflat locaţia bibliotecii, pentru că au văzut că lujerii au cooperat cu noi pe Greentrees. Vor crede că lujerii ne-au spus tot ce am vrut să aflăm. Ei cred că lujerii sunt sinceri şi deschişi şi că noi suntem secretoşi şi trădători.

- Şi au dreptate... completă Lucy.

Jake nu o contrazise. Lujerii nu fuseseră total deschişi. Ei nu le spuseseră oamenilor locaţia bibliotecii genetice, nici măcar lui William Shipley. Erau sinceri, dar nu proşti.

- Şi mai important este că blănoşii ne cred proşti, zise George. S-ar putea chiar să creadă că noi credem că se vor ţine de cuvânt: Mira City în schimbul bibliotecii.

- N-avem de unde să ştim ce vor crede ei, spuse Ingrid.

Pentru că seamănă atât de mult cu noi, îşi zise Jake. Şi noi ştim foarte rar ce crede o altă persoană. Religia lui Shipley, delicateţea morală a lui Lucy, mizantropia înfocată a lui Nan, calităţile materne şi protectoare ale lui Gail... De unde veniseră toate acestea? Din gene, din educaţie, din circumstanţe? Shipley avea mai multe în comun cu o plantă, decât cu propria fiică. Toţi erau nişte mistere pentru ceilalţi...

- Vine răspunsul, zise Gail.

Jake îşi suci gâtul, să vadă mai bine.

Înţelegere acceptată. Atacăm în curând.

Jake avu impresia că Mueller îl pocnise din nou. Atacăm. Bineînţeles, aşa gândeau blănoşii. Şi aceea era o navă a blănoşilor. Ei ştiau foarte bine asta. Şi se aşteptau ca lujerii să se apere.

- Lujer, zise Jake, va trebui să spunem că v-aţi dat seama că v-am spus noi. Este singurul mod în care putem explica fuga voastră. Ar fi bine să urcaţi acum în nava de rezervă.

- Nu există nici o navă de rezervă, răspunse lujerul.

- Dar ai spus că...

- Nu, zise lujerul. Noi nu am spus că avem o navă de rezervă. Nu avem. Avem doar o navetă, lentă şi construită pentru aterizarea pe o planetă. Noi nu am spus vreodată că avem o navă de rezervă. Voi, oamenii, aţi presupus că avem.

- Nu veţi fugi, spuse Lucy, încet.

- Nu putem. Dar moartea noastră este bună. Vom salva planeta noastră şi pe a voastră. Aceasta este munca noastră

experimentală din ultimii o mie de ani. Este bine.

- Dumnezeule! şopti George.

- Vă vom da vouă florile morţii noastre, spuse lujerul. Trebuie să le puneţi în interiorul transmiţătorului cuantic. Inamicul nu va căuta acolo. S-ar putea să vă lase să-l păstraţi. Vă rog să daţi florile morţii noastre semenilor noştri, dacă îi veţi mai întâlni vreodată.

CAPITOLUL 29

Nava blănoşilor se apropia mai repede decât ar fi crezut cineva. La câteva secunde după cererea legată de florile morţii, lujerul zise:

- Nava inamică va fi aici în şase sute de respiraţii umane.

În absenţa lui Karim, George era cel mai rapid la calcule.

- Cam o jumătate de oră.

- Atât de *curând*? întrebă Lucy.

- Probabil că nava lor era deja foarte aproape, spuse George. De fapt, câte nave din acestea cu motor McAndrew or avea?

Jake n-avea idee şi nici nu-i păsa. Nu în acea clipă. Anunţul lujerului îl uimise. Plantele raţionale - Jake nu se putea gândi altfel la ele, indiferent ce spunea George - aveau să moară. Ele ştiuseră asta, atunci când le propuseseră planul prin care să salveze propria planetă şi Mira City. Era aceeaşi dezbatere pe care o avuseseră oamenii, înainte să urce la bordul navei lujerilor. Ambele specii acţionau astfel încât să-i salveze pe semenii lor aflaţi pe o planetă. Dar exista o diferenţă importantă: oamenii votaseră să distrugă alte specii, în timp ce lujerii votaseră (dacă făcuseră aşa ceva) ca să-şi piardă vieţile.

Ce spunea asta despre etica speciilor?

Nu era vremea pentru etică. Karim reapăru printre ei.

- Poţi s-o faci, Karim? îl întrebă Jake, fără ocolişuri.

- Sper.

Obişnuitul entuziasm al tânărului fizician faţă de tehnologia extraterestră era ponderat de greutatea pe care şi-o luase pe umeri.

- Lujer, daţi-le şi celorlalţi băutura infecţioasă, spuse Jake. Karim, poţi deschide cutia transmiţătorului cuantic ca să pui nişte pachete înăuntru? Fără să strici nimic acolo?

- Cred că da. Despre ce...

- Îţi explic mai târziu. Lujer, unde sunt florile morţii?

- Voi trebuie să culegeţi florile morţii de la noi. Fratele nostru va deschide cărări.

- În regulă. Ingrid, George, Lucy, mergeţi să... Lucy?

- Sunt bine, răspunse ea, dar în spatele căştii transparente, pe faţa ei palidă apăruseră stropi de sudoare.

- Deja? îl întrebă Jake pe lujer. Este bolnavă deja?

- Nu ştim.

Pentru că "moleculele" fuseseră create pentru blănoşi, nu pentru oameni. Jake înţelese. Îi privi pe ceilalţi trei golind cupele încorporate în mucus şi pline cu un fluid gălbui transparent. Gail se cutremura.

- Se deschid cărările, îi atenţionă George. Să mergem.

Mucusul se depărta din nou, de data aceasta în mai multe locuri, creând nişte maluri de o parte şi de alta a cinci cărări înguste.

- O cărare şi pentru tine, Gail, zise Jake. Hai să mergem!

Se aştepta parţial ca ea să obiecteze, dar Gail nu făcu asta, deşi arăta la fel de îngreţoşată ca Lucy.

Jake porni pe cărare, la primul grup de trei lujeri. O mlădiţă şerpui spre el, "ţinând" un pachet mic de frunze, carne sau ce altceva era. Material genetic.

- Un singur pachet? întrebă Jake. Sunteţi trei aici.

Bineînţeles, nu primi nici un răspuns. Totuşi, probabil erau indivizi separaţi, altfel ar fi fost suficient un singur pachet pentru toată nava. Oare cei trei de acolo erau un singur individ? Cu sau fără mucus? Jake nu avea cum să afle, dar nici nu conta. Luă pachetul.

Acesta părea alunecos şi neted şi trebui să se forţeze să nu-l scape. Merse mai departe, colectând alte trei pachete şi apoi cărarea lui îl aduse înapoi la insula principală.

Karim era deja acolo, îndesând mai multe pacheţele în transmiţător.

- Nava inamică abordează nava noastră, spuse lujerul.

Ingrid, George şi Lucy se apropiară în fugă. Lucy nu arăta nici mai bine, nici mai rău. Karim le smulse pachetele din mâini şi le îndesă în transmiţător.

- Gata, să bem! zise Jake şi îşi ridică repede cupa.

Lichidul gălbui nu avea gustul de limonadă al mâncării pe care le-o preparase lujerul. Probabil din lipsă de timp pentru

detalii nesemnificative, îşi spuse Jake. Se forţă să bea băutura amară şi greţoasă.

- Inamicul este pe puntea navei noastre, zise lujerul.

Jake nici nu fusese sigur că nava avea o punte.

George şi Ingrid îşi terminară băuturile şi puseră jos cupele. Bineînţeles, Karim nu fusese infectat. Ultimul lucru de care aveau nevoie era un pilot care să se simtă rău, pe lângă faptul că era total neexperimentat. Cupele se dizolvară imediat şi se deschise uşa camerei presurizate. Văzură un blănos îmbrăcat şi cu cască pe cap care intră, un mascul care ar fi putut sau nu să fie acelaşi pe care îl mai întâlniseră. Era ciudat să vezi un blănos îmbrăcat complet. Un alt mascul din spatele lui ducea un ou translator, iar o femelă avea una dintre armele lor ca nişte beţe arcuite.

Nici unul dintre ei nu ieşi din camera de presurizare. Conducătorul mârâi ceva şi translatorul vorbi sec:

- Oamenii vor veni cu noi.

Jake regizase plecarea lor aşa încât aceasta să fie mai mult acţiune, fără explicaţii. Karim îl susţinu pe Shipley, adormit, şi-l trase afară. George o ridică pe Nan. Gail ducea transmiţătorul. Intrară cu toţii în camera de presurizare. Jake aşteptă ca blănosul să obiecteze în legătură cu prezenţa oamenilor inconştienţi sau măcar să întrebe ce era cu ei. Dar extraterestrul păru că nu băgase în seamă acestea.

Jake îi avertizase pe toţi să nu-şi ia la revedere de la lujeri. Nu trebuiau să dea de înţeles blănoşilor care era relaţia dintre oameni şi plante. Lujerii păstrară şi ei tăcerea.

Translatorul blănos spuse:

- Eraţi nouă oameni. Acum sunteţi opt oameni.

- Plantele au mâncat un om, răspunse Jake.

Blănosul făcu un fel de grimasă facială, în spatele căştii transparente, dar Jake nu avea cum să înţeleagă ce însemna asta.

- Scoateţi-vă căştile acelea extraterestre şi aruncaţi-le înapoi.

Camera de presurizare era plină de aerul lujerilor. Jake le spuse celorlalţi:

- Inspiraţi adânc şi ţineţi-vă respiraţia.

Făcu acelaşi lucru.

Casca ieşi cu uşurinţă. Oamenii le aruncară înapoi pe insula

principală. Jake se aştepta ca blănosul să le spună să-şi scoată bucăţile de haine de pe ei, dar extraterestrul nu o făcu. Benzile de haine nu erau făcute de oameni. Erau din păturile furate de la blănoşii primitivi şi probabil că erau prea rudimentare ca să fie considerate o ameninţare.

Jake simţi că plămânii îi iau foc, până când camera de presurizare fu închisă şi umplută cu aer. Icni, încercând să respire adânc. Apoi ajunseră din nou la bordul navei blănoşilor, în aceeaşi cameră simplă, cu podelele de pe care rupseseră fâşii pentru haine. Deci era acelaşi echipaj de blănoşi. Pur şi simplu urmăriseră nava lujerilor. Jake ar fi trebuit să-şi dea seama de asta. De aceea ajunseseră acolo atât de repede. Se simţea ca un prost.

Toţi cei trei blănoşi intrară în cameră odată cu oamenii. Conducătorul lor i se adresă lui Gail, prin translator:

- Păstrător al numelor şi păsărilor, vrei să mori acum pentru păsări şi cerul dimineţii?

- Nu, răspunse Gail.

Blănosul se întoarse spre Jake.

- Spune-ne unde este biblioteca de gene a inamicului.

- Trebuie să desenez, zise Jake. Noi nu am înţeles ce spunea inamicul. Am memorat doar. Trebuie să desenez.

Şeful îşi dezgoli dinţii impresionanţi. Un gest de carnivor interstelar, observă Jake, impersonal. Toţi cei trei blănoşi încă purtau costumele strâmte şi căştile transparente. Ce rezervă de aer aveau costumele? Jake nu vedea nici un fel de tuburi sau furtunuri. Blănoşii nu erau nişte vrăjitori ai biologiei, ca lujerii. Asta însemna că rezerva de aer din acele căşti trebuia să fie limitată.

Al doilea mascul puse jos translatorul şi dispăru. Trecu ceva timp înainte să se întoarcă, cărând o placă rotundă şi albă, făcută din... ceva. Nimeni nu spuse nimic. Singurul sunet care se auzea era sforăitul lui Shipley.

Jake luă placa şi un "stilou" ciudat curbat, care părea să nu aibă nici un vârf, dar care lăsa totuşi urme pe placă. Începu să deseneze constelaţii, foarte încet. Constelaţiile care fuseseră afişate cu grijă pe braţul biologic al lujerului. Acesta le spusese că vor indica o poziţie falsă, dar plauzibilă, a bibliotecii de gene. Jake spera că era la fel de plauzibilă pentru blănoşi.

Nava se zdruncină încet, încă o dată. Karim clipi des.

Blănoşii nu-şi scoaseră căştile.

Jake trasa cu o încetineală agonizantă, până la urmă oprindu-se de tot.

- Încerc să-mi amintesc totul, zise el, în semn de scuză, translatorului. Vreau să iasă bine.

,,Îţi dai seama că, după ce vor crede că le-ai spus locaţia, nu mai au nici un motiv să nu ne ucidă", îi spusese George, pe cealaltă navă.

Corect. Dar inexact. Jake fusese mult timp avocat. Nu eliberezi un martor până când n-ai confirmarea materială a mărturiei lui. Nu ştia care era analogul militar pentru acea practică judiciară, dar era sigur că exista unul. Acele creaturi erau soldaţi.

Şi extratereştri.

Începu să deseneze şi mai încet.

Shipley sforăia.

Şeful blănoşilor ridică mâna şi-şi scoase casca.

Jake trasă alte câteva linii inutile. Ceilalţi doi blănoşi îşi scoaseră şi ei căştile. Jake se îndreptă cu grijă spre blănos, ca să-i arate placa. Nu se apropie prea mult şi nici nu făcu gesturi bruşte. Doar îi întinse placa, dar nu prea departe, iar, când blănosul se aplecă să vadă mai bine, Jake respiră încet în direcţia lui, aşa încât aburii de aer erau aproape ca un sărut discret, de la distanţă.

La aproximativ o oră, Lucy începu să vomite. Până atunci, în compartimentul închis al navei existase aproape un aer de sărbătoare. O sărbătoare foarte tăcută, căci nimeni nu spunea nimic cu voce tare. Camera era supravegheată, fără îndoială. Dar oamenii îşi zâmbeau unii altora. Probabil că-i infectaseră pe blănoşi. Iar ei trăiau. Încă.

Pe de altă parte, femela cu armă smulsese transmiţătorul cuantic din mâinile lui Gail şi-l luase cu ea. Jake n-avea idee ce urmau să facă blănoşii cu acesta sau cu "florile morţii" dinăuntru, dacă le descopereau.

- Ce bine era dacă aveam nişte apă, spuse Gail. Data trecută ne-au dat apă.

Ea smulsese iar nişte material din podea, care devenise destul de jerpelit, şi o curăţă pe Lucy, cât putea de mult. Nu era prea bine. Lucy zăcea într-un colţ, tăcută, cu o privire

sticloasă.

- Cred că a mâncat ceva ce nu i-a priit, spuse Ingrid tare.

Gail îşi dădu ochii peste cap, la acea încercare neîndemânatică de a-i păcăli pe blănoşi.

Jake simţi că şi măruntaiele lui începeau să se comporte ciudat. Puţină greaţă, apoi senzaţia de răsculare a interiorului... Abia reuşi să ajungă în alt colţ, înainte să înceapă să vomite.

- Oh, Dumnezeule! o auzi pe Gail.

După aceea, se întâmplară lucruri ciudate. Un lujer stătea aplecat spre el, dar nu era lujerul, ci Beta, acoperit cu nişte flori negre, ca nişte orhidee strălucitoare oribile. "*Tu ai ucis-o pe doamna Dalton*", spunea Beta, cu vocea lui Lucy. Doctorul Shipley era şi el acolo, stând în blestemata lui tăcere comună, numai că, atunci când Jake se desprinse de Beta şi se duse spre doctor, văzu că acesta nu se ruga. Era mort. "Tu ai ucis-o pe doamna Dalton", spuse cadavrul şi Jake urlă: "Am încercat doar să salvez Mira City!" Apoi, Nan trecu pe lângă ei, dansând, goală şi ondulându-se aţâţător.

- Nu aiura cu voce tare! şopti Gail, aplecându-se la urechea lui. Dacă ne ascultă?

- Bine, răspunse Jake, dar cuvintele ieşiră din gura lui în limba blănoşilor, aşa că ea nu înţelese şi plecă.

Un foc dansa în jurul picioarelor şi mâinilor lui. Ridică braţele, ca să admire culoarea flăcărilor: roşu, galben, portocaliu, albastru, verde şi roşu, galben...

- Am nevoie de apă, la naiba! urlă Gail, spre tavan. Daţi-mi măcar apă!

Apoi, minutul următor, sau poate ore întregi mai târziu, o auzi spunând:

- Oh, la naiba! *Nan*!

Şi după aceea, nimic.

CAPITOLUL 30

Gail îi plasase pe fiecare în câte un colţ: pe George, Ingrid, Jake, Lucy. Toţi vomitau la unison. Dumnezeule, duhoarea era îngrozitoare!

Şi apoi, Karim începu şi el să vomite.

- Tu nu eşti infectat! strigă Gail, uitând de supraveghere. Tu

nu ai băut!

- Probabil că... am luat-o... de la unul dintre ei, spuse Karim, pălind şi mai tare sub pielea lui întunecată de arab, ca o nucă de cocos cojită brusc.

Gail simţi un fior pe spinare. Dacă tânărul Karim o luase de la unul dintre ceilalţi, atunci putea să se simtă prea rău ca să poată pilota nava. În plus, dacă el putuse lua boala de la un om infectat, era posibil să o ia şi ea.

Şi atunci nu mai rămânea nici unul dintre ei funcţional. Iar Mira City...

Numai activitatea o ţinea în funcţiune. Acum, când cinci dintre ei vomitau, nu mai avea colţuri libere. Îl duse pe Karim la perete, între Lucy şi Jake. Doctorul Shipley şi Nan continuau să doarmă, indiferenţi, în centrul camerei.

Tot ce putea face era să rupă bucăţi de material din podea sau de pe corpurile lor, să-i şteargă pe cei bolnavi şi să se asigure că nici unul nu se îneca cu propria vomă. Noroc că ei nu i se făcea greaţă. Cel puţin nu din cauza oamenilor. Trecu parcă un secol până ce toţi, cu excepţia lui Jake, se opriră din vomitat şi căzură într-un somn agitat, iar Gail îşi spuse că greul trecuse.

Atunci, Jake, care se părea că avea febra cea mai mare, începu să aiureze cu voce tare.

- Tu ai ucis-o pe doamna Dalton! strigă el.

Doamna Dalton? Cine era? Jake încercă să se ridice, cu faţa strâmbată de groază, cu corpul tremurând de febră şi teamă. Gail îl împinse înapoi jos.

- Jake, nu aiura cu voce tare! Dacă ne ascultă?

- Tu ai ucis-o pe doamna Dalton!

Şi apoi:

- Am încercat doar să salvez Mira City!

Gail încercă să acopere aiurelile lui. Urlă cât putea de tare.

- Am nevoie de apă, la naiba!

Ceea ce era absolut adevărat. Continuă să ţipe, până ce Jake tăcu.

Spre surpriza ei, uşa se deschise şi intră un blănos, aducând un vas cu apă.

Gail se trase în spate. Atingerea unui extraterestru... Dar blănosul o ignoră. Intră câţiva paşi în cameră, se opri, se uită la vas, se uită în jur, se uită din nou la vas, se opri din nou.

Gail nu mai văzuse un blănos comportându-se astfel. Şi era neînarmat. Blănoşii aveau întotdeauna arme sau erau însoţiţi de alţii cu arme. Acesta stătea în cameră, nemişcat. Gail se ridică prudent şi se apropie. Întinse mâna şi luă vasul din mâinile extraterestrului.

Buzele acestuia se traseră în spate, dezgolind dinţii. Oh, Dumnezeule, îl înfuriase!... Dar buzele tremurară şi pielea din jurul ochilor făcu ceva. Coada puternică tremura. Arăta ca şi cum... era un extraterestru, dar, pentru o clipă, Gail fu sigură că individul râdea.

Blănosul se întoarse şi porni spre uşă, în acelaşi stil ciudat, ca şi cum ar fi avut probleme în a-şi aminti ce avea de făcut. Coada îi tremură din nou. Extraterestrul ieşi greoi pe uşă. Gail aruncă vasul jos, fără să-i pese că o treime din apă se vărsă pe podea. Ajunse la uşă chiar înainte ca aceasta să se închidă şi o prinse cu mâna.

Cu inima bătându-i cu putere în piept, aşteptă ca uşa să-i fie trântită peste degete sau să se deschidă iar, violent. Nu se întâmplă nimic. După câteva clipe lungi, întinse cealaltă mână spre Karim, care era cel mai aproape de uşă. Ajunse cu degetele doar la o bucată de pânză plină de vomă, cu care-l ştersese pe faţă. Se strâmbă, dezgustată, împături pânza de mai multe ori şi o propti în uşă.

Blănosul acela fusese infectat.

"*Vor fi fericiţi*", promisese Jake. "*Vor visa la soare*", zisese lujerul Poate, dar lui Gail, acel extraterestru i se păruse beat-criţă. Poate că aceasta era doar prima fază. Păcat că nu fusese prima fază şi pentru oameni. Un grup de tovarăşi care să chicotească veseli ar fi mirosit mult mai bine decât un grup care vomita şi avea febră.

Strânse apa preţioasă pe care o vărsase, înmuind pânzele murdare, pe care să le folosească din nou. Cu apa curată din vas reuşi să şteargă mai bine feţele celor cinci suferinzi. Să le dea să bea? Nu avea de unde să ştie cât de bună era acea apă. Mai bine nu.

Se deplasă prin cabina plină, verificându-i din nou pe toţi. Trăiau. Lucy părea să fie un pic mai rece, dar poate că doar i se părea, pentru că-şi dorea acest lucru. Doctorul Shipley şi Nan încă dormeau, ca morţii. Cât avea să dureze acea comă indusă? Oare Jake se gândise să întrebe asta?

Gail încercă să se gândească la ce era de făcut, clătinând din cap. Lipsa de activitate era întotdeauna un inamic. Dacă îşi găsea de lucru, avea să se simtă bine. Dar nu-i mai venea în minte nimic. În cele din urmă, se aşeză şi se uită la uşa proptită în poziţie deschisă până când, incredibil, adormi.

Se trezi ţipând. Se întâmpla ceva... Ceva groaznic. Dar era doar Nan, care se ridicase ameţită, în mijlocul camerei.

- Oh, la naiba! Nan! strigă Gail, cu un amestec de teamă şi bucurie.

- Şi eu mă bucur să te văd, replică Nan, privind în jur.

Ameţeala îi dispăru prea rapid. Se încruntă la Gail şi întrebă:

- Ce a mai făcut şobolanul de Jake, de data aceasta?

Şi Gail era nevoită să-i spună totul. Lui Nan, care îi urâse pe lujeri, de la început. Lui Nan, care dezaprobase cu o moralitate înflăcărată experimentele biologice asupra altei specii. Lui Nan, care era capabilă de orice.

Gail se târî spre Nan şi îşi apropie gura foarte mult de urechea ei.

- Suntem supravegheaţi, şopti ea. Nu pot vorbi acum. Aşteaptă.

Iar Nan nu avu ce să facă, decât să accepte. Măcar acum. Era aproape un triumf.

Doctorul Shipley nu se trezi. După o oră în care nu se mai întâmplase nimic, Gail nu mai rezistă. Dacă infecţia se răspândea în rândul blănoşilor la fel de repede cum se întâmplase la oameni însemna că acum toţi de la bord erau deja bolnavi. Cel puţin, aşa spera.

- Vino, îi spuse ea lui Nan. Să mergem.

Ochii fetei se măriră.

- Unde să mergem?

Se părea că nu observase cârpa care ţinea uşa deschisă doar câţiva milimetri.

Gail o luă de mână - cât de bine se simţea ţinând acele degete mici şi zgâriate - şi o conduse la uşă. Apoi, o deschise cu grijă. Nan scoase un sunet mulţumit, de surpriză.

- Blănoşii au fost infectaţi, spuse Gail.

- Nu ai de unde să ştii asta! Nu ştii decât că cinci dintre noi sunt grav bolnavi!

- Şi blănoşii sunt infectaţi, zise Gail, cu mai multă convingere decât simţea.

Cele două femei se strecurară pe uşă. Se opriră pe coridorul pe care intraseră în navă. Gail ştia că la capătul acestuia se afla o cameră de presurizare. N-o interesa asta. Coridorul se ramifica în dreapta şi o conduse pe Nan în acea direcţie. Acolo, se ramifica din nou. Gail alese, la întâmplare.

Imediat ce dădu al doilea colţ, icni şi se opri. Doi blănoşi erau întinşi pe podea, zvârcolindu-se. Bolnavi? Prea bolnavi ca să sară în picioare şi să atace? Gail se trase repede în spate, dar Nan o prinse de umăr.

- Se împerechează, Gail!

- Se împerechează?

Nan râse. Chiar arăta a împerechere, îşi spuse Gail, după modul în care cei doi păreau să se izbească puternic unul în celălalt. Ce altceva putea să fie? Gail simţi, brusc, că nu vroia să ştie. Cei infectaţi vor fi irezistibili, din punct de vedere sexual, pentru ceilalţi, îi spusese Jake. Ei bine, nu aveau să le fie de nici un folos oamenilor, dacă îşi iroseau toată acea dorinţă între ei. Aşa nu împrăştiau infecţia.

Măcar ei nu vomitau.

- Ia asta, spuse Nan.

Văzuse două arme curbate pe podea, lângă blănoşii care nu le băgau în seamă, şi le ridicase de jos. Îi întinse una lui Gail.

- Nu ştiu cum să o folosesc, şopti Gail.

- Parcă eu ştiu! Ia-o!

Nan nu se obosi să-şi coboare vocea. Blănoşii preocupaţi cu sexul nici măcar nu ridicară privirea.

Nan ţinti cu arma şi începu să pipăie unul din capete. Gail o prinse de mână.

- Nu ştii nimic despre setări! Ai putea să găureşti nava!

- Cred că ai dreptate, se potoli Nan. Ce facem cu ăştia doi?

Gail se bucură că Nan nu mai poza în apărătoarea blănoşilor. Dar următoarele cuvinte ale lui Nan împrăştiară acea iluzie.

- Mai bine mureau, decât să ajungă astfel de caricaturi experimentale, zise aceasta, cu amărăciune.

- Avem nevoie de aceste caricaturi experimentale. Nu fi proastă, Nan. Haide... Să mergem.

Se strecurară cu prudenţă pe lângă blănoşii frenetici, care nu părură să le observe.

- Asta da partidă de sex! exclamă Nan.

Gail o ignoră. Ce căuta ea acolo, explorând cu curaj partea inamică a navei? Dar ce fel de inamic era cel care se arăta mai interesat de sex decât de război?

Un inamic bun pentru ei.

Coridorul ducea într-o cameră mare. Înainte să apuce să spună ceva, Gail văzu că podeaua camerei era făcută dintr-un material gros şi transparent, traversat de bare cenuşii, într-un model neregulat. Podeaua era încovoiată la capete şi sub ea, la mică distanţă de centru, era o masă de material întunecat, corectat printr-un stâlp gros şi scurt.

- Aşadar, este un motor McAndrew, zise Nan, respirând greu, dar Gail abia dacă o auzi.
Văzuse nişte blănoşi în cameră.

Erau cinci. Stăteau cu toţii pe podea, cu cozile de echilibru întinse în spate. Ridicară cu toţii privirea, la intrarea oamenilor, şi Gail îşi ţinu respiraţia. Dar blănoşii nu se mişcară. Doar se uitară în tăcere la cele două femei, ca şi cum le considerau nişte obiecte interesant de privit.

- Ia-le... ia-le armele, zise Gail, cu o voce nesigură.

Nan se supuse. Nici un blănos nu obiectă când li se luară armele. Dar unul se ridică, exact în clipa în care Nan îl dezarma, şi Gail ţipă scurt. Nan sări în spate. Blănosul o ignoră şi se duse la un dulap cu provizii. Scoase ceva de acolo şi începu să mănânce, fără nici o grijă.

Deci se puteau hrăni singuri. Altceva? Sau aceea era doar prima fază a bolii, aşa cum şi oamenii avuseseră o primă fază violentă? Oare blănoşii aveau să se comporte altfel, mai târziu? N-avea de unde să ştie.

Nan se clătinase, la ultimul salt înapoi. Acum. se apropie de Gail şi spuse, nesigură:

- Sunt puţin ameţită...

- Sigur că eşti. Ai refuzat să mănânci zile întregi! zise tăios Gail, chiar când Nan leşina.

Minunat. Exact ce-i trebuia. Extratereştri tranchilizaţi, camarazi care vomitau şi Nan, moartă de foame. Ca să nu mai spună că ea, Gail, habar n-avea ce făcea.

O plesni pe Nan până ce aceasta se trezi şi o forţă să mănânce ceva din ceea ce scosese blănosul din dulap. Nan acceptase întotdeauna să mănânce mâncarea blănoşilor care ucideau oameni. Ea refuzase doar mâncarea lujerilor, care-i

ajutau pe oameni. Dar nu era momentul să facă reflecţii asupra perversităţii naturii umane.

- Cred că trebuie să-i strângem pe toţi într-o cameră, înainte să... să se schimbe în vreun fel.

- În ce fel să se schimbe? întrebă Nan.

- De unde să ştiu? Singura cameră de care sunt sigură că se încuie este cea în care am fost închişi noi. Trebuie să-i scoatem pe oameni de acolo şi să ducem înăuntru toţi blănoşii pe care-i găsim.

Nan se holba la ea, ca şi cum ar fi crezut-o nebună.

- Ce este, ai tu un plan mai bun?

- S-ar putea, dacă mi-ai spune ce naiba se întâmplă!

- O să-ţi spun, în timp ce-i târâm pe ai noştri aici. Haide, să mergem.

Nan acceptă totul mai bine decât se aşteptase Gail. Prea bine, de fapt. Gail trebuia să se gândească la asta, mai târziu.

Când terminară de târât cei cinci oameni pe punte, plus doctorul Shipley, Gail avea o durere groaznică de braţe. Nan, slăbită de înfometarea autoimpusă, tremura. Dar Karim părea să se simtă mai bine. Poate că avea cea mai tare constituţie sau poate că, luând boala de la un alt om, prezentase o formă mai uşoară decât dacă ar fi fost infectat direct. Gail n-avea de unde să ştie asta. Ea nu ştia nimic.

Karim se uita la ea, în ochii lui văzându-se parcă un semn de recunoaştere, deşi nu-i răspundea nimic. Ceilalţi păreau să fie în aceeaşi stare de comă cu întreruperi, inconştienţi şi încă febrili.

- Dacă l-am putea trezi pe tatăl tău! exclamă Gail. El este doctor.

Nan se uită sumbră la tatăl său adormit, întins pe podeaua navei.

- Este un genocid, Gail.

Gail realiză că Nan nu se referea la Shipley. Vorbea despre blănoşii infectaţi, trimişi acasă (dacă reuşeau să facă asta), că să transforme restul rasei lor în nişte idioţi fericiţi şi dornici de sex.

- Nan..., începu ea, dar fata îi reteză cuvintele.

- Ştii ce fac blănoşii acum? întrebă Nan, cu tonul cel mai amar pe care Gail îl auzise vreodată la ea.

Se uita la cei cinci blănoşi liniştiţi, care încă nu manifestau

nici cea mai mică reacţie faţă de oamenii bolnavi care fuseseră târâţi în mijlocul lor.

- Se concentrează asupra celor mai înalte calităţi. Visează la soare. Împărtăşesc tăcerea, aşteptând Lumina. Sunt la o blestemată de întrunire a noilor quakeri!

- Ai de gând să ni te opui în asta, Nan? întrebă încet Gail. Să ne sabotezi planul?

- Nu, răspunse Nan, obosită. Am încercat asta de două ori şi uite ce s-a întâmplat. Acum ştiu că nu pot controla tot ce hotărăsc ceilalţi să facă, chiar dacă nu-mi place.

Nu este o definiţie prea rea a maturităţii, îşi spuse Gail, dar cu voce tare zise doar:

- Hai să-i căutăm pe toţi blănoşii.

Era mai uşor decât se aşteptase. Nu era nevoite să-i târască pe blănoşi, aşa cum făcuseră cu oamenii. Îi împinseră cu armele furate şi extratereştrii merseră, ascultători, în direcţia în care erau împinşi. Erau doar doisprezece la bordul navei, care era împărţită în mai multe camere mici şi coridoare înguste. Gail realiză, în cele din urmă, că suprafaţa totală nu era mai mare decât acea cameră unică de pe nava adaptată de lujeri. Se părea că blănoşii şi lujerii aveau idei culturale diferite referitoare la utilizarea spaţiului.

Cei doisprezece blănoşi intrară uşor în camera cu podeaua zdrenţuită. Gail insistase să spele camera, după ce descoperise provizia de apă. Camera era curată şi conţinea mâncare şi apă, atunci când scoase cârpa de la uşă şi aceasta se închise în urma captivilor.

- Şi acum? întrebă Nan.

- Şi acum, trebuie să căutăm transmiţătorul cuantic pe care ni l-au luat.

- De ce?

Gail nu-i spuse: *Pentru că florile morţii lujerilor sunt înăuntru*.

- Pentru că este singurul lucru pe care-l putem citi. Într-un târziu, alţi blănoşi vor observa că această navă nu le transmite nimic sau nu face ceea ce ar trebui să facă.

- Şi noi ce vom face, în cazul acesta?

Gail nu ştia. Fusese planul lui Jake şi fie acesta ar fi trebuit să-l conducă, fie toţi oamenii trebuiau să fie morţi deja. În schimb, acum era ea la conducere.

- Caută legătura cuantică şi gata!

Găsiră transmiţătorul într-un fişet. Gail nu încercă să-l deschidă. Nu ştia cum. Karim avea să se ocupe de asta. Îi verifică din nou pe ceilalţi, pe rând. Trăiau încă, iar Karim părea să fie mult mai rece.

Nan studia încă legătura cuantică.

- Nu cred că ne va ajuta. Nu este conectată cuantic cu nava? Dacă nu ştii cum să-l resetezi, orice altă navă a blănoşilor va comunica prin cuantica de pe această navă.

Nan avea dreptate.

- Nici măcar nu ştiu cum arată transmiţătorul lor, zise Gail, obosită. Şi, chiar dacă l-aş identifica, nu este prevăzut cu translator din engleză. Orice vor spune alţi blănoşi acestora nu vom putea să interpretăm.

- Ei bine, atunci, să uităm idee asta, zise Nan, aruncând transmiţătorul, care căzu cu zgomot pe podea.

Gail nu se mai simţise niciodată atât de neajutorată. Ştia că este o femeie competentă, un extraordinar organizator. Dar cum să organizeze nişte extratereştri infectaţi, nişte oameni murdari şi o navă pe care nu o putea pilota nimeni?

- Nan. Acum ne mişcăm?

Nan se holbă la ea.

- Sigur că ne mişcăm. Suntem la acceleraţia maximă. Uită-te sub picioarele tale! Partea locuibilă este la distanţa minimă de placa de masă. Nu ai auzit când a explicat Karim principiul motorului McAndrew?

- Nu, zise Gail. Dar, dacă ne mişcăm, trebuie să schimbăm cursul.

- În ce direcţie?

- Spre Greentrees. Dacă blănoşii descoperă că această navă nu comunică aşa cum trebuie…

Mai bine-zis, atunci când blănoşii vor descoperi că această navă nu comunică aşa cum trebuie.

- … vor veni să o caute. S-ar putea, la fel de bine, să se ducă să distrugă Mira City, din moment ce vor ajunge la concluzia că oamenii nu şi-au ţinut partea lor de înţelegere. Noi trebuie să ajungem primii la Mira şi să fim pregătiţi să-i distrugem.

Nan se holbă la ea.

- Chiar crezi că…

- Nu cred că avem de ales! Dacă aş putea să-l pun pe Karim

pe picioare...

- Poate că nu avem nevoie de Karim, zise Nan. Am o idee mai bună.

Căutară prin mai multe dulapuri, printre obiecte cu forme ciudate, care reprezentau mistere totale. În cele din urmă, Nan zise:

- Cred că acesta este.

Ţinea în mână un băţ roşcat curbat, cu o bilă la capăt. Lui Gail i se păru că semăna cu un sceptru îndoit.

- Nu seamănă a... Nan! Nu face experimente.

- Cum altfel să aflu? Nu uita că nu este o armă.

Mişcă băţul în diverse moduri.

- Uite... am simţit o pişcătură uşoară. Încearcă să te apropii de mire.

Gail se apropie, pipăind cu mâinile în faţă. Acestea atinseră un zid invizibil.

- Este aici! Dar are numai un metru înălţime.

- Stai pe loc, cât timp eu încerc.

Dură o jumătate de oră până ce Nan reuşi să stăpânească formarea de ziduri drepte de diverse înălţimi, ziduri curbe cu diverse raze de curbură şi închisori cu diametre diverse.

- În regulă, sunt gata. Să mergem.

Gail o prinse de braţ.

- Nan, ascultă-mă. Tu ai o legătură specială cu blănoşii. Când vei vedea ce le face infecţia - şi nu am de unde să ştiu ce anume, în această fază te vei enerva atât de tare, încât nu mă vei mai ajuta?

Nan îşi trase braţul.

- Voi fi întotdeauna furioasă din cauza celor făcute de lujeri. Nu uita, am votat împotriva planului, înainte ca Jake să se decidă să scape de concurenţă, adormindu-mă. Dar voi aţi mers oricum înainte, blănoşii sunt infectaţi şi nu văd cum aş putea schimba asta.

- Sigur că vezi, spuse Gail, liniştită. Te poţi asigura că aceşti blănoşi nu vor intra în contact cu alţii.

- Singurul mod în care aş putea face asta ar fi să-i omor. Sunt sigură că ai dreptate şi că mai există o navă, care se apropie de noi, chiar în clipa asta. Probabil că ei ştiu cum să repereze o navă de-a lor şi, în acest caz, îşi vor elibera semenii.

Aş putea să-i împing pe toţi aceşti blănoşi afară, prin camera de presurizare, şi probabil că ei mi-ar permite, dar nu-i voi ucide!

Aşa tată, aşa fiică. Gail studie faţa lui Nan: furioasă, ursuză şi resemnată.

- OK, zise Gail. Să mergem.

Cele două femei se întoarseră la blănoşii închişi. Gail deschise uşa, în timp ce Nan crea un zid protector în jurul ei, care bloca, totodată, pragul uşii.

Era bine că făcuse asta. Unii blănoşi se repeziră la Gail, cu dinţii dezgoliţi. Şi nu ca să chicotească. După o clipă, Gail realiză că, de fapt, nu atacau, ci încercau să evadeze.

- A doua fază a infecţiei, îi spuse lui Nan, cu o convingere pe care nu o simţea. Şi-au revenit suficient ca să fie conştienţi de ceea ce-i înconjoară, dar... Uite... nu încearcă să ajungă la mine.

- Aşa că încetează să mai te fereşti şi să păleşti, zise Nan. Eşti în siguranţă. Ştiu să controlez lucrul acesta. Ia unul din partea din spate a navei. Aceia par încă total drogaţi.

Din spate. Lui Nan îi era uşor să vorbească, ea era pe coridor, în siguranţă. Gail simţi o împingere uşoară în spate. Nan schimba forma închisorii ei, transformând-o într-un oval alungit, care bloca în continuare uşa, dar se întindea acum până într-un colţ, unde un blănos stătea pe podea, cu coada strânsă sub el, privind în gol. Gail ţinea o palmă pe suprafaţa invizibilă liniştitoare. Aceasta dispăru pentru o fracţiune de secundă, apoi porni din nou şi blănosul din colţ ajunse de aceeaşi parte a zidului cu Gail.

Gail simţi cum stomacul i se întorcea pe dos şi pielea i se umezea. Era vorba de o creatură care o putea ucide cu o singură lovitură. Mai mult, era un extraterestru. Se forţă să întindă mâna şi să-l prindă de un braţ. Trase şi blănosul se ridică.

- Bun! făcu Nan. Acum, înaintează.

În cameră se auzeau numeroase zgomote. Sunete scoase de blănoşi, poate cuvinte. Gail îl trase pe blănosul ascultător spre uşă. Ceilalţi întinseră mâinile cu tentacule spre zidul invizibil, încercând să-i spună ceva. Dar blănosul, încă în prima fază a infecţiei, făcu doar un gest ciudat cu capul. Gail îl conduse la uşă. Nan o închise în urma lor şi acum aveau un pilot.

- De unde ştim că acesta ştie să piloteze nava? întrebă Gail,

cu întârziere.

- Nu ştim sigur, dar uită-te la chestia prinsă pe pieptul lui. Sunt aceleaşi semne pe care le avea femela care pilota naveta. De fapt, cred că este acelaşi blănos.

Abia cum realiză Gail, văzând creasta, că extraterestrul era femelă. Asta însemna că în cameră se afla, probabil, şi conducătorul care-i etichetase atât de nemilos pe oameni drept sabotori şi care ordonase dezintegrarea planorului lor. Gail nu era sigură care dintre ei era. Oricum, asta nu mai conta acum.

- Cum vom vorbi cu ea, dacă n-am găsit oul translator?

Nan nu răspunse. O luă pe blănoasă de mână şi o conduse pe punte. Acolo, o aşeză cu hotărâre în ceea ce Gail presupuse că Nan credea că era scaunul pilotului. Blănoasa o privi pe Nan, cu o faţă lipsită de expresie. Nan ridică stiloul şi placa pe care desenase Jake falsa locaţie a bibliotecii genetice a lujerilor. (Oare cum aflase Nan cum se putea şterge desenul lui Jake?) Fata desenă un sistem stelar cu oameni micuţi, blănoşi şi lujeri, stând toţi pe aceeaşi planetă. Blănoasa făcu un semn din cap, dar nu schiţă nici o altă mişcare.

Nan o desenă pe blănoasă stând pe scaunul pilotului. Apoi, trasă ceva ce Gail recunoscu ca fiind un container cu mâncare, ca acelea pe care le văzuseră în dulapul cu provizii.

Apoi, trasă o linie neagră groasă prin mâncare.

Blănoasa începu să plângă.

- Ce..., începu Gail.

- George a observat primul asta, la un copil blănos de pe Greentrees, zise Nan. În acea tabără în care erau numai femele. El a presupus că la toate creaturile cu ochi şi fără membrană nictitantă este necesar un gen de mecanism al plânsului. Pentru eliminarea prafului şi a altor gunoaie. Dar el a crezut chiar că lacrimile pot fi o expresie a tristeţii. A spus că unele mecanisme pot apărea pe căi evolutive diferite, din pură întâmplare.

- Oh! exclamă Gail.

Nu-şi amintea ce era o membrană nictitantă.

Blănoasa continuă să plângă, lacrimi mari curgând grotesc pe părul tocit de pe faţa ei. Nan arătă din nou spre desenul cu sistemul stelar, spre consola pilotului şi spre desenul cu mâncarea tăiată. Blănoasa întinse mâna spre nişte protuberanţe cu aspect ciudat din faţa ei.

- Sau poate lacrimile ei nu sunt o expresie a tristeţii, comentă Nan sec. Poate că reprezintă bucurie. Nu asta ar trebui să le producă acea infecţie?

Gail nu răspunse. In timp ce-şi examina pacienţii, un nou gând îi veni în minte.

- Nan... Ceilalţi piloţi au fost şi ei docili înainte. Ce vei face când pilotul va intra în a doua fază a infecţiei?

- O voi închide.

- Dar dacă va sta acolo, degeaba, şi va suferi de foame, în loc să piloteze? Sau dacă va conduce nava pe o altă direcţie decât cea dorită de noi? Nici nu ne-am da seama de asta!

Nan se încruntă. Necazul ei se transformă în furie.

- La naiba, Gail, nu mă pot gândi la toate!

- Nici n-am spus că ai putea.

- Ai sugerat că...

- Las-o baltă, Nan. Până la urmă, nu vom avea nevoie de blănosul tău îmblânzit.

Karim se trezea.

- Deci ai preluat, pur şi simplu, controlul navei, spuse Jake.

- Nu o spune de parcă ar fi fost simplu, zise Gail.

Se simţea mult mai în largul ei, acum, cu toţi ceilalţi în jur. În afară de doctorul Shipley, toţi îşi recăpătaseră cunoştinţa, deşi nu puteai spune că se simţeau bine. Toţi, cu excepţia lui Karim, aveau febră mare. Îi durea capul, aveau crampe musculare şi din când în când icneau, deşi nici unul nu mai avea ce să mai vomite. Chiar şi Karim, prima dată când se ridicase, icnise şi se lovise cu capul de punte. Sânge, pe lângă voma de pe punte. Din fericire, rana nu era serioasă. Gail i-o pansase cu o bucată din rezerva ei tot mai mică de material de pătură.

- În cât timp vom ajunge pe Greentrees? întrebă Ingrid, slăbită.

- De unde să ştiu? replică Gail. Noi suntem doar pasageri. Karim, vei reuşi să înţelegi funcţionarea acestui arsenal de arme, în timp util?

- Nu, răspunse Karim.

Fizicianul, aşezat pe scaunul pilotului, studia protuberanţele ciudate din faţa lui. Jake ordonase ca pilotul blănos să fie dus înapoi la "pârnaie", cum o numea el. Lui Gail, gluma nu i se

păruse amuzantă.

- Nu? făcu Nan, înainte ca Jake să-i poată răspunde lui Karim. Nu poţi să înţelegi blestematele acelea de arme?

- Gândeşte-te puţin, Nan, răspunse Karim, răbdător. Lujerii nu mi-au arătat cum să acţionez sistemul de arme de pe nava pe care o furaseră de la blănoşi. Nu ştiau nici ei cum să le acţioneze, pentru că lujerii nu folosiseră niciodată armele blănoşilor. Ei nu folosesc arme deloc, ai uitat?

Gail interveni repede, înainte ca Nan să-şi înceapă comentariile referitoare la lujeri:

- Dar poţi învăţa cum să foloseşti armele.

- Nu, Gail.

- Atunci, toate acestea au fost în zadar, zise Jake. O a doua navă a blănoşilor ne poate face praf oricând.

- Nu neapărat, spuse Karim. Iată ceva important. Vă mai amintiţi când am ajuns prima dată pe Greentrees, de momentul în care computerul de pe *Ariel* a înregistrat o altă navă trecând pe lângă noi cu o acceleraţie de 100 G? Acea navă s-a apropiat foarte mult de noi, dar nu ne-a observat deloc. Motivul este acela că, atunci când un motor McAndrew este pornit, generează un nor de plasmă intens, când îşi extrage energia din vid.

- Şi? întrebă Nan, pe un ton războinic.

- Şi în mijlocul norului de plasmă, senzorii nu pot funcţiona. Nava blănoşilor sau a lujerilor, indiferent a cui era, nu a putut-o detecta pe *Ariel*. N-au ştiut că suntem acolo. Navele din flota blănoşilor ştiu unele de poziţiile celorlalte datorită transmisiilor prin cuantică. A noastră nu era legată cu ale lor. Era reglată pentru legătura cu Pământul şi, oricum, nu funcţiona continuu, pe când ale lor se pare că da. Concluzia este că nava cealaltă nu a detectat-o pe *Ariel*.

Gail ştia că acele cuvinte ale lui Karim erau importante, dar nu ştia de ce. Îşi mută privirea de la faţa lui la cea a lui Jake şi înapoi.

- Atunci, dacă distrugem transmiţătoarele noastre, zise Jake lent, atât pe cel de pe navă, cât şi pe cel vechi, modificat de blănoşi ca să putem vorbi cu ei, nici o navă a blănoşilor nu va şti unde ne aflăm.

- Dar nici noi nu vom şti unde sunt ei, completă Nan.

- Vom şti, dacă vom opri motorul, iar al lor va fi pornit în

continuare, zise Karim. Şi, chiar dacă nu ştim să folosim armele blănoşilor, avem asta, completă el, arătând spre discul uriaş de sub picioarele lor.

- Şi? întrebă Nan. Aceea nu este o armă. În plus, cealaltă navă va avea acelaşi lucru.

- Da, zise Karim. Ştiu. Dar... ascultaţi.

CAPITOLUL 31

William Shipley nu ştia unde se afla.

Ultimul lucru pe care şi-l amintea era o senzaţie de somn, pe insula infirmeriei de pe nava lujerilor. Dar chiar aşa cum stătea, întins pe spate şi privind tavanul, vedea clar că acea navă nu era a lujerilor. Tavanul nu avea mucus pe el.

Nu se simţea rău. De fapt, se simţea extraordinar de bine. Întoarse capul ca să privească în jur.

O cameră metalică, nu la fel de mare ca aceea din care plecase, plină cu lujeri, mucus şi cărări. Cum plecase de acolo? Era evident că această cameră era o punte de pilotaj. Vedea nişte ecrane cu simboluri absolut indescifrabile şi diverse protuberanţe, partea din spate a unui scaun de pilot şi, sub picioarele lui, un stâlp scurt ce făcea legătura între cameră şi un disc negru, care nu putea fi decât ceea ce Karim numise "placă de masă densitate supraînaltă". Oare se afla într-o altă parte a navei lujerilor? Nu vedea nici lujeri, nici oameni, nici blănoşi.

Doctorul se ridică, cu grijă. Câteva uşi deschise conduceau afară de pe punte. Porni spre una dintre ele, dar vocea lui Karim îl surprinse atât de tare, încât icni tare.

- Doctore Shipley! Salutare!

Karim stătea pe scaunul pilotului, uitându-se la protuberanţele de neînţeles.

- Ce faci? întrebă Shipley. Unde suntem?

- Pe nava blănoşilor, răspunse Karim, fără să-şi ia privirea de la protuberanţe.

Unele dintre acestea se mişcau, parcă pe cont propriu. Din când în când, Karim atingea câte una.

- Gail a preluat nava de la blănoşi. Acum se află sub controlul nostru.

- Gail ?!

- Îmi pare rău, doctore, dar trebuie să mă concentrez. Găseşte-l pe Jake, ca să-ţi explice, te rog.

- Unde... unde sunt ceilalţi?

- Distrug transmiţătorul prin cuantică.

Shipley îşi scutură capul, ca să-l limpezească. Nu reuşi. Nimic nu avea sens, absolut nimic. Alese o uşă la întâmplare şi porni spre ea.

Abia parcursese câtva metri, când auzi o bubuitură cutremurătoare. Karim nici măcar nu tresări. Fizicianul făcu ceva cu una dintre protuberanţele lui şi, dintr-o dată, placa de masă neagră începu să se depărteze de picioarele lui Shipley. Pentru o clipă, doctorul crezu că nava se desfăcea în bucăţi şi încercă să se prindă de ceva, clătinându-se. Apoi se stăpâni şi realiză ce se întâmpla cu adevărat.

Nava decelera. Zona locuibilă aluneca pe stâlp, ca să păstreze echilibrul între deceleraţie şi acţiunea gravitaţiei asupra plăcii de masă.

- Karim, zise el, fără să se poată opri. Te rog... unde suntem?

- Pe Greentrees.

Greentrees?

O altă bubuitură, urmată de strigăte. Năucit, Shipley înaintă greoi spre sunete, în lungul unui coridor scurt.

George, Ingrid, Lucy şi Gail stăteau cu toţii strânşi la intrarea într-o cameră mică. Înăuntru, Jake ridică o bucată grea de echipament deasupra capului. Apoi, o aruncă jos cât de tare putea, pe o structură mică, asemănătoare cu o masă, prinsă sau făcând parte din puntea metalică. Masa, deja marcată de lovituri, se mai îndoi puţin. Jake se cutremură, în urma reculului impactului. Shipley avu chiar senzaţia că-i vedea dinţii clănţănind.

- Gata, Jake, e rândul meu, spuse George.

- Cu plăcere.

- Ce..., începu Shipley.

- Doctore! strigă Gail. Te-ai trezit. Cum te simţi?

Întrebarea atât de naturală în mijlocul acelei nebunii îl termină pe Shipley. Acesta se simţi cuprins de un val de ameţeală. Reuşi să-l respingă şi încercă din nou.

- Ce faceţi?

- Oh, Dumnezeule, trebuie să auzi toată povestea, de la început, zise George. Jake, dă-mi mie chestia aceea, e rândul

meu.

Jake lăsă barosul improvizat şi se dădu la o parte. George îl luă şi-l izbi din nou de masă.

Ingrid strigă, peste zgomotul asurzitor:

- Încă sunt slăbiţi cu toţii, aşa că e bine că eşti aici, doctore. Nu-i lăsa să-şi rupă ceva prin interior!

- Doctorul nici măcar nu ştie de ce suntem slăbiţi! strigă Gail. Vino, doctore, îţi explic eu.

Shipley o urmă recunoscător pe puntea relativ silenţioasă. Placa de sub picioarele lui avea acum forma clară a unui disc pe un stâlp, care se depărta de ei - sau, mai curând, ei se depărtau de el. Imediat ce reuşi să se facă auzit, Shipley întrebă:

- Unde este Naomi?

- Cu blănoşii. *Nu-ţi face griji*, doctore, este bine.

Cu blănoşii. Nu-ţi face griji. Shipley puse o mână pe braţul lui Gail. Un alt sunet asurzitor din camera cealaltă.

- Vino, să mergem undeva unde este mai linişte. O să-ţi explic.

Explicaţia dură mult. Când Gail termină, ceilalţi se întorseseră cu toţii, iar George leşină.

- George! strigă Ingrid. Doctore!

George îşi reveni aproape imediat. Shipley îl obligă să stea pe podea. Îşi trecu profesional mâinile peste pieptul lui, îi luă pulsul, îi ridică pleoapele ca să se uite la albul ochilor. Simţea cum calmul îi revenea. Asta măcar era ceva familiar.

- Sunt bine, zise George, nerăbdător. Vreau să mă ridic.

- Pulsul tău este încă foarte rapid.

- Tocmai am distrus cuantica extraterestră!

- Sunteţi siguri că e distrusă? strigă arabul, de pe scaunul pilotului.

- Nu, replică Ingrid tăios, nu putem fi siguri sută la sută. Este o tehnologie extraterestră! Dar suntem *destul* de siguri că am distrus-o. "

- Mai rămâne cealaltă cuantică, zise Jake. Karim, cât mai avem până intrăm pe orbită, în jurul lui Greentrees?

- Patruzeci şi şapte de blăniţe.

Gail văzu faţa lui Shipley şi spuse:

- Karim a inventat acest nume pentru unităţile măsurate cu cronometrul blănoşilor. Lujerii l-au învăţat să citească

numerele lor.

- Sunt în bază şase, completă George, îndatoritor.

- Nu-l încărca pe doctor cu lucruri pe care nu este necesar să le ştie, zise Gail. Şi nici pe mine, de altfel. Doctore, te duc la Nan, dacă vrei. Le dă de mâncare blănoşilor. Ea este singura care poate manipula zidul invizibil.

Shipley se ridică, dar în clipa aceea Naomi intră în cameră, pe o altă uşă. Când o văzu, pe jumătate dezbrăcată, zgâriată şi părând înfometată, tot ce se întâmplase pe nava lujerilor reveni brusc în mintea lui Shipley. Franz. Atacul asupra lui Jake. Shipley punându-i piedică lui Franz. Mucusul care mânca faţa reconstruitului...

- Tată? zise Naomi.

- Stai jos, doctore, spuse Gail. Eşti alb ca varul.

- Vreau... vreau să vorbesc cu Naomi.

Ceilalţi se îndepărtară, cu tact. Naomi îl luă de mână şi-l conduse pe un alt coridor îngust. N-avea nimic pe el, dar era afară din raza vizuală sau auditivă a punţii. Nan se aşeză pe podea şi-l trase încet în jos.

Câteva momente lungi nu vorbi nici unul. Apoi, Shipley rupse tăcerea:

- Gail mi-a spus ce s-a întâmplat.

- Da, zise Naomi. Este greşit. Foarte greşit.

- Dar te-ai împăcat cu gândul. Cu aranjamentul ca aceşti blănoşi infectaţi să răspândească pasivitatea asupra întregii lor lumi.

- Da, răspunse ea, dar fără să-l privească în ochi.

Shipley simţi cum stomacul i se răscula şi apoi începu să-i apese pieptul. Naomi minţea. Poate că o păcălise pe Gail, dar nu putea să-l păcălească şi pe el. Naomi nu avea să participe la ceea ce ea considera în continuare drept un genocid faţă de rasa extraterestră pe care, în ciuda a tot ce se întâmpla, continua să o apere. Pentru că blănoşii erau cei cu care se împrietenise prima? Pentru că aveau ADN, ca şi oamenii? Sau doar pentru că Naomi era, şi avea să fie întotdeauna, în contradicţie cu toţi ceilalţi, din pură răutate? Aşa se autodefinea ea: rebela singuratică. Definiţia era mai importantă pentru ea decât adevărul extern. Fata simţea că, fără acea definiţie, n-ar mai fi fost nimic.

Dar el? El era altfel? Se autodefinea ca fiind un nou quaker,

asta reprezenta inima, sufletul existenţei sale, şi fără asta n-ar mai fi fost nimic.

Naomi îl privea, bănuitoare. Ca să-i distragă atenţia, Shipley spuse:

- L-am ucis pe Franz Mueller. Am jurat să nu ucid niciodată, dar am făcut-o.

- Oh, tati, tu doar i-ai pus piedică!! Asta nu a fost ceva greşit! Blestemaţii de lujeri l-au ucis!

Nu, îşi spuse Shipley. Naomi nu înţelegea. Acţiunea lui condusese direct la moartea lui Franz. În consecinţă, el era responsabil. Dar o lăsă să vorbească în continuare, pasionată şi convinsă de adevărul idealismului ei pervers. Inima lui era plină de dragoste. *Copilul* meu. Când Naomi rămase fără cuvinte, Shipley spuse:

- Aş vrea să merg să-i văd pe blănoşi. Să văd ce sunt ei acum. Fata sări în picioare, nerăbdătoare.

- Vino! Eu sunt singura care poate folosi zidul, ca să putem intra.

Îl luă de mână şi-l conduse la o uşă. Scoase mândră un băţ mic şi curbat din pânza mică înfăşurată în jurul coapselor. Făcu ceva cu el şi apoi deschise uşa. Câţiva blănoşi se apropiară repede. Ceilalţi rămaseră liniştiţi pe podea, ridicându-şi capetele şi privindu-i pe noii sosiţi cu o expresie pe care Shipley o interpretă drept curiozitate, nu alarmă. Doctorul înaintă în interiorul zidului lui Naomi.

Simţi cum pacea îl umplea, neaşteptată şi dulce, ca o briză curată, într-o încăpere urât mirositoare.

- Naomi...

Nu reuşi să spună mai mult, ci se aşeză, lângă uşă.

- Tati... Ce naiba faci?

- Tăcere împărtăşită.

Văzu expresiile care apăreau pe rând pe faţa ei: nerăbdare, vechiul dispreţ, noua toleranţă. Totuşi, nu credea că faptul că ea îl accepta avea să fie suficient de puternic ca să o ţină acolo.

- Este din cauza lui... Franz. Trebuie să stau în tăcere cu ei, pentru o vreme. Te rog... stai cu mine, Naomi. Te rog!

Ea ezită şi doctorul îşi ţinu respiraţia. Dar ea se aşeză. Shipley află motivul, atunci când ea spuse:

- Eşti diferit acum.

- Diferit? în ce fel?

- Acum pari... Ei bine, *tu* ai nevoie de *mine*.

- Am. Întotdeauna am avut.

Naomi se încruntă.

- Nu asta am vrut să spun. Ci doar că eu sunt acum cea mai puternică dintre noi. De când l-ai ucis pe Franz.

- Da.

Ea îl privi lung, iar doctorul îşi plecă privirea, din cauza minciunii pe care tocmai o spusese.

Rămaseră acolo, în tăcere, pentru mult timp. Într-un târziu, Shipley spuse:

- Naomi, dezactivează scutul.

- Să-l dezactivez?

- Ei nu ne vor face rău. Vezi asta. Se află într-o fază avansată a infecţiei. Chiar şi cei care s-au repezit la uşă la început... Uite, acum stau cu toţii acolo...

Visând la soare.

- ... şi vreau să împart cu adevărat tăcerea cu ei. Fără bariere, nici măcar invizibile.

- Nu pot dezactiva scutul. El ţine uşa deschisă, ai uitat? Uşa nu se deschide de pe partea aceasta.

- Oh! Bine, o voi ţine eu deschisă. Doar nu crezi că aceste creaturi liniştite vor încerca să evadeze.

Shipley se mută astfel încât să stea pe jumătate în interiorul camerei şi jumătate în afara ei.

- Dacă "împărtăşeşti tăcerea", zise Naomi, încăpăţânată, ce naiba contează dacă există o barieră invizibilă sau nu?

- Nu contează, draga mea, spuse el. Poţi menţine zidul.

Naomi se încruntă din nou şi, încăpăţânată până la sfârşit, dezactivă zidul.

Shipley întinse mâna rapid şi îi smulse băţul. Îl aruncă peste cap, dincolo de uşă, şi se ridică.

Reuşise doar pentru că ea nu se aşteptase la asta. Naomi ţipă şi sări spre el. Lupta fără nici o reţinere, dând cu picioarele, muşcând. Shipley simţi cum dinţii ei se strângeau pe umărul lui şi ţipă. Dar era mai greu decât ea cu peste 75 de kilograme, un avantaj imposibil de depăşit. Se retrase cu spatele, blocând uşa cu corpul, o împinse pe Naomi şi trânti uşa, lăsând-o înăuntru.

Se sprijini de exteriorul uşii, cu inima bătându-i neregulat şi întrebându-se dacă urma să sufere un atac de cord. Se uită

lung la băţ, forţându-se să se concentreze asupra formei lui curbe, până când inima îşi încetini ritmul şi reuşi să respire din nou normal.

Blănoşii dinăuntru nu aveau să o rănească. Shipley era sigur de asta. Ei nu aveau să mai rănească niciodată, pe nimeni. Dar Naomi ar fi ajuns, probabil, să-i ucidă, la fel ca pe toţi ceilalţi de pe navă. Shipley nu ştia ce sabotaj plănuise ea asupra strategiei lui Jake, dar era sigur că exista un astfel de sabotaj în mintea ei. El, tatăl ei, văzuse asta în ochii lui Naomi. Era pregătită să-i ucidă pe toţi cei de la bord, dacă era necesar, în serviciul credinţei ei că răspândirea acelei infecţii asupra altor blănoşi însemna un genocid. Naomi ar fi fost gata să moară, în numele acelei credinţe.

Lasă-ţi viaţa să vorbească!

Iar el, Shipley, ar fi fost poate de acord cu ea, până în clipa în care intrase în acea cameră. Atunci când intrase, când stătuse în mijlocul acelor blănoşi deveniţi recent paşnici, Lumina venise la el altfel decât oricând. Nu orbitoare, ci adâncă, dulce, plină de o convingere dincolo de orice îndoială. Acele creaturi nu erau nişte zombi, aşa cum se aşteptase el. Infecţia nu le furase sufletele. Îndepărtase doar pofta de sânge pe care acea evoluţie darwiniană o sădise în ei şi permisese o evoluţie mai înaltă. Acesta era pasul următor corect pentru blănoşi. Era calea lor: de la război la tăcere comună, visând la soare, în pace.

Naomi n-ar fi înţeles niciodată asta. Ea nu şi-ar fi permis să înţeleagă - aşa că el îi dejucase planul, oricare ar fi fost acela. Bineînţeles, Naomi nu avea să-i ierte niciodată asta. Shipley acţionase corect, cu preţul dragostei protectoare a fiicei sale faţă de el.

Preţul nu era prea mare. Şi poate echilibra moartea lui Franz. Închise ochii, mulţumind metalului din care era făcută uşa. Era foarte dur. Nu putea să audă prin el loviturile pumnilor mici ai lui Naomi, de cealaltă parte a uşii.

CAPITOLUL 32

Nava se oprise. Jake văzu prin podea stâlpul lung, lung, ce se întindea între zona locuibilă şi discul din celălalt capăt. În spatele acelui disc, jos, departe, văzu ceea ce-şi dorise cu atâta

disperare să revadă cândva.

Greentrees.

Planeta se întoarse încet spre el, verde, albastră şi albă din cauza norilor, cea mai frumoasă imagine pe care o văzuse vreodată. Nava era pe o orbită înaltă, plutind pe aceasta, fără ajutorul motoarelor. Cu motorul cu plasmă oprit, toţi senzorii navei erau operaţionali. Acum, totul depindea de cât de bine învăţase Karim de la lujeri să interpreteze acei senzori.

George stătea pe punte, deschizând transmiţătorul cuantic portabil. Karim îi dădea instrucţiuni, dar fără să-şi ia nici o clipă ochii de la ciudatele ecrane extraterestre. Karim îi spusese lui Jake că înţelegea cam un sfert din ele. Lujerii avuseseră foarte puţin timp la dispoziţie ca să-l înveţe.

- Gata, l-am deschis, spuse George.

Capacul cuanticii sări şi câteva pacheţele mici şi lipicioase căzură dinăuntru. Florile morţii.

- Nu ştim dacă vom avea vreodată ocazia să dăm aceste flori unor lujeri, spuse Lucy încet.

Nimeni nu-i răspunse. Lucy ridică ochii spre Jake şi acesta avu impresia că citeşte în ei o expresie rugătoare. În legătură cu florile morţii sau cu altceva? Jake îşi îndepărtă privirea.

- Ce facem cu aceste pachete cu gene, până atunci? întrebă Ingrid.

- Daţi-mi-le mie, răspunse doctorul Shipley, pe neaşteptate. Voi avea eu grijă de ele.

Lucy strânse în tăcere pachetele şi i le întinse lui Shipley. Toţi se simţeau ciudat în prezenţa noului quaker. Acesta le spusese, calm şi fără dramatism, de ce o închisese pe Nan cu blănoşii. Gail îl privise şocată şi - bănuia Jake - plânsese, când rămăsese singură. Ceilalţi înclinaseră din cap, neştiind ce să spună, şi-l lăsaseră pe Shipley singur, ca să facă faţă vinei pe care o simţea, probabil, faţă de Nan. Dar Jake bănuia că Shipley nu se simţea vinovat. Jake avea impresia că bătrânul doctor simţea o nouă pace în el, ca şi cum ar fi luat o hotărâre. Nu vroia să ştie care era aceasta, spunându-şi că raţionamentele unei minţi religioase îl depăşeau. În plus, nici nu-i păsa.

Acum, Gail spuse:

- Aşadar, dacă suntem gata, să lansăm cuantica.

Această parte era uşoară. Puseră transmiţătorul în camera

de presurizare, o deschiseră şi accelerară, foarte puţin. Echipamentul ţâşni afară şi apoi îi urmă cuminte pe orbită, ca o păpuşă pe o sfoară invizibilă, cam la o mie de kilometri în spate. Jake văzu cum planeta dispărea din câmpul lor vizual. Karim repoziţionă nava.

Acum nu mai trebuiau decât să aştepte.

Jake nu putea sta liniştit, ca şi ceilalţi. Doctorul Shipley avea capul plecat şi ochii închişi. Probabil comunica în tăcere cu infinitul. George, Lucy şi Ingrid discutau cu voce scăzută, de teamă să nu-l distragă pe Karim, care se uita cu o concentrare totală la ecranele extraterestre. Gail dispăruse.

Jake se duse să o caute. Aşa cum bănuise, ea stătea cu spatele lipit de uşa închisorii blănoşilor. A blănoşilor şi a lui Nan.

- Nan este bine, Gail. Blănoşii sunt acum inofensivi.

- Aşa spune Shipley, zise Gail, ridicând privirea spre Jake, cu un calm hotărât. Spune-mi din nou, Jake, cum va merge acest plan. Încă nu l-am înţeles.

Jake se aşeză lângă ea. Cererea lui Gail era o diversiune binevenită.

- Să încep prin a-ţi spune ce nu putem face.

- Mi se pare corect, replică Gail sec. De când a început toată această nebunie, nu am reuşit să facem mai nimic.

- Adevărat. Iar acum, nu putem grăbi nava blănoşilor care, sunt destul de sigur de asta, a fost trimisă să distrugă Mira City. Nava va ajunge aici cândva. A primit mesaje de la blănoşi, înainte să-i infectăm, şi, oricum, se va ghida după cuantica lansată de noi pe orbită. Când nava va ajunge aici, nu putem deschide focul asupra ei, deoarece Karim nu are idee cum să opereze armele acestei nave şi nu vrea să rişte să rateze singura şansă pe care o are. Nu putem şti unde va opri nava blănoşilor, faţă de cuantica de pe orbită. Fără îndoială, se va opri în afara razei de acţiune a armelor, pentru că ei ştiu acum că ceva e în neregulă cu nava, şi cunosc şi raza de acţiune a armelor acesteia. Noi, bineînţeles, nu ştim asta, aşa că nu putem şti cât de departe de Greentrees se va afla nava când va înceta decelerarea şi îşi va opri motorul. Nu ştim nici dacă pot trage cu motorul pornit sau dacă este necesar ca acesta să fie oprit.

- Nu ştim prea multe, murmură Gail.

- Dar nici ei nu ştiu ceva important. Ei nu ştiu că acel transmiţător de pe orbită nu se află pe nava noastră de pe orbită. Cum Legătura de Energie Cuantică Direcţionată este singurul semnal pe care-l primesc, probabil vor presupune că acesta vine de pe nava noastră şi, mai mult, vor crede că lujerii conduc această navă. Ei cred că noi suntem mult prea proşti pentru asta.

- Ei bine, ar fi avut dreptate, dacă nu le-am fi spus lujerilor să-l înveţe pe Karim.

Jake o ignoră şi continuă:

- Asta înseamnă că blănoşii nu ştiu exact unde este nava noastră.

Gail îşi frecă spatele de uşa închisă. Jake simţi tensiunea din glasul ei.

- Faci o mulţime de presupuneri, Jake. Dar dacă nu vor fi adevărate?

Jake nu răspunse. Ea ştia deja răspunsul. În acest caz, aveau să moară cu toţii.

- Şi acum, iată lucrurile pe care putem să le facem, zise el. Putem rămâne nedetectaţi de blănoşi, până când aceştia vor opri motorul navei lor. Putem accelera la aproximativ 100 G. Putem sesiza intrarea navei blănoşilor în raza senzorilor noştri şi putem înregistra rata lor de decelerare. Poate că putem calcula, în funcţie de poziţia lor şi de rata de decelerare, unde se vor afla atunci când vor opri motorul.

- Poate?

- Karim poate citi afişajele referitoare la viteză şi poziţie şi poate interpreta cifrele blănoşilor, răspunse calm Jake. Oarecum. Nu ştie însă cum se foloseşte computerul lor. Şi nu ştie absolut deloc cum să acceseze computerul de pe Greentrees cu acest echipament sau cum să comunice cu Greentrees. Aşa că va face manual calculele, în intervalul dintre momentul în care reperează nava blănoşilor şi cel în care aceştia îşi vor opri motorul.

. Gail rămase tăcută pentru o vreme, după care spuse:

- Mă duc să văd ce face doctorul Shipley. Reacţionează destul de rău la... acţiunea lui Nan.

Nu, nu el, îşi spuse Jake, în timp ce o privea plecând. Tu o faci.

În timp ce doctorul Shipley ajunsese la un fel de hotărâre

interioară pe care Jake nu o înţelegea şi nu vroia să o înţeleagă, Gail era chinuită de intenţia de trădare a lui Nan. Gail era persoana cea mai maternă şi iertătoare pe care o cunoscuse Jake (deşi sentimentele ei faţă de Nan nu prea puteau fi numite materne). Dar oare putea să ierte asta? Cât de departe mergea dragostea?

Ca şi cum l-ar fi auzit, Lucy dădu colţul de pe coridorul pe care tocmai plecase Gail.

- Jake... Putem sta de vorbă?

Era ultimul luciu pe care şi-l dorea Jake. Dar Lucy se aşezase deja în faţa lui, cu chipul ei mic şi ochii imenşi la fel de intenşi ca întotdeauna.

- S-ar putea să nu supravieţuim după toate acestea, spuse ea, brutal. Dar, indiferent dacă o facem sau nu, vreau să ştii ceva.

- Lucy, nu e...

- Te rog, Jake, ascultă-mă. Este important pentru mine. După ce mi-ai povestit despre... despre doamna Dalton, am spus că nu aş suporta să fiu cu tine, că-mi este imposibil. Acesta era adevărul, atunci. O crimă deliberată atât de oribilă... Îmi era imposibil. Dar nu mai simt la fel acum. Ai riscat atât de mult, Jake, ai fost atât de curajos... Mă refer la faptul că ai spus lujerilor că am plănuit să le distrugem scutul planetar. Le-ai spus totul, înaintea doctorului Shipley. A fost cel mai eroic lucru pe care l-am văzut vreodată.

- Aşa că m-am reabilitat în ochii tăi, răspunse el sec.

- Nu vroiam să o spun chiar aşa, dar... da, spuse Lucy şi se aplecă în faţă, închizând ochii.

Jake îi simţea parfumul, un miros feminin puternic, şi acel parfum îi pătrunse direct în vintre. Faţa ei se apropie de a lui. Înainte ca buzele lor să se atingă, Jake se forţă să se depărteze.

Ochii ei se deschiseră brusc.

- Jake?

Din fericire, furia îi aduse fermitatea de care avea nevoie.

- Ai spus că m-am reabilitat în ochii tăi, Lucy. Dar tu nu te-ai reabilitat în faţa mea.

Gura ei se transformă într-un "O" mic roz.

- Nu înţelegi, nu-i aşa? Ai considerat că, pentru că ţi-am spus despre mine ceva ce nu puteai digera, aveai dreptul să mă respingi. Ai avut dreptate. Aveai acest drept. Iar acum, ai decis

că acţiunile mele ulterioare anulează acea crimă îndepărtată, aşa că acum eu sunt din nou demn de iubit. Însă eu nu vreau o iubire care să oscileze astfel, Lucy. Ceea ce ţi-am spus era o poveste veche de douăzeci şi cinci de ani, dar tu tot nu ai putut să o accepţi. Nu ai putut să mă accepţi pe mine. Acum, decizi că poţi, că am atins cumva codul tău moral idealist şi balanţa dezirabilităţii mele este din nou înclinată favorabil. De ce ar fi nevoie, ca să se încline din nou în cealaltă parte? Cât de mult ar trebui să-mi dezaprobi actele, înainte să decizi din nou că nu sunt demn de dragostea ta? în sus, în jos, în sus, în jos... Eu nu vreau să trăiesc aşa, să fiu tot timpul judecat de tine. Aşteptând mereu următorul verdict. Îmi pare rău, dar eu nu vreau asta. Eu nu te vreau pe tine.

Jake ştia că nu ar fi putut fi mai brutal de sincer. Nu-şi regreta francheţea. Lucy se ridică, clătinându-se, şi se îndepărtă. Jake o privi dispărând după colţ şi închise ochii, obosit.

Stătea încă acolo, nu ştia de cât timp, când apăru Ingrid, care-l strigă:

- Jake! Vino aici! Karim a reperat nava blănoşilor!

O linişte ca într-o catedrală goală. Lui Jake îi trecu prin minte că ar fi preferat să moară în mijlocul zgomotului uman, nu într-o linişte de cimitir. Dar nimeni nu îndrăznea să-l deranjeze pe Karim.

Tânărul fizician stătea în scaunul de pilot împrumutat, având în poală placa şi stiloul extraterestru pe care le folosise Jake ca să deseneze pentru blănoşi presupusa locaţie a bibliotecii genetice a lujerilor. Karim nota în viteză, cu un scris mic şi greu de descifrat. La fiecare două secunde ridica privirea spre ecrane, probabil ca să se asigure că nu se schimbase nimic. Claia de păr negru şi creţ arunca o umbră mişcătoare pe faţa lui concentrată. Era dezbrăcat, cu excepţia benzii late de pânză aspră din jurul coastelor.

Calcula manual. În bază şase. Într-o presiune pe care nici măcar Jake nu şi-o putea imagina, deşi el nu era străin de astfel de situaţii tensionate.

Jake aruncă o privire spre ecrane, de la o distanţă respectuoasă, dar acestea nu-i spuneau nimic. Semne, linii şi nişte chestii tridimensionale cu aspect de fagure. Oare Karim chiar ştia ce făcea? " O mulţime de prezumpţii", spusese Gail şi

avea dreptate. Oh, câtă dreptate avea!

- OK, spuse Karim. Am aflat. Să mergem.

Aruncă placa şi se întinse spre protuberanţele ciudate de pe console. Jake văzu că degetele îi tremurau.

Ca de obicei, nu avură nici o senzaţie de mişcare. Dar zona locuibilă alunecă mai aproape de disc. Accelerau.

Jake n-ar fi putut spune cât de departe mergeau. Dură numai câteva minute, acceleraţie şi deceleraţie, şi apoi se opriră. Realiză asta nu numai pentru că placa de masă era la distanţă maximă de ei, dar şi pentru că tânărul Karim deveni brusc mai vorbăreţ, vocea lui fiind întretăiată din cauza tensiunii.

- OK, am ajuns. Am oprit motorul. Acum doar plutim. Discul este îndreptat spre locul în care mă aştept să-şi oprească motorul nava blănoşilor, ţinând cont de viteza ei şi de rata decelerării. Sunt aproape de ea, foarte aproape. Bineînţeles, ei nu ne pot detecta, până când nu-şi opresc motorul cu plasmă, deoarece acesta creează o masă imensă şi agitată de gaze ionizate.

- Karim, zise Jake ezitant.

Nu era sigur dacă era mai bine să-l încurajeze pe Karim sau să-l lase să vorbească incoerent.

- Va arăta ca o minge strălucitoare, care va avea o coadă albastră-purpurie…

Tonul lui Karim se schimbă brusc.

- Iată-i.

Jake îşi încordă ochii obosiţi. Da, o vedea, venind spre ei exact dincolo de marginea discului negru, un obiect strălucitor în mişcare, cu o coadă lungă, care devenea din ce în ce mai strălucitoare, cu fiecare secundă… Dispăru dincolo de marginea discului de densitate mare. Jake se panică, iraţional. Cum putea Karim să o vadă?

Dar, bineînţeles, Karim nu se ghida vizual. Mâinile lui atinseră două dintre protuberanţele blănoase ciudate, cu privirea aţintită permanent asupra ecranelor. Se ghida conform momentelor calculate, exprimate în acele unităţi extraterestre pe care Jake le numise, sardonic, "blăniţe", aşteptând să apară semnul că tânărul arab calculase corect momentul potrivit. Momentul exact în care blănoşii aveau să-şi oprească motorul şi să vadă nava umană, care fusese înainte a lor. De fapt, Karim aştepta momentul exact dinaintea celui menţionat. Karim

trebuia să pună nava în mişcare, până atunci...

Se întâmplă atât de rapid, încât Jake nici măcar nu era sigur că se întâmplase. Apoi, siguranţa veni, odată cu o năuceală dezorientantă... Rataseră.

Nava blănoşilor îşi oprise motorul. Cu câteva secunde înainte, secunde calculate cu mare grijă, Karim îşi trecuse nava la a acceleraţie maximă, de aproape 100 G. Mai întâi discul şi apoi nava umană se repeziseră spre zona locuibilă a navei blănoşilor, care se mişca în lungul propriului stâlp, pe întreaga perioadă a deceleraţiei, pentru a echilibra propriul disc de densitate mare. Acum se afla exact la capătul stâlpului, la distanţa cea mai mare de disc. Karim trebuia să izbească discul lui în zona locuibilă, la acceleraţie maximă, lovindu-i pe toţi cei de la bord. Dar, chiar înainte ca discul lor să acopere hubloul din podea, Jake văzuse nava blănoşilor trecând ca fulgerul şi nu simţise nici o coliziune. Rataseră.

Nava umană continua să accelereze, îndepărtându-se în linie dreaptă de Greentrees. Oare se putea depărta suficient de repede ca să evite armele navei blănoşilor? Nu, era imposibil, raza de acţiune a armelor trebuia să fie mai mare de atât, altfel acele nave de luptă n-ar fi putut fi folosite într-un război... Jake închise ochii şi se pregăti să moară.

Nu se întâmplă nimic.

- N-au tras în noi..., murmură Karim, întretăiat. Nu ştiu cum arată un foc cu armele lor, dar...

- Dar dacă ar fi tras, n-ar fi putut rata de la o distanţă atât de mică, adăugă Jake. Nu?

- Nu ştiu!

- Întoarce, înainte să tragă în Mira City! strigă Gail.

Jake simţi cum simţurile îi reveneau, dintr-o dată, ca şi cum ar fi existat gravitaţie. Asta îl ajută să-şi revină.

- Karim, decelerează! Încearcă o vedere în timp real, prin hublou.

N-avea încredere în ecranele extraterestre. Erau prea ciudate.

Karim aduse nava înapoi, ca să treacă aproape de cealaltă navă, care rămăsese nemişcată. Cum tot nu se întâmpla nimic, Jake spuse, prinzând curaj:

- Apropie-te.

Zburară încet pe lângă cealaltă navă, la distanţă mare, apoi

din nou, mult mai aproape. Jake avu din nou acea senzaţie ciudată de greaţă din stomac. Frica…

- Oh, Dumnezeule! exclamă George. Aţi simţit asta?

- Da! Ce este? întrebă Ingrid.

- Este atracţia gravitaţională a celuilalt disc.de mare densitate. Primim o atracţie gravitaţională de... să mă gândesc... de aproape 40% G, timp de câteva secunde.

- Nava lor nu este avariată, zise Jake. Cel puţin nu arată a fi avariată.

- Oh, Dumnezeule! strigă George. Am înţeles.

Jake nu înţelesese. Iritat din cauza fricii, îl înşfacă pe George de braţ, pentru că nu îndrăznea să facă acelaşi lucru cu arabul.

- Ce este? Ce s-a întâmplat?

- N-am ratat cu prea mult nava lor. Au, Jake, dă-mi dramul! N-am ratat cu prea mult nava lor şi, deşi ne aflam la o acceleraţie maximă, începusem să accelerăm doar de câteva secunde. Viteza noastră nu era foarte mare, în acel moment. Am trecut pe lângă zona lor locuibilă, în timp ce aceasta se afla la distanţă maximă de discul lor de mare densitate, dar mult mai aproape de discul nostru. Gravitaţia nu este un fascicul direcţional. Este un fenomen sferic. Blănoşii din cealaltă navă au fost smuciţi spre discul nostru, cu aproape 80 sau 90 G. Numai pentru o secundă, dar presupun că a fost suficient. Au fost izbiţi de partea cealaltă a zonei lor locuibile, ca…

- N-au tras în noi, interveni Karim. Cred că sunt morţi cu toţii.

Mai trecură câteva ore, înainte să urce cineva la bordul celeilalte nave. Cei care aveau să treacă dincolo erau Jake, Ingrid şi, destul de ciudat, doctorul Shipley. Acesta spusese că era posibil să fie de folos, dacă existau supravieţuitori. Părerea personală a lui Jake era că doctorul căpătase un fel de dorinţă să moară.

Îşi ciocniră din nou camerele de presurizare şi Jake se pregăti iar să moară, bănuind că era vorba, poate, de vreo capcană. Dar care? Raţiunea îi spunea cât de puţin era probabil asta. Dar stomacul nu-l asculta.

Din fericire, cele două camere de presurizare, aflate la început la o anumită distanţă una de cealaltă, gravitară automat împreună, se etanşară şi se deschiseră. Karim era sigur că, dacă i se acorda timp, putea descifra toate celelalte

mecanisme de pe navă. Mândru de victoria sa, dezvoltase un fel de nerăbdare destul de apropiată de a lui Shipley, deşi din motive total diferite.

- Gata, zise Jake cu tărie. Să mergem.

Păşi pe terenul comun provizoriu. Avu o viziune scurtă a imaginii care ar fi fost văzută din spaţiu: două bile unite la mijloc, pe un par lung imens, la capătul fiecărui băţ aflându-se câte un disc negru. Un pat dublu inexplicabil întins între două farfurii.

Cealaltă navă arăta la fel cu a lor. Era evident că blănoşii nu erau interesaţi de proiecte de modernizare sau de trăsături individualizante. Jake porni pe coridor spre camera centrală, care reprezenta puntea navei blănoşilor sau, pe nava modificată de lujeri, o seră extinsă.

Consola de comandă, scaunul pilotului şi hublourile erau identice. Printr-unul dintre hublouri, Jake văzu discul navei, la distanţă maximă de zona locuibilă. Hubloul opus era mânjit cu blană şi un fluid gros, maroniu. Corpurile erau prăbuşite pe podea. După izbitura rapidă, dar mortală, de hublou, gravitaţia le făcuse din nou să cadă, după ce nava lui Karim se depărtase.

Shipley începu imediat să verifice dacă exista vreun blănos care supravieţuise acelei distrugeri a organelor interne. Jake nu putea privi aşa ceva. În schimb, exploră celelalte coridoare scurte. Toate conduceau la aceleaşi structuri pe care le mai văzuse. Camera transmiţătorului prin cuantică, portul navetei, camera unde fuseseră ţinuţi prizonieri oamenii şi mai multe camere a căror funcţie nu o putea ghici. Deşi blănoşii trebuiau şi ei să doarmă undeva, nu?

Era posibil şi să nu doarmă deloc, din câte ştia Jake.

- Nu există supravieţuitori, spuse doctorul Shipley, la întoarcerea lui Jake.

Shipley, Ingrid şi George îl priviră, aşteptând. Jake realiză că aşteptau noile ordine.

- Mai întâi distrugem cuantica de pe această navă, zise el. Aşa încât să putem să o pilotăm unde vrem, fără ca vreun blănos din spaţiu să ne urmărească. Apoi, distrugem cuantica de pe orbită.

Văzu cum Ingrid deschisese gura ca să spună ceva, apoi se răzgândise şi o închisese la loc.

- După aceea, concluzionă Jake, vom cerceta cum putem

lansa şi pilota aceste navete. Şi mergem acasă.

Totuşi, era mult mai complicat de atât.

Când Jake se întoarse pe nava lor, lăsând cele două nave lipite una de cealaltă, îl găsi pe Karim gândindu-se cum funcţionau navetele. Jake îl găsi în portul acestora.

- Lujerul mi-a arătat minimul necesar, zise Karim, dar nu a fost timp pentru detalii cruciale. De exemplu, cum se deschid uşile portului. Şi dacă intru în gravitaţia de pe Greentrees fără să ştiu exact ce fac...

- Vei ajunge să arăţi mai rău ca blănoşii morţi de alături, completă Jake. Ia-o încet, Karim. De fapt, vreau să te opreşti pentru o vreme. Arăţi mai încordat ca un cablu de lift spaţial.

- Dar...

- Este un ordin! spuse Jake, încă uşor surprins că emite ordine în stil militar şi că toţi ceilalţi le îndeplineau.

- OK, răspunse Karim. Jake, aş vrea să dau eu un nume acestei nave, dacă eşti de acord.

- Să-i dai un nume? In regulă. E clar că ţi-ai câştigat acest drept. Cum vrei să o numeşti: *Karim S. Mahjoub* ?

- Nu. *Franz Mueller*.

Jake avu senzaţia că fusese pocnit în stomac.

Karim continuă repede:

- Ştiu că la sfârşit a vrut să te omoare. Dar înainte de asta, aminteşte-ţi, l-a ucis pe căpitanul Scherer, doar pentru că lui, Franz, aşa i se păruse corect. El nu a fost responsabil pentru paranoia reconstruiţilor. Sau poate a fost. Dar am petrecut împreună ceva timp în Mira City, el m-a învăţat să pilotez planorul şi naveta, şi cred că a fost tot timpul de părere că acţionează în interesul oamenilor.

- De acord, Karim, spuse Jake, fiind conştient de răguşeala din propria voce. Această navă se numeşte Franz Mueller. Iar cealaltă va fi *Lujerul Beta*.

O echipă de voluntari curăţă Lujerul Beta, aruncând cadavrele blănoşilor în spaţiu. Când terminară şi Karim anunţă că era sigur că putea pilota o navetă, Jake avea alcătuit un plan. Îl discută mai întâi cu Karim, pe care se baza planul respectiv.

- Nu sunt surprins, Jake, spuse Karim. Şi eu mă gândeam la acest lucru. Nu văd alt mod de rezolvare.

- Dacă poţi găsi vreun voluntar care să meargă cu tine...

Deşi poate nu este corect să cerem altcuiva să-şi asume acest risc.

- Am deja un voluntar.

- Da? întrebă Jake, surprins. Pe cine?

- Pe Lucy, răspunse Karim, roşind. Ea... noi... Ea vrea să meargă cu mine. "

Jake rămase nemişcat, întrebându-se ce simţea. Doar un mic regret şi atât. Lucy, idealistă şi dornică să adore un erou, era atrasă acum de Karim, normai. Omul care salvase Mira City.

- În regulă, ia-o pe Lucy, zise el. Dar mai întâi învaţă-ne pe mine, pe George şi pe Ingrid cum să pilotăm aceste nave. Apoi fă un drum cu naveta pe planetă, singur, ca să te asiguri că ştii cum să o faci. După aceea îi vei transporta pe toţi jos, cu excepţia mea.

- Asta va dura ceva, spuse Karim. Vom avea suficient timp, înainte să apară alţi blănoşi?

- N-am idee. Dar trebuie să o facem.

- De ce rămâi la bord, după ce coboară toţi ceilalţi?

- Pentru că eu îi voi antrena pe noii soldaţi, pe care-i vei aduce pe navă. Gândeşte-te, Karim. Acum suntem în război cu întreg imperiul blănoşilor.

- Dar ei vor fi transformaţi de virusul lujerilor în nişte fiinţe pasive şi fericite!

- Cât va dura asta? Nu ştie nimeni. Nu ştim mărimea planetei lor şi distanţa până la aceasta, numărul de colonii pe care le au, numărul de nave din spaţiu... O contaminare totală poate dura câteva generaţii. Până atunci, suntem în război.

- Cu blănoşii?

Karim avea dreptate să fie uimit. Tehnologia blănoşilor era atât de superioară pateticelor standarde umane, încât părea să nu existe nici o şansă. Tot ce aveau oamenii de partea lor era timpul şi, din cauza dilatării relativiste, timpul era un aliat alunecos şi perfid.

- Ai fost prea preocupat cu nava ca să te gândeşti la asta. Este de înţeles. Dar, da, suntem în război cu blănoşii.

Karim rămase nemişcat un moment lung. Apoi, spuse:

- Adu-i pe Ingrid şi George. Nu sunt chiar atât de obosit. Vom începe lecţiile acum.

Jake aprobă din cap.

- *Si vis pacem, para bellum.*

Karim îl privi nedumerit. Jake nu era surprins. Nimeni nu mai învăţa mai mult de câteva fraze în latină, mai ales nu ca pe un hobby. Singura persoană pe care o cunoştea Jake şi care ar fi putut traduce acea frază era doctorul Shipley - care sigur n-ar fi fost de acord cu ea.

- înseamnă: "Dacă vrei pace, pregăteşte-te de război." Aşa că arată-mi cum să pilotez această navă.

Ieşiră amândoi din portul navetei, pornind spre punte şi spre ce-i aştepta în viitor.

EPILOG:
TREI L LUNI SAU
UNSPREZECE ANI MAI TÂRZIU

În lumina perlată a răsăritului, Jake stătea lângă Gail şi Faisal bin Saud, la marginea Mira Park. Parcul, aflat la marginea lui Mira City, era un amestec luxuriant de subarboret nativ şi smocuri sălbatice de iarbă terestră. Florile modificate genetic înfloreau în răsaduri aranjate cu grijă. Existau pâlcuri de "copaci" nativi înalţi şi subţiri, a căror umbră era suplimentată prin pavilioane graţioase deschise. Bănci, cărări, un loc de joacă pentru copii. Multe puteau fi construite în unsprezece ani.

Cum de nici unul dintre ei, nici măcar Karim, nu se gândise la modul în care se aplica dilatarea timpului în situaţia lor? se întrebă Jake. Pentru cei nouă oameni răpiţi, odiseea lor îngrozitoare durase câteva luni. Pe Greentrees, trecuseră unsprezece ani. Jake n-avea idee cât de departe în spaţiu îi duseseră lujerii şi apoi blănoşii, dar probabil că fusese o distanţă mult mai mare decât îndrăznise să-şi imagineze.

- I-ai văzut? întrebă Gail, umbrindu-şi ochii cu mâna.

- Nu, răspunse Faisal.

El era guvernator al Mira City acum, şi asta încă de când Jake şi Gail dispăruseră, cu lujerii. Aşa crezuseră cei din Mira City. Conducătorii lor dispăruseră pentru totdeauna. Faisal fusese ales, deşi Jake bănuia că acea "alegere" conţinuse mai multe elemente decât un adult - un vot.

Acţiunile lui Jake şi Gail din Mira Corporation fuseseră trecute moştenitorilor lor şi le fuseseră înapoiate, după ce

învierea lor produsese câteva incidente foarte tensionate. Stocul de acţiuni al lui Gail fusese dispersat în rândui familiei ei certăreţe. Al lui Jake fusese folosit pentru formarea unei fundaţii de caritate.

Jake îşi primise înapoi stocul de acţiuni şi privilegiile de votare, dar nu ca preşedinte. Mira City nu mai era o corporaţie. Devenise un oraş-stat.

Nu-i deranja aste. Existau aspecte mai importante acum şi Jake purta un titlu diferit.

- Staţi... Uite-i! strigă Gail. La orizont!

Jake îşi încordă privirea. Da, erau puncte la orizont. Treptat, punctele se transformară într-o caravană de oameni şi animale. Larry Smith şi cheyennii lui veneau să audă în mod oficial cum şi de ce oamenii erau în război cu o rasă extraterestră aflată la un număr necunoscut de ani-lumină depărtare. Războinicii cheyenni, fără să ştie, fuseseră primele victime, cu luni întregi - cu ani în urmă. Cu aproape trei luni în urmă, delegata lui Mira City mersese cu un vehicul lunar pe subcontinentul cheyenne, dar Smith refuzase să se întoarcă împreună cu ea în Mira City. Îi spusese delegatei că cheyennii aveau să-şi trimită reprezentanţii tribali, atunci când stabileau ei şi cum stabileau ei.

- Ce sunt acele animale care trag tărgile? întrebă Gail.

- Cheyennii le numesc "elefanţi", răspunse Faisal, iar zoologii noştri, altfel. Sunt foarte lente şi nu sunt periculoase. Din păcate, miros urât.

- Şi pe cheyenni nu-i deranjează?

- Se pare că nu, răspunse Faisal, zâmbind.

Arăta cu unsprezece ani mai bătrân, dar manierele lui nu se schimbaseră, lucru pentru care Jake fusese foarte recunoscător, în ultimele luni dificile. Coloniştii de pe Greentrees plecaseră de pe Pământ ca să găsească, fiecare în felul lui, o viaţă mai liniştită. Nu fusese uşor să-i mobilizeze pentru război.

Îi privi pe "elefanţi" apropiindu-se, trăgând tărgile pline cu corturi şi diverse echipamente. Animalele nu prea semănau cu elefanţii, cu excepţia mersului oarecum greoi. Erau lungi, slabe şi scunde, aveau capete mici şi spinări dorsale ascuţite. O adiere de vânt aduse mirosul lor în direcţia lui Jake, care îşi duse imediat mâna la nas.

Din fericire, cheyennii lăsară elefanţii, împreună cu cea mai mare parte a oamenilor, la câteva sute de metri de Mira Park. Tinerii începură să descarce bagajele şi să aranjeze tabăra. O delegaţie de cheyenni se apropie de comitetul de primire din Mira City.

Patru bărbaţi şi două femei, îmbrăcaţi atât de ciudat, încât Jake clipi uimit. Pantaloni şi cizme din pielea vreunui animal, tunici scurte care păreau a fi împletite din iarbă purpurie. Da, era iarbă, fibrele fiind tratate astfel încât păreau atât moi, cât şi dure. Tunicile erau împodobite cu mărgele colorate, pere şi scoici. Coliere şi ornamente de păr din aceleaşi materiale sclipeau în lumina soarelui. Fiecare cheyenne avea un tatuaj pe obrazul drept. Jake nu-şi dădu seama dacă tatuajele erau permanente sau doar aplicate cu o vopsea vegetală provizorie. Reprezentau soare, stele, luni, flori.

- Bine aţi venit în Mira City! îi întâmpină Faisal protocolar. Eu sunt guvernatorul Faisal bin Saud şi aceştia sunt consilierii mei, Gail Cutler şi Jake Holman.

- Vă cunosc, răspunse un tânăr. Eu sunt Singing Mountain.

- Unde este Larry Smith? întrebă Gail. Adică Blue Waters?

- Tatăl meu a trecut în lumea spiritelor acum două luni, răspunse Singing Mountain. Atunci i-am cântat cântecul morţii.

Cântecul morţii. Jake îşi aminti, tresărind, de Beta şi de lujeri. Florile morţii extratereştrilor erau depozitate în Mira City, în containere criogenice, poate pentru totdeauna.

- Îmi pare rău, spuse Faisal. Tatăl tău a fost un om minunat.

- Mulţumesc, răspunse Singing Mountain, în timp ce Jake încerca să-şi amintească numele englezesc al fiului lui Larry Smith.

Nu reuşi.

- Dar nu trebuie să vă pară rău. Tatăl meu s-a reunit cu pământul, ale cărui splendoare şi daruri susţin viaţa.

Hm, nu era prea exact. "Pământul" era, desigur, o exagerare, în cazul lui Greentrees, dar Jake îşi spuse că "reunirea cu noroiul" n-ar fi avut acelaşi efect maiestuos.

- Avem multe să vă spunem, Singing Mountain, zise Faisal. În Mira City s-au petrecut evenimente care-i pot afecta şi pe cheyenni.

- Ni s-a spus asta. Dacă este adevărat, va fi nevoie de cooperare între popoarele noastre.

- Mă bucur că sunteţi atât de dornici de cooperare.

- Împărţim abundenţa şi puterea acestei planete, zise calm tânărul. O vom apăra, dacă este necesar.

Cu suliţe şi arcuri? Acelea erau singurele arme pe care Jake le vedea la cheyenni. Deşi nu vroia să se grăbească să-i judece. Din scurta lui impresie iniţială, cheyennii făcuseră exact ceea ce spusese Larry Smith că vor face: găsiseră un mod de a trăi în armonie cu Greentrees şi să-i aprecieze darurile, fără tehnologia modernă care să intervină între ei şi abundenţa misterioasă din care răsăriseră toate speciile. Poate că avea să fie nevoie de acea capacitate de supravieţuire, în anii care urmau.

Bineînţeles, problema era că nimeni nu ştia ce avea să fie necesar. Era posibil ca blănoşii să nu atace vreodată. Poate că ei aveau să-i considere pe oameni prea insignifianţi ca să se deranjeze. Deşi Jake nu credea asta cu adevărat. Blănoşii, şi ei moştenitori ai genelor ADN, recunoşteau o specie periculoasă, atunci când o vedeau, chiar dacă acea specie era încă tânără.

Sau era posibil ca blănoşii să nu atace pentru că virusul lujerilor îi făcuse fericiţi şi pasivi, visând la soare şi găsind cea mai profundă bucurie în tăcerea împărtăşită. Chiar în acele clipe, Karim şi Lucy, pentru care trecuseră numai câteva zile de când îi infectaseră pe primii blănoşi, traversau în viteză galaxia, la bordul lui *Franz Mueller*, spre un punct apropiat de planeta lujerilor. Acolo aveau să-i trimită pe blănoşii infectaţi în spaţiu, în navetă, cu transmiţătorul cuantic mic, programat o dată de oameni şi apoi reprogramat de blănoşi, pentru a face cunoscută poziţia lor camarazilor acestora. În mod sigur, alţi blănoşi aveau să-i recupereze şi să se infecteze şi ei. Datorită dilatării timpului, aceste evenimente se puteau petrece peste ani sau decenii întregi, în timpul de pe Greentrees. Ani în care să poată pregăti un război care era posibil să nu izbucnească vreodată.

Oamenii se pregăteau. Fizicieni, ingineri şi soldaţi nou-creaţi descifraseră armele de pe *Lujerul Beta* şi acum ştiau cum să le folosească. Nava se afla pe o orbită înaltă în jurul lui *Greentrees*, complet înarmată. Senzori robotici orbitau la distanţe şi mai mari, gata să detecteze orice se putea apropia. La sol, civilii executau exerciţii periodice de evacuare. Dacă Mira City era dezintegrată din aer, puţini oameni aveau să mai

rămână acolo. Trebuiau să se răspândească, să se ascundă, să călătorească. Un inamic într-o singură navă, oricât de avansată, nu putea elimina o planetă întreagă de grupuri mici.

Sau putea?

Da, dacă folosea arme biologice. Dar cei care aveau aşa ceva erau lujerii, nu blănoşii. Aceştia aveau doar tehnică, suficient de ucigătoare, dar incapabilă să ucidă total. Dovada acestui fapt erau blănoşii sălbatici rămaşi pe Greentrees, dintre cei pe care făcuseră experimente lujerii. Mai mulţi dintre aceştia fuseseră observaţi, de-a lungul anilor. Blănoşii spaţiali nu reuşiseră să-i elimine pe toţi şi specia acestora nu se stinsese. Creaturile se considerau încă în război cu cheyenii.

Cam atât despre război. Toate comunicaţiile cu Pământul încetaseră, aşa că Jake nu ştia dacă expediţia de savanţi promisă fusese lansată spre Greentrees. Oricum, nu avea cum să sosească mai devreme de câteva decenii. Jake era deranjat câteodată de faptul că se gândea atât de puţin la Pământ. Chiar şi coşmarurile lui particulare cu biblioteca doamnei Dalton încetaseră. Şi totuşi... Pământul nu era un factor pe care să-l poţi elimina complet. Chiar dacă trecuseră printr-un război devastator sau aproape dispăruseră, oamenii din lumea de acasă se puteau reinventa la fel ca indienii cheyenne foarte vii ai decedatului Larry Smith.

Faisal se adresă lui Singing Mountain şi delegaţiei acestuia:

- Vă rog să veniţi cu mine. Am instalat un cort în parc, cu mâncare şi băutură. Putem vorbi acolo.

Cortul fusese ideea lui Gail. Nimeni nu ştia la ce să se aştepte de la cheyenni, în ciuda raportului delegatului. Acesta nu stătuse suficient de mult timp printre ei. Un cort părea mai prudent decât o recepţie în inima lui Mira City.

- Nan este aici? o întrebă Jake încet pe Gail.

- Nu. Este plecată să caute blănoşi.

Jake se simţi uşurat. Nan era încă o forţă imprevizibilă, locotenent în noua armată, dar "detaşată pentru îndatoriri speciale". Când era în oraş, stătea cu Gail, care părea să accepte acea situaţie. Nan nu-l revăzuse pe tatăl ei. Ceea ce-i aminti lui Jake conversaţia din acea dimineaţă.

- Gail, spuse el încet, în timp ce mergeau în spatele lui Faisal şi al delegaţiei cheyennilor, prin parc. Doctorul Shipley a venit să mă vadă, în această dimineaţă, cu o cerere oficială.

- Care anume?

Gail privea fascinată mărgelele de pe o tunică indiană, aflată la câţiva metri în faţa ei.

- Vrea să meargă ca misionar, în mijlocul primului grup de extratereştri, lujeri sau blănoşi, care vor apărea pe Greentrees.

Gail se opri, înmărmurită, pe cărarea încadrată de flori.

- Lujeri sau blănoşi?

- Aşa a spus.

Ea clătină din cap.

- Am ştiut întotdeauna că bătrânul e nebun.

Dar Jake nu mai era atât de sigur. Cheyennii care se contopeau cu natura, fără să-i prade frumuseţea şi darurile, lujerii paşnici "visând la soare", accentul pus de noii quakeri pe simplitate, adevăr şi pace - oare toate acestea erau chiar atât de diferite? Şi erau mult mai rele decât locul în care tehnologia "avansată" adusese Mira City... sau Pământul?

Jake nu ştia răspunsul la această întrebare. Şi, de fapt, nu era întrebarea lui. Întrebarea lui era cum să-i menţină în viaţă pe oamenii de pe Greentrees. El avea un nou titlu acum. De la avocat, la ucigaş, la întreprinzător spaţial şi preşedinte, iar apoi la comandant al Armatei Provizorii de pe Greentrees. Se reinventase la fel de des ca praful de puşcă.

Şi, poate, pe termen lung, chiar acea capacitate de adaptare era posibil să salveze umanitatea. De orice o aştepta.

- Haide, Jake, rămânem în urmă, spuse Gail. Trebuie să am grijă ca la această întrunire să existe toate cele necesare.

Gail Cutler, intendent general al Armatei Provizorii de pe Greentrees.

Gail porni repede înainte. Jake mai zăbovi puţin. Deasupra copacilor purpurii înguşti, cerul era clar şi strălucitor, iară nori şi chiar şi fără nici o lună, la orizontul dimineţii. Nimic de văzut. Se uită totuşi în sus, cu ochii încordaţi din cauza luminii, întrebându-se ce avea să sosească data viitoare din spaţiul întunecat de dincolo de cerul binevoitor.

Si vis pacem, para bellum.

Greentrees avea să fie atât de pregătită pe cât stătea în puterile lui.

La începutul anilor 1990, Nancy Kress şi-a făcut intrarea spectaculoasă în lumea literaturii SF cu nuvela "Beggars în Spain", cu care a câştigat mai multe premii şi pe care a transformat-o ulterior în Trilogia Insomniei (conţinând romanele *Beggars in Spain, Beggars and Choosers şi Beggars Ride*), ce s-a bucurat de un mare succes, de atunci a scris peste douăsprezece romane, cele mai recente alcătuind Trilogia Probabilistică, pe care *Booklist* a aclamat-o, spunând: "Personajele lui Kress sunt la fel de bine construite ca întotdeauna, dar mulţi vor fi plăcut surprinşi de profunzimea cunoştinţelor ei despre echipamentele militare şi scene de luptă. Foarte impresionant." Iar revista Kirkus, într-o recenzie deosebit de favorabilă, a apreciat trilogia la superlativ: "Personajele lui Kress, de fiecare dată excelent realizate, se luptă cu o gamă splendidă de enigme şi probleme - ale oamenilor, ale extratereştrilor şi ale ştiinţei. Un nou succes răsunător pentru această scriitoare talentată şi sigură pe condeiul ei". A urmat apoi noul roman SF epic la fel de strălucit, *Foc încrucişat*, ale cărui enigme rămase nerezolvate vor alcătui substanţa romanului Crucible (*Crucişătorul*, în pregătire la Editura Lucman).

Elogii pentru Luna probabilistică

"Autoarea ţese o poveste fantastică, care explorează regulile celor două societăţi, umană şi extraterestră. Misterul se dezvăluie treptat, de-a lungul interacţiunilor dintre cele două culturi. Fiecare personaj are propria luptă şi propria căutare, astfel conturându-se o intrigă palpitantă. In cartea aceasta se pregăteşte ceva pentru fiecare cititor."

VOYA

"Trilogia Insomniei a dovedit că Nancy Kress e o scriitoare serioasă, care merită o atenţie pe măsură. Luna probabilistică nu face decât să sublinieze acest lucru."

Locus

Elogii pentru Soarele probabilistic

"Autoarea îşi întemeiază intriga complexă din punct de vedere moral pe fizica probabilităţilor. Personajele excentrice cu care ne-a obişnuit Nancy Kress adaugă profunzime. Cititorii vor începe acest roman în virtutea reputaţiei autoarei, îl vor citi de plăcere şi-l vor aprecia pentru personaje şi pentru conţinutul ştiinţific."

Publishers Weekly

"Kress a alcătuit un set atât de plăcut de surprize şi întorsături inevitabile, încât merită să le aflaţi şi să le savuraţi singuri. Nu trebuie să citiţi Luna probabilistică pentru a vă bucura de plăcerea lecturii acestui roman, dar probabil că oricum veţi vrea să faceţi acest lucru."

San Diego Union-Tribune